

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

.NİİF     K T   S
EN   K SATAN YAZAR

LISA KLEYPAS

SOMEONE
TO WATCH
OVER ME





NEW YORK TIMES BESTSELLER

LISA
KLEYPAS

*Someone To
Watch Over Me*

**Lisa
Kleypas**

**Bana
Göz
Kulak
Olacak
Biri**

 HarperCollins e-books

Ben yazarken her gün oğlum Griffin'e bakarak bu kitabı mümkün kılan anneme.

Bu sevgi emeği, kareler halinde kesilmiş en az iki yüz fıstık ezmeli sandviç yapmayı, yaklaşık dört yüz bebek bezi değiştirmeyi ve saatlerce "Thomas the Tank Engine" izlemeyi içeriyordu.

Teşekkürler Mimi, Griffin ve benden.

İçindekiler

Birinci Bölüm

Grant Morgan kadını gördüğü andan itibaren anladı ki...

İkinci Bölüm

Kendini soğuk ve soğuktan uyanan bir kabusun içinde buldu.

Üçüncü Bölüm

Grant, zayıf sabah güneşi süzölmeye başladığında uyandı.

Dördüncü Bölüm

Grant, Vivien'in evinin bronz kapısını ustalıkla açtı,...

Beşinci Bölüm

Vivien bir dönüm genişliğindeki yatağın bir köşesine kıvrılmış,...

Altıncı Bölüm

Vivien döndüğünde Morgan'ın kapı aralığını ve köşeyi doldurduğunu gördü.

Yedinci Bölüm

Yatak Morgan'ın ağırlığının altında çöktü. Vivien içine çekti.

Sekizinci Bölüm

"Balo mu?" Vivien, Grant'e öyle bir baktı ki sanki...

Dokuzuncu Bölüm

Sayırsız balo ve suarenin emektarı olan Grant...

Onuncu Bölüm

Malikanenin arka tarafındaki yamaç...

On Birinci Bölüm

Saat ilerlemişti ve hizmetçiler dinlenmeye çekilmişlerdi.

On İkinci Bölüm

Vivien'i şam döşemeli bir koltuğa oturtuktan sonra Grant yanına oturdu.

On Üçüncü Bölüm

Forest Crest'in küçük bir köyü olan...

Bölüm On Dört

Victoria. Sonunda sevgilisinin adını öğrenmişti. Grant...

On Beşinci Bölüm

"Koşucu geldi, canım." Bayan Buttons...

On Altıncı Bölüm

Grant'in talep ettiği gibi, Covent Garden ve çevresi...

On Yedinci Bölüm

King Street'e döndüğünde Victoria'yı bir polis karşıladı.

On Sekizinci Bölüm

Victoria, Grant'in yataktan çıktığını hissedince uyandı ve...

[On Dokuzuncu Bölüm](#)

[Arabacıya onu bırakmasını söyledikten sonra...](#)

[Sonsöz](#)

[Victoria kocasını iyi tanıdığını düşünmesine rağmen...](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Lisa Kleypas Yazarının Diğer Kitapları](#)

[Telif Hakkı](#)

[Yayıncı Hakkında](#)

Bir

Grant Morgan kadını gördüğü andan itibaren, güzelliğine rağmen onun asla bir erkeğin gelini olamayacağını anlamıştı.

Suyolcusunu sis girdapları arasından takip etti, soğuk sis tenine yapıştı ve yün paltosunda boncuklar oluşturdu. İki elini de ceplerinin derinliklerine sokmuş, bakışları huzursuzca etrafı izliyordu. Nehir görünüyordu İskelenin yanındaki devasa granit blokların üzerine asılmış lambaların donuk ışığında yağlı. İki ya da üç küçük tekne Thames Nehri boyunca yolcu taşıyor, suyun üzerinde oyuncak gibi sallanıyordu. Soğuk dalgalar basamaklara ve set duvarının yüzüne vuruyordu. Mart esintisi Grant'in yüzüne ve kulaklarına dolanıyor, kravatının kenarından ısrarla süzülüyordu. Grant'in yüzüne ve kulaklarına dolanan kara nehirde. Hiç kimse bu kadar soğuk suda yirmi dakikadan fazla hayatta kalamazdı.

"Ceset nerede?" Grant'in kaşları sabırsızca çatıldı. Ceketinin içine uzandı ve cep saatinin kutusunu parmakladı. "Bütün gece bekleyemem."

Thames Nehri'ndeki sucu, kendisini takip eden adama bakmak için başını çevirirken tökezledi. Sürüklenen sis

Etraflarını sarı-gri bir pus sarmış, daha iyi görebilmek için gözlerini kışmasına neden olmuştu. "Sen Morgan'sın, değil mi? Bay Morgan'ın ta kendisi... Onlara söylediğimde kimse inanmayacak. Kralı koruyan bir adam... Böyle kirli işlerin üstünde olduğunuzu düşünürdüm."

"Ne yazık ki hayır," diye mırıldandı Grant.

"Bu taraftan efendim... ve adımlarınıza dikkat edin. Merdivenler su yüzünden çok kaygan, özellikle de böyle nemli bir gecede."

Çenesini sertleştiren Grant, sahanlık merdivenlerine taşınmış olan küçük, sıırıslılam bedene doğru ilerledi. Dedektiflik çalışmaları sırasında sık sık cesetler görürdü ama boğulan kurbanlar kesinlikle en tatsız olanlarıydı. Ceset yüzüstü bırakılmıştı ama açıkça kadındı. Dikkatsiz bir çocuk tarafından terk edilmiş bir bez bebek gibi iki yana açılmıştı, elbisesinin etekleri bacaklarının etrafında damlayan bir kütle halinde yığılmıştı.

Yanına çömelen Grant, deri eldivenli eliyle kadının omzunu kavradı ve onu ters çevirmeye başladı. Kadın öksürmeye ve tuzlu su kusmaya, vücudu kasılmaya başlayınca Grant irkilerek anında geri çekildi.

Sucu arkasından dehşet içinde bağırdı, sonra yaklaştı. "Öldüğünü sanmıştım." Sesi şaşkınlıktan titriyordu. "Soğuk et gibiydi, yemin ederim!"

"Aptal," diye mırıldandı Grant. Sucu araştırması için Bow Street Runner'ı gönderirken, bu zavallı kadın ne kadar zamandır bu soğukta bırakılmıştı? Eğer onunla ilgilenilseydi hayatta kalma şansı çok daha yüksek olurdu. Hemen. Zaten şansı da pek yaver gitmemişti. Kadını ters çevirdi ve başını dizine doğru kaldırdı, uzun saçları pantolonunu ıslatıyordu. Kadının teni karanlıkta kül rengine dönmüştü.

Başının yan tarafında sismiş bir yumru vardı.

Yine de narin, ayırt edici yüz hatları tanınabilirdi. Onu tanıyordu.

"Tanrım," diye nefes aldı Grant. O asla bir nokta yaptı Ama Vivien Rose Duvall'ı burada, bu şekilde bulmak... Akıl almaz bir şeydi.

Gözleri yarı açıktı, yakında öleceğini bildiği için donuklaşmıştı. Ama Vivien mücadele etmeden kaçıp gidecek türden bir kadın değildi. İnledi ve yukarı doğru uzandı, eli kendini kurtarmak için zayıf bir girişimle adamın yeleşinin önünü sıyırdı. Harekete geçen Grant kollarını ona doladı ve onu yukarı doğru çekti. Ufak tefek bir kadındı ama suya batmış elbisesinin etekleri ağırlığını neredeyse ikiye katlıyordu. Grant onu göğsüne yasladı ve buz gibi tuzlu su kendi giysilerini de ıslattığı için rahatsız edici bir homurtu çıkardı.

"Onu Bow Street'e götüreceksiniz, Bay Morgan?" diye gevezelik etti sucu, Grant basamakları ikişer ikişer çıkarken onu takip etmek için acele ediyordu. "Sanırım ben de gitmeliyim ve adımı Sör Ross'a vermeliyim. Birine iyilik yaptım, değil mi? bayanı nalları dikmeden önce bulmak. Teşekkür almayacağım elbette... sadece doğru olanı yapmak yeterli... ama bir ödül olabilir, değil mi?"

Grant sert bir sesle, "Dr. Jacob Linley'i bulun," diyerek adamın hevesli spekülasyonunu yarıda kesti. "O genellikle Tom'un gecenin bu saatinde kahvehane. Ona King Caddesi'ndeki evime gelmesini söyleyin."

"Yapamam," diye itiraz etti sucu. "Çalışmak zorundayım, biliyorsun... Bu gece beş şilin kazanabilirim."

"Linley'i King Street'e getirdiğinde parayı alacaksın."

"Ama ya onu bulamazsam?"

"Onu yarım saat içinde oraya getireceksin," dedi Grant sertçe, "yoksa teknene el koydururum ve senin için bir hapisane teknesinde üç günlük bir konaklama ayarlarım. Bu bir motivasyon mu? yeterli mi?"

"Senin hep iyi bir adam olduğunu düşünmüştüm," dedi sucu ekşiyerek, "seninle tanışana kadar. Gazetelerde yazdıkları gibi uzun boylu değilsin. Tavernalarda geçirdiğim saatler yaptıklarını yüksek sesle okurlar..." Koşar adımlarla uzaklaştı, hayal kırıklığı çömelmiş halinin her çizgisinde belirgindi.

Grant'in ağzı acımasız bir eğlenceyle kıvrıldı. Gazetelerde başarılarının nasıl anlatıldığının gayet iyi farkındaydı. Editörler ve yazarlar, başarılarını insanüstü görünene kadar abartmışlardı. İnsanlar onu kusurları olan normal bir adam olarak değil, bir efsane olarak görüyordu.

Bow Street Runner işini oldukça kârlı bir iş haline getirmiş, bankalar için çalıntı malları kurtararak bir servet kazanmıştı. Zaman zaman başka türden davalar da almıştı - kaçırılan bir varisin yerini tespit etmek, ziyarete gelen bir hükümdarın özel koruması olarak hizmet etmek, katillerin izini sürmek- ama bankalar her zaman tercih ettiği müşterileriydi. Çözdüğü her davayla birlikte adı daha da ünlendi, ta ki Londra'daki her kafede ve meyhanede kendisinden bahsedilene kadar.

Grant'i eğlendirmek için, ton onu Mücevherli göğüsleri, sosyal etkinliklerinde onun da bulunması için yaygara koparıyordu. Ev sahibesi davetiyenin altına "Bay Morgan katılacaktır" yazabilirse balonun başarısının garanti olduğu söylenirdi. Yine de soylular arasındaki görünürdeki tüm popülaritesine rağmen, onlardan biri olmadığı herkes için açıktı. O bir soyludan çok bir eğlence figürüydü.

Sık sık gittiği yüksek sosyal çevrelerin kabul gören bir üyesiydi. Kadınlar onun potansiyel bir erkek olduğu fikrinden heyecan duyuyordu.

Tehlikeli bir karakterdi ve erkekler kendilerini daha cesur ve dünyevi göstermek için onun arkadaşlığını istiyorlardı. Grant, en yüzeysel yol dışında asla kabul görmeyeceğinin farkındaydı. Ve tonlar tarafından asla güvenilmeyecekti... Onların kirli sırlarını, zayıflıklarını, korkularını ve arzularını çok iyi biliyordu.

Etrafında dönen soğuk hava, kollarındaki kadının inlemesine ve titremesine neden oldu. Kollarını kavrayan Hantal yükünü daha da sıkarak setten ayrıldı ve çamur ve gübreyle kaplı parke taşlı bir sokaktan geçti. Durgun su fiçileri, kokuşmuş bir domuz ahır ve tekerlekleri kırık bir at arabasıyla dolu küçük, kare bir avludan geçti. Covent Garden bunun gibi avlularla doluydu; bu avlulardan karanlık, dolambaçlı çayırlar hastalıklı ağlar halinde yayılıyordu. Akli başında her beyefendi, hırsızların mutfakları, fahişeler, kabadayılar ve birkaç şilin için adam öldürebilecek suçlularla dolu bu bölgeye girmeye korkardı. Ama Grant bir centilmen sayılmazdı ve Londra'nın yeraltı dünyası onun için hiçbir korku barındırmıyordu.

Kadının başı adamın omzunda sallanıyor, zayıf ve serin nefesi adamın çenesine çarpıyordu. "Vivien," diye mırıldandı, "seni kollarımda istediğim bir zaman vardı... ama bu tam olarak planladığım şey değildi."

Londra'nın en çekici kadını Covent Garden'ın yıkık dökük tezgâhlarının ve açık tezgâhlarının önünden geçirdiğine inanmakta zorlanıyordu. Kasaplar ve seyyar satıcılar o geçerken durup merakla bakıyor, fahişeler gölgelerden çıkmaya cesaret ediyordu. "İşte delikanlı," diye seslendi çökük yanaklı bir kadın, "senin için güzel bir taze krema kabım var!"

"Başka zaman," dedi Grant alaycı bir tavırla, fahişenin hevesli ciyaklamalarını duymazdan gelerek.

Meydanın kuzeybatı köşesini geçti ve çürüyen binaların döndüğü King Caddesi'ne ulaştı. Aniden düzenli evlerin, kahvehanelerin ve bir iki yayınevinin sıralandığı bir caddeye dönüştü. Burası üst sınıfın yaşadığı, yay cepheli evlerin bulunduğu temiz ve müreffeh bir sokaktı. Grant'in orada zarif, havadar, üç katlı bir şehir evi satın aldı. Bow Street'teki işlek genel merkez sadece kısa bir adım ötedeydi, ancak bu sakin konumdan çok uzak görünüyordu.

Grant hızla evinin merdivenlerini çıktı ve maun kapıya yankılanan bir tekme attı. İçeriden yanıt gelmeyince geri çekildi ve tekrar tekmeledi. Birdenbire kapı açıldı ve hizmetçisi ortaya çıktı, onun bu nazik davranışını protesto ediyordu. cilalı ahşap paneller.

Bayan Buttons ellili yaşlarında, güler yüzlü, iyi kalpli ama içine kapanık, çelik gibi bir kadındı ve sert dini inançlara sahipti. Grant'in seçtiği mesleği onaylamadığı ve bu meslekten nefret ettiği bir sır değildi. Fiziksel şiddet ve yolsuzlukla doğal bir mesele olarak uğraştı. Yine de yorulmak bilmeden geniş bir yelpazede Kasaba evine gelen yeraltı dünyası ziyaretçilerinin hepsine eşit derecede nezaket ve çekingenlikle davranıyordu.

Sir Ross Cannon'un yönetiminde çalışan diğer Bow Street Runners gibi Grant da Karanlığın dünyasına dalmış, bazen kendisi ile peşine düştüğü suçlular arasında ne kadar fark olduğunu sorguladı. Bayan Buttons bir keresinde Grant'e bir gün Hristiyan gerçeğinin ışığına çıkacağına dair umutlarından bahsetmişti. Grant neşeyle, "Ben kurtarılamaz biriyim," diye cevap vermişti. "Hırslarını bir Hristiyanlığa yönlendirsen iyi olur. ulaşılabilir bir hedef, Bayan Buttons."

İşverenin kollarındaki damlayan yükü görünce, hizmetçinin normalde soğukkanlı olan yüzü şaşkınlıktan donakaldı. "Yüce Tanrım!" Bayan Buttons haykırdı. "Ne oldu böyle?"

Grant'in kasları, kadının total ağırlığını o kadar uzağa taşımaktan yorulmaya başlamıştı. "Neredeyse boğuluyordu," dedi sert bir ifadeyle ve hizmetçiyi iterek merdivenlere yöneldi. "Onu odama götüreceğim."

"Ama nasıl? Kim?" Bayan Buttons kendini toparlamak için gözle görülür bir çaba harcayarak soluk soluğa kaldı. "Bir doktora götürülmesi gerekmez mi? Hastane mi?"

"O benim bir tanıdığım," dedi. "Onu özel bir doktorun görmesini istiyorum. Hastanede ona ne yapacaklarını Tanrı bilir."

"Bir tanıdık," diye tekrarladı kahya, onun hızlı adımlarına ayak uydurmak için acele ediyordu. Daha fazlasını öğrenmek için yanıp tutuştuğu belliydi ama sormaya cüret edemezdi.

Grant kuru bir sesle, "Gecenin hanımefendisi aslında," dedi.

"Bir hanımefendi... ve siz onu buraya getirdiniz..." Sesinde onaylamama kokusu vardı. "Efendim, bir kez daha kendinizi aştınız."

Yüzünden kısa bir gülümseme geçti. "Teşekkür ederim."

Hizmetçi, "Bu bir iltifat değildi," diye onu bilgilendirdi. "Bay Morgan, misafir odalarından birinin hazırlanmasını tercih etmez miydiniz?"

"O benimkinde kalacak," dedi daha fazla tartışmayı bastıran bir ses tonuyla.

Bayan Buttons kaşlarını çatarak, kehribar rengi mermer giriş kapısının işlemeli zemininde bıraktıkları su birikintilerini silmesi için bir hizmetçiye talimat verdi.

Uzun pencereleri, Sheraton mobilyaları ve İngiliz el dokuması halılarıyla şehir evi, Grant'in bir zamanlar yaşamayı hayal etmeye bile cesaret edemediği türden bir yerdi. Küçük bir çocukken yaşadığı, orta sınıf bir kitapçı ve karısının sekiz çocuğuyla tıka basa dolu üç odalı kalabalık daireden çok farklıydı. Ya da daha sonra, babası borçlular hapisanesine atıldığında ve aile paramparça olduğunda art arda gelen yetimhaneler ve çalışma evlerinden.

Grant sonunda kendini sokaklarda bulmuştu, ta ki Covent Garden'daki bir balıkçı ona acıyıp Düzenli bir iş ve geceleri üzerinde uyuyabileceği bir palet. Mutfak ocağının sıcağına sarılan Grant, daha iyi, daha fazla bir şeyin hayalini kurmuştu, ancak Bow Street Runner ile tanıştığı güne kadar hayalleri hiçbir zaman kesin bir şekil almamıştı.

Runner, kalabalık pazar meydanında devriye geziyordu ve balıkçının tezgahından balık çalan bir hırsızı yakalamıştı. Grant, şık kırmızı yeleği, palası ve tabancasıyla Runner'a gözlerini dikmiş bakıyordu. Sıradan insanlardan daha iri, daha ince ve daha güçlü görünüyordu. Grant hemen anlamıştı ki mahkum edildiği hayattan kurtulma umudu bir Koşucu olmaktı. Yaya Devriyesi'ne katıldığında On sekiz yaşında, bir yıl içinde Gündüz Devriyesi'ne terfi etti ve birkaç ay sonra Sir Ross Cannon tarafından yarım düzine Bow Street Runners'ın seçkin gücünü tamamlıyor.

Grant, layık olduğunu kanıtlamak için kendini bitmek tükenmek bilmeyen bir gayretle işine vermiş, her vakaya

kişisel bir intikam duygusu gerektiriyordu. Bir suçluyu yakalamak için her yolu denedi, bir keresinde bir katili Fransa'da yakalamak için Manş Denizi'ni geçti. Başarıya ulaştıkça

Başarıya odaklanan Grant, özel hizmetleri için fahiş ücretler talep etmeye başlamış ve bu da onu daha aranır hale getirmişti.

Grant, kendisine iyilik borcu olan zengin bir müşterisinin tavsiyesine uyarak gemicilik ve tekstil şirketlerine yatırım yapmış, bir otelin yarı hissesini satın almış ve birkaç Londra'nın batı yakasında seçkin mülk parçaları. Biraz şans ve kararlılıkla çok daha yükseklere tırmanmıştı. Tanrı'nın ya da insanların amaçladığından daha fazla. Otuz yaşında, rahat bir servetle emekli olabilirdi. Ama Bow Street polis teşkilatından istifa etmeye bir türlü cesaret edemiyordu. Kovalamacanın heyecanı, tehlikenin cazibesi, asla tatmin edemediği güçlü, neredeyse fiziksel ihtiyaçları. Tam olarak neden bir yuva kurup normal bir hayat süremediği üzerinde durmak istemiyordu ama bunun karakteri hakkında iyi şeyler söylemediğinden emindi.

Yatak odasına ulaşan Grant, Vivien'i odaya getirdi. Maun ağacından devasa bir tester yatak, baş ve ayak kısımlarına oyulmuş drapeli salıncaklar. Yatak da dahil olmak üzere mobilyalarının çoğu onun ölçülerine uyması için özel olarak yapılmıştı. Uzun boylu, iri çerçeveli bir adamdı ve kapı pervazlarının ve tavan kirişlerinin üst kısımları onun için sık sık tehlike oluştuyordu.

"Ah, tezgah!" Vivien'in giysileri altın ve mavi ipekle işlenmiş ağır kadifeyi doyururken Bayan Buttons haykırdı. "Tamir edilemeyecek kadar mahvolacak!"

"O zaman bir tane daha alırım," dedi Grant, ağrıyan kollarını esneterek ve sıırıslam olmuş paltosunu çıkararak. Paltosunu yere bıraktı ve Vivien'in hareketsiz bedeninin üzerine eğildi. Niyeti kıyafetlerini olabildiğince hızlı bir şekilde çıkarırken,

elbisesinin önünü çekti. Dudaklarından bir küfür kaçtı.

Düğmeler ve kancalar inatla büzüşmüş ıslak yüne takılı kaldı.

Kadife tezgâha verdiği zarardan dolayı homurdanan Bayan Buttons ona yardım etmeye çalıştı, sonra hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle geri çekildi. "Sanırım onu kesmek gerekecek. Makası getireyim mi?"

Grant başını salladı ve sağ botuna uzandı. Uzun bir alışkanlıktan doğan yumuşak bir hareketle, fildişi bir çizme çıkardı. saplı bir bıçak, altı inçlik mızrak uçlu bir bıçak.

Adam elbisenin kalın dokuma korsajını tereyağı gibi kesmeye başlayınca kahya ağzı açık kaldı. "Aman Tanrım!" bocaladı.

Grant dikkatle elindeki işe odaklandı. "Kimse eski bir Covent Garden balıkçısı gibi bıçak kullanamaz," dedi kuru bir sesle ve elbisenin kenarlarını açarak beyaz keten iç çamaşırlarını ortaya çıkardı. Vivien'in Sırılsıklam olmuş ve karlı tenine yapışmış olan gecelik, altındaki meme uçlarının pembe renkli noktalarını ortaya çıkarıyordu. Grant sayısız kadın bedeni görmüş olmasına rağmen, Vivien'in zar zor giyinmiş haliyle ilgili bir şey onu tereddüte düşürdü. Hassas ve bakir bir şeyi -birini- ihlal ettiğine dair hesaplanamaz bir hisle mücadele etti. Vivien Duvall'ın başarılı bir fahişe olduğu gerçeği göz önüne alındığında gülünç.

"Bay Morgan," dedi kahya, büyük beyaz önlüğünün kenarlarıyla oynayarak, "eğer isterseniz, hizmetçilerden biri Bayan Morgan'ı çıkarırken bana yardımcı olabilir..."

"Duvall," dedi Grant usulca.

"Bayan Duvall'ın giysileri."

"Misafirimizle ben ilgilenirim," diye mırıldandı Grant.
"Bahse girerim, en azından bir alay kadar adam
Bayan Duvall'ı çıplak görmek. "İşi hallet ve mütevazılığın canı
cehenneme" diyen ilk kişi o olurdu." Ayrıca, bu olaydan sonra
Bu gece çektiği sıkıntılar yüzünden bu küçük zevki
tatmaya hakkı vardı.

"Evet, efendim." Kadın ona tuhaf, düşünceli bir bakış attı,
sanki adam pek de kendisi gibi davranmıyormuş gibi. Ve belki
de öyle değildi.
İçini garip bir his kapladı; dışarıdan gelen soğukluk, içini
yakan bir sıcaklıkla karışıyordu.

Taş suratlı Grant ıslak giysileri kesmeye devam etti, önce
bir kolunu sonra diğerini kesti. Vivien'in ince üst gövdesini
kaldırıp ıslak yünleri altından çekerken, yarı açık kapıdan
biri girdi ve yüksek sesle soludu.

Bu, uşağı Kellow'du; erken kelleşmiş bir kafası ve
burnuna sıkıca yerleşmiş bir çift yuvarlak gözlüğü olan
ağırbaşlı bir genç adamdı. Gözleri gözlerini dolduruyor
gibiydi.
İşverenin elinde bir bıçakla baygın kadının yarı çıplak
bedeninin üzerinde durduğunu görünce gözlük camlarına
baktı. "Aman Tanrım!"

Grant kaşlarını çatarak ona döndü. "Bir işe yaramaya
çalış, olur mu? Gömleklerimden birini getir. Ve birkaç havlu.
Ve şimdi düşündüm de, biraz çay ve konyak.
Şimdi, acele edin."

Kellow cevap vermeye başladı, sonra vazgeçmiş gibi
göründü ve gerekli eşyaları getirmeye koyuldu. Gözlerini
yataktaki kadından dikkatle kaçırarak Bayan Buttons'a yeni
bir gömlek verdi ve odadan çıktı.

Grant'in Vivien'in giyinik ve sıcak olmasına duyduğu
ihtiyaç, onu çıplak görme arzusunun önüne geçti. Sadece
kısa bir an yakaladı

hizmetçiyle birlikte Vivien'in kollarını uzun keten kolların arasından çekmeye çalışırken vücuduna bir anlık baktı... ama beyni bu görüntüyü açgözlülükle topladı ve daha sonra tadını çıkarmak için sakladı.

Vivien mükemmel değildi, ama kusurlarında bir zevk vaadi saklıydı. Pek çok minyon kadın gibi çekici bir şekilde kısa belliydi, muhteşem yuvarlak göğüsleri ve yumuşak çukurlu dizleri vardı. Pürüzsüz Karnı, başındaki gün batımı buklelerinden sadece birkaç ton daha koyu olan baharatlı kızıl saçlardan oluşan bir üçgenle taçlandırılmıştı. İngiltere'nin en çok kazanan fahişesi olmasına şaşmamalı. Gür, güzel, zarifti... Her erkeğin günlerce yatağında tutmak isteyeceği türden bir kadındı.

Vivien'i çarşafklar ve ağır battaniyelerle ağırlaştırdılar, Bayan Buttons sert ve tuzlu saçlarını Kellow'un getirdiği havlulardan birine sardı. "Çok hoş bir kadın," dedi kahya, yüzü isteksiz bir acıma duygusuyla yumuşamıştı. "Ve hayatını daha iyi hale getirmek için yeterince genç. Umarım Tanrı onu bağışlamayı seçer."

Grant kısaca, "O ölmeyecek," dedi. "Buna izin vermeyeceğim." Vivien'in alnının saf fildişi kıvrımına dokundu ve başparmağıyla havlunun altındaki bir tutam saç okşadı. Şakağındaki çürüğün üzerine dikkatlice soğuk bir bez koydu. "Yine de hayatta kalması birilerini hayal kırıklığına uğratacak gibi görünüyor."

"Affedersiniz efendim ama anlayamadım..." Grant'in parmak uçları Vivien'in boğazında hafifçe gezinirken gözleri büyüdü, ince boynunu çevreleyen gölgeli morlukları göstererek. "Sanki biri... denemiş gibi görünüyor..."

"Boğun onu," dedi kesin bir ifadeyle.

"Kim böyle bir şey yapar ki?" Bayan Buttons alnı dehşetle kırıkmış bir halde yüksek sesle merak etti.

"Öldürülen bir kadın söz konusu olduğunda çoğu zaman koca ya da sevgili." Dudakları mizahsız bir gülümsemeyle seğirdi. "Dişiler her zaman yabancılardan korkuyor gibi görünür, oysa genellikle onlara zarar verdiğini bildikleri adamlar."

Bu çirkin düşünce karşısında başını sallayan Bayan Buttons ayağa kalktı ve önlüğünü düzeltti. "Eğer sizi memnun edecekse, efendim, yukarı göndereceğim Bayan Duvall'ın çürükleri ve sıyrıkları için biraz merhem getirin ve aşağıda doktorun gelmesini bekleyin."

Grant başını salladı, Vivien'in ifadesiz yüzüne bakarken hizmetçinin odadan çıktığının farkında bile değildi. Yavaşça alnındaki bezi yeniden düzenledi. Tek bir parmak ucuyla solgun yanağının kıvrımını okşadı ve Boğazından acımasız bir eğlence sesi çıktı. "Beni aptal yerine koyduğun güne pişman olacağına yemin etmiştim Vivien," diye mırıldandı. "Ama bu fırsat beklediğimden çok daha erken geldi."

iki

Kendini soğuk ve acı dolu bir kâbusun içinde buldu. Nefes alma eylemi ciğerlerine istenmeyen bir yük bindiriyordu. Boğazı ve göğsü yanıyordu, sanki içi oyulmuş gibiydi. Konuşmaya çalıştığında kaba, meleyen bir ses çıkardı ve acı içinde irkildi. "Ah..."

Güçlü eller pozisyonunu ayarladı, başının ve boynunun altına bir yastık sıkıştırdı... alnından uzakta dağınık bir saç tutamını fırçaladı. Kulağına hırıltılı bir ses geldi. "Konuşmaya çalışma. İşte, bu yardımcı olacaktır." Başının altındaki Sıcak bir kaşığın kenarını dudaklarına değdirdi ve hafifçe geri çekildi. Ama yanındaki adam ısrar etti, kocaman eliyle başının arkasını kavradı ve kaşığı dudaklarına götürdü bir kez daha ağzını kapattı. Dişleri metale çarptı, vücudu kontrol edemediği bir titremeye sarsıldı. O Boğaz kaslarının hareketi tam bir ıstırap olsa da bir kaşık sıcak şekerli çayı yuttu.

"Aferin kızıma. Bir tane daha al."

Kendini ikinci bir kaşık ve üçüncü bir kaşık yutmaya zorladı. Başı tekrar yastığa yaslandı ve bir battaniye demeti omuzlarına sıkıca çekildi. Ancak o zaman gözlerini açmaya çalıştı mı?

Yakındaki bir lambanın ısıltısı. Bir yabancı ona doğru eğilmiş, yüzünün yarısı gölgede, yarısı ışıktaydı. Koyu renk saçlı ve çekiciydi, yüz hatlarında çocuksuluktan eser yoktu. Teni bronzlaşmış ve hafifçe yıpranmıştı, siyah traşlı bıyıkları çenesine koyu bir renk katıyordu. Yüzünün sert düzlemleri Uzun bir burun, cömert bir ağız ve canlı yeşil gözlerle tamamlanıyordu. Garip, alaycı, algılayıcı gözler. onun içinden bakıyor gibiydi.

"Ölmek...?" diye sordu boğuk bir sesle. Konuşmak, hareket etmek, nefes almak acı veriyordu. İçine ve dışına buzdan iğneler batıyor, ciğerlerini saran büyük bir mengene hava almasını neredeyse imkânsız hale getiriyordu. En kötüsü de her kasındaki şiddetli titremelerdi, parçalanacağından korkana kadar kemiklerini ve eklemlerini sarsan titremeler. Keşke kendini bir anlığına da olsa hareketsiz tutabilseydi. Kendini sabit tutmaya çalıştığında, Sarsıntı daha da şiddetlendi. Parçalara ayrılıyor, batıyor, boğuluyordu.

"Hayır, ölmeyeceksin," dedi sessizce. "Ve sarsıntı eninde sonunda duracaktır. Seninki gibi vakalarda bu sık sık olur."

Onunki gibi vakalar mı? Ne olmuştu? O neden buradaydı? Şişmiş gözleri şaşkınlıktan yaşlarla doldu ve ağlamamak için dudağını ısırdı. "Teşekkür ederim," diye soluk soluğa kaldı ama neye teşekkür edeceği konusunda kesin bir fikri yoktu. onun için. Elini yokladı, bir insan dokunuşunun güvencesine ihtiyaç duyuyordu. Adam hareket etti, yatağın kenarına oturdu, ağırlığı şilteye baskı yapıyordu ve kadın onun parmaklarını büyük elinin içine aldığını hissetti. Teninin sıcaklığı, yakıcılığı tutuşundaki canlılık onu şok etti.

"Lütfen bırakma," diye fısıldadı, ona bir can simidine tutunur gibi yapışmıştı. "Lütfen."

Müthiş erkeksi yüzü lamba ışığında yumuşadı. Dipsiz yeşil gözlerinde tuhaf bir alay parıldıyordu. "Bir kadının gözyaşlarına dayanamam. Ağlamaya devam edersen giderim."

"Evet," dedi, dudağını daha sert çiğneyerek. Ama gözyaşları akmaya devam etti ve yabancı nefesinin altından küfretti.

Onu yatak örtüsü yığınının içinde topladı ve titreyen uzuvlarını sıkıştırarak dikkatlice kollarının arasına aldı. Bunun verdiği rahatlamayla nefesi kesildi. Adam o kadar güçlüydü ki, onu kendisine doğru tutuyordu. Başını onun omzuna yaslayarak yanağını gömleğinin ketenine bastırdı. Hayalleri onun ayrıntılarıyla doluydu: pürüzsüz bronz teni, kulağının düzgün soru işareti şekli, kafasına modaya uygun olmayan bir şekilde yakın kesilmiş koyu kahverengi saçlarının ipeksi pürüzlü bukleleri.

"Çok üşüyorum..." dedi, ağzı adamın kulağına yakındı.

"Thames Nehri'nde yüzmek sana bunu yapacaktır" dedi. kuru bir şekilde. "Özellikle de yılın bu zamanında." Onun nefes aldığını hissetti Alnına bir sıcaklık hücum etti ve çaresiz bir minnettarlıkla doldu taşı. Onun kollarından hiç ayrılmak istemiyordu.

Çatlamış dudaklarını nemlendirmeye çalışırken dili kalınlaştı. "Kimsin sen?"

"Hatırlamıyor musun?"

"Hayır, ben..." Düşünceler ve görüntüler, onları yakalama çabalarından kaçtı. Hiçbir şey hatırlamıyordu. Her yönde boşluk vardı, büyük, kafa karıştırıcı bir boşluk.

Başını geriye yasladı, sıcak parmakları ensesini kavradı. Hafif bir gülümseme

Ağzının köşeleri. "Grant Morgan."

"Bana ne oldu?" Geçmişini düşünmek için mücadele etti acı ve dikkat dağıtıcı titremeler. "Suyun içindeydim..." Tuzlu soğğun gözlerini ve boğazını yaktığını, kulaklarını tıkadığını, çırpınan uzuvlarını felç ettiğini hatırladı. Hava savaşını kaybetmişti, ciğerlerinin patladığını hissetti, sanki görünmez eller onu aşağıdan çekiyormuş gibi alçaldığını hissetti. "Biri beni dışarı çekti. Sen miydin o?"

"Hayır. Bir sucu seni buldu ve bir koşucu çağırdı. I Bu gece müsait olan tek kişi oydu." Adamın eli yavaş hareketlerle kadının sırtında gezindi. "Nehre nasıl düştün Vivien?"

"Vivien?" diye tekrarladı çaresiz bir şaşkınlıkla. "Neden bana böyle seslendin?"

Onu dehşete düşüren bir sessizlik anı oldu. O Bu ismi tanımasını bekliyordu... Vivien... Bu isme yükleyebileceği bir anlam ya da imge bulmakta zorlandı. Sadece boşluk vardı.

"Vivien kim?" Ağrıyan boğazı zorlukla ses çıkarana kadar sıkıştı. "Bana neler oluyor?"

"Sakin ol," dedi. "Kendi adını bilmiyor musun?" "Hayır..."

Bilmiyorum, ben... hiçbir şey hatırlayamıyorum..." O Korku dolu hıçkırıklarla titredi. "Oh... Hasta olacağım."

Morgan olağanüstü bir çabuklukla hareket ederek komodinden krem rengi bir kâse aldı ve başını üzerine eğdi. Kuru kabarmalar vücudunu sarstı. Kasılma geçtiğinde, kolunun üzerinde gevşekçe asılı kaldı ve sefilce titredi. Adam onu kucağına indirdi ve başını sert kalçasına yasladı.

"Bana yardım et," diye inledi.

Uzun parmakları hafifçe yüzünün yan tarafına kayd. "Her şey yolunda. Korkma."

İnanılmaz bir şekilde, hiçbir şeyin doğru olmadığı ve korkacak çok şey olduğu açık olmasına rağmen, onun sesiyle, dokunuşuyla, varlığıyla rahatladı. Elleri şefkatle vücudunda geziniyor, titreyen uzuvlarını yatıştırıyordu. "Nefes al," dedi, avuç içi göğsünün ortasında daireler çizerek ve bir şekilde bir yudum hava çekti. Acaba göksel ruhlar acı çekenlere hizmet etmek için ziyaret ettiklerinde böyle mi hissediyorlar diye düşündü... Evet, bir meleğin dokunuşu böyle bir şey olmalıydı.

"Başım ağrıyor," diye mırıldandı. "Kendimi çok tuhaf hissediyorum... Delirdim mi? Neredeyim ben?"

"Dinlen," dedi. "Her şeyi daha sonra halledeceğiz. Sadece dinlen."

"Bana adını tekrar söyle," diye yalvardı boğuk bir fısıltıyla.

"Benim adım Grant. Benim evimdesin... ve güvendesin."

Bir şekilde mutsuzluğunun içinden onun Ona karşı kararsızlığı, uzak ve duygusuz kalma arzusu. Ona karşı nazik olmak istememişti ama kendine engel olamıyordu. "Grant," diye tekrarladı, göğsündeki sıcak eli yakaladı ve güçsüzce kalbine bastırdı. "Teşekkür ederim." Adamın hareketsiz kaldığını hissetti, kalçası başının ağırlığı altında geriliyordu. Bitkin bir halde gözlerini kapadı ve onun kucağında uyumaya gitti.

Grant Vivien'i yastıkların üzerine yatırdı ve Yorganın altında düzgünce. Neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Başlı dertte olan kadınlara sayılamayacak kadar çok kez yardım etmişti. Artık zor durumdaki bir genç kızın görüntüsünden etkilenecek durumda değildi. Hizmet ettiği insanlar için daha iyiydi, kendisinden bahsetmiyorum bile. Etkili bir şekilde vurdumduymaz kalıp işi bitirmek. Yıllardır ağlamamıştı. Kalbinin etrafında oluşan koruyucu kabuğu hiçbir şey kıramazdı.

Ama Vivien, tüm hasarlı güzelliği ve beklenmedik tatlılığıyla, onu tahmin edebileceğinden çok daha fazla etkilemişti. mümkün olduğuna inanıyordu. Onu evinde... yatağında görmekten duyduğu temel zevki görmezden gelemiyordu.

Kalp atışlarını hissedince avucu karıncalandı, sanki yaşam gücünün ritmi elinin altında yakalanmıştı. Onunla kalmayı, ona sarılmayı çok istiyordu, tutkusundan değil, ona kendi bedeninin sıcaklığını ve korumasını verme arzusundan.

Grant ellerini kabaca yüzünde gezdirdi, kısa saçlarını karıştırdı ve hırlayarak ayağa kalktı. Onun derdi neydi böyle?

Vivien'le iki ay önce bir kez karşılaşmış olmalarının anısı hâlâ zihninde tazeydi. Vivien'i Lord Wentworth'un metresi için verdiği bir doğum günü balosunda görmüştü. Baloya demimonde mensupları, yani yüksek yaşam süren fahişeler, kumarbazlar ve züppelerden oluşan yarı dünya katılmıştı. Grant'in toplumdaki konumunu tanımlamak neredeyse imkânsız olduğundan, en üst tabakadan en alt tabakaya kadar toplumun her kesiminden toplantılara davet ediliyordu. Grant'in birlikte

Ahlaki açıdan doğru olan, etik açıdan sorgulanabilir olan ve açıkça yozlaşmış olan, hiçbir yere ve her yere ait değildir.

Neptün'ün, denizkızlarının, yunusların ve balıkların özenle işlenmiş alçı sahnelerinin yer aldığı özel balo salonu Vivien için mükemmel bir fon oluşturuyordu. Vücudunun her kıvrımını saran yeşil ipek elbisesi ile kendisi de bir denizkızını andırıyordu. Elbisenin derin yakası ve etekleri Beyaz saten ve koyu yeşil tül den büzgülerle süslenmişti ve kolları omuzlarında sadece tül den bir tutam vardı. Vivien'in dışarıdaki sert iklime aldırmadan bacaklarına ve kalçalarına daha sıkı yapışması için eteklerini ıslatmış olması Grant'ın ya da başka bir erkeğin dikkatinden kaçmamıştı.

Onu ilk gördüğümde mideme bir darbe yemiş gibi oldum. Klasik bir güzelliği yoktu, ama bir alev kadar canlıydı, tatlılık ve güzelliğin ilgi çekici bir bileşimine sahipti. Yüzünde büyü lü bir ifade vardı. Ağzı bir fantezinin gerçeğe dönüşmüş haliydi; yumuşak, dolgun ve açık bir şekilde şehvet doluydu. Gün batımı kırmızısı bukleleri başının tepesinde tutturulmuştu, bu da savunmasız boynunu ve Grant'in o güne kadar gördüğü en güzel fildişi omuzlarını ortaya çıkarıyordu.

Onun niyetli bakışlarının farkına varan Vivien ona baktı, kırmızı dudakları aynı anda hem davet eden hem de alay eden bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

"Ah, görüyorum ki Bayan Duvall'ı fark etmişsiniz." Lord Wentworth Grant'in yanında belirdi, kırı şıklarla çizilmiş yüzüne alaycı bir ifade yerleşmişti. "Seni uyarıyorum dostum, Vivien Duvall ardında kırık kalplerden oluşan bir iz bıraktı."

"Kime ait?" Grant mırıldandı, onun güzelliğinde bir kadının sahipsiz olmayacağını biliyordu.

"Lord Gerard, yakın zamana kadar. O davet edildi baloya katıldı, ancak bir açıklama yapmadan reddetti.

Vivien yeni bir koruyucu ararken, onun da yaralarını gizlice sardığını düşünüyorum." Wentworth, Grant'in spekülâtif ifadesi karşısında kıkırdadı. "Bunu aklından bile geçirme, adam."

"Neden olmasın?"

"Başlangıç olarak, bir servet isteyecektir." "Peki ya onu karşılayabilirsem?" Grant sordu.

Wentworth kır saçlarından bir tutamı boş boş çekti. "Erkeklerinin unvanlı ve evli olmasından hoşlanıyor ve... senden biraz daha kibar, dostum. Alınmak gibi bir niyetim yok. Elbette."

"Alınmadım," diye mırıldandı Grant otomatik olarak. Hiçbir zaman kaba geçmişini gizlemeye çalışmamış, hatta zaman zaman bunu kullanmıştı. Birçok kadın onun mesleğinden ve soylu olmamasından heyecan duymuştu. Bu Vivien Duvall'ın, manikürlü elleri ve kendine önem veren tavırlarıyla aristokrat koruyucularından bir değişiklikten hoşlanması olasıdır.

Wentworth, "O tehlikeli, biliyorsun," diye ısrar etti. "Daha iki hafta önce zavallı bir piçi intihara sürüklediğini söylüyorlar."

Grant alaycı bir şekilde gülümsedi. "Bir kadının aşkı için ömrünü tüketecek biri değilim lordum."

Vivien'i izlemeye devam etti. Mücevherli yama kutusunu boncuklu retikülünden çıkardı. Kutuyu çevirerek açtığında, kapağın arkasına yerleştirilmiş küçük bir aynada yansımasını gördü. Dikkatlice bir mücevherin ucuna dokundu.

eldivenli parmağımla kalp şeklindeki yamaya dokundum.
stratejik olarak nefis ağzının köşesine yapıştırılmıştı.

Ciddiyetle kendisiyle sohbet etmeye çalışan yakındaki beyefendiyi ancak yarı yarıya duyabildiği belliydi. Onun ilgisinden rahatsız olmuş gibi görünerek, uzun içecek masalarına doğru eliyle işaret etti. Adam ona bir tabak getirmek için hemen oradan ayrıldı ve kadın dikkatle yansımasını incelemeye devam etti.

Fırsatını bulan Grant, yanından geçen bir garsonun taşıdığı tepsiden bir kadeh şarap kaptı. Vivien'e yaklaştı, Vivien yama kutusunu bir çırpıda kapattı ve tekrar çantasına yerleştirdi.

"Bu kadar çabuk mu döndün?" diye sordu ona bakmadan, sesi durgun ve sıkılmıştı.

"Arkadaşınız güzel bir kadını başıboş bırakmaması gerektiğini bilmeli."

Vivien'in gece mavisi gözlerinde şaşkınlık titreşti. Bakışları adamın elindeki kadehe kaydı. Trompet şeklindeki bardağın ustaca bükülmüş sapını aldı ve nazikçe yudumladı. "O benim yoldaşım değil." Sesi kadife bir dokunuş gibi kulaklarına düştü. "Teşekkür ederim. Ben kavrulmuş." Tekrar içti, bakışları onunkilere kaydı. Çoğu başarılı fahişe gibi, bir erkeğe sanki odadaki tek kişiymiş gibi bakmanın gurur verici bir yolu vardı.

"Az önce bana bakıyordun," dedi. "Kaba olmak istememiştim."

"Böyle bakışlara alışkınım," dedi. "Eminim öylesinizdir."

İnci gibi beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. "Henüz tanıştırılmadık."

Grant ona gülümseyerek karşılık verdi. "Bu şerefe nail olacak birini bulayım mı?"

"Gerek yok." Yumuşak pembe ağzı şarap kadehinin kenarına bastırdı. "Siz Bay Morgan'sınız, Bow Street Runner. Bu sadece bir tahmin, ama haklı olduğuma eminim."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Tarife uyuyorsunuz. Boyunuz ve yeşil gözleriniz oldukça belirgin." Düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. "Ama sende başka bir şey daha var... bu çevrede pek de rahat olmadığın hissi. Senden şüpheleniyorum burada havasız bir odada durup havadan sudan konuşmaktan başka bir şey yapmayı tercih ederdim. Kravatın da çok sıkı."

Grant, boynunu ustaca bir düğümle bağlayan beyaz kolalı keteni çekiştirirken gülümsedi. Yüksek yakaların ve sert kravatların medeni hapsi bazen katlanabileceğinden daha fazlaydı. "Bir konuda yanılıyorsunuz Bayan Duvall, sizinle konuşmaktan daha çok yapmak istediğim bir şey yok."

"Adımı nereden biliyorsunuz efendim? Biri size benden mi bahsetti? Ne söylendiğini bilmekte ısrar ediyorum."

"Bana birçok kalp kırdığınız söylendi."

Bu fikirle eğlendiği her halinden belli olan kadın güldü ve mavi gözleri hınzırca parladı. "Doğru. Ama sanırım sen de birçok kadının kalbini kırmışsındır."

"Kalp kırmak oldukça kolaydır, Bayan Duvall. Asıl ilginç olan birinin sevgisini kaybetmek değil, onu nasıl koruyacağınızdır."

"Aşktan çok ciddi bahsediyorsun," dedi Vivien. "Sonuçta bu sadece bir oyun."

"yle mi? Bana kurallarınızı söyleyin."

"Daha ziyade satranç gibi. Stratejimi dikkatlice planlarım. Artık işe yaramadığında bir piyonu feda ederim. Ve gerçek düşüncelerimi asla rakibime açıklamam."

"ok pragmatik."

"Benim konumumda biri olmak zorunda." Kışkırtıcı gülümsemesi ona bakarken hafifçe karardı. "İfadenizden pek hoşlanmadım Bay Morgan."

Grant'in başlangıçta ona karşı duyduğu çekim, onunla herhangi bir ilişkinin eninde sonunda hiçbir şeye yol açmadı. Maniplatifti, sertti, gerçek bir arkadaşlık olmadan seks teklif ediyordu. Ne kadar güzel paketlenmiş olursa olsun, bundan daha fazlasını istiyordu.

Bakışları onun vurdumduymaz yüz hatlarını taradı ve küçük, lezzetli bir dudak bkş yaptı. "Bana kurallarınızı söyleyin, Bay Morgan."

"Sadece bir tane var," diye yanıtladı. "Kendim ve partnerim arasında tam bir drştlk."

Parlak bir kahkaha attı. "Bu oldukça rahatsız edici olabilir, biliyorsun."

"Evet, biliyorum."

Kendi çekiciliğine güvendiği belli olan Vivien önünde eğilip poz verdi, göğüslerini dışa doğru açtı, zarif bir elini kalçasının zarif kıvrımına dayadı. Grant ona hayranlık duyması gerektiğini biliyordu ama

Bunun yerine neden bu kadar çok güzel kadının bencil olduğunu merak etmekten kendini alamıyordu.

Göz ucuyla Vivien'in eski arkadaşının hızlı ve endişeli adımlarla onlara doğru geldiğini, elinde bir tabak çerez tuttuğunu gördü. Belli ki adam kendi bölgesini korumaya kararlıydı ve Grant'in onunla tartışmaya hiç niyeti yoktu. Vivien Duvall herkesin önünde tartışmaya değmezdi.

Vivien onun bakışlarını takip etti ve kısa bir iç çekti. "O sıkıcı adam dönmeden önce beni dansa kaldır," dedi alçak bir sesle.

"Bağışlayın beni Bayan Duvall," diye mırıldandı Grant, "ama onu arkadaşılığınızdan mahrum etmek istemem. Özellikle de size içecek getirme zahmetine katlandıktan sonra."

Vivien reddedildiğini anlayınca gözleri irileşti. Yanaklarını ve alnını kaplayan benekli pembe bir kızarıklık, saçlarının tarçın tonlarıyla çatışıyordu. Cevap vermeyi başardığında ses tonundan küçümseme damlıyordu. "Belki tekrar karşılaşırız Bay Morgan. Eğer bir yankesici ya da ayak takımı tarafından rahatsız edilirim sizi çağırırım."

"Lütfen," diye cevap verdi, son derece kibar bir şekilde ve kısa bir selam vererek ayrıldı.

Grant meselenin bittiğini düşünmüştü, ama Ne yazık ki bu kısa karşılaşma balodaki diğerlerinin gözünden kaçmamıştı. İntikam almak için küçük bir hamle yapan Vivien durumu öyle bir şekilde açıklamıştı ki dedikoducular avuçlarının içinden kıs kıs gülmüşlerdi. Vivien kibarca, dillerini sallayan bir dizi kişiye Bay Morgan onun için bir teklif yapmıştı. özet olarak reddetmişti. Ünlü Bow Street Koşucusu'nun Vivien Duvall'ın beğenisini kazanmaya çalışması ve başaramaması fikri her yerde eğlenceyle karşılandı. "O değil

İddia ettikleri kadar tehlikeli," demişti biri Grant'in duyabileceği bir şekilde, "eğer bir kadın tarafından bu kadar kolay geri döndürülebiliyorsa."

Grant'in gururu kasıtlı yalanların yayılmasıyla incinmişti... ama bu konuda sessizliğini korumayı başarmıştı. Tüm söylentiler gibi, yangına körükle gidecek bir şey söylenmezse daha çabuk söneceğini biliyordu. Yine de Vivien'in adının anılması onu asla sinirlendirmiyordu, özellikle de insanlar onun tepkisini bu kadar dikkatle izlerken. O yapmıştı Kayıtsızlığını belli etmek için elinden geleni yapıyor, bir yandan da Vivien'in söylediği yalanlardan pişmanlık duyacağına dair kendi kendine söz veriyordu. Bu, hâlâ yerine getirmeye bağlı ve kararlı olduğu bir sözdü.

Pencereye doğru yürüyen Grant, lacivert şam perdesini kenara itti ve uzun cam bölmelerden içeri baktı. Bakışları sabırsızlıkla Dr. Linley'i görebilmek için sessiz ve gölgeli sokağı aradı. Bir dakikadan kısa bir süre içinde, kiralık bir araba evin önünde durdu. Linley araçtan çıktı, her zamanki gibi şapkasızdı, koyu sarı saçları sokak lambalarının ışığında parlıyordu. Çok acelesi varmış gibi görünmüyordu ama bacakları uzun, yeri kaplayan adımlarla hareket ediyordu. Ağır deri doktor çantasını sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi kaldırarak ön girişe yaklaştı.

Grant yatak odasının kapısında bekledi ve doktora Hizmetçiyle birlikte ana merdivenden çıkarken başıyla selam verdi. Linley'nin ilericiliği ve zekâsı onu Londra'da en çok aranan doktorlardan biri yapmıştı. Yirmili yaşlarının sonunda yakışıklı bir bekâr olması da popüleritesine pek zarar vermiyordu. Zengin sosyete hanımları Sadece Dr. Linley'in baş ağrılarını ve kadın hastalıklarını iyileştirebileceğini iddia ederek onun hizmetleri için büyük çaba harcadılar. Grant Linley'nin bu durumdan duyduğu hoşnutsuzlukla sık sık eğlenirdi.

Daha ciddi vakalarla ilgilenmek için istediği zaman yerine tonun moda kadınları tarafından tekelleştirildi.

İki adam kısa bir süre el sıkıştılar. Birbirlerinden gerçekten hoşlanıyorlardı, her ikisi de profesyonel adamlardı. Düzenli olarak insanların yapabileceklerinin en iyisini ve en kötüsünü gördü.

"Pekala Morgan," dedi Linley hoş bir şekilde, "bu beni bir fincan brendili kahveden uzaklaştırmaya değse iyi olur. Tom'un evinde. Sorun nedir? Bana yeterince iyi görünüyorsun."

Grant kapıyı açıp ona yatak odasını göstererek, "İlgilenmenizi isteyen bir misafirim var," dedi. "Yaklaşık bir saat önce Thames Nehri'nden çıkarıldı. Onu buraya getirdim ve neredeyse on dakikalık bir süre boyunca bilinci yerine geldi. İşin tuhafı, hiçbir şey hatırlamadığını iddia ediyor. Bana kendi adını bile söyleyemedi. Böyle bir şey mümkün mü?"

Linley'nin gri gözleri düşünceli bir şekilde kısıldı. "Evet, tabii ki. Hafıza kaybı sandığınızdan daha yaygındır. Genellikle yaşlanmadan veya aşırı miktarda alkolden kaynaklanır-"

"Peki ya kafasına aldığı darbe ve boğulma tehlikesi?"

Doktorun dudakları sessiz bir ısılıkla büzüldü. "Zavallı bayan," diye mırıldandı. "Evet, bir keresinde kafa travmasının neden olduğu bir hafıza kaybı vakası görmüştüm. Adam bir tersane kazasında yaralanmıştı; düşen bir kiriş tepesine çarpmış ve üç gün boyunca bilinci kapalı kalmıştı. Uyandığında aşırı bir kafa karışıklığı içindeydi. Yürüme, yazma ve okuma alışkanlıkları onun için kolaydı, ancak Ailesinin tek bir üyesini bile tanımıyor ve geçmişine dair hiçbir şey hatırlamıyordu."

"Hafızası geri geldi mi?"

"Beş ya da altı ay içinde. Ama hafızanın birkaç gün içinde geri geldiği başka bir vaka daha duydum. Ne kadar süreceğini tahmin etmenin bir yolu yok. Ya da hiç olup olmayacağını." Linley, Grant'in yanından geçerek yatağa yaklaştı ve doktor çantasını sandalyenin üzerine koydu. Eğildiğinde

Doktor, uyuyan hastayı görünce Grant'in kulaklarına zar zor ulaşan ürkek bir mırıltı çıkardı. "Bayan Duvall!"

"Daha önce ona katıldınız mı?"

Linley başını salladı, sıkıntılı görünüyordu. Doktorun ifadesindeki bir şey Grant'i Vivien'in ziyaretinin baş ağrısından çok daha ciddi bir rahatsızlık için olduğu konusunda uyardı.

"Ne için?" Grant sordu.

"Bunu ifşa edemeyeceğimi biliyorsun."

"Hiçbir şey hatırlamıyor, bana anlatıp anlatmaman onun için hiçbir şey fark ettirmeyecek."

Linley tartışmadan etkilenmedi. "Ben hastamı muayene ederken odadan çıkmak ister misin Morgan?"

Grant cevap veremedi Vivien kıpırdandı ve inledi. Gözlerini ovuşturdu ve gözlerini kısarak doktorun tanıdık olmayan yüzüne baktı. Garip bir şekilde onun ruh haline uyum sağlayan Grant, paniklemeye başladığı anı tam olarak hissetti. Üç adımda yatağın yanına ulaştı ve onun titreyen elini tuttu. Tutuşunun gücü onu sakinleştirmiş gibiydi. "Grant," diye mırıldandı, bakışları Grant'in yüzüne kaydı.

"Doktor geldi," diye mırıldandı. "O sana bakarken ben kapının dışında bekleyeceğim. Hepsi bu kadar mı?"

değil mi?"

Küçük bir baş sallaması ve elini bırakması için uzun bir an geçti.

"Aferin kızıma." Grant, kızın bir tutam saçını nazikçe küçük kulağının arkasına sıkıştırdı.

Linley, "Siz ikiniz çok hızlı arkadaş olmuşsunuz gibi görünüyor," dedi.

"Kadınlarla aram böyle," dedi Grant. "Cazibeme karşı koyamıyorlar."

Linley'nin ağzı çarpıldı. "Cazibe mi? Senden hiç şüphelenmemiştim."

Vivien'in cılız ses tonuyla konuşmaya katıldığını duyunca ikisi de şaşırdı. "Çünkü... sen bir kadın değilsin."

Grant isteksiz bir gülümsemeye ona baktı. Yarı ölü olabilirdi ama flört etme içgüdüğü onu terk etmemişti. Ve Tanrı yardımcısı olsun, o da bağışık olmaktan çok uzaktı. "Benim için toplanmak savunuyorsun, değil mi?" Parmak ucuyla yanağının kıvrımını okşamak için uzandı. "Sana daha sonra teşekkür edeceğim." Vivien'in yüzünde yavaş yavaş bir pembelik belirdi. Grant, Vivien'in Doktor ona spekülatif bir bakış atana kadar ses tonunun bilinçsizce baştan çıkarıcı olduğunu fark etti.

Grant aniden odadan çıktı. Kaşlarını çatarak sırtını koridorun kâğıt kaplı duvarına dayadı. "Lanet olsun sana Vivien," diye mırıldandı nefesinin altından.

Vivien'i daha önce sığ, kibirli ve çıkarıcı biri olarak gördüğünde onu reddetmeyi çok kolay bulmuştu. Ve eğer o zamandan beri Vivien'i bir kez bile düşünmemiş olsaydı

Londra'nın dört bir yanına serpiştirdiği gurur kırıcı yalanlar içindi. Bu kadar duygu harcamaya değseydi Grant ondan nefret ederdi.

Ama her erkeğin ya da kadının hayatında, koşulların insanı savunmasız bıraktığı zamanlar vardır ve Vivien'in zamanı gelmişti. Gerçekten hafızasını kaybetmiş olabilir miydi, yoksa

Sahtekârlık mı? Ve eğer hafızası gerçekten gitmişse... o zaman tüm savunmalardan, yetişkin insanların birbirlerine gerçek benliklerini göstermelerini engelleyen tüm şikayetlerden ve gösterişlerden sıyrılmıştı. Kaç erkek gerçek Vivien'i tanıma şansı verildi mi? Bir tane bile. Hayatı üzerine bahse girerdi.

Bir centilmen bu durumdan faydalanmaz.
Ama o bir centilmen değildi.

Bir keresinde Vivien'in küçük oyununun bedelini ödeyeceğine dair kendine söz vermişti ve ödeyecekti, hem de faiziyle. Artık onun elinde olduğuna göre, gururu yatışana kadar onu terk etmeyecekti. Onunla istediği kadar eğlenecekti, ya da Vivien hafızası geri gelmişti. Hangisi önce gelirse.

Memnuniyetle gülümsedi, göğsündeki sıcak ve özlem dolu ağrı hafifler gibi oldu.

Hesaplanamayacak kadar uzun görünen bir sürenin ardından Linley kapıyı açtı ve onu odaya buyur etti. Vivien sakın ama bitkin görünüyordu, yüzü başının arkasındaki beyaz keten yastık kadar solgundu. Grant'i gördüğünde dudaklarında belirsiz bir gülümseme belirdi.

"Eee?" Linley tıbbi çantasının üzerine eğilip kapağını kapatırken Grant sordu.

Linley görevinden başını kaldırıp baktı. "Görünüşe göre Bayan Duvall ciddi olmasa da bir beyin sarsıntısı geçirmiş."

Grant'in gözleri bu yabancı terim karşısında kısıldı.

"Kafatasına alınan bir darbe," diye açıklamaya devam etti Linley, "beyinde sıkıntıya yol açar. Etkileri genellikle birkaç hafta, belki de bir ay sürer ve kafa karışıklığı, mide bulantısı ve fiziksel güçsüzlük içerebilir. Ve ayrıca, bu özel durumda, hafıza kaybı."

"Nasıl tedavi edeceksiniz?" Grant sert bir şekilde

sordu. "Ne yazık ki, beyin sarsıntısının belirtileri hafıza kaybı, yoluna girmeli. Yapabileceğim hiçbir şey yok. Dinlenmeyi önermek dışında. Bayan Duvall'ın bu geceki deneyiminden dolayı kalıcı bir sorun yaşayacağını sanmıyorum, ancak önümüzdeki birkaç gün rahatsız edici olacak. Yuttuğu tuzlu suyun etkilerine karşı koymak için birkaç sindirim tozu ve morluklar ve sıyrıklar için bir merhem bıraktım. Yapamam Kırık kemik ya da iç yaralanma izi bulamadık, sadece ayak bileğinde hafif bir burkulma var." Vivien'in yanına gitti ve elini okşadı. "Uyu," diye nazikçe tavsiyede bulundu. "Verebileceğim en iyi tavsiye bu."

Doktor çantasını aldı ve odayı geçti, Grant ile konuşmak için kapının yanında durdu. Ciddi gri gözleri Grant'inkilerle buluştu ve Vivien'in duyamayacağı kadar alçak bir sesle konuştu. "Boğazının etrafında parmak izleri ve boğuşma izleri var. Sanırım onu öldüreceksiniz. araştırarak

mısınız?"

"Tabii ki."

"Açıkçası Bayan Duvall'ın hafıza kaybı işinizi daha da zorlaştıracak. Bu konularda çok tecrübem yok ama zihnin kırılan olduğunu biliyorum.

enstrüman." Doktorun gerçekçi sesine bir uyarı notu karıştı. "Bayan Duvall'ın sakın bir ortamda kalmasını şiddetle tavsiye ediyorum. Kendini daha iyi hissettiğinde, belki hafızasına yardımcı olmak amacıyla bazı tanıdık yerleri ve insanları ziyaret edebilir. Ancak, hazır olmadığı bir şeyi hatırlamasını sağlayarak ona zarar verebilirsiniz."

"Ona zarar vermeyeceğim." Grant'in kaşları çatıldı.

"Sorgulama konusundaki becerileriniz iyi biliniyor. Duyduğuma göre en sert adamlardan bile itiraf alabiliyormuşsun. Suçlular...ve Bayan Duvall'ın hafızasını bir şekilde geri getirmeyi düşünüyorsanız..."

"Anlaşıldı," diye mırıldandı Grant, gücenmiş bir halde. "Tanrım. Bir köpekleri tekmelediğimi ve küçük çocukları korkuttuğumu düşüneceklerdi."

Linley onun kızgınlığı karşısında kıkırdadı. "Ben sadece senin ününü biliyorum, dostum. İyi akşamlar, yakında size bir fatura göndereceğim."

"Yap şunu," dedi Grant, testere kemiklerinin gitmesi için sabırsızlandığını gizlemeden.

"Bir şey daha... beyin sarsıntısı geçiren bir hasta oldukça savunmasızdır. Belki de düşme sonucu kafasına alacağı ikinci bir travma zararlı, hatta ölümcül olabilir."

"Onunla ben ilgilenirim."

"Pekâlâ Morgan." Doktor Vivien'e doğru sıcak bir gülümseme gönderdi. "Au revoir, Bayan Duvall. Birkaç gün içinde tekrar ziyaret edeceğim."

Bayan Buttons kafasını kapıdan uzattı, bakışları Grant'in üzerinde sabitlenmişti. "Efendim? İsteddiğiniz bir şey var mı?"

Grant, "Şu anda bir şey yok," diye mırıldandı ve hizmetçinin doktora ana merdivene kadar eşlik etmesini izledi.

"Ününüz nedir?" Vivien güçsüzce sordu, Görünüşe göre doktorun son yorumlarını yakalamıştı.

Grant onun yanına gitti ve yatağın başucundaki sandalyeye oturdu. Parmaklarını birbirine geçirdi ve uzun bacaklarını bileklerinden çaprazlayarak uzattı. "Biliyorsam ne olayım." Omuz silkti sinirli bir şekilde. "Ben bir Bow Street Runner'ıyım. İşim sırasında insanlar hep yalan söylüyor, bir şeyler saklıyor, sorulardan kaçıyor. Benim gerçeği ortaya çıkaran bir yöntemim var ve bu onları rahatsız ediyor."

Yorgunluğuna rağmen Vivien'in mavi gözlerinde bir eğlence kıvılcımı belirdi. "Senin bir yolun var," diye tekrarladı. uykulu bir şekilde. "Bu ne anlama geliyor?"

Birden sırtıttı, öne doğru eğilip kızın yüzündeki bir tutamı düzeltmekten kendini alamadı. "Bu, gerçeği öğrenmek için ne gerekiyorsa yapacağım anlamına geliyor."

"Ah." Esnedi, uyanık kalmak için mücadele ediyordu ama yorgunluğu açıkça baskındı. "Grant," diye fısıldadı, "benim ünüm ne?"

O cevap veremedi uyuyakaldı.

Üç

Grant, zayıf sabah güneşi pencere camlarından süzölmeye başladığında uyandı. Şaşkınlıkla misafir odasının buz mavisi tavanına baktı ve kendi yatağının üzerinde şarap rengi bir gölgelik görmeyi bekledi. Birden önceki akşamki olayları hatırladı. Vivien'in odasından hiç ses gelmemiştir. O geceyi nasıl geçirdiğini merak etti. Yaşadığı onca şeyden sonra muhtemelen günün büyük bir kısmını uyuyarak geçirecekti.

Ellerini başının arkasında birleştiren Grant, Vivien'in burada, evinde, kendisinden sadece birkaç oda ötede olduğu bilgisini düşünerek bir dakika daha uzandı. Bir kadın onun çatısı altında uyumayalı uzun zaman olmuştu. Vivien Duvall, onun merhametinde... Bu düşünce onu müthiş eğlendiriyordu. Ne olduğunu hatırlamadığı gerçeği Aralarında yaşananlar onun bu durumdan aldığı keyfi daha da arttırdı.

Esneyen Grant doğruldu ve parmaklarıyla göğsündeki koyu renk saçları kaşdı. Uşağı için zili çaldı, Yakındaki bir sandalyeye oturdu ve kendisi için hazırlanmış olan nevresimleri ve soluk gri pantolonu giydi. Onun sabah Rutin, yılların alışkanlığıyla oluşmuştu. Her zaman gün doğarken yataktan çıkar, kişisel işlerini bitirirdi.

Yirmi dakika içinde abdestini alıp giyindi, sonraki yarım saatini kocaman bir kahvaltı hazırlayarak ve Times'ı tarayarak geçirdi ve Bow Street'e doğru yola çıktı. Sir Ross Cannon görevde olmayan tüm Koşucuların en geç saat dokuzda rapor vermelerini istiyordu.

Beş dakikadan kısa bir süre içinde uşağı Kellow, elinde sıcak tıraş suyu dolu bir ibrik ve gerekli tüm aletlerle çıkageldi. Aynı anda bir hizmetçi de hemen ateşi yaktı ve ızgarayı düzenledi.

Grant bir leğene buharlı su doldurdu ve Londra'nın en inatçı sakalı olması gereken sakalını yumuşatmaya çalışarak yüzüne avuç avuç döktü. Tıraşı bittiğinde Grant beyaz bir gömlek, desenli gri bir yelek ve siyah ipek bir kravat giydi. Bow Street Runners'ın resmi üniforması kırmızı yelek, mavi ceket, lacivert pantolon ve uzun siyah botlardan oluşuyordu. tertemiz bir parlaklık. Grant bu kıyafetten nefret ediyordu. Halkın Runner'lara "Robin Redbreast" lakabını takmasına neden olan parlak renkli giysiler, orta boylu bir adamın üzerinde biraz züppece duruyordu. Onun boyundaki bir adamda ise bu etki ürkütücüydü.

Grant'ın kişisel zevki gri, bej ve siyah tonlarında koyu renkli, iyi dikilmiş kıyafetlerden yanaydı ve cep saati dışında hiçbir kişisel süsü yoktu. Saçlarını uygun bir şekilde kısaydı ve bazen resmi bir durum gerektirdiğinde günde iki kez tıraş olmak zorunda kalıyordu. bir kat daha sakalını temizledi. Başka türlü iyi uyuyamadığı için her akşam banyo yapıyordu. İşinin fiziksel eforu, sık sık birlikte olduğu iğrenç karakterlerden bahsetmiyorum bile, çoğu zaman içinde ve dışında kirli hissetmesine neden oluyordu.

Birçok uşak efendilerinin giysilerine yardım etmek için çağrılrsa da, Grant kendi başına giyinmeyi tercih ederdi. Başka bir adam onu giydirirken hareketsiz durma fikrini biraz gülünç buluyordu. O güçlü kuvvetli bir adamdı, iskelet giysisi için yardıma ihtiyacı olan bir çocuk değil. Bu görüşünü arkadaşlarından birine ifade ettiğinde Arkadaşı ona bunun alt sınıflar ile aristokrasi arasındaki temel farklardan biri olduğunu eğlenerek anlatmıştı.

"Yani sadece alt sınıflar mı düğmelerini iliklemeyi biliyor?" Grant alaycı bir tavırla sormuştu.

"Hayır," diye gülerek yanıtlamıştı arkadaşı, "sadece bu konuda başka seçenekleri yok. Aristokrasi ise bu işi başkasına yaptırabilir."

Grant, siyah ipek kravatını basit bir düğümle bağladıktan sonra yakasının uçlarını düzgün bir şekilde dikleştirdi. O Karmakarışık siyah saçlarını taradı ve aynaya üstünkörü bir bakış attı. Tam elini uzattığında kömür grisi paltosunu giyerken, birkaç oda öteden gelen boğuk bir ses duydu.

"Vivien," diye mırıldandı ve paltosunu hemen bıraktı. Birkaç adımda ana yatak odasına ulaştı ve kapıyı çalmaya zahmet etmeden içeri girdi. Hizmetçi çoktan gelmiş ve ocakta küçük bir ateş yakmıştı.

Vivien kendi başına yataktan kalkmaya çalışıyordu, keten gömleği kalçalarının ortasına dolanmıştı. Uzun saçları vahşi dalgalar halinde sırtından aşağı dökülüyordu. Tek ayağının üzerinde duruyor ve tehlikeli bir denge sağlıyordu. Burkulan ayak bileği bağlanmış ve şişmişti; yataktan topallayarak bir adım uzaklaştığında bunun neden olduğu acı açıkça görülüyordu.

"Neye ihtiyacın var?" Grant sordu ve kadın onun sesiyle irkildi. Önceki geceden daha iyi görünmüyordu, yüzü korkunç derecede solgundu, gözleri hâlâ şişti, boğazı morarmıştı. "Mahzeni mi istiyorsun?"

Bu dobra soru Vivien'i açıkça mahcup etmişti. Teninde kıpkırmızı bir kızarıklık oluştu. Grant, kızıl saçlı birinin yüzünün kızarması kaçırılacak bir şey değil, diye düşündü ani bir eğlence titreşimiyle.

"Evet, teşekkür ederim," diye mırıldandı, sesi kısık ve gergindi. Temkinli bir şekilde topallayarak bir adım daha attı. "Bana nerede olduğunu söyleyebilirsiniz-"

"Sana yardım edeceğim."

"Oh, hayır, gerçekten-" Grant onu kollarının arasına alırken nefesi kesildi, vücudu küçük ve göğsüne yaslanmıştı. Grant Vivien can çekişen bir alçakgönüllülükle ince keten gömleğini kalçalarının üzerine doğru çekmeye çalışırken, onu koridorun iki kapı ötesindeki tuvalete kadar taşıdı. Bu hareket bir fahişe için garipti. Vivien cinsel çekingenliği ile tanınırdı, zarif ve kışkırtıcı giyim tarzı. Alçakgönüllülük onun repertuarında yoktu. Neden şimdi bu kadar sıkıntılı görünüyordu?

"Yakında daha güçlü olacaksın," dedi. "Bu arada yatakta kal ve ayak bileğinden uzak dur. Eğer bir şey istiyorsan, "Hizmetçilerden biri için zili çal."

"Evet. Teşekkür ederim." Küçük elleri adamın boynuna dolandı. "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim Bay...." Kadın tereddüt etti ve adam onun soyadını unuttuğunu anladı.

"Bana Grant de," diye cevap verdi, onu nazikçe yere bırakırken. "Sorun değil."

Vivien birkaç dakika sonra mahzenden çıktı ve onu hâlâ orada bulduğuna açıkça şaşırdı. Bir çocuktan daha büyük görünmüyordu, gömleğinin kollarını giymişti. Birkaç kez geriye yuvarlandı ve kuyruğu dizlerinin altına ulaştı. Bakışları onunkilere kaydı ve dostça gülümsemesine kendi mahcup gülümsemesiyle karşılık verdi.

"Daha iyi misin?" diye

sordu. "Evet,

teşekkür ederim."

Ona bir el uzattı. "Yatağına dönmene yardım edeyim."

Topallayarak ilerlemeden önce tereddüt etti. Grant dikkatlice ince bedenine uzandı ve bir kolunu arkasına, diğerini de dizlerinin altına bağladı. Her ne kadar Yaralarını düşünerek onu son derece nazik bir şekilde kaldıran adam, onu göğsüne yasladığında Vivien'in nefesi kesildi. Kollarında tuttuğu onca kadın arasında hiçbiri böylesine gür ve zarif bir inceliğe sahip olmamıştı. Kemikleri inceydi ama eti yumuşak, şehvetli ve son derece çekiciydi.

Yatak odasına dönen Grant, Vivien'ı yatağa yatırdı ve arkasına bir yığın yastık yerleştirmek için uğraştı. Battaniyeleri yukarı doğru çekiştirerek göğsünün üzerine kadar getirdi. Vivien'in perişan haline rağmen ya da belki de bu yüzden, Grant onu kucaklamak ve okşamak için duyduğu rahatsız edici dürtüye yeniden kapıldı. Kendisi, ki kendisi granitten bir kalbe sahip olmak ya da benzer bir şekilde geçirimsiz bir madde. "Aç mısın?" diye sordu hoyratça. "Pek

sayılmaz."

"Hizmetçi bir tepsi getirdiğinde bir şeyler yemeni istiyorum."

Nedense emir verirkenki tonu onu gülümsetti.
"Deneyeceğim."

Grant onun gülümsemesi karşısında donup kalmıştı... berrak ve sıcak, narin yüzünü aydınlatan bir sihir parıltısı. Wentworth'un balosunda tanıştığı bencil kadına o kadar benzemiyordu ki, kısa bir süre için onun aynı kişiydi. Yine de o, açık bir şekilde Vivien'di.

"Grant," dedi tereddütle. "Lütfen, bir ayna getirir misin?" Kendinden utanan bir hareketle ellerini yanaklarına bastırdı. "Neye benzediğimi bilmiyorum."

Bir şekilde bakışlarını ondan ayırmayı başaran Grant, odanın köşesindeki beyefendi dolabına gitti. Dar çekmeceleri karıştırdı ve deri kaplı ahşap bir nécessaire bulunuyordu. Makas, dosya ve bakım malzemelerini koymak için tasarlanmış olan bu çantanın kapağının içinde dikdörtgen bir cam bulunuyordu. Yatağın başına dönen Grant, nécessaire'i açtı ve ona verdi.

Vivien çantayı yüzüne yakın tutmaya çalıştı ama önceki akşam yaşadıklarından dolayı elleri hâlâ şiddetle titriyordu. Grant uzandı ve Vivien yansımasına bakarken nécessaire'i sabitledi. Elleri onunkilerin altında çok soğuktu, parmakları sert ve kansızdı. Gözleri irileşti ve zorlukla nefes alıyor gibiydi.

"İnsanın kendi yüzünü tanıyamaması ne tuhaf," dedi.

"Şikâyet etmen için bir neden yok," dedi Grant boğuk bir sesle.

Morarmış, solgun ve harap olmuş olsa bile yüzü eşsizdi.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Baloda sergilediği kendini beğenmişlikten eser kalmadan aynaya baktı. Vivien'in onun cazibesinden hiç şüphesi yoktu. Bu kadının kendine güveni çok daha azdı.

"Herkes öyle düşünüyor. Londra'nın en büyük güzellerinden biri olarak biliniyorsunuz."

"Nedenini anlamıyorum." Onun şüphesi ifadesini yakalayınca ekledi, "Gerçekten, iltifat peşinde değilim, sadece... çok sıradan bir yüz gibi görünüyor." Yansımasıyla deney yapan bir çocuk gibi komik, palyaço gibi bir ifade takındı. Sarsılmış bir kahkaha attı. "Bana aitmiş gibi görünmüyor." Gözleri safir gibi parlıyordu ve adam ağlamak üzere olduğunu bir telaşla fark etti.

"Yapma," diye mırıldandı. "Dün gece sana ağlama konusunda ne hissettiğimi söyledim."

"Evet... bir kadının gözyaşlarına dayanamıyorsun." Parmaklarıyla ıslak gözlerini sildi. Dudaklarında titrek bir gülümseme belirdi. "Bir Bow Street Runner'ın bu kadar hassas olacağını düşünmemiştim."

Grant öfkeyle, "Hassas," diye tekrarladı. "Ben de onlar kadar sert kabuklu biriyim." Keten çarşaftan bir avuç aldı ve aceleyle yüzünü sildi.

"Öyle mi?" Kadın son bir kez burnunu çekti ve çarşafın kenarından ona baktı. Son parıldayan gözyaşlarının ardında beliren. "Bana oldukça yumuşak kabuklu görünüyorsun."

Grant tartışmak için ağzını açtı ama birden kızın kendisiyle dalga geçtiğini fark etti. Göğsündeki beklenmedik sıcaklık dalgasını büyük bir güçle bastırdı. "Bir değirmen taşı kadar hassasım," diye bilgilendirdi onu.

"Bu konudaki fikrimi saklı tutacağım." Nécessaire'i kapattı ve pişmanlıkla başını salladı. "Ayna istememeliydim. Oldukça kötü görünüyorum."

Grant kaşlarını çatarak onun kuru ve çatlak dudaklarını inceledi. Komodinin üzerindeki küçük bir cam merhem kavanozuna uzanarak ona uzattı. "Bundan biraz dene. Linley çürükler, kuruluklar, sıyrıklar, sürtünmeler için özel bir karışım bıraktı..."

Menteşeli porselen kapağı kurcalarken, "Bir fıçı dolusu kullanabilirim," dedi.

Kavanozu geri alan Grant, onun için açtı. Geri vermek yerine avucunun içinde tuttu ve bakışlarını onun üzerinde dolaşıyordu. "Titremesi bu sabah daha iyi," diye sessizce gözlemledi.

Vivien renk değiştirdi ve istemsiz titremelerinden utanmış gibi başını salladı. "Evet, ama yine de sıcak." Avuçlarını kollarının açık renkli, çatlamış derisine sürttü. "Merak ediyordum da... çok büyük bir dayatma-"

"Sıcak bir banyo mu?"

"Oh, evet." Kadının sesindeki beklenti zonklaması onu gülümsetti.

"Bu ayarlanabilir. Ama dikkatli hareket etmeniz ve hizmetkârların size yardım etmesine izin vermeniz gerekecek. Ya da isterseniz ben."

Vivien bu öneri karşısında ağzı açık bir şekilde ona baktı. "Seni böyle bir zahmete sokmak istemezdim-" diye kekeleydi.

"Hiç sorun değil," dedi yumuşak bir sesle. Sadece yeşil gözlerindeki parıltı onunla alay ettiği gerçeğini ele veriyordu.

Daha bastıramadan zihninde bir görüntü belirdi: Adam çıplak bedenini yıkarken, kendisi de buharlı bir küvette ıslanıyordu.

Grant ani bir gülümsemeyle, "Ne kadar da kızarmış," dedi. "Eğer bu seni ısıtmazsa, hiçbir şey ısıtmaz." Elini çekti
parmak ucunu kadifemsi anason kokulu merhemin üzerinde gezdirdi ve ağzına götürdü. "Kıpırdamadan dur."

Vivien itaat etti, adam merhemi dudaklarına nazikçe sürerken bakışları onun yüzüne kilitlendi. Ağrıyan, kuru yüzey
Grant parmağını tekrar kavanoza daldırdı. Vivien'in derin, titrek nefesinin sesi dışında oda tamamen sessizdi.

Grant'in göğsünde onu derinden rahatsız eden bir çekiştirme hissi vardı. Onu öpmek, kucaklamak, sanki kayıp bir çocukmuş gibi teselli etmek istiyordu. Vivien Duvall'ın bu kadar sevimli ve kırılgan olabileceğini asla tahmin edemezdi. Lanet olsun ona, eğer bu bir şekilde onun bir oyunuysa, muhtemelen sonunda onu boğazlayacaktı.

Belli ki başka bir zavallı piçi çoktan oraya sürüklemişti.

Grant bu düşünce karşısında durakladı ve ondan etkilenmemesi için kendini sertçe uyardı. Onun tadını çıkarabilir, istediğini alabilirdi... ama bir dakikalığına bile olsa onu önemsemesine izin veremezdi.

Bu kadar zahmete ihtiyacı yoktu. Anasonun serin kokusu burnuna gelene kadar merhemi parmaklarının arasında biraz daha ovuşturdu.

havayı baharatlandırdı. Mümkün olan en hafif dokunuşla merhemi kızın morarmış, şişmiş boğazına sürdü. Vivien onun elinin altında kıpırdamadan duruyordu, bakışları adamın sert yüzüne odaklanmıştı.

"Dün gecedен önce birbirimizi tanıyorduk, değil mi?" diye fısıldadı.

Kirpiklerini indirdi ve cevap vermek için acele etmedi.
"Öyle de diyebilirsin."

Parmak uçlarını cildinin üzerinde bir kez daha yumuşakça gezdirdi, merhemi çürüklerin daha derinlerine sürdü.

Kafa karışıklığı içinde, onun dokunuşunun verdiği hissi, varlığında bulduğu şaşırtıcı aşinalık ve rahatlık duygusunu analiz etmeye çalıştı. Dünyadaki hiçbir şey ona tanıdık gelmiyordu, kendi yüzü bile... ama her nasılsa adam ona kendini güvende ve rahatlamış hissettirmişti. Başka bir yerde böyle hissetmezdi.
bir yabancıyla arkadaşlık eder miydi?

"Birbirimizi ne kadar iyi tanıyorduk?" Vivien kararsızca sordu.

"Bunu sonra konuşuruz." Ona tam olarak ne söyleyeceğini ve durumu nasıl sunacağını biraz düşünmesi gerekecekti. Bu arada dinlenecek, iyileşecek ve onun koruması altında kalacaktı. Her ne kadar Vivien onun kaçamak cevaplarından pek memnun görünmüyordu. konuyu takip etmekten kaçındı ve onun hâlâ tartışamayacak kadar yorgun olduğunu tahmin etti. Yeleğinin cebine uzanarak saatini çıkardı. Saatin geç olması kaşlarını çatmasına neden oldu. "Bow Street'e gitmek için yola çıkmam gerekiyor," dedi. "Bugün şehirdeki evinizi ziyaret edip size birkaç kıyafet getireceğim."

Gülümsemek için çaba sarf etti ama mavi gözleri yalvarıyordu. "Gönderecek ailem ya da arkadaşlarım var mı?"

"Ailen hakkında bir şey bilmiyorum," diye itiraf etti Grant.
"Ben
ne yapabileceğimi bulmaya çalışıyorum. Ve evet, arkadaşların var... ama şimdi ziyaret zamanı değil. Dinlenmen gerek." Cazibesine karşı koyamayarak uzandı ve onun tüylü alnındaki endişe çizgilerinden birinin izini sürdü.

"Merak etme, tatlı bezelyem," diye mırıldandı.

Vivien yastıklara yaslandı, göz kapakları yorgunluktan ağırlaşmıştı. "Çok fazla soru var," diye iç geçirdi.

"Yakında arzu ettiğin tüm cevaplara sahip olacaksın." Durakladı ve "Bazıları hoşunuza gitmese de" diye eklerken sesindeki canlı şefkatin bir kısmı kayboldu.

Kadın ciddiyetle adama baktı, eli boğazına gitti. "Dün gece bana ne oldu?"

"Öğrenmeye niyetliyim," diye cevap verdi şüpheyi yer bırakmayan sert bir ses tonuyla.

Yay şeklindeki cadde bin altı yüzlerin ortalarında inşa edilmişti. Geçen yüzyılda Bow Sokağı'nın birkaç ünlü sakini olmuştu. Ancak yüzyılın başından sonra Bow Sokağı ile ilişkilendirilen ve gerçekten önemli olan tek bir isim vardı... Sir Ross Cannon.

Zaman zaman tüm dünyanın dikkati bu dar, dört katlı binaya ve onun ünlü sakinine odaklanmış gibi görünüyordu. Cannon yarım düzine koşucusunu ve diğer seksen subayı usta bir orkestra şefi gibi yönetiyordu. Koşucular isyanları bastırdıkları, suçları çözdükleri ve kraliyet ailesini korudukları için dünya çapında ün kazanmışlardı.

Fieldings'in haleflerinden birinin beş yıl önce ölümü üzerine, yeni baş sulh hakimi adayı olarak birçok önemli kişi tartışılmıştı. Ancak sonunda bu göreve hiç tanınmayan biri atandı... Daha önce Great Marlboro Street ofisinde sulh hakimi olarak görev yapmış olan Ross Cannon. Cannon baş sulh yargıcı görevini sanki bu görev için doğmuş gibi üstlenmişti. Kısa sürede Bow Street ofisine kendine özgü damgasını vurmuş, dedektiflik işini bir bilim gibi ele almış, metodoloji icat etmiş, teorileri test etmiş, yol göstermiş ve

bulaşıcı bir şevkle memurlarını cesaretlendiriyordu. O talepkar ve azimliydi ve adamlarından herhangi biri onun için seve seve ölebilirdi. Grant dahil.

Grant öndeki üç basamağı çıktı ve kapıyı kuvvetlice çaldı. Kapıyı Cannon'ın hizmetçisi Bayan Dobson açtı; şişman, anaç bir kadındı ve gümüş rengi bukleleri vardı. Grant'i içeri buyur ederken tombul yüzü gülümsemeye parlıyordu. "Yine şapkasızsınız Bay Morgan... Bu rüzgar kuzeyden böyle eserken bir gün ölümle burun buruna geleceksiniz."

Grant, "Şapka takamam Bayan Dobson," diye cevap verdi, Ağır siyah paltosunu çıkarıp ona verdi. Kocaman yün yığını neredeyse onu boğacaktı. "Zaten yeterince uzunum." Son zamanlarda moda olan yüksek taçlı şapkalar onu gülünç gösteriyor, yoldan geçenler açıkça bakana kadar yüksek boyuna gereksiz santimler ekliyordu.

"Şapka takmamak kimsenin kısa boylu olduğunuzu düşünmesine yol açmaz," diye belirtti.

Grant sırtıttı ve onun yanağını çimdikledi, bu da hizmetçinin nefesinin kesilmesine ve onu azarlamasına neden oldu. Ancak azarlamaları çok az sıcaklık içeriyordu; ikisi de biliyordu ki Runners'ın favorisiydi. "Cannon nerede?" Grant yeşil gözleri parlayarak sordu ve Bayan Dobson sulh yargıcının ofisini işaret etti.

Bow Street 4 numaradaki mülkte bir ev, küçük bir avlu, ofisler, bir mahkeme ve mahkumları tutmak için güçlü bir oda bulunuyordu.

Varlıklı bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen Cannon buradan çok daha lüks bir yerde tembel bir hayat yaşayabilirdi... ama bu onun doğasında yoktu. Onun bir tutkusu vardı.

adalet ve yapılması gereken onca şey varken, tembellik ya da ciddiyetsizlik için zaman yoktu.

Cannon için hayat ciddi bir işti ve o da buna göre yaşıyordu. Söylentilere göre genç karısı Ölüm döşeğindeyken bir daha evlenmeyeceğine dair söz vermişti ve Cannon sözüne sadık kalmıştı. Muazzam enerjisini işine harcamıştı. En yakınları bile En yakın arkadaşları bile, Cannon'un kendi ketum kalbi üzerindeki demirden kontrolünü hiçbir şeyin kıramayacağına yemin edebilirdi.

Cannon'ın özel ofisine giden dar koridorda ilerleyen Grant, çıkmakta olan iki Koşucu'yla neredeyse çarpışıyordu... Flagstad ve Keyes, her ikisi de kırk yaşına hızla yaklaşan en yaşlı iki Koşucu. Keyes neşeyle, "Yine kraliyet arka karargâhını korumaya gidiyoruz," dedi. Flagstad, üç aylık temettüler ödenirken kendisine İngiltere Merkez Bankası'na gitme gibi daha kazançlı bir görev verildiğini açıkladı.

"Peki sen bu sabah ne yapıyorsun?" Flagstad Grant'a sordu. Yıpranmış yüzü neşeyle buruşmuştu. "Hayır, sakın söyleme... başka bir banka soygunu ya da batı yakasında çözmek için bir servet harcayacağın bir hırsızlık."

Grant, aldığı yüklü komisyonlar nedeniyle meslektaşlarının azarlamalarına katlanmış bir şekilde sırtarak cevap verdi. Son bir yıl içinde diğer beş Runner'ın toplamından daha fazla hırsız yakaladığını belirtmekten kaçındı. "Sadece ödemek istedikleri kadarını alıyorum," dedi yumuşak bir sesle.

"Züppelerin senin hizmetlerini talep etmelerinin tek nedeni Çünkü sen harika birisin," dedi Keyes gülerek. "Daha geçen gün bir bayan bana, 'Tüm Koşucular arasında,

sadece Bay Morgan bir insanın bakması gerektiği gibi bakıyor.'" O ifadeye homurdandı. "Sanki bir adamın dış görünüşünün işini nasıl yaptığıyla bir ilgisi varmış gibi!"

"Ben harika mıyım?" Grant önce kendi muhafazakâr kıyafetine, sonra da Keyes'in şık kıyafetine bakarak kuşkuyla sordu görünüşü... saçlarının özenle düzenlenmiş "rüzgârla savrulan" stili, özenle hazırlanmış kravatındaki altın iğne, yeleğinin üzerine işlenmiş minik ipek çiçekler ve fleurs-de-lis. Geniş kenarlı, krem rengi şapkasından bahsetmiyorum bile. dikkatlice bir gözün üzerine açılı.

Keyes savunmacı bir tavırla, "Mahkemede bu şekilde giyinmek zorundayım," dedi.

Flagstad kıkırdayarak, bir tartışma çıkmadan önce Keyes'i uzaklaştırmaya başladı.

"Bekle," dedi Keyes, sesine acil bir ilgi notası girmişti. "Morgan, duyduğuma göre dün gece "Nehirde bulunan bir şişkoyu araştırın."

"Evet."

Keyes onun sertliği karşısında sabırsızlanıyor gibiydi. "Çok konuşkansın, değil mi? Peki, bize bu konuda ne söyleyebilirsin? Bir şey mi oldu? kurban erkek mi kadın mı?"

"Bunun senin için ne önemi var?" Grant, Koşucu'nun konuya olan ilgisi karşısında şaşkınlıkla sordu.

"Davayı alacak mısınız?" Keyes ısrar etti.

"Muhtemelen."

Keyes, "İstersen senin yerine ben alayım," diye teklif etti.

"Tanrı biliyor ya, ölü bir kadını araştırmakla pek ilgilenmiyorsun. I

"Bugünlerde şişkoların pek para kazanmadığını duyuyorum." Flagstad bu kötü şakaya kıs kıs güldü.

Grant yeni bir uyanıklıkla Keyes'e baktı. "Neden bir kadın olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu boş boş.

Keyes gözlerini kırıştırdı ve cevap vermek için bir an bekledi. "Sadece bir tahmin, delikanlı. Haksız mıyım?"

Grant ona son bir kez sorgulayıcı bir bakış atarak yorum yapmayı reddetti ve Cannon'ın ofisine girdi.

Sör Ross kapıya sırtı dönük bir şekilde, caddeye bakan uzun dikdörtgen pencereye bakacak şekilde düzenlenmiş meşe kaideli masada oturuyordu. Masanın bir köşesinde duran kahverengi-gri çizgili iri bir kedi tembel tembel yeni gelene bakıyordu. Bu suskun kedi birkaç yıl önce Bow Street'teki ofisin ön merdivenlerinde bulunmuştu. Kazara ya da bir yaramazlık sonucu kuyruğu kopmuş ve hemen "Chopper" adını almıştı. Kesinlikle tek kişilik bir kedi olan Chopper, tüm sevgisini Cannon'a saklıyor ve başkalarına neredeyse hiç tahammül göstermiyordu.

Cannon'ın karanlık başı döndü ve Grant'e hoş ama gülümsemeyen bir ifadeyle baktı. "Günaydın," diye mırıldandı. "Yan masada bir sürahi kahve var."

Grant kahve teklifini asla reddetmezdi. Bu acı içeceğe olan tutkusu sadece Cannon'unkiyle yarışırdı. İkisi de mümkün olduğunca sade ve sıcak içiyordu. Boş bir kremalı fincana bol miktarda kahve dolduran Grant Cannon yakındaki sandalyeyi işaret etti. Yargıç dikkatini bir kez daha masasının üzerindeki bazı belgelere verdi, Birini ustalıkla imzalamak.

Beklerken, Grant bakışlarının etrafta dolaşmasına izin verdi.

rahat ve tanıdık bir odaydı. Bir duvar şehrin ve çevre ilçelerin haritalarının yanı sıra Westminster Hall, İngiltere Bankası ve diğer önemli binaların kat planlarıyla kaplıydı. Diğer bir duvar ise bir fili ezmeye yetecek kadar cilt içeren kitap raflarıyla kaplıydı. Mobilyalar sade ve işlevsel birkaç ağır meşe parçadan oluşuyordu. Bir kütüphane yer küresi, bir masanın üzerinde duruyordu.

köşede maun bir sehpa vardı. Duvarda tek bir resim için yeterli alan bırakılmıştı; küçük bir derenin sarp kayalıkların üzerinden aktığı, karanlık ağaçların ve gri tepelerin uzakta belirlediği bir Kuzey Galler manzarası. Manzara, Londra'nın hareketli yapmacıklığıyla karşılaştırıldığında sarsıcı bir şekilde bozulmamıştı.

Sonunda Cannon ona doğru döndü, siyah kaşları bilgi istemek için kalkıktı. Keskin yüz hatları ve kış grisi gözleriyle yüzünde kurtvari bir ifade vardı. İfadesinde herhangi bir sıcaklığa izin verseydi, yakışıklı olduğu düşünülebilirdi.

"Eee?" diye mırıldandı. "Peki ya senin dün gece araştırıldı mı? Sorgu yargıcının soruşturmasına gerek var mı?"

"Şişme yok," diye yanıtladı Grant hızlıca. "Kurban -bir kadın- hâlâ hayattaydı. Onu evime getirdim ve Doktor'u çağırdım. Linley."

"Çok yardımseversiniz."

Grant dikkatli bir omuz silkmeye karşılık verdi. "Bayanı oldukça iyi tanıyorum. Adı Vivien Duvall."

İsim Cannon'ın ilgisini çekti. "Wentworth balosunda seni reddeden kişi mi?"

Grant hızlı bir kızgınlık patlamasıyla, "Onu ben ittim," dedi. "Dedikodu sırasında bir şekilde hikâye çarpıtıldı."

Cannon'ın kara kaşları yukarı doğru eğildi ve boğazının derinliklerinden alaycı bir "hmm" sesi çıkardı. "Devam et. Bana Bayan Duvall'ın durumundan bahset."

Grant parmaklarını sandalyesinin koluna vurdu. "Cinayete teşebbüs, buna şüphe yok. Boğazında ağır morluklar ve parmak izleri var, kafasına aldığı darbeden bahsetmiyorum bile. Linley'e göre, iyileşecek... ama bir sorun var. tek bir zorluk var. Hafızasını kaybetmiş. Ne olduğuna dair tek bir detay bile veremiyor, hatta kendi hafızasını bile hatırlayamıyor. isim."

"Doktor hafızasının ne zaman geri geleceğini ya da gelip gelmeyeceğini söyledi mi?"

Grant başını salladı. "Bunu bilmenin hiçbir yolu yok. Ve soruşturma bazı kanıtları gün ışığına çıkarana kadar -ya da hafızasını geri kazanana kadar- herkesin onun öldü."

Cannon'ın gri gözleri hayranlıkla kısıldı. "Araştırması için Koşuculardan birini mi görevlendireyim, yoksa davayı sen mi üstlenirsin?"

"Ben istiyorum." Grant son kahvesini de içti ve uzun parmaklarını bardağın etrafına sardı ve az bir sıcaklık kalmıştı. "İşe onun eski koruyucusu Lord Gerard'ı sorgulayarak başlayacağım. Kendisi ya da kıskanç bir aşığı onu boğmaya çalışmış olabilir. Şeytan biliyor ki muhtemelen uzun bir listesi vardır."

Cannon'ın ağzı bastırılmış bir mizahla seğirdi. "Onu bulan denizciyi sorgulaması için bir adam göndereceğim.

Dün akşam Waterloo Köprüsü yakınlarında yolcu taşıyan diğerleri gibi. Belki onlardan biri yararlı bir şey görmüş ya da duymuş olabilir. Soruşturmanızın nasıl ilerlediğini bana bildirin. Bu arada, Bayan Duvall nerede ikamet edecek?"

Grant bardağının iç kısmına yapışan parlak siyah damlacıkları inceledi. Ses tonunu olabildiğince gerçekçi hale getirdi. "Benimle birlikte."

"Eminim onu yanına alacak arkadaşları ya da akrabaları vardır." "Benim korumam altında daha güvende olacaktır."

Grant, Cannon'ın soğuk ve delici bakışlarını irkilmeden karşıladı. Yargıç, işlerini iyi yaptıkları sürece Koşucularının özel hayatları hakkında yorum yapmayı her zaman reddetmişti. Ancak Cannon'ın kalbinde kadınlar ve çocuklar için yumuşak bir nokta vardı ve elinden gelen her şeyi yapardı. onlara kötü muameleyi önlemek için önemli bir güce sahiptir.

Cannon konuşmadan önce sessizliğin rahatsız edici bir şekilde uzamasına izin verdi. "Seni tanıdığımı inanıyorum Morgan... kişisel sorunların ne olursa olsun bu kadından faydalanmayacağından emin olacak kadar iyi tanıyorum."

Grant soğuk bir şekilde cevap verdi. "Kendimi asla isteksiz bir kadının üzerinde zorlamam."

Cannon yumuşak bir sesle, "Ben 'güç'ten bahsetmiyordum," dedi. "Manipülasyondan bahsediyordum... fırsatçılıktan... baştan çıkarmadan."

Yargıca kendi lanet işine bakmasını söylemek isteyen Grant ayağa kalktı ve boş fincanını yan masaya koydu. "Nasihate ihtiyacım yok," diye homurdandı. "Bayan Duvall'a hiçbir şekilde zarar vermeyeceğim. Bu konuda size söz veriyorum. Ancak unutmayın ki o pek de masum sayılmaz.

O bir

FahiŖe. Manipölasyon ve baŖtan çıkarma bu iŖin araçlarıdır. Hafıza kaybı onun ne olduğu gerçeğini deėiŖtirmez."

Cannon sinirlenmeden parmaklarıyla bir Ŗakak yaptı ve dűŖünceli bir ifadeyle Grant'e baktı. "Bayan Duvall bu anlaŖmayı kabul etmeye istekli mi?"

"Eğer beğenmezse, baŖka bir yere gitmekte

özgürdür." "Bunu anladığından emin olun."

Grant birkaç yorumunu geri çekerek baŖını onaylar Ŗekilde eğdi. "BaŖka bir Ŗey var mı?" diye sordu alaycı denebilecek kadar yumuŖak bir ses tonuyla.

Cannon onu değerlendirici bakıŖlarla süzmeye devam etti. "Belki de Bayan Duvall'ı neden kendi atınız altında barındırmak istediğinizi açıklamak istersiniz, ondan açıkça hoŖlanmadıėınız halde."

Grant, "Ondan hoŖlanmadıėımı hiç söylemedim," diye karŖı ıktı.

"Hadi ama," diye nazikçe azarlayan bir cevap geldi. "Onun yüzünden dedikodu değirmeninden geçtikten sonra kızgınlığını gizlemedin."

"Bunu telafi etmek için bir fırsat olarak gör. Ayrıca, bu benim görevim."

Cannon ona konuŖur gibi bir bakıŖ attı. "Hanımefendinin karakteri -ya da karaktersizliği- ne olursa olsun, hafızasını geri kazanana ve soruŖturma sonuçlanana kadar ellerinizi ondan uzak tutmanızı tercih ederim."

Neredeyse dayanamayacağı kadar sinirlenen Grant, ince bir Ŗekilde gülümsedi. "Ben her zaman senin istediğini yapmıyor muyum?"

Cannon kısa ve patlayıcı bir iç çekti ve masasına doğru döndü. "Keşke yapsaydın," diye mırıldandı ve kısa bir el hareketiyle onu başından savdı.

Grant hafifçe, "Hoşça kal Chopper," dedi ama kedi, Grant'in sırtmasına neden olan bir küçümsemeyle başını çevirdi.

Mayfair'in prestijli bölgesinin merkezi olan Park Lane, Londra'nın en cazip adresiydi. Zenginlik ve otorite havasının hakim olduğu cadde, devasa ölçekte tasarlanmış heybetli sütunlu malikanelerle doluydu. Evler, yoldan geçenleri, sakinlerinin sıradan insanlardan üstün olduğuna ikna etmeyi amaçlıyordu.

Grant, Park Lane'in ihtişamı karşısında dehşete düşmek için aristokrasinin mahrem kişisel yaşamlarını çok fazla görmüştü. Soyluların da en az sıradan insanlar kadar kusurları ve zaafları vardı... belki de daha fazla. Bir aristokrat arasındaki tek fark ve halktan biri, birincisinin yanlışlarını örtbas etme konusunda çok daha becerikli olmasıydı. Ve bazen soylular gerçekten de kanunların üstünde olduklarına inanırlardı. Sıradan insanlar bağılıydı. Grant'in adaletle teslim etmekten en çok zevk aldığı kişiler bu tür adamlardı.

Vivien'in en son koruyucusunun adı William Henry Ellyot, Lord Gerard'dı. Geleceğin Norbury Kontu olarak başlıca meşguliyeti, saygı duyulan bir unvanı ve hatırı sayılır bir serveti miras alabilmek için babasının ölmesini beklemektir.

Ne yazık ki Gerard için babasının sağlığı gayet iyiydi ve muhtemelen uzun yıllar boyunca kontluğu elinde tutacaktı. Bu arada Gerard kendini eğlendirmenin yollarını arıyor, kadınlara, içkiye, kumara ve spora olan aşırı düşkünlüğünü tatmin ediyordu. Vivien Duvall ile yaptığı "anlaşma" onu diğer pek çok erkeğin kıskançlığı haline getirmişti. Vivien çok güzel ve göz önünde bir ödüldü.

Gerard huysuzluğuyla tanınırdı, istediği bir şeyden mahrum bırakıldığında şiddetli öfke nöbetleri geçirirdi. Bir beyefendinin kumarda kaybettiği parayı zarafetle karşılaması gerekirken, Gerard yenilgiyi kabul etmek yerine hile yapar ve yalan söylerdi. Sinirini hizmetçilerinden çıkardığı ve o kadar kötü bir efendi olduğunu kanıtladığı söylenirdi ki, çeşitli evleri için hizmetçi tutmakta zorlanırdı.

Grant, sütunlu alınlığı ve heykellerle dolu nişleriyle klasik tarzdaki malikânenin basamaklarını tırmandı. Eldivenli yumruğuyla kapıya birkaç kez sertçe vurdu ve çift kapılardan biri açılarak kâhyanın asık suratı ortaya çıktı.

"İşiniz nedir, efendim?" diye sordu uşak.

"Lord Gerard'a Bay Morgan'ın kendisini görmek için

burada olduğunu söyleyin." Grant kâhyanın yüzündeki

tanıma anını gördü,

Adamın ses tonunda belli belirsiz bir temkinlilik vardı.

"Efendim, Lord Gerard'ın evde olmadığını bildirmekten üzüntü duyuyorum. Eğer kartvizitinizi bırakırsanız, daha sonra kendisine ulaşmasını sağlayacağım."

Grant alaycı bir şekilde gülümsedi. "Evde değil", uşaklar tarafından belirli bir lord ya da leydinin pekâlâ evde olabileceğini, ancak ziyaretçi kabul etmek istemediğini ifade etmek için kullanılan bir ifadeydi. Ama Grant birini sorgulamak istediğinde, sosyal nezaket onun önünde duracak son şeydi.

"Ben kart bırakmam," dedi açıkça. "Git efendine Bay Morgan'ın burada olduğunu söyle. Bu sosyal bir görüşme değil."

Kâhyanın yüzü kayıtsızdı ama onaylamadığı belliydi. Bir yanıt vermeden Grant'i kapının eşiğinde bıraktı ve evin içinde kayboldu. Grant omuzlayarak içeri girdi ve botunu sertçe iterek ağır kapıyı

kapattı. Topuklarının üzerinde geriye doğru sallanarak

giriş holünü inceledi. Pırıl pırıl parlayan mermer sütunlar, duvarlar "Paris grisi" adı verilen moda bir rengin yumuşak mat tonuna boyanmıştır. Soğuk beyaz Duvarların üst kısmını kaplayan alçı işi, yüksek bir tavana kadar yükseliyordu. Ön kapının tam karşısında, kanatlı bir kadın figürünün küçük bir heykelini içeren bir apsis vardı.

Heykele yaklaşan Grant, zarif çalışmayı hayranlıkla seyrederek narin tüylü kanatlardan birine dokundu.

Kâhya o anda kaşlarını çatarak yeniden ortaya çıktı. küstahça. "Efendim, bu Lord Gerard'ın değerli Roma heykelleri koleksiyonunun bir parçası."

Grant geri çekildi ve kesin bir ifadeyle cevap verdi: "Aslında Grekçe. Orijinali Athena'nın elinde Parthenon."

"Şey..." Kahya açıkça şaşkındı. "Bunun için değil dokunulabilir. Eğer beni takip etmek isterseniz, Lord Gerard şu anda evde."

Grant, duvarları kremi beyaz ahşap işçiliği ve sekizgen kırmızı damask panellerle kaplı geniş bir salona alındı. Tavan, ortadaki altın bir güneşten dışarıya doğru yayılan kırmızı ve altın panellerle dikkat çekiciydi. Bir çift baklava dilimli pencerenin arasında, bir dizi madalyon portrede şu kişilerin etli, ağırbaşlı yüzleri sergileniyordu Norbury'nin son beş kontu.

"Bir içki ister misin,

Morgan?"

Lord Gerard işlemeli yeşil kadife bir sabahlıkla odaya girdi. Taranmamış saçları Ağır yanaklı yüzünün etrafı düzensiz bir şekilde sarılmıştı ve teni sert içkiden dolayı kızarmıştı. Bir elinde konyak dolu bir sürahi tutan Gerard, büyük kanatlı bir koltuğa doğru ilerledi.

top ve pençe ayakları ve kendini nazikçe indirdi. Gerard otuzlu yaşlarının başında olmasına rağmen, kendine adanmış bir hayat

Hoşgörü onu en az on yaş daha yaşlı göstermişti. Ne şişman ne de zayıf, ne uzun ne de kısa, ne yakışıklı ne de çirkin, acımasızca ortalama bir görünüşü vardı. Onun tek Ayırt edici özelliği koyu renkli, küçük ve yoğun gözleriydi.

Gerard elindeki sürahiyle işaret etti. "Çok iyi bir Armagnac," diye yorum yaptı. "Biraz alır mısın?"

Grant başını hafifçe sallayarak, "Benim için biraz erken bir saat," dedi.

"Güne başlamak için bundan daha iyi bir yol düşünemiyorum." Gerard kan kırmızısı sıvıdan derin derin içti.

Grant yüz ifadesini hoş tuttu ama Gerard'ı izlerken içinde karanlık ve çirkin bir şey kıpırdandı. O şey Vivien'in bu adamla birlikte olduğu, ona hizmet ettiği, onu memnun ettiği görüntüsü Grant'in gözünün önünden rahatsız edici bir hızla geçti. Vivien Gerard'ın fahişesiydi ve şüphesiz fiyatını karşılayabilecek bir sonraki adama kendini satacaktı. Grant kıskançlık ve tiksintiyle Gerard'ınkinin yanındaki sandalyeye oturdu.

Grant, "Benimle konuşmayı kabul ettiğin için teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Gerard buruk bir gülümsemeyi başarabilecek kadar uzun bir süre dikkatini kadehten ayırdı. "Anladığım kadarıyla fazla seçeneğim yoktu."

"Bunun uzun süreceğini sanmıyorum," dedi Grant. "Size sadece birkaç sorum var."

"Bir tür soruşturma mı yürütüyorsunuz? Ne ve kimi ilgilendiriyor?"

Grant sandalyesinde arkasına yaslandı, rahatlamış görünüyordu ama bakışları Gerard'ın yüzünden ayrılmadı. "Dün akşam, gece yarısı civarında nerede olduğunu bilmek istiyorum."

"Kulübüm Craven's'taydım. Orada bulunduğumu doğrulayacak birkaç arkadaşım var."

"Kulüpten ne zaman ayrıldınız?"

"Saat dört, belki de beş." Gerard'ın kalın dudakları kendinden memnun bir gülümsemeye kıvrıldı. "Tehlike masalarında şansım yaver gitti ve sonra da evdeki kadınlardan biriyle takıldım. Her yönüyle mükemmel bir akşamdı."

Grant aniden bir sonraki soruya geçti. "Bayan Vivien Duvall ile ilişkinizin niteliği neydi?"

Bu isim Gerard'ın iyi olma duygusunu delip geçmiş gibiydi. Yüzündeki kızarıklık derinleşti ve karanlık, dar gözleri obsidyen parçalarını andırdı. Öne doğru eğildi, iki eliyle kadehini tutuyordu. "Bu Vivien'la mı ilgili? Ne oldu? Başı bir tür belaya mı girdi? Tanrım, umarım iğrenç ve pahalı bir şeydir, her neyse. Sürünerek gelse bile ona yardım etmek için parmağımı bile kıpırdatmayacağımı söyle. Papa'nın ayak parmağını öperim daha iyi."

Grant sessizce, "Onunla olan ilişkiniz," diye tekrarladı.

Gerard Armagnac'ını höpürdeterek bir yudumda bitirdi ve koluyla ağzını sildi. İçki onu sakinleştirmiş gibiydi ve yüzü kurnaz bir gülümsemeye ikiye ayrıldı. "Sanırım bunu zaten biliyorsun Morgan. Bir keresinde sen de ona biraz ilgi göstermiştin, değil mi? O da seni kabul etmedi." Adam bu düşünceyle gıdıklanarak kıkırdadı, sonra ayıldı. çabucak. "O cehennem kedisi Vivien. Onunla iki yıl geçirdim. Faturalarını ödedim, ona şehirdeki evi, mücevherleri, arabayı, atları, istediği her şeyi verdim. Hepsi

de ona özel

onunla yatmak. En azından, özel olması gerekiyordu. Ben yapmadım.
Yine de bana sadık olduğunu düşünerek kendimi kandırdım. Vivien sadakat gösterecek biri değil."

"Anlaşmanız bu yüzden mi sona erdi? Sadakatsiz olduğun için mi?"

"Hayır." Gerard karamsar bir ifadeyle boş bardağına baktı. "Daha fazla bir şey açıklamadan önce, bir şeyi açıklayabilirsin... Neden Vivien hakkında mı konuşuyoruz? Ona bir şey mi oldu?"

"Sorularına burada ya da Bow Street'te cevap verebilirsiniz."
Grant sakince konuştu. "Güçlü odada sorguladığım ilk kişi sen olmayacaksın."

İnanılmaz bir öfke patlaması Gerard'ın sandalyesinden kalkmasına neden oldu. "Beni tehdit etmeye cüret ediyorsun... Tanrım, birinin sana birkaç düğme indirmesi lazım!"

Grant de ayağa kalktı ve Gerard'ın boyunu neredeyse bir kafa kadar geçti. "İstersen deneyebilirsin," dedi usulca. Nadiren

Cüssesini başkalarına zorbalık yapmak için kullanır, zekâsına güvenmeyi tercih ederdi. Kendi güçlerini ona karşı test etmeye çalışan, cesaretleriyle arkadaşlarını etkileyebilecekleri umuduyla onu dövüşmeye kışkırtan çok fazla adam vardı.

Grant uzun zaman önce kendisine meydan okuyan horozları dövmekten bıkmıştı. Sadece kesinlikle gerekli olduğunda dövüşürdü ve her zaman kazanırdı. Bir adamı anlamsızca dövmekten çok az zevk alırdı. Ancak Gerard için bir istisna yapabilirdi.

Gerard'ın yüzü, karşısındaki dev figürü görünce dehşet içinde sarktı. Dağınık saçlarının üstünü düzeltti. Başını hızlı ve gergin bir hareketle salladı. "Hayır, seninle

kapışmayacağım," diye mırıldandı. "Sıradan bir kabadayıyla yumruklaşacak kadar alçalmam."

Grant abartılı bir nezaketle kanatlı koltuğu işaret etti. "O halde oturun lordum."

Gerard'ın aklına yeni bir düşünce geldi ve kendini ağır bir şekilde döşemeli minderlere bıraktı. "Yüce Tanrım," dedi kalın bir sesle. "Vivien öldü, değil mi? Mesele de bu zaten."

Grant oturdu ve öne doğru eğilerek dirseklerini dizlerine dayadı. Gerard'ın kızarmış yüzüne dikkatle baktı. "Neden böyle söylüyorsun?"

Gerard sersemlemiş gibi konuştu. "Anlaşmamızı bozduğundan beri, son bir aydır kayıp. Hizmetçileri işten çıkarıldı ve kasaba evi kapatıldı. Vivien'in katılması gereken balolara gittim, bir suare, bir müzik gecesi... Kimse nerede olduğunu ya da neden gelmediğini bilmiyordu. Herkes onun yeni bir koruyucuyla inzivaya çekildiğini düşünüyordu. Ama Vivien, ciddi bir sorun olmadığı sürece Londra'dan bu kadar uzun süre uzak kalmazdı."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Vivien kolayca sıkılır. Sürekli uyarılmaya ve eğlenmeye ihtiyacı var. Evde sakın bir akşam onu çılgına çevirir. Yalnız kalmaktan nefret eder. Gitmekte ısrar ediyor Haftanın her gecesi bir suare ya da partiye giderdi. Onun hızına asla yetişemezdim." Gerard küçük, mağlup bir kahkaha attı. "Benimle diğer koruyucularından daha uzun süre kaldı, bu da onu biraz olsun rahatlattı."

"Bildiğiniz herhangi bir düşmanı var mı?"

"Bu şekilde etiketleyebileceğim kimse yok... ama ondan hoşlanmayan pek çok kişi var."

"Sizden ayrıldığı sırada Bayan Duvall'ın mali durumu nasıldı?"

"Para Vivien'in parmaklarının arasından su gibi akar. Uzun süre yetecek kadar parası yoktu. Gecikmeden yeni bir sevgili bulmalıydı."

"Bir sonraki adayın kim olabileceğine dair bir fikriniz var mı?"

"Hayır."

"Ailesi hakkında ne biliyorsun?"

"Bildiğim kadarıyla hiç yok. Tahmin edebileceğiniz gibi, konuşmalarımız nadiren bu yöne dönüyor." Gerard içini çekti ve manikürlü tırnak etlerinden birindeki pürüzlü bir noktayı kemirdi. "Bu daha uzun sürecektir mi Morgan? Daha fazla Armagnac'a susadım."

"Konuşmalarınız ne yönde ilerledi?" Grant sordu. "Bayan Duvall'ın özel hobileri ya da uğraşları var mı? Son zamanlarda geliştirdiği yeni ilgi alanları var mı?"

"Yatak dışında var olan hiçbir şey yok. Bir kitap okuduğundan bile şüpheliyim."

"Haberdar olduğunuz yeni tanıdıklar var mı? Özellikle erkek?"

Gerard gözlerini devirdi. "Vivien'in tüm erkek tanıdıklarının hesabını Tanrı bile veremez."

"Bana anlaşmanızı bozduğu günü anlat. Tartıştınız mı?"

"Doğal olarak. Ona oldukça büyük bir yatırım yapmıştım ve işlerin sonsuza kadar devam etmemesi için hiçbir neden görmüyordum. Ne zaman dallaince yapmak istese gözlerimi kapattım. Oldukça sinirlendim, hatta onu tehdit ettim ama o yüzüme güldü. Yerime geçecek adamın adını öğrenmek istedim, çünkü önce başka bir anlaşma yapmadan beni terk etmeyeceğinden emindim. O ise Oldukça kendini beğenmiş biriydi. Yakında evlenip büyük bir servet sahibi olması bekleniyor." Acı bir eğlenceyle homurdandı. "Ne fikir ama! İnsan İngiltere'nin alay konusu olmak istemiyorsa Vivien Duvall gibi kirli mallarla evlenmez. Tabii ki, onun için hiçbir şeyi göz ardı edemem. Sanırım Vivien Duvall'ı dul bir adam onun için bir teklifte bulunmuş."

"Tartışmanın tanıkları var mıydı?"

"Vivien'in hizmetkârları bunun farkındaydı, eminim. Bir ya da iki kez ortalığı ayağa kaldırdığıma şüphe yok."

"Ona vurdun mu?"

"Asla," dedi Gerard hemen, gücenmiş görünüyordu. "İtiraf edeyim, onu boğarak öldürmek istedim. Ama ben bir kadına asla zarar vermem. Ve kızgınlığıma rağmen "Vivien isteseydi onu geri alırdım, gururum kahrolsun."

Grant'in kaşları bu ifade karşısında birbirine çarpıldı. Ona göre, ne kadar çekici olursa olsun, hiçbir kadın bir erkeğin gururunu feda etmeye değmezdi. Her zaman başka bir güzel yüz, başka bir biçimli vücut, kısa süre sonra anıları silecek başka bir kadını cazibe gösterisi vardı.

"Ne düşündüğünü anlayabiliyorum," dedi Gerard. "Ama anlamadığın bir şey var... Vivien, senin gibi bir

türden. Kokusu, tadı, verdiği his... Kimse onunla kıyaslanamazdı. Yatakta yapamayacağı hiçbir şey yoktu. Hiç utanması olmayan bir kadınla yattınız mı? Onunla bir gece daha geçirebilseydim... bir saat bile..." Mırıldandığı bir küfürle başını salladı.

"Pekâlâ lordum," dedi Grant sert bir sesle. "Şimdilik işimiz bitti. Soruşturmam ilerledikçe size başka sorularım da olabilir." Ayağa kalktı ve kapıya yöneldi, ama Gerard'ın yalvaran sesini duyunca durakladı.

"Morgan, bana anlatmalısın... Ona ne oldu?"

Grant dönüp merakla ona baktı. "Eğer o öldü," dedi yavaşça, "onun yasını tutar mıydın?" Uzun bir süre diğer adamın cevap vermesini bekledi ama Gerard'ın cevap vermekte zorlandığı anlaşılıyordu.

Grant alaycı bir şekilde gülümsedi. Gerard en sevdiği oyuncağından mahrum bırakılmış bir çocuk gibiydi; Vivien'in ona verdiği cinsel hazzı özleyecekti. vermişti ama gerçek bir ilgi ya da endişe hissetmemişti. Bazı fahişeler ve koruyucuları birbirlerini gerçekten sevmiş, onlarca yıl süren ilişkiler yaşamışlardı. Grant, görücü usulü evliliğinin acı hayal kırıklığından, kendisine çocuk doğuracak ve karısının olması gerektiği gibi sevgi dolu bir arkadaş olarak ona hizmet edecek bir metres alarak kurtulan birden fazla adam tanıyordu. Ancak Vivien için fahişelik rolü tamamen iş ve kâr amacıyla oynanıyordu.

"Sende onun evinin anahtarları var mı?" Grant Gerard'a sordu.

Bu soru onu açıkça şaşırtmıştı. "Sanırım yapabilirim. Eşyalarını aramak niyetinde misiniz? Ne bulmayı umuyorsunuz?"

"Bayan Duvall söz konusu olduğunda, hiçbir şey beklememeyi öğreniyorum," diye yanıtladı Grant asık suratla, bir yandan da kasabadaki evini ziyaret etme ihtimaline karşı içinde merak ve garip bir korku vardı. Vivien ve onun kirli geçmişi hakkında daha fazla şey öğrendikçe, ruh hali daha da karanlık bir hal alıyordu.

Dört

Grant, Grosvenor Meydanı'nın doğusundaki saray cephesinin arkasında yer alan Vivien'in şehir evinin bronz kapısını ustalıkla açtı. Görkemli sütun dizileri ve kemerli kapılarıyla bu prestijli adres oldukça pahalıya mal olmuştur. Vivien'in mesleğindeki becerisinin bir başka kanıtı, diye düşündü karanlık bir şekilde.

İçerisi loş ve sessizdi, haftalarca kapalı kalmaktan kaynaklanan hafif bir küf kokusu vardı havada. Grant, el boyaması duvar kâğıtlarıyla kaplı duvarlara parlak bir ışık saçan bir lamba ve bir çift aplik yaktı. Lambayı eline alarak birinci kattaki odaları dolaştı. Ev, bol miktarda pastel çiçek freskleri, Fransız kâğıtlarıyla kaplı duvarları, ince bacaklı narin mobilyaları ve her şöminenin üzerindeki büyük çerçeveli gözlükleriyle zarif ve kesinlikle kadınsıydı.

Merdivenleri çıkarken, oymalı basamak uçlarına sahip pahalı bükülmüş tırabzanları ve kristal kutulara yerleştirilmiş lambaları fark etti. Hiçbir masraftan kaçınılmamış gibi görünüyordu. Vivien'i tatmin edecek şekilde dekore edilmişti. Üst katta havaya bayat bir parfüm sinmiş gibiydi. Kokuyu ana yatak odasına kadar takip etti, daha fazla lamba yaktı ve etrafını dikkatle inceledi.

Duvarlar, ayakların altındaki zengin Brüksel çiçek desenli halıda yankılanan bir mücevher tonu olan zümrüt yeşili ipekle kaplıydı. Her ne kadar şu anki bayan giyim modası

yatak odaları, yatağı bir oyukta yarı gizlemektir, Vivien kendi yatağını merkezi bir cazibe merkezi haline getirmiş, yatağı görünürlüğünü artırmak için halı kaplı platform. Ancak Grant'in dikkatini en çok çeken şey, yatağın karşısındaki duvarda asılı duran Vivien'in portresiydi. Daha önce Çıplak resmedilmiş, solgun sırtını ve kalçalarını ortaya çıkarmak için izleyiciye yarı dönüktü. Omzunun üzerinden ustaca bakmış, gövdesi yuvarlak, güzel bir göğsün profilini ortaya çıkaracak şekilde eğilmiş.

Ressam Vivien'i idealize etmiş, formunu gerçekte olduğundan biraz daha etli yapmış, bacaklarını ve belini hafifçe uzatmış, taranmamış saçlarını mor alev dilleri içerecek kadar kızıl yapmıştı. Ressam Vivien'i resmetmek için yaptığı birçok oturuştan birinde onunla yatmış mıydı? Muhtemel görünüyordu. Sevişmekten başka hiçbir şey yüzünün bu kadar kızarmasına neden olamazdı, Doygun bir bakış, memnuniyetle yumuşayan bir ağız, ağır ağır kapanan ve kedi gibi bakan mavi gözler.

Resme bakarken Grant, Vivien'e karşı hızla tanıdık bir tepki haline gelen şeyi yaşadı... ateşin karışımı ve buz... soğuk bir düşünceyle dengelenmiş yoğun bir arzu parlaması. Onu istiyordu ve bundan da öte, onu alçaltmak ve cezalandırmak istiyordu. Onu kullanacaktı. pek çok erkeği kullandığı gibi. Vivien Duvall için hesaplaşma vakti gelmişti.

Lale ağacından kakmalı bir Louis XV tuvalet masasına doğru yürüdü ve büyük kristal bir parfüm şişesi aldı. Koku güllerle ağırlaştırılmış ve sandal ağacının keskinliğiyle yumuşatılmıştı. Anında Vivien'in Wentworth balosundaki anısını canlandırdı. O da koklamıştı

tam olarak bu şekilde, sıcak teni tatlı bir koku yayıyordu.

Parfümü bir kenara bırakan Grant, tuvalet masasının sığ çekmecelerini açtı ve bir yığın fırça, pastel renkli kremlerle dolu kavanozlar, kaplumbağa kabuğu, fildişi ve gümüşten saç süsleri buldu. Dağınıklığın altında, kırmızı morokon derisiyle ciltlenmiş küçük bir kitap vardı.

Grant cildi çıkardı ve hızlıca karıştırdı, beyefendilerin isim listelerini, cinsel aktivitelerin ayrıntılı açıklamalarını, romantik randevuların tarih ve saatlerini buldu. Şantaj için mükemmel bir araç olabilirdi. Kitaptaki isimlerden bazılarını tanıdı, birkaçı sağlam evlilikleri ve itibarlarıyla övünen beyefendilere aitti. Hiçbiri sadakatsizliğinin ortaya çıkmasını önemseyecek ve Vivien'in sessizliğini sağlamak için şüphesiz çok para ödeyecekti. Hatta belki de sessizliğini kalıcı kılmak için cinayete bile başvurabilirdi.

Grant kitabı cebine koyarken, "Ne kadar meşgul bir kız olmuştun," diye mırıldandı. Çekmeceyi şu sözlerle kapattı Gereksiz güç.

Odayı düzenli bir şekilde arayıp deri bir valiz bulduğunda çenesi sıkılmıştı. Bulabildiği ilk düzgün giysileri valize doldurdu... birkaç zengin renkli elbise, keten iç çamaşırları, çoraplar ve ayakkabılar, dantel mendiller ve üç çift krem rengi eldiven içeren bir kutu. Valizi ağzına kadar doldurduktan sonra lambayı aldı ve yatak odasından çıktı. Yarın Ama şimdilik yeni misafirini ziyaret etmek ve onun nasıl olduğunu görmek istiyordu.

Kendisini King Street'e götürmesi için bir fayton kiralayan Grant evine döndü. Bayan Buttons onu kapıda karşıladı, evin içinde hafif bir kış rüzgârı eserken biraz titriyordu. Ceketini aldı ve kolunun üzerine katladı. "İyi günler, efendim. Bugün öğlen yemeği yiyecek misiniz?"

"Aç değilim," diye cevap verdi, merdivene doğru bakarak. "O nasıl?"

Onun bu ani çıkışından rahatsız olmayan hizmetçi sakince cevap verdi. "Pekâlâ, efendim. Bayan Duvall banyoda güzelce yıkandı ve hizmetçilerden biri -Mary- saçlarını yıkamama yardım etti. Durumunun çok daha iyi olduğuna inanıyorum."

"Güzel." Hizmetçiye dikkatle inceledi, ona anlatabileceği daha çok şey olduğu hissine kapıldı. "Bana çok iyi bir karakter yargıcı gibi göründünüz, Bayan Buttons."

Bu iltifat karşısında gözle görülür bir gurur duydu. "Sanırım öyle olabilirim, efendim."

"Söyle bakalım... Bayan Duvall hakkında ne düşünüyorsun?"

Bayan Buttons soruyu cevaplamaya hevesli görünüyordu, her zamanki suskunluğu yerini heyecanlı bir ilgiye bırakmıştı. Yoldan geçen hizmetkârların duymasını engellemek için sesini alçalttı. "Davranışları oldukça kafa karıştırıcı efendim.

Bu sabah Bayan Duvall'a bir tabak kızarmış ekmek getirdikten ve banyosunun hazırlanmasına nezaret etmek için ayrıldıktan sonra, kendi başına kalktı ve odayı topladı. Yatağı bile yaptı,

Ona verdiği acıya rağmen. Özellikle de sağlık durumu göz önünde bulundurulduğunda, neden böyle bir çaba gösterdiğini düşünemiyorum. Sonra banyo odasında, kendi banyosunu doldurmaya yardım etmek için hizmetçinin getirdiği kovalardan birini kaldırmaya çalıştı. Elbette kovayı hemen elinden aldık ama kendisi adına yaptığımız fazladan

iş için özür diledi. Kimseye sorun çıkarmak istemiyor gibi
görünüyor

Sanki kimsenin kendisine hizmet etmesine alışık değilmış gibi, yaptığımız her türlü yardım için minnettar."

"Anlıyorum." Grant'in yüzü, çelişkili gerçekler üzerinde kafa yorduğunda her zaman olduğu gibi ifadeden arınmıştı.

Bayan Buttons konuya ısındı. "Şimdiye kadar karşılaştığım en düşünceli ve nazik ruhlu genç kadınlardan biri gibi görünüyor. Kusura bakmayın ama efendim, dün akşam bana onun hakkında anlattıklarınızın doğru olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum."

"Doğru," dedi Grant sert bir ifadeyle.

Vivien'in hafıza kaybı onun karakterini de değiştirmiş olabilir miydi? Her zamanki kendini beğenmiş üstünlüğüyle nasıl davranacağını unutmuş muydu... yoksa sadece Hepsiyle oyun mu oynuyorsun? Grant sabırsızlıkla çantayı Bayan Buttons'a uzattı. "Hizmetçilerden biri Bayan Duvall'ın giysilerini kaldırsın."

"Evet, Bay Morgan." Hizmetçi valizi yere bıraktı ve sakın kahverengi gözlerle ona baktı. "Efendim, Mary, Bayan Duvall'ın kullanması için en iyi gece rayını önerdi. Onu giydirecek başka bir şey yok."

"Teşekkür ederim. Bayan Duvall için yapılan her iyiliği doğrudan bana yapılmış bir iyilik olarak kabul ederim. Mary'ye söyle, kendisi için yeni bir elbise ve ona uygun bir pelerin yaptırırsın. Ev hesabı. Güzel bir elbise - süslemelerde cimrilik etmesine gerek yok."

Bayan Buttons onaylayan bir gülümsemeyle ona döndü. "Söylememe izin vererseniz, nazik bir efendisiniz."

Kaşlarını çatarak cevap verdi. "Ben bir günahkârım ve bunu ikimiz de biliyoruz."

"Evet, efendim," diye cevap verdi kahya ağırbaşlı bir şekilde.

Grant merdivenlere yöneldi. Tanımlanamayan bir his içinde düğümlemlenip sıkılaştı. Vivien Duvall zor durumdaki tatlı genç kızı oynuyordu... buna tahammül edemezdi. Odanın içinde

Birkaç dakika içinde, onun ne kadar sahtekâr olduğunu ortaya çıkaracaktı. Eğer bir sahtekar olduğunu hatırlamazsa. ilkesiz bir fahişe olduğunu ona hatırlatacaktı. Onun her kurnaz, utanmaz yönünü ortaya çıkaracaktı. ve bunu bir süre düşünmesine izin verin. Sonra da masum rolü oynamaya çalışsın.

Yatak odasına ulaştığında kapıyı çalmadan açtı, yarı yarıya Vivien'i gülerken bulmayı bekliyordu herkesi nasıl kandırdığı hakkında özel bir konuşma yaptı. Odaya girdi... ve olduğu yerde durdu. Izgaranın yanındaki bir koltukta oturuyordu, küçük çıplak ayaklarını yukarı ve yana doğru çekmişti, kucağında açık bir kitap vardı. Ateşin altın rengi ışıkları kadının üzerinde oynayıyordu. savunmasız yüzüyle ona baktı. Üzerinde kendisine biraz büyük gelen yüksek yakalı beyaz bir gecelik, belinde ise mavi kaşmir bir kucak bornozu vardı ve uylukları.

Kitabı yere bıraktıktan sonra kucak bornozunu göğsüne kadar çekti. Grant'in içindeki gerilim dayanılmaz bir seviyeye yükseldi. Bir meleğin yüzüne ve Şeytan'ın hizmetçisinin saçlarına sahipti. Yeni yıkanmış bukleler Tarçından çilek altınına kadar her tonu barındıran erimiş kırmızı dalgalar ve bukleler, beline kadar uzanan bir perde halinde etrafından akıyordu. Bu saçlar genellikle doğanın fiziksel güzellik eksikliklerini telafi etmek için çirkin kadınlara bahşedilmiştir.

Ama Vivien'in bir Rönesans tablosuna ait bir yüzü ve biçimi vardı.

herhangi bir boyalı resmin yapabileceğinden daha narin ve taze

aktarın. Artık gözleri şişmediğinden, bakışlarının saf mavi yoğunluğu onun üzerinde tam ve doğrudan parlıyordu. Yumuşacık ve gül rengindeki ağzı bir doğa harikasıydı.

Nefes alış verişinde bir sorun vardı. Ciğerleri düzgün çalışmıyordu, kalp atışları çok hızlıydı ve dişlerini sıktı. Eğer medeni bir adam olmasaydı, eğer ünlü kendine hakimiyetiyle gurur duymasaydı, sonuçlarını umursamadan onu burada, şimdi alırdı. Onu bu kadar çok istiyordu.

Onun sessiz, vahşi mücadelesini anlamıyor gibi görünüyordu,
Vivien ona tereddütlü bir hoş geldin gülümsemesi verdi. Neredeyse
O gülümseme için ondan nefret ediyordu, o kadar yumuşak ve sıcaktı ki göğsünün derinliklerindeki bir şeyi çekiyordu.

O da gülümsemeye kendinden emin bir gülümsemeyle karşılık verdi. "İyi günler, Bayan Duvall. Konuşma vaktimiz geldi."

Vivien önündeki adama bakarken kucağındaki bornozu yukarı doğru sıyırdı. Duyguları içinde yuvarlanıyordu, en önemlisi de meraktı. Hizmetçiler ona Grant Morgan'ın bir Bow Street Runner olduğunu, sürünün en ünlüsü olduğunu söylemişlerdi. İçlerinden biri, İngiltere'deki en korkusuz adam, diye eklemişti ve Vivien şimdi bunun nedenini anlıyordu.

O bir devdi. Bir şekilde korku ve rahatsızlık içinde Son yirmi dört saat boyunca, huysuz, derin sesin ve düşünceli yeşil gözlerin bu kadar... şey, iri yarı bir adama ait olduğunu fark etmemişti. Sadece uzun boylu değil, iri yarı her yönden. Thames Nehri'nde suya batırıldıktan sonra biraz kendine geldiğine göre, şimdi ona iyice ve net bir şekilde bakabiliyordu. Omuzları katedral kapıları kadar genişti ve iri vücudu etkileyici bir şekilde gelişmişti, uzun

kaslı kalçaları ve paltosunun kollarının darlığından kabaran üst kolları.

Alışlagelmiş anlamda yakışıklı değildi. Bu adamın yüzü bir granit bloğu kadar etkileyiciydi. Onun Bakışları onun ellerine kaydı ve ellerinin yumuşak dokunuşunu hatırlayınca yüzünü bir ateş dalgasının kapladığını hissetti.

"Evet, konuşmak istiyorum," diye mırıldandı.

Morgan ağır bir koltuğu alıp Vivien'in koltuğuna yaklaştırdı ve ağırlığını şaşırtıcı bir rahatlıkla kaldırdı. Vivien onu izlerken, böyle bir koltuğa sahip olmanın nasıl bir his olduğunu merak etti. sınırsız güç. Onun fiziksel varlığı, ham erkekliği ve canlılığı odayı dolduruyor gibiydi. Oturdu ve o anlayışlı yeşil gözleriyle onu inceledi...uzun- Tam olarak zümrüt rengi olmayan kirpikli gözler. Gölge bundan daha derindi, ona kayın yapraklarını ya da antika bir şarap şişesinin dumanlı yeşilini hatırlatan bir renkti.

"Bay Morgan," dedi, o büyüleyici gözlerden başka bir yere bakamıyordu, "Yaptığınız her şey için size ne kadar teşekkür etsem azdır... nezaketiniz ve cömertliğiniz ve..." Yüzündeki rengin yanaklarında iki parlak noktaya dönüştüğünü hissetti. "Sana hayatımı borçluyum."

"Seni nehirden ben çekmedim," dedi Morgan, onun minnettarlığından pek memnun olmuşa benzemiyordu. "Sucu çekti."

Vivien onun ne hissettiğini anladığından emin olmadan bu konunun kapanmasına izin veremezdi. "O zaman bile ölmüştüm. Merdivenlerde yattığımı hatırlıyorum, o kadar üşümüş ve perişan haldeydim ki yaşayıp yaşamamak umurumda bile değildi. Ve sonra sen geldin."

"Başka bir şey hatırlıyor musun? Kendiniz ya da geçmişiniz hakkında bir şey? Geçmişe dair izlenimleriniz var mı?
biriyle mücadele etmek ya da tartışmak-"

"Hayır." İki eli boğazına gitti, acıyı araştırdı ve merakla ona baktı. "Bay Morgan... bunu bana kim yaptı?"

"Henüz bilmiyorum. Hafızanı kaybetmemiş olsaydın çok daha uygun olurdu."

"zr dilerim."

Omuz silkti. "Bu senin suçun değil."

Dün gece ve bu sabah onunla ilgilenen şefkatli yabancı neredeydi? Kendisini kucaklayan ve teselli eden adamın bu olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu,
Yaralarına merhem sürdü ve bir ebeveynin sevgili çocuğuna yapacağı gibi onu yatağına yatırdı. şimdi yasaklayıcı görünüyordu.
ve tamamen ulaşılmazdı. Ona kızgındı ama nedenini bilmiyordu. Bunun farkına varmak onu daha da kaybolmuş hissettirdi.
ve kafası eskisinden daha karışıktı, eğer bu mümkünse.
Sahip olduğu tek şey oydu; onun kendisine soğuk davranmasına dayanamazdı.

"Hoşnut değilsiniz," dedi. "Ne oldu?
Yanlış bir şey mi yaptım?"

Sorular onu biraz yumuşatmış gibiydi. Onun gözleriyle tam olarak buluşmasa da, derin bir nefes verdi, sanki bastırılmış hoş olmayan bir duyguyu serbest bırakıyordu.
"Hayır," diye mırıldandı başını hızlıca sallayarak. "nemli bir şey değil."

Vivien, belki de onun hakkında hoşlanmadığı bir şey öğrenmiştir, diye düşündü ve endişe tüm kasları

titreyene kadar tüm vücudunun gerilmesine neden oldu.

"Korkuyorum," dedi ve sıkıttığı ellerini kucağına indirdi. "Sürekli kendimle ilgili bir şeyler hatırlamaya çalışıyorum. Hiçbir şey tanıdık gelmiyor. Hiçbir şey mantıklı değil. Ve birinin benden ölmemi isteyecek kadar nefret ettiğini bilmek-"

"Tek bildiği, senin öldüğün." "O mu?"

"Hiçbir kadın bu kadar güçlü olamazdı. seni çıplak elleriyle boğar. Dahası, kişisel geçmişinizde çok az kadın var. İş arkadaşlarınızın büyük çoğunluğu erkek."

"Ah." Neden ona sorular sordurmak yerine sadece söylenmesi gerekeni söylemiyordu? Onun taş kesilmiş yüzüne bakmak ve geçmişindeki hangi sırların onu bu inanılmaz duruma getirdiğini merak etmek zorunda kalmak bir tür işkenceydi. "Bana... kendim hakkında söyleyeceğin bazı şeylerden hoşlanmayabileceğimi söylemiştin," diye kararsızca sordu.

Ceketinin cebine uzanarak koyu kırmızı deri ciltli küçük bir kitap çıkardı. "Şuna bir bak," dedi sertçe ve kitabı kadının ellerine bıraktı.

"Ne oldu?" diye sordu ihtiyatla.

Adam cevap vermedi, sadece sabırsızlığını belli eden huzursuz bakışlarla ona baktı.

Kitabı dikkatle açtı ve sayfalarca düzgün, kadınsı bir yazıyla karşılaştı. Listeler, isimler, tarihler vardı... Okuması yarım dakika sürmüştü ki o kadar açık bir pasajla karşılaştı ki sesi mahcup bir solukla kapandı. Şok olmuş bakışlarını onunkilere kaldırdı. "Tanrı aşkına, neden bana böyle bir

şey?" Kadın kitabı geri vermeye çalıştı ama adam vermedi. onu almak için harekete geçti. Nesneyi yere atarak, sanki sarmal bir yılanmış gibi ona baktı. "Bu kime ait ve benimle ne ilgisi var?"

"O senin."

"Benim mi?" İcini buz gibi bir his kapladı ve kaşmir kumaşı kendine daha sıkı sardı. "Yanılıyorsunuz Bay Morgan." Sesi kırılmıştı ve öfkeyle soğuktu. "O şeyleri ben yazmadım. Yazmış olamam."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü yapamadım!" Şaşkın ve kırgın bir şekilde ona azarlar gibi baktı.

Konuştığında sesi düz ve sessizdi. "Sen bir fahişesin, Vivien. Londra'nın en kötü şöhretli fahişesi. Yeteneğin sayesinde bir servet kazandın."

Yüzünün bembeyaz kesildiğini hissetti. Kalbi çarpıyordu Göğsünde çılgınca bir his vardı. "Bu doğru değil," diye bağırdı. "Kitap başka birine ait olmalı."

"Teras evinizde, yatak odanızda buldum."

"Neden ben... yani neden herhangi bir kadın böyle şeyler yazsın ki?"

"Şantaj için bir araç," diye nazikçe önerdi. "Ya da belki de takip edebilmenin tek yolu buydu."

Vivien sanki sarsılmış gibi sandalyesinden kalktı, kaşmir kucak bornozunun yere düşmesine izin verdi. Bağlı ayak bileğinden acı fışkırırken yüzünü buruşturdu ve topallayarak bir adım geriye gitti.

Aralarına biraz mesafe koyma ihtiyacı duyarak birkaç adım attı. "Ben o kitaptaki şeylerin hiçbirini yapmadım!"

Morgan'ın bakışları onun üzerinde gezinirken, ateş ışığının tülbentin arasından parladığını fark etti, vücudunun her ayrıntısını aydınlatıyordu. Aceleyle bol elbiseyi avuçlayarak önüne çekti ve kıvrımlarını göbeğine doğru tuttu. "Ben bir fahişe değilim" dedi. şiddetle. "Öyle olsaydım, eminim bir yanımla bunu bilirdim, ama bilmiyorum çünkü orada değil. Sen Benim hakkımda kesinlikle yanılıyorsun. Eğer bu senin hiç etkilenmedim! Şimdi... şimdi dışarı çık ve daha fazla soru sor ve gerçekte kim olduğumu öğrenmek için ne gerekiyorsa yap."

Morgan onu takip etmek için kendi sandalyesinden kalktı. "Sırf hoşunuza gitmiyor diye gerçeği değiştiremem."

Vivien zorlukla nefes alarak, "Sadece hoşuma gitmiyor değil," dedi, "bunu tamamen reddediyorum. Yanılıyorsun, anlıyor musun?" Aşağılanmış bir halde dengesini kaybederek yalpaladı, zayıf ayak bileği onu desteklemeyi reddediyor.

"Vivien Duvall olduğuna dair İncil üzerine yemin edecek tanıkların önünde seni teşhir etmemi ister misin?" Morgan sert bir şekilde sordu. "Evine gitmek ister misin? ve yatak odasının duvarındaki çıplak resminizi gördünüz mü? Giysilerinizden bazılarını getirdim; onları deneyip üzerinize nasıl oturduklarını görmek ister misiniz? Senin için dağlar kadar kanıt bulabilirim." Kız sendeleyerek uzaklaşmaya çalışırken onu yakaladı, kolunu arkasından sıkıca kavradı.

Vivien onu devasa bedenine doğru çekerken inledi. Kollarını iki kolun arasına sıkıştırdı, başını geriye atıp adamın kendisinden çok yüksekte duran yüzüne baktı. Adamın kaburgaları soğuk ellerinin altında bir firkateynin keresteleri kadar sağlamdı.

Onu güçlü kalçalarının arasına hapsederek sabit tuttu.

"Vivien Duvall olsam bile," dedi inatla, "o kitaptaki her şeyi benim yaptığımı kanıtlayamazsınız. Onlar uydurma hikayeler."

"Hepsi doğru, Vivien. Kâr için vücudunu satıyorsun." Adam bu fikirden onun kadar memnun görünmüyordu. "Bir adamdan diğerine gidiyorsun, her birinden istediğini alıyorsun."

"Oh, gerçekten mi? O zaman benim son koruyucum tam olarak kim olacak? Nerede o ve neden onu çağırmadınız?"

"Onun kim olduğunu sanıyorsun?" Morgan yumuşak bir sesle sordu.

Bu sözler Vivien'i sersemletti. Ağzı açık kalmıştı, sersemlemişti, birdenbire adamın avuçlarında gevşedi. "Hayır."

"Lord Gerard'dan ayrıldığından beri sevgiliyiz. Seni birkaç kez şehirdeki evinde ziyaret ettim. Aramızdaki ilişkiyi gizli tuttuk ama düzgün bir sözleşme yapmanın eşiğindeydik." Grant yalanları hiç suçluluk duymadan söyledi. Yaşadığı iğrenç hayattan sonra bu yalan onu pek incitmeyecekti ve amacına hizmet ediyordu. Onu istiyordu ve bu ona sahip olmanın en uygun yoluydu.

"O zaman sen ve ben..." Kelimeler boğazında

düğümlendi. "Evet."

"Yalan söylüyorsun!" Vivien ona karşı gerildi, itti, büktü ama kolları çelik bantlar gibiydi. Çok geçmeden sonuçsuz mücadeleden bitkin düştü. Elinde olmadan, hareketlerinin onu tahrik ettiğinin farkındaydı. Sert

Adamın erkekliğinin çıkıntısı karnına doğru bastırıyor, saldırgan sıcaklığıyla onu dağlıyordu. Tanrı aşkına, bu adamla yakınlaştığı halde nasıl olur da bunu hatırlamazdı?

Titreyerek onun üzerine yığıldı ve uzun, kaslı boyuna tam olarak yaslandı. Hareket edemeyecek kadar bitkin düşmüştü. Keten ve baharatlı tıraş sabununun hoş bir karışımı

ona sarıldı ve kokuyu derin derin içine çekti. Başı adamın göğsüne düştü, kulağı adamın kalbinin yankılanan atışına dayandı. "Yanılıyorsun," dedi, çok şaşkındı ağlamak için. "Ben öyle bir kadın değilim. Sadece olamam."

Adam cevap vermedi ve kadın onun çok üzgün olduğunu fark etti.

Bu konuda tartışmaya değmeyecek kadar ikna olmuştu. Kafa karışıklığına bir öfke titreşimi karıştı. Pekâlâ. Suçlamayı reddederek kendini daha fazla yormayacaktı... Zaman onun yanıldığını kesinlikle kanıtlayacaktı.

"Şimdi benden ne istiyorsun?" diye sordu kalın bir sesle. Adamın elinin sırtında gezindiğini, avucunun sıcaklığının tülbentin içine işlediğini hissettiğinde vücudundan bir ürperti geçti.

"Seni burada tutacağım," diye cevap verdi, "senin güvenliğin ve benim rahatım için."

Ona uygun mu? Bu sadece, hafıza kaybına rağmen önceki anlaşımlarını sürdürmeye niyetli olduğu anlamına gelebilirdi. Omzunun üstünden baktı Şimdiye kadar bir cennet gibi görünen büyük boy yatak. Eğer bu gece onu götürmeyi planlıyorsa, buna dayanamayacaktı. Evden kaçır ve geceliğiyle sokaklarda çığlık çığlığa koşardı. "Eğer planladığın buysa, bu gece seni zorlayamam," dedi asi bir sesle. "Yarın gece de olmaz. Ve değil-"

"Sus." Sesine ilk kez bir eğlence notası girdi. "Sen hastayken kendimi sana ezdirecek kadar alçak değilim. Yeterince iyileşene kadar bekleyeceğiz."

"Bir daha asla istemeyeceğim! Ben fahişe değilim."

"İsteyeceksin. Bu senin doğanda var, Vivien."

Yapamazsın
ne olduğunuzu değiştirin."

Adamın kesin ifadeleri onu çileden çıkarmıştı. "Şu andan itibaren hiçbir erkeği istemeyeceğim. Özellikle de seni."

Onun meydan okuması içinde bir şeyleri tetiklemiş, ona ve kendine bir şeyler kanıtlamak için acımasız bir kararlılık ortaya çıkarmış gibiydi. Hızla onu kollarına çekti, düşünmeye ya da tepki vermeye vakit bulamadan. Onu yatağa taşıdı ve özenle katlanmış örtülerin üzerine bıraktı. Üzerine eğildiğinde karanlık yüzü ateşin parıltısını yok ediyordu.

"Hayır," diye nefes nefese kaldı Vivien.

Ağzında acımasız bir keskinlik vardı ama dudaklarını onunkilerin üzerine yerleştirdiğinde öpücük yumuşak, yavaş ve tamamen tüketkendi. Ellerini başının iki yanında yatağın üzerine koydu, ağzı dışında vücudunun hiçbir parçasıyla ona dokunmadı. Kadın isteseydi ondan kolayca uzaklaşabilirdi. Ama onun altında kaldı, adamın Hızla yayılan ve vücudunun her tarafındaki tüyleri diken diken eden tatlı, sıcak duygu çiçeklenmesi.

Ellerini yüzüne doğru kaldırarak onu itmeye çalıştı ama adam başını eğerek onu daha sert öptü ve ona karşı koyma düşüncesi ortadan kalktı. Dili kadının ağzının içine girdi, alay etti, okşadı. O Kahve tadı ve kendi dilini ürkekçe tepki vermesi için cezbeden hoş bir erkeksi esans. Tüylü dokunuş

onu heyecanlandırıyor gibiydi. Derin derin nefes alarak, her biri bir öncekinden daha şefkatli ve samimi olan uzun, araştırmacı öpücüklerle ağzını onunkinin üzerinde dolaştırdı. Vivien onun altında çaresizce gevşerken, göğüslerinde, karnının alt kısmında ve kalçalarının arasında ağır, lezzetli bir ağrı oluştu. Sersemlemiş zihni artık ne olup bittiğini anlamıyor, hatta umursamıyordu bile. Var olan tek şey hisleriydi, her parçası adamın ağzının tüketen sıcaklığına odaklanmıştı.

Morgan onu sersemleten bir anilikle dudaklarını ayırdı ve alev alev yanan bakışlarını ona dikti. "Gördün mü?" dedi kısık sesle. "Şimdi bana ne tür bir kadın olduğunu söyle."

Vivien'in onun ne dediğini anlaması bir an aldı. Utanç ve öfkeyle yan tarafına yuvarlandı. "Git Uzaklaş," diye soludu, elini açıkta kalan kulağının üzerine bastırarak adamın söyleyebileceği herhangi bir kelimeyi engelledi. "Beni yalnız bırak."

Adam hemen onu yatağın üzerinde sessizce kıvrılmış bir halde bıraktı.

Nereye gittiğinin farkında bile olmayan Grant, zihnini sorular ve hisler kaplamış bir halde alt kata indi... "Vivien," diye mırıldandı birden fazla kez. ismi dönüşümlü olarak bir lanet ve bir dua.

Kendisini, deri ve meşe ağacından yapılmış, rahat ve yıpranmış sandalyeler ve özel olarak yerleştirilmiş bir cennette, kütüphanede buldu. kitaplıklar tasarladı. Dolapların ön yüzünde eğimli camlar ve alt raflarda pirinç ızgaralar bulunuyordu. O takıntılı bir şekilde kitap toplardı - iki kapak arasındaki her şey iş görürdü. Masa ve sıraların üzerine yığılmış gazete yığınları Bayan Buttons'ın sık sık evin Londra'daki en büyük yangın tehlikesi olduğundan yakınmasına neden oluyordu.

Grant elinin altında bir kitap ya da kağıt olmadan asla sessiz bir an geçirmezdi. Çalışmadığı ya da uyumadığı zamanlarda okurdu. Kendini geçmişini düşünmekten alıkoymak için her şeyi yapardı. Pişmanlıkların kafasında bir hayalet gibi dolaştığı ve tüm uyku ihtimallerini ortadan kaldırdığı gecelerde kütüphaneye gelir, konyak içer ve kelimeler gözlerinin önünde bulanıklaşana kadar okurdu.

Deri ciltli tılsımların bulunduğu rafların arasında gezinen Grant, dikkatini dağıtacak bir şeyler aradı. Parmakları serin, parlak cam kapıların üzerinde hafifçe gezindi, açıldı bir sıra kitabın üzerinden geçti. Ama bir kez olsun deriye dokunmak ona itici gelmişti... Eli yumuşak kadın tenine, ipeksi saçlara, yuvarlak göğüslere ve kalçalara acıyordu...

Camdaki yansımasını gördü, yüzü gergin ve perişandı.

Grant homurdanarak arkasını dönüp, birbiriyle uyumlu bir çift küçük dolabın arasına yerleştirilmiş büfeye gitti. Dolaplardan biri şaraplar için kiler olarak kullanılıyordu. O Dolabı karıştırdı, ta ki eli bir konyak şişesinin yassılaştırmış pastil şeklindeki gövdesinin etrafında birleşene kadar. Şişenin kapağını açarak doğrudan şişeden içti, pahalı Fransız konyasının dolgunluğu boğazından aşağı yuvarlandı. Göğsünde tanıdık bir sıcaklığın yayılmasını beklerken sadece boşluk hissetti.

Zihni Vivien'in görüntüsüne, ağzının tatlılığına, verdiği tepkinin masumiyetine geri döndü. Sanki öpüşmeye alışık değilmiş gibi, sanki beceriksiz ama Deneyimli bir öğretmenin ellerinde istekli bir öğrenci. Hepsi bir yanılsama.

"Masumiyet," diye mırıldandı çirkin bir kahkahayla ve boğazından aşağı biraz daha konyak döktü. Vivien birinci kalite bir kadındı.

Emin olmak için mallar, ama yine de bir fahişeydi. Ve ona karşı koruyucu hissettiği, onu istediği ve en kötüsü ondan hoşlandığı için aptalın tekiydi.

Bir koltuğa oturup ayaklarını masasının kenarına dayadı ve sessizce utanç verici gerçeği kabul etti. Eğer Vivien'in kim ve ne olduğunu bilmeseydi, onun için deli olurdu. Hangi erkek delirmezdi ki? Güzel, zeki ve görünüşe göre savunmasızdı. Fahişe olduğu haberine verdiği tepki öfke ve şaşkınlığın mükemmel bir karışımıydı. Masum bir kadının vereceği tepki. İçgüdüleri ve beyni ona nadiren bu kadar zıt mesajlar verirdi ve verdikleri birkaç seferde de içgüdülerine güvenmeye meyilliydi. Ama bu durumda değil. Vivien'in kendine özgü sahte masumiyetini çok iyi biliyordu. Şu anda nasıl davrandığı önemli değildi, er ya da geç karakterine geri dönecekti.

Bu nedenle, onun tarafından kandırılmasına izin veremezdi. Ama cehennem ve lanet... Bu kolay olmayacaktı.

Beş

Vivien bir dönümlük yatağın bir köşesine kıvrıldı, sonunda bir unutkanlık sisine sürüklenene kadar öfkeleni ve endişelendi. Ama uykuda huzur yoktu, sadece giderek daha da uğursuzlaşan tuhaf bir rüya vardı.

Gölgeli bir sokakta aceleyle ilerliyor, meçhul yabancılar tarafından takip ediliyordu. Ara sıra gülmek ve onlarla alay etmek için duraklıyor, sonra onlar kendisine ulaşmadan hemen önce dönüp kaçıyordu. Bir köprüye yaklaşarak set duvarına tırmandı ve tepesinde bronz bir nehir tanrısı heykeli bulunan bir iskeleyi aştı. Altındaki adamlar ona ulaşmak için haykırarak peşinden tırmanmaya başladılar ama o gırtlığını yırtarcasına güldü ve onları tekmeleyerek uzaklaştırdı. Birdenbire, dehşet içinde, devasa bronz Yanındaki heykel hareket etmeye başladı. Kocaman metal kollar Etrafını sarmış, onu soğuk ve acımasız bir kucağa hapsedmişti.

Dehşet içinde haykırarak heykelle savaştı ama heykel onu kavradı, nehre doğru döndü... ve karanlığa gömüldü, Acı soğuk derinlikler. Suyun ağırlığı onu hızla aşağı çekti, yüzey onun çok yukarısına doğru çekildi. Suyun altında çığlık attı ama kimse onu duyamadı ve boğucu sıvı ağzını ve boğazını doldurdu-

"Vivien. Kahretsin, Vivien, uyan."

Uyanmaya başladı, hâlâ onu saran kollarla savaşıyordu... sonra Morgan'ın yüzünü gördü. Onu kucağına çekerken endişeli bir yüz ifadesi takınmış, bir eliyle nemli saçlarını yüzünden geriye doğru düzeltmişti. Gövdesinin üst kısmını sadece ince keten bir gömlek örtüyordu, gömleğin boynu boğazının dibindeki çukuru ortaya çıkaracak şekilde açıktı.

Kafası karışan Vivien nefes almak için mücadele etti. O Etraflarına bir göz attıklarında yerde olduklarını fark ettiler.

"Yataktan düştün," dedi Morgan.

"Bir kabus gördüm."

"Anlat bana," dedi usulca. Kız sessiz kalınca, başparmağının ucuyla kızın kaşının kıvrımlı kavisini okşadı. Bu samimi jest, kelimeler kifayetsiz kaldığında onu bir şekilde konuşmaya itti.

Vivien gergin bir şekilde alt dudağını kemirdi. "Rüyamda boğulduğumu gördüm. O kadar gerçektir ki... Nefes alamıyordum."

Boğazından hafif, zımpara gibi bir ses geldi. O Yatıştırıcı bir ritimle sırtını sıvazladı, onu bir çocuk gibi salladı. Vücudunun sıcaklığı yatağın katmanlarına Aralarındaki giysiler onu ısıtıyordu. Bir an için onu itmek istedi, tatsız suçlamalarının anısı hala kulaklarında tazeydi.

Ama ona karşı hareketsiz kaldı. Nefret dolu ve kibirli olmasına rağmen, aynı zamanda büyük ve güvenliydi. Şu anda dünyada onun kollarından daha çekici bir yer yoktu. Ona nefis bir koku sinmişti. konyak, tuz ve keten... ona eski günlerini hatırlatan kokular.

Bir şey... biri... rahatlatıcı görüntüsü hafızasının derinliklerinde kilitliydi. Bir baba ya da kardeş, belki? Bir sevgili o değerli tutmuştu?

Kafası karışmış ve hayal kırıklığına uğramış bir halde hatırlamaya çalışırken dudağını daha sert çiğnedi.

"Yapma bunu," dedi Morgan, nazik parmaklarıyla ağzına dokunarak. "Rahatlamaya çalış. İçecek bir şey ister misin?"

"Bilmiyorum."

Adam onu bir süre daha kucağında tuttu, kalbinin çılgınca çarpması normal bir hıza inene kadar. Eli bacağının ve kalçasının üzerinden kayarak belinin kıvrımına yerleşti ve Vivien umutsuz bir an içinde onun dokunuşunun bir şekilde tanıdık ve doğal olduğunu hissetti. Sanki onun kollarına, bedenine aitmiş gibi... sanki daha önce Gerçekten de sevgiliydiler. Gözyaşlarıyla ıslanmış yanağını adamın gömleğine sürterek yüzünü hareket ettirdi ve adamın ağzının saçlarını okşadığını hissetti.

Morgan onu dikkatle yerden kaldırıp yatağa yatırdı ve yatağın örtüsünü düzeltmekle meşgul oldu. çarşaf ve battaniyelerden oluşan karmakarışık bir yığın. Yatağın başucundaki masaya giderek yapraklarla süslü bir bardağa az miktarda likör doldurdu. "İhtiyacın olabileceğini hissettim

Gece boyunca bunun bir kısmını göreceksin," dedi. "Zaman zaman bununla ilgili rüyalar görürsün. Bazen bunlardan biri o kadar canlı olur ki boğazınızda bir çığlıkla uyanırsınız. Bu, insan ölmeye yaklaştıktan sonra olur."

Bu konuda oldukça bilgili görünüyordu, diye düşündü Vivien, verriere'i kabul ederken. Zengin, hafif meyveli içeceği yudumladı. "Daha önce hiç ölüme yaklaştın mı?"

"Bir ya da iki kez."

"Ne oldu?" diye sordu.

"Ben asla maceralarımdan bahsetmem." Kendisiyle alay eden bir gülümseme dudaklarına değdi ve yüzünün açılarını yumuşattı. "Bu Bir Koşucu için övünme alışkanlığı edinmek caziptir ve o zaman tüm zamanımızı ayrıntılı ...bu yüzden işten hiç bahsetmemek daha iyi, yoksa hiçbir şey yapılmaz."

"Nasıl olsa öğreneceğim," dedi Vivien. Brendiden daha büyük bir yudum aldı, hoş bir ateş damarlarına yayıldı ve paramparça olmuş sinirlerini onardı. "Bayan Buttons bana maceralarınızla ilgili birkaç ha'penny roman yayınlandığını söyledi."

"Sadece çıra olarak kullanılabilecek çöpler," dedi homurdanarak. "Bunları benim evimde bulamazsın."

"Evet, toplayacağım. Hizmetçilerinizden bazıları onları topluyor."

"Yaptıkları şeytanlık," diye mırıldandı, bu bilgiye şaşırdığı belliydi. "Çatlak beyinliler. Hiçbirinin size söylediği tek kelimeye inanmayın."

"Seni utandırdım," dedi bir parça memnuniyetle ve kısa bir gülümsemeyi verriere bardağına gömdü.

"Kiminle konuşuyordun? Bayan Buttons'la mı? Hizmetçilerden biriyle mi? Birinin kellesini alacağım. dedikodu."

"Hizmetkârların hepsi seninle gurur duyuyor," dedi Vivien, onu iğnelemenin bir yolunu bulduğu için çok mutluydu. "Görünüşe göre sen bir efsanesin. Mirasçılarını kurtarıyor, katillerin izini sürüyor, imkânsız vakaları çözüyorsun-"

"Efsaneymiş, kışımın kenarı." Morgan, kızın ününe iltifat etmek yerine onunla alay etmiş gibi görünüyordu. "Çoğunlukla bankalar için çalınan malları kurtarıyorum. Bankalara ve sundukları ödül parasına karşı büyük bir düşkünlüğüm var. Sör Ross ve Koşuculardan herhangi biri size kalbimin olması gereken yerde bir para kasası olduğunu söyleyebilir."

"Bana bir kahraman olmadığını söylemeye çalışıyorsun," dedi Vivien sorgulayıcı bir ses tonuyla.

"Son yirmi dört saat içinde benimle olan tanışıklığınıza dayanarak, aynı fikirde değil misiniz?"

Soruyu düşündü ve düşünceli bir şekilde cevapladı. "Açıkçası mükemmel bir adam değilsiniz - sanki böyle bir şey olabilirmiş gibi - ama bazen kendi hayatınızı riske atarak birçok insan için iyilik yaptınız. Ben seni onaylamasam bile bu seni kahraman yapıyor."

"Beni onaylamıyorsun," diye boş boş tekrarladı.

"Hayır. Benim gibi bir kadının hizmetleri için para ödemenizin çok yanlış olduğunu düşünüyorum."

Bu yorum aynı anda hem eğlendirmiş hem de onu şaşırttı. "Vivien," diye alay etti, "sesin kendin gibi gelmiyor."

"Öyle değil mi?" Tuhaf bir şekilde masanın kenarlarıyla oynadı. yatak çarşafı. "Nasıl konuşmam ya da ne söylemem gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim, sen bana kendimden bahsettikçe, neden senin ya da bir başkasının arkadaşlığımı arzulamalı. Çok hoş bir kadın değilim, değil mi?"

Üzerlerine katı bir sessizlik çöktü. Morgan'ın bakışları araştırmacı ve eleştireldi, tıpkı bir bilim adamının

bir deneyin beklenmedik sonuçları. Sözsüzce dönüp kapıya doğru yöneldi ve Vivien onun gittiğini sandı. Ancak, yan masanın üzerinde duran bir tepsiyi aldı ve onunla birlikte yatağa döndü.

"Akşam yemeğiniz," dedi ve tepsiyi kadının kucağına koydu,
Kenara kaymış bir parça gümüş çatal bıçağı düzeltiyordu.
"Düştüğünü duyduğumda bunu yukarı taşıyordum."

"Bana bir yemek tepsi mi getirecektin?" Vivien neden hizmetkârlardan birine yaptırmadığını merak ederek sordu.

Morgan onun ifadesinden dile getirilmeyen soruyu okudu.
"Bunu bir özürle birlikte sunmak niyetindeydim." Sesi değişti
"Bu akşam sana karşı olan tavrım yersizdi" diye ekledi.

Vivien onun çekici huysuzluğundan oldukça etkilenmişti.
İçgüdüleri ona onun samimi olduğunu söylüyordu. Ona saygı duymadığı ya da değer vermediği kesin olsa da, hatalı olduğuna inandığında özür dilemeye hazırdı. Belki de değildi
Tam da onun düşündüğü gibi bir devdi.

Onun dürüstlüğüne aynı ölçüde karşılık vermeye çalıştı. "Sadece gerçeği söylüyordunuz."

"Bunu anlatırken çok daha nazik davranmalıydım.
Ben kimsenin diplomat diyebileceği biri değilim."

"Söylediklerin için seni suçlamamalıydım. Sonuçta, benim bir-"

"Güzel ve büyüleyici bir kadın," diye sözlerini tamamladı.

Vivien kızarak elindeki peçeteyi karıştırdı ve göbeğinin üzerine koydu. Kendini güzel ve büyüleyici hissetmiyordu ve kesinlikle dünyaca bilgili bir fahişe gibi de hissetmiyordu.
"Teşekkür ederim."

Sen," dedi g. "Ama ben sandığınız kadın değilim... en azından Şimdilik değilim. Kendimle ilgili hiçbir Şey hatırlamıyorum. Ve sana nasıl davranacağımı bilmiyorum."

"Sorun değil," diye araya girdi Morgan, koltukta otururken başucu sandalyesi. Sakin ve rahat görünüyordu ama bakışları bir an olsun kızın üzerinden ayrılmadı. "Nasıl istersen öyle davran. Kimse seni istemediğin bir Şeyi yapmaya zorlamayacak, en azından ben."

Ne kadar zor olsa da derin bir nefes aldı ve onun bakışlarına karşılık verdi. "O zaman benim-"

"Hayır," dedi sessizce. "Seni bu Şekilde rahatsız etmeyeceğimi zaten söyledim. Sen isteyene kadar olmaz."

"Peki ya hiç istemezsem?" diye sormaya zorladı kendini, utanđ dolu bir fısıltıyla.

"Seğim tamamen sizin," diye onu temin etti. Ağzında  arpık bir gülümseme belirdi. "Ama önceden uyarayım. Benim cazibem seni etkileyebilir."

Utanan Vivien bakışlarını hızla önündeki zarif yemeğe çevirdi. Tabakta tavuk parçaları, bir tutam puding ve bir kaşık krema içinde sebze vardı. Bir ekmek aldı ve ısırdı. Lokmayı çiğnemek ve yutmak alışılmadık bir çaba gerektiriyor gibiydi.

"Burası sizin odanız, değil mi? Uygun olur olmaz misafir odasına taŐınmak istiyorum. Sizi kendi yatağınızdan mahrum etmek istemem."

"Burada kal. Rahat olmanı istiyorum."

" ok büyük ama yatak benim için çok büyük ve..." Vivien tereddüt etti, etrafının sarıldığını hissettiğini ona söyleyemedi.

O burada değilken bile bu odadaydı. Onun kokusu ve onun belirgin erkeksi aurası havada asılı kalmış gibi ydı. "Daha önce buraya gelmiş miydim?" diye sordu aniden. "Evinizde... bu odada?"

"Hayır. Evime ilk kez misafir oluyorsun."

Yakınlaştıkları zamanlarda. Sanırım onun yatağında ya da başka bir yerde buluşmuşlardı. Ayrıntıları soramayacak kadar utanıyordu. "Bay Morgan - Grant - sormak istediğim bir şey var..."

"Evet?"

"Bana glmeyeceğine söz ver. Lütfen."

"Tamam."

Gümüş bir atal aldı ve çatalın uçlarıyla oynadı, tüm dikkatini mutfak aletine odakladı. "Aramızda hiç aşk var mıydı? Herhangi bir şefkat? Yoksa sadece bir tür iş anlaşması mıydı?" Vücudunu sadece para için satmış olabileceği dşnncesine dayanamıyordu. Cevabı beklerken yüzü utançtan alev alev yanıyordu. Onu rahatlatan şey, adamın alay etmemesi ya da glmemesiydi.

"Her şey iş değildi," dedi dikkatle. "ok ihtiyaım olan rahatlığı ve keyfi sunacağını düşünmüştüm."

"O zaman arkadaş olduğumuzu söyleyebilir miyiz?" Vivien sordu, çatalı o kadar sert tutuyordu ki, çatalın uçları avucunun etinde kırmızı izler bırakıyordu.

"Evet, biz-" Sözünü kesen Morgan atalı ondan aldı ve başparmağıyla avucundaki ağrıyan yeri ovdu. Kadının elini kendi büyük eliyle kavradı ve kaşlarını çatarak

kırmızı izler. "Biz arkadaşız Vivien," diye mırıldandı. "Kendini üzme. Sen ucuz bir fahişe sayılmazsın. Sen seçkin bir fahişesin ve çok az insan bunun için senin hakkında kötü düşünür."

"Biliyorum," dedi Vivien acı içinde. "Bunun için kendimi çok daha kötü hissediyorum. Keşke başka bir şey olsaydım."

"Bu fikre alışacaksın."

"Ben de bundan korkuyorum," diye fısıldadı.

Kadının kederli bakışlarında onu rahatsız eden bir şeyler var gibiydi.

Elini bırakan adam bir küfür mırıldanıp odadan çıkarken, kadın tabağındaki soğumakta olan yemeğe suratsızca bakıyordu.

"Ah, bunu giyemezdim," dedi Vivien, önüne serilen elbiseye bakarak. Bay Morgan'ın şehirdeki evinden getirdiği dört elbiseden biriydi ve elbisenin kendisine ait olduğundan hiç şüphesi olmasa da zevkli olduğundan şüphe etti. Her ne kadar giysi Güzel tasarlanmış ve iyi yapılmış olsa da, olgun bir eriğin ya da siyah kirazın yoğun tonlarını yansıtan koyu kadife rengi, saçlarıyla sarsıcı bir çatışma yaratacaktı. O "Bu havuçlu üstle olmaz. Korkunç görüneceğim."

Mary onun banyodan çıkmasına yardım edip kalın beyaz bir havluyla kurulamaya başlarken Bayan Buttons onu eleştirel bir gözle inceledi. "Sanırım hoş bir sürprizle karşılaşacaksınız Bayan Duvall. Deneyip görmek istemez misiniz?"

"Evet, deneyeceğim," dedi Vivien, serin hava açıkta kalan teninde gezinip tepeden tırnağa tüylerini diken diken ederken titreyerek. "Ama çok gülünç görünme ihtimalim var."

"Sizi temin ederim, böyle bir şey mümkün değil," diye cevap verdi Bayan Buttons. Son üç gün içinde hizmetçinin Vivien'e karşı tavrı mesafeli bir kibarlıktan sıcak bir nezakete dönüşmüştü ve evdeki diğer personel de hemen takip etti. Kendisine sundukları yardım için içtenlikle minnettar olan Vivien, fırsat buldukça hizmetkârları övüyor ve onlara teşekkür ediyordu.

Vivien yüksek rütbeli bir soylu kadın olsaydı Onların hizmetini hakkı olarak kabul edeceğini ve onlarla yakınlık kurmamaya özen göstereceğini varsayıyordu. Bununla birlikte, bir aristokrat olmaktan çok uzaktı ve kendi ahlaksız geçmişi hakkında bildiklerinin ışığında, hizmetkârların Morgan ev halkı nazik olmaktan çok daha fazlasıydı. Hiç kuşku yok ki hepsi onun ne olduğunu ve ne olduğunu biliyordu ve yine de ona karşı her zamanki gibi saygılı davrandılar. bir düşese yakışırdı. Bu gerçeği Bayan Buttons'a söylediğinde, kahya alaycı bir gülümsemeyle açıklamıştı.

"Bir kere Bay Morgan size değer verdiğini ve saygın bir konuk olarak muamele görmenizi istediğini açıkça belirtti. Ama bundan da öte, Bayan Duvall, karakteriniz kendi adına konuşuyor. Hakkınızda ne söylenirse söylensin, hizmetkârlar sizin nazik ve terbiyeli bir genç kadın olduğunuzu görebiliyorlar."

"Ama ben değilim," dedi Vivien. Hizmetçinin yüzüne bakamayınca başını öne eğdi. Uzun bir sessizlik oldu ve sonra Bayan Button'ın nazik elini omzuna koydu.

"Hepimizin üstesinden gelmesi gereken hataları vardır," dedi kahya sessizce. "Ve seninki duyduklarım arasında en kötüsü değil. Bay Morgan'ın mesleği sayesinde, hayal edilebilecek en sefil karakterlerden bazılarını gördüm ve tanıdım.

içlerinde ne bir parça iyilik ne de umut kalmıştır. Siz o umutsuz durumdan çok uzaktasınız."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Vivien, son derece alçakgönüllüydü. "Bana gösterdiğiniz nezaketi haklı çıkarmaya çalışacağım." O andan itibaren Bayan Buttons ona karşı neredeyse bir anne korumacılığına bürünmüştü.

Grant'a gelince, Vivien onu çok az görmüştü, çünkü o kendi davasını ve bir iki başka davayı araştırmakla meşguldü.

Sabahları onu kontrol ediyor, beş dakika kadar konuşuyor ve sonra günün geri kalanında ortalıkta görünmüyordu. Akşamları sade ve yalnız bir akşam yemeği için geri dönüyor ve kütüphanede kitap okuyordu.

Morgan, Vivien için gizemli bir figürdü. Hizmetçi Mary'nin ona ödünç verdiği ha-penny romanları onun karakterine çok az ışık tutmuştu. Romanlar Morgan'ın maceracı yönünü vurguluyor, işlediği suçları ayrıntılarıyla anlatıyordu. ve bir katili iki kıtaya yayılan meşhur takibini çözmüştü.

Ancak, yazarın bildiği açıktı

Onun hakkında kişisel olarak hiçbir şey bilmiyordu. Vivien çok az insanın bu adamın gerçek yüzünü öğrenmek istediğinden, bir efsanenin abartılı hikâyelerini tercih ettiğinden şüpheleniyordu. Ünlü adamlar genellikle böyle olurdu; insanlar onların zayıflıklarını değil, başarılarını ve güçlü yanlarını öğrenmek isterlerdi.

Ama Vivien'i asıl ilgilendiren Morgan'ın zayıf yanlarıydı. Çok az zayıflığı varmış gibi görünüyordu. Geçmişi hakkında konuşmaktan hoşlanmayan, içine kapanık, görünüşte dokunulmaz bir adamdı. Vivien onun özenle koruduğu kalbinde hangi sırların ve anıların saklı olduğunu merak etmekten kendini alamıyordu. Kesin olan bir şey vardı... Morgan ona asla bu şekilde güvenmeyecekti.

Vivien, Morgan'ın hayatı küçümsediğinin farkındaydı. "kazadan" önce yaşadığı hayat. Eskiden olduğu kadından hoşlanmadığı ya da onu onaylamadığı belliydi. onu suçlayamazdı, çünkü o da aynı şekilde hissediyordu. Ne yazık ki, Morgan soruşturması sırasında onun hakkında daha çirkin gerçekleri ortaya çıkarıyor gibiydi. Onu tanıyan insanları sorguladığını itiraf etmişti. Görünüşe göre ona söyledikleri ne özellikle yardımcı olmuş ne de özellikle hoş gitmişti.

Vivien kaşlarını çatarak bu iç karartıcı düşünceleri zihninin gerisine itmeye çalıştı. Mary kadife elbiseyi bağlarken dengesini korumak için yakındaki bir sandalyenin arkasına tutundu. Ayak bileği hızla iyileşmiş, neredeyse Üzerinde uzun süre durduğunda ortaya çıkan bir ağrı dışında yeni gibi.

"İşte," dedi Bayan Buttons memnuniyetle, Vivien'e gülümseyerek bakmak için geri çekildi. "Elbise çok güzel ve rengi de daha mükemmel olamazdı."

Vivien dikkatle, dörtte üçünü görebildiği tuvalet masasının aynasına doğru ilerledi. Hizmetçinin haklı olması onu şaşırtmıştı. Koyu siyah-kiraz kadife cildini porselen gibi gösteriyor ve saçlarının yakut ateşini ortaya çıkarıyordu. Siyah ipek örgü, mütevazı yükseklikteki yakayı süslüyordu. Daha uzun ipek örgüler boyundan köprücük kemiğine kadar uzanan dikey kesimi tanımlıyor ve beyaz tenin belli belirsiz görünmesini sağlıyordu. Başka hiçbir süsleme Elbisenin sade çizgileri, uçuşan eteğinin kenarlarını çevreleyen siyah ipek puflar hariç. Kaliteli bir hanımefendi için uygun, zarif bir giysiydi. Vivien, kendisini gören herkese "fahişe" olduğunu ilan etmeyen bazı kıyafetlere sahip olduğunu keşfettiği için rahatlamıştı.

"Çok şükür," diye mırıldandı Mary ve Bayan Buttons'a kendini küçümseyen bir gülümsemeyle. "Kendimi neredeyse saygıdeğer hissediyorum."

"Lütfen, Bayan Duvall," dedi Mary, "saçlarınızı tarayıp düzgünce toplamak istiyorum. O zaman tam bir hanımefendi gibi görünürsünüz ve Bay Morgan da sizi bu kadar iyi görmekten memnun olmaz mı!"

"Teşekkür ederim, Mary." Vivien tuvalet masasına doğru ilerledi ve banyodan kalan nemli havluyu almak için durakladı.

"Hayır, hayır," diye bağırdı hizmetçi kız, Bayan Buttons'la aynı anda öne atıldı. "Size söyledim Bayan Duvall, bana böyle şeylerde yardım edemezsiniz!"

Vivien mahcup bir gülümsemeyle havluyu teslim etti. "Çarşafı en az senin kadar kolay toplayabilirim."

"Ama bu senin haddin değil," dedi Mary, onu tuvalet masasındaki sandalyeye doğru götürürken.

Bayan Buttons Vivien'e yakın durdu ve bakışlarını Vivien'in aynaya baktı. Hizmetçi hoş bir şekilde gülümsedi ama gözleri spekülatifti. "Bu tür şeylere alışık olduğunuzu sanmıyorum. Bekleniyorum," diye belirtti.

Vivien içini çekti. "Neye alışık olduğumu hatırlamıyorum."

"Hizmetçileri olan bir hanımefendi, kafasındaki her mübarek gerçeği unutsa bile, bir odayı düzeltmeyi ya da kendi banyosunu hazırlamayı asla düşünmez."

"Ama hizmetçilerim olduğumu biliyorum." Vivien, Mary'nin getirdiği küçük kutudan başıboş bir saç tokası aldı ve kıvrımlı kenarının izini sürdü. "En azından Bay Morgan'a göre vardı. Bay Morgan'a göre

...dışında hiçbir şey yapmayan şımarık bir yaratık..." Durdu ve şaşkınlıkla kaşlarını çatdı.

Bayan Buttons, Mary'nin Vivien'in parlak kızıl saçlarını tarayışını izledi. "Kesinlikle 'şımarık bir yaratık' gibi davranmıyorsun," dedi kahya. "Ve bence hafızana ne olursa olsun seninle ilgili bazı şeyler değişmeyecek." Omuz silkti felsefi bir şekilde gülümsedi. "Ama ben doktor sayılmam. Başkasının kafasındakini anlamak şöyle dursun, kendi kafamdakini bile zar zor düzene sokabiliyorum."

Mary, Vivien'in saçını sade bir şekilde hazırlamış ve Başının üstündeki örgülü düğümü çözdü ve birkaç gün batımı tutamının boynuna ve kulaklarına dolanmasına izin verdi. Bu hissin tadını çıkarırken Vivien düzgünce giyinip kuşandıktan sonra evin başka bir bölümünü ziyaret etmek ister. "Buradan farklı bir odada bir süre oturmak iyi olurdu. bir tane," dedi. "Alt katta küçük bir salon ya da belki bir kütüphane var mı? Bay Morgan'ın bakabileceğim birkaç kitabı var mı?"

Nedense bu soru hizmetçinin ve hizmetçi gülümsedi. "Sadece birkaç tane," diye yanıtladı Bayan Buttons. "Size kütüphaneyi göstereyim, Bayan Duvall. Ama bileğinizi tekrar incitmemeye dikkat etmeli ve kendinizi yormamalısınız."

Vivien hevesle kadının koluna girdi ve dikkatli adımlarla alt kata indiler. Şehir evi son derece güzeldi; koyu renk maun paneller, ayakların altında kalın İngiliz halıları, temiz çizgili Sheraton mobilyalar ve cömert mermer plakalarla donatılmış şöminelerle doluydu. Kütüphaneye yaklaştıklarında hava balmumu, deri ve parşömen kokularıyla doluydu. Vivien beğeniyle koklayarak odaya girdi. Şöyle bir dolaştı

Ortaya geçip yavaşça bir daire çizdi, gözleri şaşkınılıktan fal taşı gibi açılmıştı.

"Evin en büyük odalarından biri." Bayan Buttons gururla söyledi. "Bay Morgan değerli kitaplarını birinci sınıf bir şekilde muhafaza etmek için hiçbir masraftan kaçınmadı."

Vivien yüksek cam cepheli kitaplıklara, altın harflerle kabartılmış harita dolaplarına saygıyla baktı, Odanın her köşesine yerleştirilmiş mermer büstler. Bakışları, birçoğu açık bırakılmış ve st üste yığılmış kitaplarla dolu masalara takıldı. ilginç bir pasajın ortasında aceleyle geri çağırdı. "Bu sadece bir gösteriş koleksiyonu değil, değil mi?" diye sordu yüksek sesle.

"Hayır, efendimiz kendini kitaplarına adamıştır." Mrs. Buttons rahat bir sandalyeyi neşeli ateşin yanına yerleştirdi ve bol miktarda gün ışığını içeri almak için bir perdeyi geri çekti. "Ben Keşfetmeniz için sizi yalnız bırakayım, Bayan Duvall. Sizin için bir çay tepsisi göndereyim mi?"

Vivien başını salladı ve bir kitaplıktan diğerine dolaştı, bakışları cazip sıraları hızla taradı. Hizmetçi birdenbire güldü. "şimdiye kadar hiç kimsenin kitaplara Bay Morgan gibi baktığını görmemiştim," dedi.

Hizmetçinin gittiğinin farkında bile olmayan Vivien cam bir kapıyı açtı ve bir dizi şiiri inceledi. Başlıkları birbiri ardına okurken garip bir şey oldu... Birçoğu şaşırtıcı derecede tanidik geliyordu, kelimeler onu ürperten bir şekilde birbirine bağlanıyordu. Sürpriz. Büyülenmiş bir halde kitaplardan birine uzandı. Açtı, dokulu deri cilt parmaklarının altında yumuşacıktı ve John Keats'in "Yunan Urnuna vg" başlıklı şiirini buldu. "Sen sessizliğin hala kirlenmemiş gelini..."

Sanki bu kelimeleri daha önce binlerce kez okumuş gibiydi. Zihninde bir kapı açıldı ve o ana kadar saklanmış olan bilgiler aydınlandı. Sinirleri iyice bozulan Vivien açık cildi göğsüne bastırdı ve raftan bir tane daha aldı, bir tane daha... Shakespeare, Keats, Donne, Blake. Daha pek çok eser vardı.

Anında tanınabilir şiirler, hatta ezbere okuyabildiği parçalar.

Bir şeyler hatırlamanın verdiği rahatlama, heyecandan neredeyse başını döndürüyordu. Mümkün olduğunca çok kitabı eline aldı ve onları vücuduna yasladı, Aceleyle birkaçını düşürdü. Hepsini sessiz bir köşeye götürüp okumak ve okumak istedi.

Alt rafta yıpranmış felsefe ciltlerini keşfetti. Descartes'ın Meditasyonlar'ını kaptı. çevirerek açtı ve hararetle bir bölümü yüksek sesle okudu. "Bir zamanlar doğru olduğuna inandığım şeyler arasında şüphe duymanın caiz olmadığı hiçbir şey yoktur..."

Vivien açık kitabı göğsüne bastırdı, zihni kaotik izlenimlerle yüzüyordu. O pozitifte Bir zamanlar bu kitabı, bu sözleri çok değer verdiği biriyle birlikte çalışmıştı. Kelimelerin tanıdıklığı ona çaresizce ihtiyaç duyduğu bir güvenlik ve rahatlık hissi veriyordu. Gözlerini kapadı ve kitabı daha sıkı kavradı, yakalanması zor bir anıyı yakalamak için çabaladı.

"Pekala." Sessizliği alaycı bir gümbürtü bozdu. "Seni kütüphanede bulmayı beklemezdim. Ne oldu da ilginizi çeken bir şey buldunuz mu?"

Altı

Vivien döndüğünde Morgan'ın kapı aralığını doldurduğunu gördü, ağzının köşesi gülümseme yerine geçen yorgun bir kıvrımla gerilmişti. Pantolonunun ve yeleğinin kasvetli grisi, gözlerinin antika yeşilini aydınlatan yosun rengi paltosuyla dengelenmişti. Heyecanla öne doğru sendeledi, keşfini paylaşmak için sabırsızlanıyordu.

"Grant," dedi nefes nefese, kalbi düzensiz bir hızla atarken. Aşırı yüklenmiş kollarından birkaç kitap döküldü. "Bunları buldum... Bazılarını okuduğumu hatırlıyorum... Nasıl bir his olduğunu hayal bile edemezsin." Vahşi, Sinirli bir kahkaha attı. "Ah, neden daha fazlasını hatırlayamıyorum? Keşke-"

"Vivien," dedi sessizce, gülümsemesi solmuştu. Üç adımda ona ulaştı ve Vivien'in aşırı yüklenmiş kollarında sallanan yığını sabitlemeye yardım etti. Vivien onun yüzündeki endişeli ifadeyi okuyunca yarı deli gibi görünmesi gerektiğini anladı. Dudaklarından daha fazla kelime döküldü ama adam onu nazikçe susturdu.

"İzin ver," dedi ve ağır ciltleri kadının kararsız ellerinden aldı. Onları yakındaki bir masanın üzerine koydu ve ona döndü. Kadının omuzlarını iri elleriyle kavrayarak onu bedenine yasladı. Ona güven verici bir şekilde sarıldı.

kucakladı, eli kadife elbisenin sırtını yumuşattı ve omurganın en alt noktasını hafifçe ovdu. Konuşurken nefesi kadının şakağındaki ince tüyleri karıştırdı. "Söyle hatırladıklarını bana anlat."

Vivien onun kollarında olmanın verdiği zevkle ürperdi. "Bu kitaplardan bazılarını daha önce çok sevdiğim biriyle okuduğumu biliyorum. Ne yüzünü görebiliyorum, ne de sesini duyabiliyorum... Ne kadar çabalarsam o kadar uzaklaşıyor sanki."

"Bu kitapları okudun mu?" Grant yanlarındaki hantal yığına bakarak şüpheyle sordu.

Vivien onun göğsüne doğru başını salladı. "Bir iki pasaj bile ezbere okuyabilirim."

"Hmm."

Adamın kayıtsızca homurdanmasına şaşırان kadın, onun şüpheci yüzüne baktı. "Neden böyle 'hmm' diyorsun? Bana inanmıyor musun?"

Adamın canlı ve düşünceli bakışları onu kuşatmıştı. "Bu senin karakterine uygun değil," dedi sonunda.

"Size doğruyu söylüyorum," dedi savunmacı bir tavırla.

"Descartes'ı okumuşsunuz," dedi, her hecesi inançsızlıkla süslenmişti. "O halde Kartezyen düalizm hakkındaki görüşlerinizi duymak isterim."

Vivien uzun bir süre düşündü, soruyu anladığını fark edince içten içe rahatladı. "Sanırım Bay Descartes'ın ruh ve maddenin ayrı varlıklar olduğu teorisinden bahsediyorsunuz? Bilginin temeli olarak duyularımıza güvenemeyeceğimizi mi? Onun haklı olduğuna inanıyorum ve bence..." Durakladı ve daha yavaş devam etti. "I

Kanıtlar aksini ispatlıyor gibi görünse bile, gerçeğin kalbinizle kabul ettiğiniz bir şey olduğunu düşünün."

Morgan'ın ifadesi pek bir şey belli etmese de Vivien onu şaşırttığını hissetti. "Görünüşe göre bir filozofu barındırıyorum," dedi, gözleri aniden mizahla parladı. Elindeki kitabı kütüphane masasına bıraktı ve raftaki başka bir kitaba uzandı. "O halde Locke ve Descartes ile arasındaki farklar hakkında ne düşünüyorsun, anlat bana."

Vivien kitabı ondan aldı ve küçük elini fas derisi cildin üzerine koydu. "Bay Locke insan zihninin doğuştan boş bir tablet olduğunu savunuyor... öyle değil mi?" O Morgan'a baktı ve cesaret verici bir baş selamı aldı. "Ve bilginin deneyime dayandığını iddia ediyor. Düşünce ancak duyularımızla öğrendikten sonra gelebilir. Ama onunla tamamen aynı fikirde olduğumu sanmıyorum. Boş bir levha olarak doğmuyoruz, değil mi? Bence bazı şeyler, deneyimlerimiz üzerimizde işlemeye başlamadan önce, doğuştan içimizde var olmalı."

Morgan kitabı ondan alıp rafa yerleştirdi ve tekrar ona döndü. Anlaşılmayacak kadar nazik bir şekilde, kızıl saçlarının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Sana tanıdık gelen başka hangi kitaplar olduğunu söyleyebilir misin?"

Vivien başka bir raf setine gitti ve düzenli sıralardan başlıklar çekmeye başladı... tarih, roman, teoloji ve drama. Onları ikinci bir yığın halinde masanın üzerine yığmaya başladı. "Bunu, bunu ve bunları okuduğuma eminim... Bu da en sevdiklerimden biriydi."

Onun coşkusuna gülümsedi. "Hiç okumayan bir kadına göre oldukça iyi okuyorsunuz."

"Neden böyle bir şey söylediniz?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Lord Gerard okumayı sevmediğinizi söyledi."

"Ama bu doğru olamaz."

"Sen bir bukalemunsun Vivien," dedi sessizce. "Kendini hangi ortamda bulursan bul, o ortamın zevkine uyum sağlıyorsun."

"O zaman Lord Gerard'ın ilgisini çekebilmek için okuma zevkimi gizlediğimi ve aptal numarası yaptığımı ima ediyorsunuz," dedi.

"Bu numarayı kullanan ilk kadın siz olmazsınız. Birçok erkek zeki bir kadın tarafından tedirgin edilir."

"Lord Gerard o tür bir beyefendi mi?" Cevabı onun yüzünde okuyunca derin bir iç çekti. "Her gün kendim hakkında yeni bir şey öğreniyorum. Hiçbiri hoş değil."

Grant onun başını öne eğmiş haline bakarken, daha önce hiç yaşamadığı garip bir özlemle sarsıldı. Vivien Rose Duvall'ın kim ve ne olduğundan o kadar emindi ki ve onu şaşırtmaya devam etti.

Bakışları onu baştan aşağı süzdü. Onu siyaha yaklaşacak kadar koyu bir kırmızı olan kadife elbisenin içinde görmek, yoğunluğu bakımından endişe verici bir tepkiye neden oldu. Dünyanın bir yerlerinde sadece güzel değil, aynı zamanda zeki, nazik ve etkilenmemiş bir kadın olabileceğini hayal etmesine bir kez bile izin vermemişti. Vivien'de onu bulmuş gibi görünmesi şaşırtıcıydı. Bir kez daha, eğer Vivien bir fahişe olmasaydı, daha önce sahip olduğu şeylere sahip olamayacağının rahatsız edici bir şekilde farkındaydı. onun gerçek karakterini bilseydi, onun için deli olurdu.

Saçlarının düzgün kumral dalgası, şimdiye kadar gördüğü en zarif kulakları, hassas bir boynu ve parmaklarının yumuşak kıvrımlarını incelemek için kaşınmasına neden olan narin bir çeneyi ortaya çıkardı. Adam kızın adını mırıldandı ve kız hiçbir kurnazlık belirtisi taşımayan berrak, masmavi gözleriyle ona baktı.

Grant, onun bakışlarının bir zamanlar ne kadar baştan çıkarıcı olduğunu hatırlayarak başını salladı.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Sende bir meleğin gözleri var." Bakışları kızın yüzünü pembeleşene kadar inceledi.

"Teşekkür ederim," dedi kararsızca.

Grant onun kolunu nazikçe kavradı. "Benimle gel." Onu

ateşin yanındaki bir sandalyeye çekti ve oturması için

ısrar etti,

Vivien ona ihtiyatla baktı. "Beni daha fazla sorgulayacak mısın?"

"Hayır," dedi, isteksiz bir gülümseme dudaklarını çekiştirerek. Şimdilik Vivien'le ilgili tüm çelişkileri görmezden gelecek ve sadece onunla birlikte olmanın keyfini çıkaracaktı. Güzel bir kadın, ocakta yanan bir ateş, bir oda dolusu kitap ve bir şişe şarap... Her erkeğin cennet fikri olmayabilirdi ama Tanrı biliyordu ki bu onunkiydi.

Bir kucak dolusu kitabı Vivien'e taşıyarak, yığını ayaklarının dibinde yere bıraktı. Vivien onun sadece kendisiyle biraz vakit geçirmek istediğini anlamış gibi görünerek yığını karıştırmaya başlarken o da büfeden bir şişe bordo şarabı alıp ustalıkla açtı. Sonra iki kadeh doldurarak Vivien'in yanındaki sandalyeye oturdu ve birini ona uzattı. Vivien'in şarabı yudumladığını fark etti.

hemen, kaliteli şarapları tatmaya alışkın olanların alışlagelmiş ritüeli olmadan... test etmek için bardağı döndürmek yok

ya da İngilizlerin "bacak", Fransızların ise daha şairane bir şekilde "gözyaşı" olarak adlandırdıkları akıntılar. Şöhretin bir üyesi olarak Vivien'in

böyle bir ritüelde deneyimli. Ancak, o gibi görünmüyordu

hayattaki güzel şeylere alışmış dünyevi bir fahişe... korunaklı, saf bir genç kadın gibi görünüyordu.

"Bu bana umut veriyor," dedi ve yığının en üstündeki kitabı alıp kucağında tuttu. "İ Bu kitaplardan bazılarını okuduğumu hatırlamanın küçük bir şey olduğunu biliyorum... ama hafızamın bu küçük parçası geri geldiyse, belki başka şeyler de bunu takip edecektir."

"Biriyle kitap okuduğunu hatırladığını söylemiştin." Grant kendi bardağından içti, bakışları onun ateşle aydınlanan güzel yüzünde kaldı. "O kişiden 'adam' diye bahsettin. Onun hakkında bir izleniminiz var mı? Görünüşü ya da nasıl biri olduğuna dair sesini duydunuz mu? Ya da onunla birlikte gitmiş olabileceğiniz bir yer?"

"Hayır." Ağzının yumuşak kıvrımları baştan çıkarıcı bir şekilde özlemle doldu. "Ama hatırlamaya çalışmak bana kendimi..." Durdu ve şarabın yakut rengi derinliklerine baktı. "Yalnızım," diye devam etti gözle görülür bir çabayla. "Sanki çok sevdiğim bir şeyi ya da birini kaybetmişim gibi."

Grant, kayıp bir aşk, diye tahmin etti ve ani bir kıskançlık dalgası yaşadı. İstenmeyen duygusunu gizleyerek, kendi bardağına sertçe baktı.

"İşte," diye mırıldandı Vivien, Keats'in kitabını ona uzatarak. "Bana en sevdiğin pasajın hangisi olduğunu söylemeyecek misin?"

Vivien, Morgan'ın yıpranmış sayfaları karıştırırken eğilmiş başını izledi. Ateşin ışığı siyah saçlarının üzerinde titreşerek abanoz gibi parıldamasına neden oluyordu. Kalın bukleler Çok kısa kesilmişlerdi, ama yine de ilgisini çeken bir miktar kıvrım ve dalga içeriyorlardı. Yüzünün tavizsiz açalarına biraz yumuşaklık katmak için onları uzatması gerektiğini düşündü.

Bakışları, adamın uzun parmaklı eli tarafından neredeyse yutulmuş olan cilde kaydı. Hiçbir heykeltıraş o acımasızca güçlü ellerin şeklini bir heykelde yakalamak istemezdi.

Mermer... ve bu çok yazıktı. Vivien onların bir beyefendinin ince, zarif ellerinden yüz kat daha çekici olduğunu düşünüyordu. Ayrıca, onun etkileyici ölçülerine göre inşa edilmiş bir adamın narin, küçük ellere sahip olması doğru olmazdı. Bu düşünce yüzüne bir gülümseme getirdi.

Morgan onun yüz ifadesini fark edince başını kaldırdı ve şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Bu kadar komik olan ne?"

Kendini sandalyeden dışarı itti ve onun yanında diz çöktü, etekleri kısa bir süre dalgalandı ve kadifemsi şarap rengi su birikintileri halinde yere çöktü. Cevap olarak adamın ellerinden birini tuttu ve kendi elini avuç içlerini birleştirerek adamın elinin üzerine koydu. Adamın parmakları onun yetersiz erişim alanının çok ötesine uzanıyordu.

"Diğer beyefendileri hatırlamıyorum
"Ama şimdiye kadar tanıdığım en iri adam olduğunuza hiç şüphem yok," dedi. Birbirlerine kenetlenmiş avuçlarının arasında sıcaklık birikti ve Vivien elini çekerek elbisesinin eteğindeki hafif nem lekesini sildi. "Bu kadar uzun olmak nasıl bir şey?" diye sordu.

Morgan kuru bir sesle, "Sürekli bir baş ağrısı," diye cevap verdi,
kitabı bir kenara bırakarak. "Kafam Londra'daki her kapı çerçevesinin üstünü iyi tanır."

Vivien'in gülümsemesi sempatikleşti. "Uzun bacaklı, çelimsiz bir çocuk olmalısın."

"Ayaklar üzerinde duran bir maymun gibi," diyerek onu güldürdü. "Zavallı Bay Morgan. Diğer çocuklar size sataştı mı?"

"Hiç durmadan. Hakaret etmediğim zamanlarda da kavga etmekle meşguldüm. Her biri Lady of Pity'deki en iri çocuğu döven kişi olmak istiyordu."

"Acınacak Kadın," diye tekrarladı Vivien, bu isim ona yabancı geliyordu. "Orası bir okul mu?"

"Yetimhane." Morgan bu söz dudaklarından çıkar çıkmaz pişman olmuş gibiydi. Vivien'in sessizliği üzerine ona bir anlaşılmaz bir bakış. Elektrikli bir an için, dumanlı yeşilin derinliklerinde yanan bir meydan okuma parıltısı -ya da belki de acıydı- gördü. "Her zaman yetim değildim," diye mırıldandı. "Babam bir kitapçıydı, iyi bir adamdı ama iş kararları verme konusunda çok kötüydü. Birkaç Arkadaşlara verilen kötü krediler ve ardından bir yıl süren kötü satışlar tüm aileyi borçlular hapisanesine düşürdü. Ve tabii ki bir kez girdiniz mi bir daha asla çıkamazsınız. Bir insanın hapse girdikten sonra borçlarını ödemek için para kazanmasının hiçbir yolu yoktur."

"Kaç yaşındaydın?" Vivien sordu.

"Dokuz...on, belki. Tam olarak hatırlamıyorum." "Ne oldu?"

"Hapishanede hastalık baş gösterdi. Annem, babam ve iki kız kardeşim öldü. Küçük erkek kardeşim ve ben yaşadık ve Lady of Pity'ye gönderildik. Bir yıl sonra dışarı atıldım. 'iç düzeni bozmak' suçlamasıyla sokaklara döküldü."

Anlattıkları gerçekçi ve duygusuzdu ama Vivien onun sakın yüzünün altında yatan acıyı ve düşmanlığı hissetti. "Neden?" diye mırıldandı.

"Kardeşim Jack, yaşına göre küçüktü ve doğası gereği biraz hassastı. Diğer çocuklar ona zorbalık yapmaya meyilliydi."

"Ve onu savunmak için savaştınız," dedi.

Kısaca başını salladı. "Özellikle kötü bir kavgadan sonra, yetimhanenin müdürü 'şiddet' ve 'uslanmaz' gibi kelimelerle dolu olan sicilimi gözden geçirdi. Bu diğer çocuklar için tehlike oluşturduğuma karar verdi. Kendimi yetimhane duvarlarının dışında, sırtımdaki giysiler dışında hiçbir yiyeceğim ya da eşyam olmadan buldum. Yetimhanenin yanında kaldım. İki gün ve gece boyunca kapıdan içeri girmek için bağırdım. Eğer onu korumak için orada olmazsam Jack'e ne olacağını biliyordum. Sonunda öğretmenlerden biri dışarı çıktı ve Kardeşime bakmak için elinden geleni yapacağına dair bana söz verdi. Bana buradan ayrılmamı ve kendim için bir tür hayat. Ben de öyle yaptım."

Vivien onu genç ve korkmuş bir çocuk olarak hayal etmeye çalıştı, ailesiyle olan son bağından koparılmıştı... dünyada kendi yolunu çizmek zorunda kalmıştı. Suça yönelmek onun için çok kolay olurdu. Şiddeti bir yaşam biçimi olarak benimsemişti. Bunun yerine kendisini mağdur eden topluma hizmet etmeye gelmişti. Ancak bir kahraman gibi davranmak için hiçbir çaba göstermedi. Aslında, kendisini kasıtlı olarak, yasaları yalnızca bundan elde ettiği kâr için uygulayan, kendi çıkarını düşünen bir alçak olarak resmetmişti. Ne tür bir adam kendini başkalarına yardım etmeye adarken aynı zamanda kendi iyi niyetini mi reddediyor?

"Neden bu?" diye sordu. "Neden Bow Street Runner olmak?"

Morgan omuz silkti ve ağzı alaycı bir şekilde çarpıldı. "Bu bana doğal geliyor. Suç unsurunu sokaklardan gelen birinden daha iyi kim anlayabilir? Ben onlardan biri olmaktan sadece bir adım uzaktayım."

"Bu doğru değil," dedi ciddiyetle.

"Öyle," diye mırıldandı. "Ben sadece aynı kötü madalyonun diğer yüzüyüm."

Bunu takip eden sessizlikte Vivien bir proje hazırladı. Yerdeki kitap yığınınını düzeltiyordu. Adamın kasvetli sözlerini, iri bedeninin durgunluğunu, havayı parçalayan gerginliği düşündü. Adam bir granit blok kadar duygusuz ve hareketsiz görünüyordu. Bununla birlikte, onun incinmezlik bir yanılsamaydı. Hayatında çok az yumuşaklık, çok az rahatlık görmüştü. Güçlü bir dürtü uzanıp ona sarılmak ve karanlık başını omzuna çekmek için onu tuttu. Ancak sağduyu galip geldi. O ondan teselli istemez ya da hoş karşılamazdı. muhtemelen aşağılayıcı bir alay konusu olacaktı. Eğer akıllıca davransaydı, şimdilik bu konuyu kapatırdı.

Ama o engelleyemeden başka bir soru ağzından kaçtı. "Kardeşin şimdi nerede?"

Morgan duymamış gibiydi.

"Jack nerede?" diye tekrar sordu, onun önünde diz çökmüş, gözlerini kaçırdığı yüzüne bakıyordu.

Yeşil gözleri kaydı, bakışları yakıcı bir etkiyle onunkilerle buluştu.

"Lütfen," dedi usulca. "Hakkımdaki en kötü şeyi biliyorsun. Eminim bana bu kadar güvenebilirsin. Söyle bana."

Yüzüne koyu bir renk çöktü. Sanki içinden korkunç bir sır sızıyormuş gibi görünüyordu. Tam o sırada Cevap vermeyeceğini düşünürken, paslanmış, duraklayan bir sesle konuştu, o kadar yumuşaktı ki bazı kelimeleri duyamadı. "Jack için geri dönebildiğim zaman... Bir balıkçı tezgahında onun için iş sözü verdim. temizlenmiş ve sarılmış balık. Gitmesine izin vereceklerini biliyordum.

Eğer bir akrabası onun adına konuşursa yetimhaneye gönderilecekti. Neredeyse on dört yaşındaydım, çoğu standarda göre bir erkektim, ona bakmaya hazırdım. Ama Lady of Pity'ye gidip Jack'i sorduğumda... bana onun gittiğini söylediler."

"Gitti mi?" Vivien tekrarladı. "Kaçtı mı?"

"Çiçek hastalığı. Yetimhanedeki çocukların yarısında vardı. Jack ben orada olmadan öldü... onu seven kimse olmadan."

Kelimeler kifayetsiz kalmıştı. Ona kederle baktı ve dokunmamak için elini sertçe kalçasına bastırdı.

"Ve biliyordum ki," dedi sessizce, "daha erken gelseydim... onu kurtarabilirdim."

"Hayır," diye cevap verdi Vivien şaşkınlıkla. "Bu şekilde düşünmemelisin."

"Bu bir gerçek. Bunu düşünmenin başka bir yolu

yok." "Kendine karşı adil davranmıyorsun."

"Onu hayal kırıklığına uğrattım," dedi açıkça. "Önemli olan tek şey bu." Tek bir akıcı hareketle ayağa kalktı ve ateşe dönerek

Fokurdayan kömürlerin içine. Bir maşayı kaptığı gibi bir kütüğe sapladı ve kütük alev alev yanmaya başladı.

Vivien da ayağa kalktı, ellerini yumruk yaparak adamın geniş, sert sırtına, ateş ışığında siluet haline gelmiş karanlık başına baktı. Ona duyduğu şefkat, kendi sorunlarıyla ilgili her türlü kaygının önüne geçmişti. Morgan hayatını Kardeşini kurtaramadığı için başkalarını kurtarıyordu. Yine de ne kadar çok kurtarırsa kurtarsın, yardım ederse etsin ve başkalarına hizmet ederse etsin, asla tek büyük başarısızlığını affettirecekti. O olacaktı Hayatının geri kalanında suçluluk duygusu peşini bırakmayacaktı. Tüm varlığı

tek bir dilekle doluydu... ona yardım etmenin bir yolunu bulabilmek. Ama yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Eli adamın omzuna dokundu, oyalandı, sonra ensesine doğru kaydı. Adamın tüm vücudu onun dokunuşuyla sertleşmiş gibiydi ve kadın adamın boynundaki sinirlerin dalgalandığını hissetti. Adam boğuk bir küfürle irkildi, sanki kadın onu bıçakladı. "Hayır," dedi vahşice. "Birinin merhametine ihtiyacım yok-" Durdu, cümlelerin geri kalanı boğazında düğümlendi.

Söylenmemiş bir kelime aralarında havada süzülüyordu.

Vivien onun ne söylemek üzere olduğunu gayet iyi biliyordu ve bunun acısı onu sarsmıştı. Ama neden cümlesini tamamlamamıştı? Neden onun duygularını incitmemek için son saniye çabasıyla öfkesini dizginlemişti? Kadın merakla ona bakarken, yapay bir sakinlik hissi üzerine çöktü. "Teşekkür ederim," dedi sesinde hafif bir titremeye. "Söylemediğin için teşekkür ederim."

"Vivien," dedi huysuzca, "ben-"

"Bu kadar kişisel sorular sormamalıydım," dedi, odadan çıkarken az olan saygınlığına sımsıkı tutunarak. "Çok yorgunum Bay Morgan. Belki de yukarı çıkıp dinlenmeliyim."

Adamın başka bir şey söylemeye başladığını duydu ama onu kendi haline bırakarak mümkün olduğunca çabuk kütüphaneden kaçtı. Ateşin düşünceli tefekkürü.

Vivien yemeğini yalnız başına yerken Morgan akşam yemeğinden çok önce kasabadaki evden ayrıldı. Onun bu gece nasıl bir arkadaş arayacağını, bir kahvehanede oturup siyasi bir tartışmaya mı katılacağını, yoksa kulübüne gidip dizine tünemiş şuh bir kızla kağıt oynuyordu. Orada

böyle bir adam için uygun kadın sıkıntısı olmazdı. Morgan bir centilmen görünümüne sahipti, ama bir parça sokak havası da vardı, her kadın için karşı konulmaz bir kombinasyon. Hiç şüphe yok ki Londra'nın hem yüksek hem de alçak kadınları arasında sayısız fanteziler.

Göğsüne soğuk bir ağırlık çökmüştü, bu da onu zorlaştırıyordu.

birkaç lokma yemekten fazlasını yiyememişti. Yanına birkaç kitap alan Vivien yatağına çekildi ve gece yarısına kadar kitap okudu.

Ancak kitaplar sihirlerini göstermekte başarısız oldular. Bir dizi sorun kötü niyetli ruhlar gibi yatağın üzerinde gezinirken kendini yazılı kelimelere kaptıramıyordu.

Birisi onu öldürmeye çalışmıştı ve hayatta olduğu anlaşıldığında muhtemelen tekrar deneyecekti. Her ne kadar Morgan'ın kendisini koruyacağına ve saldırganın kimliğini ortaya çıkaracağına inanmakla birlikte, onun yanılmaz olmadığını da biliyordu. Ve ona yardımcı olmak ve her şeyi çözecek bilgileri sağlamak yerine, burada bir aptal gibi oturuyor, ilgili tüm gerçekleri bir yere kilitliyordu. zihninde aşılmaz bir tonoz. Çıldırıcıydı.

Kitabı bir kenara bırakan Vivien yüzüstü yattı ve başucu lambasının yarattığı gölgeleri düşündü. Ona ne olacaktı? Hiçbir namuslu kadının cesaret edemeyeceği bir yolu seçerek kendini mahvetmişti. Fahişeliğe dönmek, kendisiyle evlenmeye tenezzül edecek bir adam bulmak ya da Kendisini geçindirecek kadar gelir getirebilecek saygın bir işte çalışmayı deneyecekti. Sadece üçüncü seçenek itiraz. Ama herkesin önünde mahvolmuş bir karaktere sahipken onu kim işe alırdı ki?

Vivien asık suratla, yatağın üzerinde kıvrılan kendi gösterişli kızıl saçlarından bir tutama baktı. Kibir olmadan, o

İlgilerini istesin ya da istemesin, görünüşünün erkekleri cezbetmek için yeterli olduğunu anlamıştı. Ve bir zamanlar fahişe olduğu gerçeğini asla saklayamayacaktı. Gerçek her zaman ortaya çıkacaktı. Hangi pozisyonda olursa olsun, hakaret eden ve teklifte bulunan, işini korumak istiyorsa cinsel pazarlık teklif eden erkekler olacaktı.

Vivien huzursuz bir uykuya dalmadan önce giderek artan tatsız düşüncelerle boğuştu. Onu daha fazla kâbus bekliyordu; su, boğulma ve boğulma rüyaları. Çarşaflara karşı kıvrıldı, tekmeledi ve Yatak darmadağın olana kadar debelendi. Sonunda kısık bir çığlıkla uyandı ve dimdik oturdu, zorlukla nefes alıyordu, gözleri karanlıkta boş boş bakıyordu.

"Vivien."

Sessiz ses onun irkilerek titremesine neden oldu. "Ne-"

"Ağladığınızı duydum. İyi olup olmadığını görmek için geldim."

Morgan, diye düşündü, ama onun tanıdık varlığı onu rahatlatmadı. Bir an için onun Morgan'ı onu yatağına almasını talep etmeye gelmişti. Ya da duruma göre onun yatağına. "Sadece bir kâbustur," dedi titreyerek. "Şimdi iyiyim. Sizi rahatsız ettiysem özür dilerim."

Vivien karanlıkta Morgan'ın dış hatlarını gördü; yatağın kenarına yaklaşan kocaman, gölgeli bir figürdü bu. Onun Kalp atışları telaş içinde çırpındı ve durdu. Yatağın ortasına doğru büzüşen kadın, adam yorgana uzandığında kaskatı kesildi. Birkaç hızlı ve ustaca hareketle çarşafı düzeltti ve çarşafın üst kısmını battaniyenin kenarından katladı. "Bir bardak su ister misin?" diye sordu soğukkanlılıkla.

Soru güven verici bir şekilde zararsızdı. Vivien erkekler ve cinsel konular hakkında daha önce bildiği hiçbir şeyi hatırlamasa da, bir baştan çıkarıcının bir kadına bir bardak su teklif etmesi pek olası görünmüyordu. onu büyüüyordu. "Hayır, teşekkür ederim," diye mırıldandı, arkasındaki yastığı yeniden şekillendirirken. Titrek bir kahkaha attı. "Belki lambayı yakabilirsin? Kâbuslar o kadar canlı ki tekrar uykuya dalmaktan korkuyorum. Aptalca, değil mi? Karanlıktan korkan bir çocuktan farkım yok."

"Hayır, aptalca değil." Sesi değişti, çok nazik bir hal aldı. "Bu gece seninle kalmama izin ver Vivien. Sabaha sadece birkaç saat var."

Şaşkınlıkla sustu.

"Seni bir dost olarak tutacağım," dedi sessizce. "Bir kardeş olarak. Tek istediğim kâbusları uzak tutmak." Durakladı ve bir sonraki sözlerinde ince bir kahkaha izi belirdi. "Tek istediğim bu değil... ama gerisi sonraya kalsın. Kalayım mı, yoksa lambayı yakmamı mı tercih edersin?"

Vivien biraz şaşkınlıktan öte, gerçekten de onun kalmasını istediğini fark etti. Bu pek de akıllıca bir karar değildi. Kesinlikle belaya davetiye çıkarıyordu. Ama başka bir insanın rahatlığı kâbuslarını gerçekten de uzak tutabilirdi... ve onun hiçbir şeyden korkmayan, iri yarı, güçlü bir erkek olmasının da zararı yoktu.

"Önce bir şey sormama izin verin," dedi temkinli bir şekilde. "Ne giyiyorsun?"

"Ne demek istiyorsun, ne giyiyorum?" diye sordu boş boş.

Açık sözlü olmaya karar verdi. "Çıplak değilsin, değil mi?"

"Buraya gelmeden önce bir bornoz giymiştim," diye cevap verdi. "Hayal kırıklığına mı uğradın?"

"Hayır," dedi, o kadar hızlı söyledi ki, adamın kahkaha atmasına neden oldu.

"Kıyafetlerim olmadan oldukça etkileyici bir görüntüm var." "Sözüne güveniyorum."

"Hadi bakalım, Bayan Duvall... Kalayım mı, gideyim mi?"

Vivien cevap vermeden önce uzun bir süre tereddüt etti. "Kal," dedi yumuşak bir sesle.

Yedi

Yatak Morgan'ın ağırlığının altında çöktü. Vivien derin bir nefes aldı ve içindeki gergin telaşı yatıştırmak için yumruklarını karnına bastırdı. Örtüler kaldırıldı ve Morgan'ın uzun, iri vücudu onunkinin yanında. Keten ve yün tabakasının altında kozalandıkları için hemen sıcaklıkla doldu.

Morgan son derece dikkatli bir şekilde kolunu Vivien'in beline doladı ve onu kendine doğru çekerek kaşık gibi birbirlerine bastırdı. Vivien, Morgan'ın vücudundaki hayvani sıcaklık ve sertlik karşısında küçük bir nefes almasına engel olamadı.

"Korkmuyorsun, değil mi?" diye mırıldandı yumuşak sesle.

"Hayır," diye yanıtladı nefes nefese. "Ama... seni bir arkadaş olarak düşünmekte zorlanıyorum."

Belindeki kol bir an için sıkılaştı. "Güzel," dedi kalın bir sesle.

Vivien bir süre sessiz kaldı ve onun tarafından tutulmanın verdiği hissi içine çekti. Etrafını saran kokular

sabun ve temiz erkek teni ve gecenin soğuk havasını savuşturan sıcaklık. Uzuvarları ağırlaştı ve gevşedi ve omurgasının onun vücudunun şekline uyum sağladığını hissetti. Kadın Onunla daha fazla temas kurmak için geriye doğru eğildi. Adamın eli yavaşça kalçasına indi ve onu hareketsiz tuttu.

"Kıpırdama." Sesi biraz huysuz çıkmıştı. "Ben hadım değilim."

Adamın kalçalarına ve sırtının küçük kısmına yapışmış olan uyarılmışlığının yakıcı şeklini fark ettiğinde bir utanç dalgası onu içine çekti. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," demeyi başardı. "Bu şekilde asla uyuyamayacağım."

"Gitmemi mi istiyorsun?"

Soruyu şaşkın bir sessizlik içinde düşünen Vivien Vicdanının sesini dinlemek ve onun kollarında olmanın verdiği saf fiziksel haz ile mücadele etti. Vicdanı yakında hayal kırıklığına uğrayacaktı. "Şey..." dedi kararsızca. "Uyuyamıyorum ama en azından kâbus görmeyeceğim."

Kıkırdadı. "Bana güvenmene sevindim. Teklifimi geri çevirmeni bekliyordum."

"Neredeyse yapıyordum," diye cevap verdi. "Ama aklıma geldi ki, eğer beni baştan çıkaracaksan, bu geceden önce birkaç fırsatın vardı."

"Kendimi asla isteksiz bir kadının üzerinde

zorlamam." "Böyle biriyle nadiren karşılaştığınızı

tahmin ediyorum." "Oh, birkaç tane oldu," dedi kuru

bir sesle.

Sessizce ona yaslanan Vivien, onun nefesinin ensesindeki tüyleri karıştırdığını hissetti. Çıplak ayaklarından biri ayak bileğine dokundu, tel tel erkeksi saçların fırçası tenini hoş bir şekilde gıdıkladı. Aşırı derecede erkeksi bir yaratıktı ve tüm gücünün ve erkekliğinin kontrol altında tutulduğunu bilmek, ancak ondan gelen bir kelime onu korkuttu. Onun yerine büyülenmişti. Tehlikeyle flört etmek inkar edilemez derecede baş döndürücü bir duyguydu.

"Grant?" dedi usulca. "Neden hiç evlenmedin?"

Yumuşak bir şekilde güldü. "Ben evlenecek tiplerden değilim." Saçlarının  rg l  ipini eline aldı ve tüylü uçlarıyla oynadı.

"Bir eş ve  ocuk sahibi olmayı hiç düşünmediniz mi?"

"Bunun için ne sebep var? Çok büyük bir ihtiyaç

hissetmiyorum.

lanet olası bir aile soyunu devam ettirmek. Ben de  yle. Bir kadına ömür boyu sadık kalma yeteneğime büyük güven duyuyorum. Bir kadınla birlikte olmak istediğimde, bunu sağlayabilirim. Hizmet ilerim ev işleriyle ilgilenir, yemeğimi ve rahatımı saçlar. Bir kadına ne ihtiyacım olabilir ki? Karın mı?"

"Onsuz yaşayamayacağın bir kadınla hiç tanışmadın mı?"

Onun başının arkasına doğru gülümsediğini hissetti. " ok fazla roman okumuşsun."

"Haklı olduğuna eminim," dedi hayıflanarak. "Yine de... yaşlanıp saçların ağardığında ve anılarını anlatacak bir hayat arkadaşın olmadığında pişmanlık duymayacak mısın-"

"Ve dizimde oynatacağım torunlarım da yok," diye bitirdi. "Teşekkür ederim, ama bıyıklarımı çekecek ve y r y ş m  saklayacak çocuklar üretmek gibi bir

hevesim yok.

kanepenin arkasına yapış. Yaşlılığında biraz huzurun tadını çıkarmayı tercih ederim... tabii o kadar uzun yaşarsam."

"Ne kadar alaycısın."

"Öyleyim," diye eşit bir şekilde kabul etti. "İşin tuhaf yanı, sen de öylesin. Ama seni dinleyen biri idealist bir masum olduğunu sanır."

"Alaycı hissetmiyorum," dedi bir süre sonra. "Bana olduğumu söylediğin hiçbir şey gibi hissetmiyorum."

Bunu düşünceli bir sessizlik izlerken, adamın elinin sıcak baskısı kadının omzuna yerleşti.

"Grant," dedi bastırılmış bir esnemeyle, "kasabadaki evimi ziyaret etmeme ne zaman izin verilecek?"

"Dr. Linley ayağa kalkmaya uygun olduğunu

söylediğinde." "Güzel. Yarın beni görmeye gelecek.

Eminim
gitmeme bir itirazı olmayacaktır."

"Bu acele niye?" Morgan yumuşak bir sesle sordu.
"Kasaba evinde ne bulmayı umuyorsun?"

"Hafızam." Başını yastığın davetkâr yumuşaklığına daha da bastırdı. "Tanıdık eşyalarımı ve kendi kitaplarımı gördüğümde, eminim ki her şey bana geri dönecek. Bu kadar boş hissetmekten çok yoruldum."

"Çok fazla kitabınız yok," dedi. "Bir avuçtan fazlasını gördüğümü hatırlamıyorum."

"Oh." Onunla yüzleşmek için döndü, burunları neredeyse karanlıkta dokunarak. "Neden şimdi sevdiğim şeyleri

daha önce sevmedin mi?"

"Bilmiyorum." Tarçın kokulu nefesi ve Çenesinde hafif bir kahve izi vardı. "Belki Linley'nin buna bir cevabı vardır."

"Hafızamı geri kazandığımda ne olacağını düşünüyorsun? Eski halime geri mi döneceğim?"

"Umarım öyledir," diye mırıldandı.

"Neden?" diye sordu, bu açık sözlülükten incinmişti. "Beni şu anki halimle sevmiyor musun?"

"Senden çok hoşlanıyorum," dedi kabaca. "Ve sen de bunu benim için çok sakıncalı hale getireceksin..."

"Neye?"

Cevap vermedi, sadece kulaklarını yakan bir küfür savurdu. "Seni uyarıyorum Vivien, eğer benimle bir tür oyun oynuyorsan, muhtemelen seni kendim öldüreceğim."

"Oyun oynamıyorum," diye cevap verdi yaralı bir vakarla. "Neden oynayayım ki? Beni boğmaya çalışan kişiyle ilgili söyleyecek bir şeyim olsaydı, inanın bana hemen söylerdim. O yakalanana kadar güvende olmayacağım, değil mi?"

"Hayır, gitmeyeceksin. Bu da son bir noktaya işaret ediyor... Bensiz hiçbir yere gitmeyeceksin."

"Tabii ki. Ben aptal değilim."

Adamın iri elleri kadını kendisinden uzağa doğru çevirdi ve yatağın ortasına doğru itti. en az bir kol boyu mesafedeydi. "Şimdi, orada kal," dedi. "Ve

Gece bana karşı yuvarlanmamaya dikkat et, yoksa olacıklardan hoşlanmayacaksın."

"Böyle bir tehlike yok," diye karşılık verdi küstahça. "Bu yatak o kadar büyük ki, ayrı ilçelerde de olabiliriz."

Her nasılsa, Vivien'in beklentilerinin aksine, o gece uykuya daldı ve tek bir sorun bile yaşamadı. Rüya. Bir ya da iki kez uyandığında Morgan'ın vücudunun karanlık hatlarını gördü. Bir erkekle uyumakta yeni bir rahatlık vardı, tamamen korunduğu hissi. Belki de onlar Tatmin edici bir uykuya dalmadan önce uykulu bir şekilde düşündü.

Grant'in hayatının en kötü gecelerinden biriydi. Vivien'la kalmayı teklif etmek tam bir çılgınlıktı ve bunun bedelini çok ağır ödemişti. Nazik olmaya çalışmıştı, bu hatayı bir daha tekrarlamayacaktı.

Hayır, diye düzeltti suratını ekşiterek, kendine karşı dürüst olmaya çalışarak... nezaketin teklifiyle hiçbir ilgisi yoktu. Sadece ona sarılmak istemişti. Vivien'e karşı duyduğu isteksiz hoşlanma, güçlü bir fiziksel çekimle birleşince Ondan uzak durmak imkânsızdı. Onun tüm ihtiyaçlarını karşılamak için başvuracağı tek kişi olmak istiyordu. Ve bu yanlıştı.

Basit intikam planı neden böyle bir karmaşaya dönüşüyordu?

Çünkü Vivien sıcak, enerjik ve beklenmedik derecede zekiydi, bir kadında hayranlık duyduğu her şeye sahipti. Daha önce Onunla bir kez bile sevişmişti ve şimdiden onunla bir gecenin, bir haftanın, bir ayın yeterli olmayacağını biliyordu. Onu uzun zamandır istiyordu. Ve onu böyle istiyordu, onsuz

Daha önce onu bu kadar itici kılan incelik ve kibir olmadan.

Lanet olsun Vivien'e, eğer o olsaydı her şey çok daha kolay olurdu.

Bu şekilde kaldı. O zaman onu neşeyle kullanıp atabilir ve kızgınlığı karşısında gülebilirdi, ona cezasını hak ettiğini söyleyecektim. Ama bu artık mümkün değildi. Vivien'a zarar veremezdi ve muhtemelen deneyen herkesi öldürecekti.

Grant, ağrıyan ve kaşınan gözlerini açarak, güvenle kendisine sarılan ince bedene dalgın dalgın baktı. Kadın en az bir saat önce ona doğru hareket etmiş ve tüm sinirlerinin protesto çığlıkları atmasına neden olmuştu. Elleri aslında

Geceliğini yukarı çekme isteğiyle titredi. Onu şimdi, daha uyanmadan önce almayı, ikisini de kendinden geçirene kadar tatlı kadınsı sıcaklığının içine sokmayı düşündü. Ama onun güvenini kötüye kullanamazdı... ve kendini onu itmeye zorlayamazdı. Bu yüzden böyle kaldı, acı çekti ve bekledi, kasıkları zorlukla kontrol edebildiği cinsel ihtiyaçlarla ısındı.

Son birkaç saati acımasızca gözden geçirdi, her biri bir öncekinden daha nefis bir işkenceydi. Vivien'in vücudunun her hareketi, başının yastıkta her kayışı ve dudaklarından kaçan her iç çekiş, onu dayanamayacağı kadar tahrik etmiş ve gıdıklamıştı. Her zaman kendi tutkularının efendisi olmakla övünen adam, akılsız bir aptala dönüşmüştü. Tüm bunlar, zaten Londra'daki erkeklerin yarısıyla yatmış olan küçük bir kadın yüzünden olmuştu. O artık Artık bunu umursamıyordu, hatta bir sürü sevgilisi olduğu için bahaneler uyduruyordu. Hepsine lanet olsun, o sadece onlardan biri olmak istedim.

Sakin vücudu onunkine mükemmel bir şekilde uyuyordu, geceliğinin etekleri dizlerinin etrafında bükülmüştü. İnce ayak bilekleri

ve baldırları kendi bacaklarının yanına düzgünce sıkıştırılmıştı. Bir oyuncak bebek kadar ufak tefek ve zarifti. Onun sıcak kokusu, kokusuz teni kanını sersemletene kadar akıtıyordu. Kaşınan çenesini saçlarının kızıl ipeğine bastırdı, dalgalanan bukleleri çözüp kendi göğsüne ve boğazına yaymayı arzuluyordu.

Sanki düşüncelerinin yoğunluğu bir şekilde ona iletilmiş gibi, uykusunda iç çekti, küçük bir ayağı onunkinin arasına girdi.

Bu onun felaketiydi. Grant, ciğerlerinin hava almasını ya da kalbinin atmasını engelleyemediği kadar ona dokunmaktan da kendini alıkoyamıyordu. Elini kadının belindeki girintinin üzerine yerleştirdi, başparmağı göğüs kafesinin alt kenarını okşadı. Vücudu elinin altında esnek ve yumuşaktı. İltihaplanarak daha yukarılara çıktı, parmakları göğsünün tatlı kıvrımını keşfederek dolgun kabarıklığın altından hafifçe kavradı. Avucunu yumuşak yuvarlaklıkla doldururken, Vivien'i tanıdığı diğer kadınlardan bu kadar farklı kılan şeyin ne olduğunu merak etti. Sanki sadece onun için yaratılmış gibiydi. Başka kaç erkek Vivien için de böyle hissetmiş miydi? diye düşündü kasvetli bir şekilde, Ona kendi damgasını vurmak, kendisinden gelmeyen her öpücüğü ve okşamayı silmek için ilkel bir ihtiyaçla mücadele ediyordu.

Başparmağını göğsünün ucunda yavaş bir daire çizerek gezdirdi ve meme ucunun tepkisini hissedene kadar nazikçe uyarma hareketini tekrarladı. Yüksek yakalı elbisesinin kumaşının arasından onu hissetmek yeterli değildi. Çıplak tenini okşamak, tadına bakmak, ağzını onun her bir parçasına bastırmak için can atıyordu. Başparmağı ve işaret parmağı arasında meme ucunun hassas noktasını yakaladığında Vivien'in nefes alışının değiştiğini, rahat ritmin sığ ve hızlı hale geldiğini duydu.

Kıpırtısızlığının altında zar zor algılanabilen bir hareket vardı, ona ihanet eden derin bir titreme. Uyanıktı... adamın ona dokunduğunu biliyordu... ve ondan kaçmaya çalışmıyordu. Yine de bunun bir anlamı vardı. Şoktan mı, istekten mi yoksa sadece meraktan mı hareketsiz durduğunu anlamak zordu. Dikkatli bir şekilde göğsünü bıraktı ve elini karnından aşağı doğru kaydırды... yavaşça, yavaşça, karnının alçak düzlemine ulaştı ve Kırılgan pamuğun tarçın buklelerini gizlediği yumuşak baharlığı. Kadının vücudunun titrediğini ve kaçmaya hazırlanırken ağırlığının yer değiştirdiğini hissetti.

Ağzını kızın boğazının kenarına indirerek, kulağının altındaki küçük oyuya kadar ilerledi, ona güvence fısıldadı, onu istediğini, ona ihtiyacı olduğunu, nazik ve sabırlı olacağını söyledi. Elini kalçalarının arasına doğru kaydırды, hafifçe kavrarken ereksiyonunun baskısı kalçasına doğru sertçe yükseldi. Eğer istediği buysa, ona uzaklaşması için her türlü şansı tanıdı. Ama Vivien onunla kaldı, ateşli, bunalmış bir bakire gibi garip bir beceriksizlikle karşılık verdi. Sarsıntılı bir şekilde nefes alarak onunla yüzleşmek için döndü, ellerini onun omuzlarına götürürken gözleri sıkıca kapalıydı. Adam onu öptü, ağzı yavaş ve araştıracıydı, dili alaycı darbelerle kızinkine temas ediyordu. Kadın inledi ve ellerini adamın sırtında daha da dolaştırdı, adam onun üzerinde yükselirken onu kendine yakın tuttu-

Kapı göstermelik bir vuruşla titredi. Bu cevap verilmeden önce itilerek açılmıştı, her zamanki gibi bir hizmetçi ızgarayı temizlemeye ve sabah ateşini yakmaya gelmişti. Hizmetçi odaya girdi ve hemen gördü ki Yatakta bir yerine iki kişi vardı. Dehşet dolu bir sesle durdu.

Davetsiz misafirin farkına varan Vivien, Grant'in altında donakaldı, mavi gözleri panikle doldu.

Grant başını kaldırdı ve hizmetçiye ters ters baktı. "Şimdi olmaz," dedi sertçe.

"Peki efendim," diye mırıldandı ve kapıyı arkasından kapatarak odadan kaçtı.

Elbette bu kızın suçu değildi. Morgan'ların evindeki hizmetkârlar bu tür olaylara pek alışık değildi, çünkü Grant ara sıra yatak arkadaşlarını kendi evine getirmektense, onların evinde ziyaret etmeye meyilliydi. Kendi yatak odasında hiçbir zaman büyük bir mahremiyet talep etmemişti. Ancak bu durum değişmek üzereydi. Grant vahşice, hizmetçiye hemen yeni bir sistem kurulması gerektiğini söylemeyi aklına not etti.

Vivien'in kederli ifadesinden, her türlü aşk eğiliminin kaçıp gittiği anlaşıyordu. Vücudu Grant'in altında kaskatı kesilmişti ve utançtan kıpkırmızı kesilmişti. Grant kaşlarını çatarak yan döndü ve Vivien'in yataktan fırlayışını izledi. Kasıkları, yavaş yavaş yatışan bir ereksiyonla zonkluyordu. Eğer yakında rahatlamazsa, muhtemelen sakat kalacaktı.

Geceliğini örtmek için bir pelerin giyen Vivien, giysiyi aceleyle bağladı. Lavaboya gitti ve bir kâseye biraz soğuk su doldurarak pembe yanaklarını özenle yıkadı. Grant onu dikkatle izledi, sert omurgasına ve hareketlerindeki kararlı aceleciliğe dikkat etti. Kadın Yüzünü bir bezle kuruladı, omuzlarını dikleştirdi... ve tatsız bir görevle karşı karşıya olan birinin ifadesiyle ona doğru döndü.

Halı kaplı zemine bakarak, "Yatağa dönmemi ister misin?" diye sordu.

Bu soru Grant'i şaşırtmıştı. Aslına bakarsanız, şaşırmıştı da... ama önce kadının bu teklifi neden yaptığını öğrenmesi gerekiyordu. O sorduğunda, kadın onun bakışlarından kaçınmaya devam etti.

"Bunu sana borçluyum," dedi sesi çıkmadan. "Hayatımı kurtardın, bana misafirperverliğini ve korumanı sundun... ve tüm bunların ötesinde, dikkate alınması gereken önceki ilişkimiz var. Sanki bunu daha önce yapmamışız gibi. Her şey düşünüldüğünde, kendimi geri çekmem ikiyüzlülük olur. Eğer isterseniz, yatağa dönmeye hazırım."

Bir şehit kadar kararlıydı, sert duruşu ve yüzünü çevirmiş hali onun tutkusunu bir kova buz gibi sudan daha etkili bir şekilde soğutuyordu.

"Hayır, 'hoşlanmam'" diye mırıldandı, sinirli ve asık suratla. "Sanki lanet bir kurbanmış gibi yatağıma gelersen lanetleneceğim." Yatağı terk etti ve elbisesinin önünü Dağınık bornozu bir araya getirerek, çıplaklığın ürkütücü parıltısı karşısında kızarmasının derinleştiğini görünce alay etti. "Bakire allığı sana yakışmıyor Vivien. Unutuyorsun, seni hafızanı kaybetmeden önce de tanıyordum."

"Benden ne istiyorsun? Sana bedenimi kullanmayı teklif ettim. Eğer doğru anladıysam, şikâyetiniz yeterince hevesli olmadığım yönünde."

Ona konuşur gibi bir bakış attı. "Yeterli coşku mu?" diye tekrarladı sertçe. "Joan of Arc'ın tüm coşkusu deneyin kazığa oturtulacak."

Oda yoğun bir sessizlikle doluydu. Herkes Vivien'in güzel yüzü bir kez tövbe etmiş gibi göründü ve gözleri eğlenceyle parladı. Hızla arkasını döndü ama Grant onun dudaklarının bastırılmış bir kahkahayla titrediğini görmeden önce değil.

"Özür dilerim," dedi boğuk bir sesle. "Bu pek de gurur verici değildi, değil mi?"

"Hayır, değildi," diye homurdandı. Acı veren bir ereksiyon onu engellemeseydi o da gülerdi. Yatağa geri dönüp yüzüstü yattı, yüzünü yastığa gömdü ve şiddetli uyarılmışlığının yatışmasını diledi. Vivien'in kendisine yaklaştığını hissederek başını kaldırdı ve ona uyarıcı bir bakış attı. "Benden uzak dur yoksa seni yatağa atmaya karar verebilirim. Her neyse."

"Evet, efendim." Sesi şüphe uyandıracak kadar uysaldı. "Belki de kıyafetlerimi toplayıp bitişikteki odada giyinmeliyim."

"Bunu yap." Patlayıcı bir iç çekişle başını yastığa geri bıraktı.

* * *

Vivien, kadife ve İtalyan kordonlu ipekten zengin mavi bir elbise giymişti; elbisenin uzun kolları üstten kabarıktı ama dirsekten bileğe kadar tam oturuyordu. Kolların uçları, tıpkı yüksek yaka gibi, bembeyaz Brüksel danteliyle tamamlanmıştı. Vivien beceriksizce dönerek elbisenin arkasındaki düğmelerden ulaşabildiği kadarını ilikledi ve Mary'den bu iş için daha sonra yardım istemeye karar verdi.

Saçlarını açtı, parmaklarını dalgalı, örgülü buklelerinin arasından geçirdi ve şamla kaplı duvara yapıştırılmış oval aynadaki yansımasına bakmak için hareket etti. Elbisesi yakışmış, gözlerinin mavisini ve yanaklarını hâlâ saran asi rengi daha da belirginleştirmişti.

Yan odadaki Grant'i düşündüğünde, kararsız bir nefes verdi. Vücudu sıcak, elleri soğuktu,

Şaşırtıcı bir heyecan ve zevk karışımıyla her yeri parlıyordu. Şimdi bile ona geri dönmek, kendisine tekrar dokunmasını istemek... onu altına almasına izin vermek istiyordu.

Gösterinin mekaniğini anlıyordu, ancak bunu gerçekleştirdiğine dair hiçbir anısı ve ne yapacağına dair gerçek bir fikri yoktu. Tüm bilinmeyenler onu belirgin bir şekilde geriye itiyordu. Az önce inanılmaz derecede nazik davranmıştı ve neredeyse kendini onun deneyimli ellerine teslim edecekti. Hiç kimse, en azından kendisi, Grant Morgan'ın çekici olduğunu inkâr edemezdi. Ama onu sevmiyordu. Ve derinlerde yatan bir içgüdü, sevişmenin samimiyetinin çok sevdiği bir erkeğe saklanması gerektiği konusunda uyarıyordu. Bu duygu, çok sevdiği Kazaya kadar hayatını bu şekilde yaşamıştı.

Vivien hayal kırıklığına uğramış bir halde ellerini başına bastırdı ve inledi. Grant'i bir tür oyun oynadığından şüphelendiği için suçlayamazdı. Şaşırtıcı davranışları başka nasıl açıklanabilirdi ki? O bir fahişeydi ve hiç kimse onun doğasını bir gecede değiştirebilir.

"Ah, neden hatırlayamıyorum?" dedi yüksek sesle, yumruklarını şakaklarına doğru sıktı, parmak eklemlerini nabzının zonklamasına karşı sertçe bastırdı.

Grant giyindi ve yemek yemeden, Times'ı okumadan ve Vivien'a tek kelime etmeden Bow Street'e doğru yola çıktı. Hizmetçinin o sabah yatak odasında yaşananları diğer hizmetçilere anlattığı belliydi. Bayan Buttons da dahil olmak üzere, her biri ona öyle dikkatli bir nezaketle davranmıştı ki, Grant'in birinin kafasını ısırap koparısı gelmişti.

Bow Sokağı 4 numaraya girerken paltosunu Mrs. Dobson. Merkezdeki atmosfer yoğun ve

Sir Ross Cannon bu sabah Hue and Cry'ın son baskısını bitirirken sessizdi. Haftalık rapor, İngiltere'nin bir ucundan diğerine sulh hakimlerine dağıtılıyor, yakalanamayan suçlular ve onların iğrenç eylemleri hakkında ayrıntılar içeriyordu.

Grant Cannon'ın ofisine ulaştığında, yargıç kapıda belirdi ve ona bir tomar kâğıt ve kalem uzattı. Cannon hızlıca, "Güzel, buradasın," dedi. "Şuna bir göz atın. On dakika içinde matbaaya gidecek."

Grant omzunu kapının pervazına dayadı ve Belgeyi hızla taradı, oraya buraya küçük düzeltmeler yaptı. İşi bittiğinde, cesaretini toplayıp Cannon'ın ofisine girdi ve Keyes'i bir prosedür kitabını karıştırırken buldu. Keyes her zamanki gibi yosun yeşili bir pantolon, işlemeli krem rengi brokar bir yelek ve özel dikim kahverengi bir ceket giymişti. Boğazında Çenesini yüksekte tutan karmaşık bir şelale kravatıyla sarılmıştı.

"Günaydın," dedi Grant, The Hue and Cry'ı Cannon'ın maun masasının üzerine koyarken.

Keyes aradığı pasajı bulduğu için kayıtsızca homurdandı. Yarım sayfa okudu, kitabı kapattı ve raftaki diğerlerinin arasına yeniden yerleştirdi.

Bu arada Grant, Cannon'ın masasının yanındaki sandalyeye oturdu. Ceketinin cebine uzanarak Vivien'in evinde bulduğu deri ciltli küçük kitabı çıkardı ve asık suratla baktı. Bilgi aramak için her sayfayı defalarca taramıştı. Şimdiye kadar korkunç ayrıntılar şok etme yeteneğini kaybetmiş olmalıydı, ama narin kadını yazının satırları tarafından aktarılan eylemler hala

rahatsız edici bir sürünme hissi. Her Enflamatuar kelime sanki oraya çivilenmiş gibi hafızasına kazınmıştı.

"Ne okuyorsun?" Keyes sordu.

Grant kısa, esprisiz bir kahkahayla karşılık verdi. "Senin gibi hassas yaştaki biri için uygun değil, Keyes."

"Buna ben karar vereceğim." Yaşlı adam kitabı Grant'in elinden aldı. Kitabı açıp bir iki sayfa okurken, gür kaşları bir çift örümcek gibi alnına tırmandı. "İğrenç şeyler," dedi, kitabı geri verirken. "Yazarın kimliğini sorabilir miyim?"

Grant acımasızca gülümsedi. "Onunla tanışmak istemezsin, Keyes. O eziyet eden bir cadıdır. Bir gülümsemesi içinizi bir bez parçası gibi bükebilir."

Keyes'in tavrı kasıtlı olarak sıradan olsa da ela gözleri ilgiyle parlıyordu. "Bunun nehirden gelen şişlikle bir ilgisi var, değil mi? O hâlâ hayatta ve siz onu kendi evinizde barındırıyorsunuz. Söylentileri duydum."

Grant sandalyesinde arkasına yaslandı ve Runner'a donuk bir bakış fırlattı. "Dedikodulara kulak asmaman gerektiğini bilmelisin, Keyes."

"Kim o?" diye ısrar etti diğer adam. "Saldırganın adını verdi mi?"

"Neden benim davamla bu kadar ilgileniyorsun?" Grant

karşı çıktı. "Ben sadece ihtiyaç duyulması halinde

yardımımı sunmak istiyorum."

Keyes dedi ki. "Ne de olsa bana bir iki kez yardım ettiniz. Sen

Biraz savunmacı görünüyorsun delikanlı... Basit bir iki soru soruyorum, yemlenmiş bir ayı gibi kaşlarını çatıyorsun."

"Yardıma ihtiyacım olursa, isterim."

Keyes tarafsız bir gülümsemeye, "Öyle olsun," dedi ve ofisten ayrıldı.

Grant sessizce oturup düşüncelere daldı. Keyes haklıydı. Onun konumundaki her erkek gibi savunmacı ve huysuzdu. Vivien'la birlikteyken Gerçekte kim olduğunu ve neler yapabileceğini. Ancak ondan uzaklaştığında durumun gerçek yüzünü görebildi. O bir fahişeydi, aşk ya da sadakat konusunda yeteneksiz olduğunu kanıtlamış bir kadın. Biri onu öldürmeye çalışmıştı, büyük olasılıkla geçmişteki aşıklarından biri. Görevi ona kimin saldırdığını bulmak ve onu yakalamaktı. Ve sonra Vivien Duvall'ı evinden ve hayatından sonsuza dek çıkarmaktı... kalbini söküp atmadan önce.

Sör Ross ofiste yeniden belirdi ve toprak kahve sürahisine yöneldi. Aynı anda kedisi Chopper yavaşça kapıdan içeri girdi, meşe masanın boş köşesine zıpladı ve yan yatarak Grant'i ciddiyetle inceledi.

"Günaydın Chopper," diye mırıldandı Grant, geniş, tüylü kafasını okşamak için uzanarak. Chopper küçümseyerek geri çekildi, gözleri yarıklara kadar kısıldı. Ona yapılan ürkerek hafifçe okşadı ve başını patilerine indirdi. Grant uzun süredir acı çeken kediye gülümsemekten kendini alamadı. "Tıpkı bir kadın gibi," diye mırıldandı. "Sadece bir şey istediğinde dostuna şefkat gösterirsin."

Cannon kabın dibinde kalan yetersiz miktardan bir fincan doldurdu. Ilık ve telve dolu demin tadına bakarken yüzünü buruşturdu. "Bayan Dobson," dedi.

karanlık başını kapının dışına eğerek seslendi, "sürahim boş."

Koridorun aşağısından "...sinirleriniz efendim..." uyarısını içeren protestolu bir yanıt geldi.

"Sinirlerim iyi," diye cevap verdi, ses tonuna sinirli bir hava hâkimdi. "Çok fazla işim var, Mrs. Dobson. Bir sürahiye daha ihtiyacım var. Günaydın." Cannon sandalyesine gitti ve otururken kısa bir süre gülümsedi. Geçici olarak parlayan eğlence yüzündeki karanlık ifadeyi aydınlattı. "Tanrı bizi daha iyisini bildiğini düşünen kadınlardan korusun."

Grant duayı kısaca onaylayarak, "Amin," diye mırıldandı.

Cannon sandalyesinde arkasına yaslandı, Grant'i incelerken kış grisi gözleri kısıldı. "Berbat görünüyorsun. Hasta mısın?"

Cannon'dan gelen böylesine alışılmadık bir soru Koşuculardan herhangi birini paniğe sevk etmeye yeterdi. Cannon adamlarının kişisel hayatlarıyla hiç ilgilenmezdi. yeter ki işleri yapılsın. Grant hakime kaşlarını çatarak baktı ve kişisel sorgulamaya içerledi.

"Uyuyamadım," dedi sertçe. "Bayan Duvall'la

bir sorununuz mu var?"

"Önemli bir şey yok," diye mırıldandı.

"Sağlığı nasıl?" Cannon sordu.

"Neredeyse tamamen iyileştiğine inanıyorum. Ancak hafızasını geri kazanma konusunda hiçbir ilerleme kaydedilmedi."

Cannon başını salladı ve Grant'in kendisine uzattığı kitaba uzandı. "Nedir bu?"

"Bu bir günlük ve randevu defteri. Bayan Duvall'ın evinde buldum. Onu öldürmeye çalışan kişinin adını içeriyor olabilir."

Grant onun küçük cildi karıştırmasını izlerken, bekârlık yemini etmiş olan Cannon'ın bu tür cinsel içerikli materyaller hakkında ne düşüneceğini merak etti. Yargıcın bir miktar duygu belirtisi göstermesi doğaldı ama ne bir renk, ne bir gerginlik, ne de bir ter buğusu vardı. Adamın şaşırtıcı bir kendi üzerinde hakimiyet.

"Bayan Duvall renkli bir hayat sürmüştü benziyor," dedi yargıç kayıtsızca. "Neden saldırganının günlükte adı geçtiğini düşünüyorsunuz?"

"Cinayete teşebbüs bir tutku suçuydu," dedi Grant kesin bir ifadeyle. "Bayan Duvall'ın suç geçmişi yok. Kimseyle anlaşması yok, hain ortakları yok, önemli bir borcu yok - ona her zaman iyi bakıldı. Sadece çoğuna sadakatsizlik ettiği uzun bir sevgili listesi vardı. Yine de onları ve özel zevklerini titizlikle takip etti. Bu onun için bir işti ve gördüğünüz gibi bu konuda son derece düzenliydi. Ne zaman daha iyi bir Fırsat ayağına geldiğinde, şimdiki sevgilisini arkasına bile bakmadan terk etti."

"Ve içlerinden birinin onu terk ettiği için çok öfkelenildiğini ve onu öldürmeye çalıştığını mı düşünüyorsunuz?"

"Evet."

Cannon günlüğü ona geri verdi. "Bu listeyi çabucak daraltsan iyi olur Morgan. Bu tür konularda,

Bir şüpheliye kendini toparlaması için çok fazla zaman veremezsiniz yoksa dava kaybedilir."

Elindeki küçük kitaba bakan Grant, başparmaklarını pürüzsüz deri cildin üzerinde gezdirdi. "İstediğim şey "Vivien'in hâlâ hayatta olduğunu halka duyurmanın bir yolunu bulmalıyız. Böylece onu öldürmeye çalışan her kimse başarısız olduğunu anlayacaktır."

Cannon, "Ve onun peşinden tekrar gel," diye mırıldandı. "Bu Bayan Duvall'ı büyük bir riske atmak olur."

"Hayır," dedi Grant hemen. "O artık benim korumam altında ve tekrar denediğinde o piçi bekliyor olacağım."

"Pekala. O halde Bayan Duvall'ı Londra'ya götürelim. Yer ve zaman konusunda karar verdiniz mi?"

"Henüz değil."

"O zaman bir öneride bulunmama izin verin. Bir arkadaşım var, Leydi Lichfield, tam da bu Cumartesi akşamı bir balo veriyor. Ev sahipliği yaptığı her etkinliğe davet edilmek için büyük çaba harcanır ve sonrasında Times gazetesinde ayrıntılı bir haber yayınlanır. Size bir davetiye göndermesi için onu ikna edeceğim. Davetiyesini hazırla ve istediğin herkesi konuk listesine dahil et."

Grant aniden sırttı. "Vivien'i Leydi Lichfield'in malikanesine mi getirdin?"

"Neden olmasın?"

"Vivien sözde iyi toplum tarafından kolayca kabul edilmiyor. En azından kadın yarısı. Onların kocalarından birçoğuyla yattı."

Cannon, "Eski sevgililerinden herhangi biri katılırsa çok daha iyi olur," diye cevap verdi.

Bayan Dobson, elinde dumanı tüten bir sürahi kahve ve temiz fincanlar taşıyan bir tepsiyle çıkagelince konuşmaları yarıda kesildi. "Bu demliği çok fazla içiyorsunuz," dedi onaylamayarak. "İkiniz de."

Cannon ona siyah sıvıdan büyük bir bardak doldururken, "Duyuları uyarır ve berrak düşünmeyi teşvik eder," diye bilgi verdi. Adam hevesle bardağı aldı ve uzun ellerini etrafına sardı.

Bayan Dobson, gümüş bukleleri dans edene kadar başını sallayarak, "Ve seni gece yarısı uyutmuyor," diye azarladı. Sanki davasında bir müttefikmiş gibi Grant'e döndü. "Sör Ross gecede dört saatten fazla uyumuyor, sıcak bir yemek için bile vakti olmuyor... Peki ne için? Ne kadar çok iş yaparsa, etrafındaki yığınlar da o kadar artıyor."

Ross ona hızlıca kaşlarını çattı. "Bayan Dobson'a kalsa," dedi Grant'e, "yakında ben de Chopper kadar şişman ve tembel olurum."

Kötü muamele gören kedi tıknaz vücudunu masanın köşesine yerleştirdi ve efendisine küstah bir bakış gönderdi.

Başını sallamaya devam eden Bayan Dobson ofisten ayrıldı.

Cannon fincanına hafifçe üfledi ve kahveden buhar çıkmasına neden oldu. "Pekâlâ," dedi, bakışları Grant'e yöneldi. "İzninizle, Leydi Lichfield'a yaklaşıcağım. ve davetli listesini genişletmesini isteyeceğim."

"Teşekkür ederim." Grant düşünceli bir şekilde eklemeyi önce durakladı, "Henüz bahsetmediğim bir haber var... Lord Gerard'ın onu sorguladığımda söylediği bir şey. Ben

Bayan Duvall'ın günlüğü ya da görüştüğüm herhangi bir kişi tarafından doğrulanmadığı için buna itibar edip etmeyeceğimden emin değilim."

"Eee?" Cannon sordu.

"Gerard, Bayan Duvall'ın yakında evlenmeyi beklediğine inandığını söyledi. Büyük bir serveti olan biriyle."

"Hmm. Hangi varlıklı adam 'yaşlı bir kadını botlar'?" Cannon, başka bir adamın metresiyle evlenen birini tanımlamak için kullanılan bu popüler deyiimi kullanarak yüksek sesle düşündü.

"Kesinlikle," dedi Grant. "Lord Gerard'ın da belirttiği gibi, 'insan İngiltere'nin alay konusu olmak istemiyorsa Vivien Duvall gibi kirli mallarla evlenmez'. Ama yaşlılık döneminde onu kabul edecek birini bulmuş olması da mümkün."

Grant'in soğukkanlı görünme çabasına rağmen, ses tonuna Cannon'ın fark edemeyeceği bir acılık bulaşmıştı. Grant sessizce kendine lanet okudu. Cannon'ın rahatsız edici incelemesine tabi tutuldu.

"Bana Bayan Duvall hakkındaki fikrini söyle Morgan," dedi yargıç sessizce.

"Benim görüşümün hiçbir önemi yok." Grant pantolonunun paçalarındaki hayali tozları temizlemek için ayağa kalktı. "Eğer kanıttan bahsediyorsanız-"

"Fikrinizi sordum," dedi Cannon inatla. "Oturun lütfen."

Ofis aniden boğucu bir hal aldı. Grant bu isteği görmezden gelmeyi arzuluyordu. Cannon'ın soğukkanlı ve anlayışlı bakışları canını sıkıyordu. Soruyu ertelemeyi düşündü. küstah bir cevapla ya da uygun bir yalanla... ama o

Ne olursa olsun gerçeklerden korkacaksa lanet olsun.
Gözlerini kısarak sandalyesine geri yaslandı.

"Bayan Duvall'ın içinde iki kadın var," dedi.
taş gibi. "O kitapta bulduğunuz kişi var, deneyimli, bıkkın,
açgözlü... sapık bir kaltak. Ve bir de şu anda evimde ikamet
eden var."

"Peki neye benziyor?" "Zeki... tatlı... nazik. Çoğu
erkeğin fantezisi." "Ya senin?" Cannon mırıldandı.

Grant sandalyesinin kollarını sanki
ona kelepçelendi. "Ve benimki," diye itiraf etti sonunda
huysuzca.

Cannon ona neredeyse dayanılmaz bir sempatiyle baktı.
Tek söylediği, "Kendine iyi bak Morgan," oldu.

Grant her zamanki ukala tavrıyla bunu yapacağına
dair ona güvence vermeyi düşündü... ama nedense
kelimeler ağzından çıkmadı.

"Pekâlâ," diye mırıldandı Cannon ve Grant
gizleyemediği bir rahatlamayla oradan ayrıldı.

Sekiz

"Balo mu?" Vivien sanki delirmiş gibi Grant'e baktı. Alt kattaki salonda oturuyorlardı ve Grant ona Sör Ross'la birlikte hazırladıkları planı anlatmıştı. Grant onun sıkıntısını anlıyormuş gibi görünse de, belli ki ona bu konuda bir seçenek sunmuyordu.

Vivien tedirgin bir şekilde, "Benden halkın önüne çıkmamı istiyorsunuz," diye devam etti, "sadece halkın önüne çıkmamı değil, Londra'daki herkesin hayatta olduğumu öğrenmesi için büyük bir resmi baloya katılmamı da istiyorsunuz. Ve o zaman şimdikinden en az on kat daha büyük bir tehlike altında olacağım."

"Benim korumam altında olacaksın," dedi Grant sessizce ve altın rengi şam döşemeli kanepede yanına oturdu. Kadının küçük, düğümlü yumruğunu eline aldı ve Parmakları onunkilerde gevşeyene kadar hafifçe sürttü. "Güven bana," dedi, kızın endişeli yüzüne bakarken belli belirsiz gülümseyerek. "Kimsenin sana zarar vermesine asla izin vermem."

"Orada kimseyi tanımayacağım," dedi elini sıkıca tutarak. "Ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilemeyeceğim."

"Hiçbir şey yapmak ya da söylemek zorunda değilsiniz. Tek yapman gereken ortaya çıkmak."

"İstemiyorum," diye yalvardı, zonklayan ağrısını hafifletmek için boştaki eliyle alnını ovuşturdu.

"Anlıyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Ama bunun yapılması gerekiyor Vivien. Şimdi... Seni şehirdeki evine götürmek ve giymen için bir şeyler bulmak istiyorum. En az iki düzine balo elbisen var ve ben senin için bir tane seçerken çok zorlanırım. Evinizi ziyaret etmek istediğinizi söylemişsiniz ve bunun için mükemmel bir zaman."

Vivien birbirine dolanmış parmaklarına bakarak kaşlarını çattı ve derin bir nefes alarak gergin sinirlerini yatıştırmaya çalıştı. Herkes ona bakacaktı. Eski hayatından tek bir kişiyi bile hatırlamazken nasıl havadan sudan konuşabilir, gülümseyebilir ve dans edebilirdi ki? Yabancıların arasında dolaşmak istemiyordu.

şüphesiz onun tuhaf, sahtekâr ya da aynı derecede nahoş bir şey olduğunu düşünecekti. Hepsinden çok, korkuyordu kendini oldukça görünür bir hedef haline getiriyordu. Ya ona saldıran adam işini bitirmek için geri gelirse? Başladı mı? Peki ya Morgan bu süreçte yaralandıysa ya da öldüyse?

"Bu hiç mantıklı değil," dedi. "Neden bir baloya gidip kendimi bu kadar dramatik bir şekilde ifşa etmek zorundayım? Neden bilgiyi başka bir şekilde sızdırmıyorsun? Sende hiç Beni kimin öldürmek istediğini biliyorsun, değil mi? Bu onu ortaya çıkarmak için umutsuz bir girişim çünkü bir şüpheliye karar veremiyorsunuz."

Morgan sakın bir sesle, "O piçin yakalanmasını istiyorum," dedi. "Bunu başarmanın en hızlı yolu da bu."

Onu kanepeden çekerek odaya götürdü. Giriş holüne geçti ve hizmetçiye paltolarını getirmesini işaret etti. Vivien'in omuzlarına bir pelerin bağladıktan sonra başına kadife bir başlık geçirdi. Leylak rengi tülден bir duvak

ön siperlikten sarkıyor, yüzünü pastel bir pusun ardına gizliyordu.

Vivien duvağın arkasından ona alev alev yanan bir bakış gönderdi. "Bu bir matem başlığına benziyor," dedi. "Sanki ben bir cenazeye katılacağım. Umarım bu benim cenazem olmaz."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Bulabildiğim en gizleyici şapkaydı. Ve sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Şapka Dünya sensiz daha huzurlu olsa da sıkıcı bir yer olurdu."

Morgan kendi ceketini giydikten sonra, bir uşak dışarıda bekleyen bir arabaya kadar onlara eşlik etti. Kiralık bir araç kullanacaklarını düşünen Vivien, arabanın pırıl pırıl siyah cilayla boyanmış, yakışıklı bir özel araba olduğunu görünce şaşırdı. mat altın dokunuşlar ve mükemmel şekilde eşleşen iki kestane tarafından çekildi. Vivien yardım edemedi ama aracın zarafeti. "Seni düşünmezdim böyle bir arabaya sahipti," diye belirtti. "Koşucuların her yere yürüyerek gittiğini sanıyordum."

Yeşil gözleri eğlenceyle dans ediyordu. "İstersen yapabiliriz."

Nazik alayına karşılık olarak ona küçük bir gülümseme verdi. "Hayır, teşekkür ederim," dedi hafiflik çabasıyla. "Bununla idare edeceğim."

Uşak onun arabaya binmesine yardım etti ve kalın, yumuşak kaşmir bir bornoz giydirdi. Vivien ona teşekkür etti ve bir zevk çılgılığı atarak yumuşak deri koltuğa geri yaslandı. Rüzgâr hoş bir serinlik ve ısırganlık veriyordu, son günlerdeki hapsedilmişlikten sonra yüzünü ferahlatıyordu. Morgan onun yanındaki boşluğa tırmanarak kurdeleleri ustaca kavradı. Kurdele kopana kadar bekledi.

uşak aracın arkasındaki koltuğa çıktı, sonra kurdeleleri kopardı ve atları harekete geçirdi. Atlar yumuşak, senkronize bir yürüyüşle hareket etti, iyi yaylanan araba parke taşlı caddede kolayca ilerledi.

Vivien önlerine serilen manzaraya boş gözlerle bakıyor, bakışları ona tanıdık gelebilecek en küçük ayrıntıyı bile arıyordu.

Her sokağın kendine özgü bir karakteri vardı; birinde matbaacılar ve yazarlar, diğlerinde kasaplar ve fırıncılar, bir diğlerinde ise görkemli kilise sıraları bulunuyordu. Kibar insanlar fahişelerin ve dilencilerin dolambaçlı yollarını kesiyordu. Zenginlik ve yoksulluk keskin bir şekilde yan yana duruyordu. Hava hayvanların, yiyeceklerin, nehrin tuzlu suyunun, lağımın, tozun kokusuyla doluydu... Burun delikleri bunaldığı için kokuları ayırt etme yeteneğini kısa sürede kaybetti. Saten giysili bir züppeyi taciz eden bir grup serserinin yanından geçtiler... her iki kolunda bir fahişeyle meyhaneden sarhoş bir şekilde çıkan bir apkın... boyunlarına ve omuzlarına bağlanmış tahta kutular taşıyan seyyar satıcılar.

Kısa süre sonra Vivien'in dikkati, caddenin bir bölümünü tıkamış olan at arabaları, sığırlar ve yayalar arasında arabayı ustalıklı süren Morgan'a kaydı. O da Kasaba hayatının karmaşası içinde tamamen rahattı, her sokağa ve köşeye aşınaydı. Aklına Morgan'ın Londra'da kraliyet ailesinden en adi yankesiciye kadar herkesin arasına karışan birkaç adamdan biriydi.

Bir sıra zarif kasaba evine ulaştılar ve büyük bronz kapılı bir evin önünde durdular. "Bu benimki mi?" Vivien tereddütle, sütunlarla çevrili büyük kemerli kapıya bakarak sordu.

Morgan ona anlaşılmaz bir bakış attı. "Bu senin."

Morgan Vivien'in arabadan inmesine yardım ederken, uşak atların sorumluluğunu almak için acele etti. Onu indirdi. Yavaşça yere yatırdı ve ayağa kalkana kadar ağırlığını taşıdı. Koluna girerek ona kapıya kadar eşlik etti ve kapının kilidini açtı.

Vivien kasaba evine dikkatle girdi, Morgan lambaları ve aplikleri yakmaya devam ederken giriş holünde hareketsiz durdu. Çiçekli Fransız kumaş panelleri ve zarif Louis XIV mobilyalarıyla ev çok güzeldi, Kadınsı... ve ezici bir şekilde yabancı. Şapkasını çıkardı ve merdiven tırabzanının ucuna yerleştirdi.

Giriş holü ışıkla doluydu. Vivien yavaşça çerçeveli bir iskele camından mermer kaplı yaldızlı ahşap bir masaya doğru ilerledi.

Masadan Staffordshire porselenlerinden narin bir parça alan Vivien onu dikkatle inceledi. Biri beyefendi, diğeri hanımefendi olan iki figür sohbet ediyordu. kucağındaki sepet için kır çiçekleri toplamak üzere öne doğru uzandı. Bu sahne masumiyetiyle büyüleyiciydi. Ancak Vivien porseleni ters çevirdiğinde, beyefendinin elinin kadının eteklerinin altından içeri girdiği görüldü. Vivien bu kaba şaka karşısında kaşlarını çatarak rakamları yere bıraktı ve Morgan'a baktı. Morgan onu garip bir eğlence ve boyun eğme karışımıyla izliyordu.

"Bir şey hatırladın mı?" diye sordu.

Başını salladı ve merdivene yöneldi. Morgan hemen onu takip etti, ölçülü adımları onunkilerle eşleştirdi. İkinci kata doğru ilerledi. Taşıdığı lamba arkalarında şekilsiz gölgeler bırakıyordu. En üst sahanlıkta duraklayan Vivien nereye gideceğini merak etti.

"Yatak odası bu tarafta," dedi Morgan. Kızın dirseğini hafifçe kavradı ve onu sağdaki son odaya götürdü. Koyu yeşil ipekle kaplı bir odaya girdiler. zengin oymalı yatak bir köşkün üzerine yerleştirilmişti. Bu ona bir gösteri için hazırlanmış küçük bir sahneyi hatırlattı. Morgan daha fazla lamba yakarken Vivien rahatsızlıkla kaşlarını çatarak yatağa baktı. Sonra döndü ve tabloyu gördü.

Bir an için tek gördüğü, şaşırtıcı bir ten genişliği, kadın etinin ustaca sergilenişi idi... ve sonra resmedilenin kim olduğunu fark etti.

"Benim," dedi boğuk bir fısıltıyla. Yüzünde telaşlı bir renk dalgalandı. Daha fazla bakamayarak bir solukla etrafında döndü.

"Sanırım bunun için poz verdiğinizi hatırlamıyorsunuz." Morgan'ın sesinde şüpheli bir eğlence titremesi vardı. Ancak Vivien onun mizahını paylaşamıyor, hatta bunun için onu azarlayamıyordu. Utanç ve sadece kendisine yöneltilmiş bir öfkeyle dolup taşıyordu. Şimdiye kadar zihninin küçük bir köşesinde her zaman onu suçladığı şeyleri yapmadığına inanıyordu. Ama şimdi gerçek, ağır bir altın çerçeve içinde oradaydı, geçmişte ortaya çıkmış ve süslü ayrıntılarla sergilenmişti.

"Ben nasıl... bir insan nasıl böyle bir poz verebilir?" diye sordu elleriyle yüzünü kapatarak.

"Sanatçılar sıklıkla çıplak modeller kullanır. Bunu biliyorsunuz."

"Belli ki bu resim herhangi bir sanatsal ifade olarak tasarlanmamış," dedi küçümseyerek. "Tek amacı..."

"Uyandır," dedi yumuşak bir sesle.

Ellerini indirdi ve yanlarında sıktı, yüzü hâlâ ona dönüktü. Böyle bir aşağılanmayı hissedebilmesi neredeyse imkânsız görünüyordu... Damarlarının içini kavuruyordu. "İndirin ya da üzerini örtün," dedi. Çaresizce.

Sesindeki eğlence kayboldu ve cevap verirken belli belirsiz bir şaşkınlık duyuyordu. "Bunu daha önce de görmüştüm Vivien."

Hiç mantıklı gelmiyordu ama resme dayanamıyordu. İkisinin de önünde asılı duruyordu - sanki onun karşısında çırılçıplak kalmak gibiydi. "Bundan hoşlanmıyorum," dedi sertçe. "O şey orada asılı dururken bu odada kalamam. Yap bir şey lütfen."

Adam ona arkadan yaklaşıp ellerini dar omuzlarına koyduğunda kadın kaskatı kesildi. "Titriyorsun," diye mırıldandı şaşkınlıkla. "Üzülmen için bir neden yok."

"Eğer senin çıplak bir resmin olsaydı bunu söylemezdin. orada asılı."

Birden kıs kıs güldü. "Beni çıplak resmetmeyi kabul edecek bir ressam olduğundan şüpheliyim, tatlım. Ben tam olarak doğru malzeme değilim."

Tartışılabilir bir nokta, diye düşündü özel olarak. Gördüğü kadarıyla Morgan, tuvale aktarılmış herhangi bir erkeksi form kadar çekiciydi... ama Ona bunu söylemek için.

Yavaşça onu kendisine doğru çevirmeye çalıştı. "Gel, o kadar da kötü değil. Derin bir nefes al."

Direndi, inatla başını eğdi ve bakışlarını yere sabitledi. "Sen elini çekene kadar kımıldamayacağım. o tabloyu götür."

Kısa, sıcak bir kahkaha kulağını okşadı. "Pekâlâ, patla bakalım." Onu bırakarak odayı geçip resmin yanına gitti. Bir kazıma sesi, ağır çerçevenin hafif bir gıcirtısı ve ardından Morgan'ın kuru sesi gergin sessizliği kesti. "Artık gözlerini açabilirsin."

Vivien döndüğünde adamın tabloyu indirdiğini ve arkası dışa bakacak şekilde duvara dayadığını gördü. "Teşekkür ederim," dedi iç çekerek. "O korkunç nesnenin yakılmasını istiyorum."

"Hafızanızı geri kazandıktan sonra fikrinizi değiştirebilirsiniz."

"Hafızam geri geldikten sonra ne olacağı umurumda değil," diye sertçe karşılık verdi. "Size daha önce de söylediğim gibi, artık bir fahişe olmayacağım."

Morgan ona açık bir şüphecilikle bakıyordu. onu mantıksız bir şekilde kızdırdı. "Göreceğiz," diye mırıldandı.

Gözüne başka bir resim takıldı, küçük bir yağlıboya. narin yaldızlı çerçeve. Tuvalet masasının yanındaki duvara asılmıştı, sanki o sırada ona bakmak istemişti. parfüm ve pudra sürüp saçını tarıyordu. Daha da yaklaşarak, resme giderek artan bir dikkatle baktı. Merak. Evin geri kalanıyla hiç uyumlu görünmüyordu. Bir amatör tarafından yapıldığı belli olan resim parlak, neşeli renklerle boyanmıştı. Sahnede küçük bir çocuk vardı. Ahşap çerçeveli ve beyaza boyanmış bir kır eviydi, etrafında lavanta funda halısı ve arkasında gümüş huş ağaçları vardı. Kulübenin önünü, zarif beyaz çiçekler açan bol miktarda gül ağacı kaplıyordu.

Vivien gözlerini tablodan alamıyor gibiydi. Buranın bir zamanlar ziyaret ettiği, mutlu olduğu bir yer olduğundan emindi. "Ne kadar tuhaf," diye mırıldandı.

"Sanırım... Sanırım bu resim bana birisi tarafından verildi..." Şaşkınlık içinde durdu. "Ah, keşke bu kulübenin nerede olduğunu bilseydik!"

Grant alaycı bir tavırla, "İngiltere'de herhangi bir yer olabilir," dedi.

Vivien tuvalin köşesindeki imzaya dokundu. "Devane," diye yüksek sesle okudu. "Kulağa ne kadar tanıdık geliyor. Devane. Acaba bir arkadaş mı yoksa belki de bir..."

"Sevgilin mi?" Grant sessizce önerdi.

Elini geri çekti ve kaşlarını çatı. "Sanırım öyle olabilir." Zihnindeki aşılmaz duvarın ardında anılar geriliyordu. Vivien hayal kırıklığına uğramış bir halde, iki yanında keten tepsilerin durduğu dolaplarla çevrili, kocaman gümüşlü camlarla kaplı, önü açık, devasa bir gardıroba yöneldi. İki kapaktan birini açtığı anda, ipek, kadife ve satenin akla gelebilecek her tonunda, etekleri kelebek kanatları gibi uçuşan uzun bir elbise dizisiyle karşılaştı. Giysilerin çoğu hafif bir parfüm notası vardı, gül ve Burun deliklerinde tatlı bir gevreklikle karışan baharatlı odun.

Morgan'ın bakışlarının üzerinde olduğunun farkında olarak, "Bir dizi tarz var gibi görünüyor," dedi. "Sakin olandan şok edene kadar her şey var. Nasıl bir etki yaratmayı umuyoruz?"

"Vivien Duvall tüm ihtişamıyla" dedi.

Omzunun üzerinden ona baktı. "İlk tanıştığımızda ne giyiyordum?"

"Bir denizkızı elbisesi. Yeşil ipek, küçük tül kollu."

Tarif edilene uygun bir elbise bulana kadar koleksiyonu dikkatle taradı. "Bu mu?"

incelemesi için kaldırarak sordu.

Başını salladı, anlaşılmaz bir şekilde suratsız görünüyordu.

Vivien elbiseyi önüne doğru tuttu ve aşağıya baktı. Elbise çok güzel dikilmişti; yakasında dalgaların üzerindeki köpükleri hatırlatan beyaz satenden küçük danteller vardı ve yeşil renkte parılıyordu. Gerçekten de bir denizkızı elbisesi. Belli ki kıyafet konusunda mükemmel bir zevki vardı... ve neden olmasın? Bir fahişenin öncelikli kaygısı kendini en iyi şekilde sergileme sanatı olmalıydı.

"Bunu baloda giyebilirim," dedi. "Ne dersin? Bir kez daha deneyelim mi?"

"Hayır." Yüzünde bir gölge belirdi ve elbiseye bariz bir hoşnutsuzlukla baktı.

Vivien düşüncelere dalmış bir halde elbiseyi gardıroba yerleştirdi. "İlk buluşmamızda pek iyi anlaşılamamıştık, değil mi?" diye sordu giysileri karıştırırken.

Sesi belli belirsiz gerginlikle tırtıklanmıştı. "Hatırlıyor musun?"

"Hayır... ama yüzünüzdeki ifade... Herkes bunun hoş bir anı olmadığını anlayabilirdi."

"Değildi," diye sertçe kabul etti.

"Senden hoşlanmayan ben miydim, yoksa yanlış mı anladım?" "Sanırım bu hoşnutsuzluk karşılıklıydı."

"O zaman biz nasıl... yani sen neden benimle bir anlaşma yaptın?"

"Bir erkeğin damarına yapışmanın bir yolu var."

"Balık kılçığı gibi," dedi hayıflanarak ve güldü. Bir beyaz, bir bronz ve bir lavanta rengi gecelik çıkardı ve onları renkli bir yığın halinde yatağa getirdi. Morgan onu izlerken dikkatle narin giysileri katlamaya başladı. "Bunlardan biri iyi olur," dedi.

"Denemeyecek misin?" diye sordu.

"Neden zahmet ediyorsun? Hepsi benim. Neden

uymasınlar ki?" "Suya batırıldığından beri biraz kilo

vermişsin.

Thames." Adam deneysel bir şekilde belini ölçmeye geldi, iri elleri neredeyse düzgün çevreyi kaplıyordu. Vivien onun dokunuşuyla, arkasındaki katı hissiyle irkildi. Grant Morgan ve ipek kaplı yatağın ikili yakınlığı sinirlerini bozmaya yetmişti. Ellerini hatırlıyordu, Vücudunu ararken o kadar hınzırca nazikti ki ve ağzı onunkine sıcak, lezzetli öpücükler kondururken sert bir ürpertiye bastırmak için. Bu istemsiz hareketi hissetmiş olmalıydı ki elleri kızın belinde sıkılaştı ve dudakları kız nefesinin okşayışını hissedene kadar kulağına yaklaştı.

"Benim bir şey denememe gerek yok," dedi. söylemeyi başardı. "Ayrıca, sıra sıra düğmeleri tek başıma açıp kapatamam."

"Yardım etmeye hazırım."

"Eminim yaparsın," diye cevap verdi titrek bir gülümsemeye. Duygu ya da onun enfes vaadi vücudunda hızla ilerledi ve midesinde birikerek dizlerini güçsüzleştirdi. Nefes nefese kaldığı bir an için arkasına yaslanmayı, boğazını davetkâr bir şekilde kamburlaştırmayı ve adamın ellerini göğüslerine doğru çekmeyi düşündü.

Ancak gözleri kapanmadan hemen önce, bir aynada yansıyan gösterişli yatağı gördü... Onca erkeği ağırladığı bu oda... Bu fikir aniden midesi bulandı. Morgan'ın birkaç tane tatmin etmesi beklenen özel fanteziler. Onunla yatmak istese bile, nasıl olur da kendi şöhretine uygun yaşamak? Bir erkeği nasıl memnun edeceğine dair tek bir şey bile hatırlamıyordu. Ama hatırlamamalı mıydı? O Kitaplarda okuduğu pek çok şeyi kesinlikle hatırlıyordu... neden o engin bilgisinin bir kısmını aklında tutmamıştı? cinsel sanatlar bilgisi? Kafası karışmış bir halde ondan uzaklaştı.

"Grant," dedi telaşla, "bilmem gereken bir şey var. Sen ve ben... yani biz..." Yatağa acınası bir bakış fırlattı ve sonra tekrar onun uyanık yeşil gözlerine baktı. "Bu deneyimi nasıl buldun? Yani... ben nasıldım? Ünümü haklı çıkarabildim mi? Ben... ah, ne demek istediğimi biliyorsun!" Yüzü kızarmıştı ama bakışlarını onun üzerinde eğitilmiş.

Garip bir şekilde Morgan da sorulardan en az onun kadar rahatsız olmuş görünüyordu. "Seni yattığım diğer kadınlarla kıyaslayamam," dedi kaçamak bir ifadeyle.

"Evet?" diye sordu, devam etmesini istiyordu.

Grant hareketsiz ve gergindi, kendini köşeye sıkışmış hissediyordu. Lord Gerard'ın Vivien'in sevişme becerileri hakkındaki coşkulu tasvirleri kulaklarında çınlıyordu. Kendini duydu Gerard'ın sözlerinden birkaçını düz bir tonda tekrarlayarak Kendi tedirginliğini hiç belli etmedi. "Yatakta hiç utanman yok. Bu da seni en hafif tabirle eğlenceli bir partner yapıyor."

"Ne tuhaf," diye mırıldandı, yüzü hâlâ kıpkırmızıydı. "Çünkü bende gereğinden fazla utanç var."

yatağın dışında."

Birbirlerine neredeyse aynı ihtiyatla bakıyorlardı, sanki her biri diğerinin asla keşfetmemesi gereken sırları koruyormuş gibi.

Dokuz

Sayırsız balo ve suareye katılmış biri olarak Grant bu tür etkinliklere bıkkın bir gözle bakmaya başlamıştı. Biri diğlerinden farksızdı; beyler için koyu renk resmi kıyafetlerin, hanımlar içinse dekolte elbiselerin geçit töreni... yaşlı konuklar kâğıt odasında whist oynarken, genç kalabalık misafir odasında dans ediyor ve aşk dolu çiftler oturma odalarında toplanmıştı. Piyanist, kemancı ve çellist tarafından alınan müzik... odanın kenarındaki küçük sandalyelerde oturmuş, dans davetlerini bekleyen hanımlar... ikram odasındaki konukların yoğun uğultusu... büyük, ılık akşam yemeğı.

Ve sıcak, dedikodu, samimiyetsiz sosyal gülümsemelerin vebası, yağ ve şeker bazlı pomatların ve ağır uygulanmış parfümlerin karışımı.

Her parçası monoton bir sıkıcılık.

Ama bu gece farklı olacaktı. Londra'nın çoğunun öldüğünü varsaydığı bir kadınla birlikte görünecekti. Yarına kadar Vivien Duvall'ın hayatta olduğu ve Lichfield balosuna Grant Morgan'ın kolunda geldiğı haberi toplumun her katmanına yayılmış olacaktı. O

Bu akşamki ifşaatlardan sonra, onu öldürmeye çalışan adamın ortaya çıkarılacağından hiç şüphesi yoktu.

Bir kadeh konyak içen Grant, evinin giriş salonunda bekledi. Siyah ve altın rengi arabası, atlılar ve uşaklarla birlikte ön kapıda konuşlanmıştı. Vivien'e hazır olmasını söylediği saati on dakika geçmişti ama tecrübelerinden kadınların bu tür etkinliklere her zaman geç kaldıklarını biliyordu.

Hizmetçilerden biri, Mary, merdivenlerden hızlı adımlarla indi, yüzü heyecandan parlıyordu. "Neredeyse hazır efendim. Bayan Buttons son birkaç ayrıntıyla ilgileniyor."

Grant kısaca başını salladı, etrafına bakındı ve giriş salonunun uşaklar, uşak, hizmetçiler ve hatta uşağı Kellow ile dolmaya başladığını fark etti. beklentiyle merdivenlere bakıyordu. Bu olaydan duydukları haz duygusu onu şaşırtmıştı. Vivien'in varlığı eve canlılık katmış, evin erkeksi havasını incelikte değiştirmiş, evi bir bekâr evi olmaktan çıkarmıştı. Bu, evin hanımının giysileriyle ortaya çıkmasını sabırsızlıkla bekleyen sıradan bir hizmetçi topluluğu olabilirdi. Londra'daki pek çok zarif rezidans... ama onunki asla.

Grant bir grup hizmetçiye kaşlarını çatarak baktı ama hiçbirisi onun için için kaynayan hoşnutsuzluğunu fark etmemiş gibiydi. Vivien evin hanımı değildi. Kimse Vivien'ı Ancak bunu kabul etmeliydiler. Cazibesinin ve tatlılığının gücünü kullanarak hizmetçiden bulaşıkçıya kadar herkesi büyülemiş, onlara rağmen kendisini sevdirmişti. Kendisi de dahil olmak üzere, onun tarafından kandırıldıkları için hepsini küçümsüyordu.

Vivien ortaya çıktığı anda kafasındaki tüm düşünceler kayboldu ve hizmetkârlardan toplu bir hayranlık iç çekişi yükseldi. Yanında kimse olmadan alt kata indi, Kalçalarının ve bacaklarının etrafında sıvı metal gibi dönen, ısıtılı bronz bir elbise giyyordu. Başka hiçbir renk saçlarının zenginliğini ya da şeftali rengini ortaya çıkaramazdı.

ve krem rengi teninin yarısını çok iyi yansıtıyordu. Alçak, çukurlu korsaj, Grant'in ağzını sulandıran bir görüntüyle göğüslerinin tümseklerini yukarı ve birbirine doğru itiyordu. Sertçe yutkunarak ona bakarken, konyak kadehi parmaklarının arasında tehlikeli bir şekilde sallanıyordu. Kellow'un onu nazikçe kararsız ellerinden aldığıının farkında bile değildi.

Kısa, dolgun kollar Vivien'in omuzlarının kıvrımlarını ortaya çıkarırken, kolları tam boy beyaz eldivenlerle kaplıydı. Altınla süslenmiş bronz bir Fransız ipek eşarbi dirseklerinin etrafına gevşekçe sarılmıştı. Elbisenin üzerindeki tek süsleme altın ve bronzdan dokunmuş bir mideydi, küçük belinin hemen üzerinde kıvrılmıştı.

Vivien'in bakışlarıyla karşılaştığında, kalın kirpikli mavi gözlerindeki gülümseme kalbinin komik bir şekilde kaburgalarına çarpmasına neden oldu fazladan bir yumru. Saçları daha önce hiç görmediği ama yarın Londra'daki her kadının taklit edeceği bir tarzda, örgü ve buklelerden oluşan muhteşem bir taç şeklinde toplanmıştı. Mücevher takmıyordu -şimdiye kadar bunu hiç düşünmemişti. Eski Vivien olsa bir çeşit süsleme gerektiriyordu, özellikle de Diğer tüm kadınların en gösterişli mücevherlerini takacağı bir baloya gitmek.

Bunun yerine, Vivien ve hizmetkârların doğaçlama yaptıkları anlaşılıyordu. Şeffaf bronz bir gazlı bez boğazına sarılmış, kalan son çürükleri gizliyordu. Öndeki gazlı bezi sabitlemek için taç şeklinde küçük bir altın kravat

iğnesi kullanılmıştı. İğne

Kralın, özel günlerde kendisini koruyan Koşucuların her birine verdiği bir hediyeydi. Grant'in sahip olduğu tek kişisel ziynet eşyasıydı.

Runners'ın kendine özgü taç iğnelerinden birinin Vivien'in güzel boğazını süslediğini görmek bir dedikodu seline yol açacaktı. Bu geceki balodaki herkesin Vivien'in Grant'in metresi olduğunu düşünmekten başka çaresi yoktu.

Grant yarı memnun, yarı kızgın bir şekilde Kellow'a baktı. Uşağın uzun, saçsız alnı pembeleşti. "Şey... Bayan Buttons kullanabilecekleri bir tür iğne olup olmadığını sordu," dedi özür dileyerek. "Bulabildiğim tek şey buydu efendim."

Grant, "Gelecekte, benden izin almadan kişisel eşyalarımı ödünç verme," diye mırıldandı.

"Evet, efendim."

Vivien Grant'e uzandı ve tarçın rengi kaşlarından birini sessiz bir soruyla kaldırdı.

Grant gülümsemeden ona baktı. "İşe yarayacaksın," dedi sertçe. Sesi çatlamadan daha fazlasını söyleyemedi.

Bir an sessizlik oldu ve hizmetkârların azarlayan bakışlarının farkındaydı. Aniden, bir grup olarak efendilerinin kabalığını telafi etmek için övgüler yağdırmaya başladılar.

"Bir resim kadar güzelsiniz, bayan!"

"...orada kimse sizi gölgede

bırakamaz..." "...o elbisenin içinde

bir kraliçe..."

Grant'in göğsünde sıcak, rahatsız edici bir his genişledi ve Profesyonel bir fahişenin duygularını bu kadar önemsedikleri için onlara çıkışmak istedi. Ama yapamadı... Çünkü o da diğerleri kadar onun büyüğü altındaydı.

Giriş boyunca ilerlerken kapalı vagonun içindeki kısık sesli sohbet sessizliğe gömüldü. Lichfield'ların Londra'daki malikânesinin caddesinde. Belli ki Vivien gergindi ve Grant onun korkularını yatıştıramadığı için bir suçluluk duygusu hissetti. Yabancılardan oluşan bir kalabalıkla yüzleşmek üzereydi. Bu baskıya, bu akşamdan sonra onu öldürmeye çalışan her kimse, bir kez daha onun hedefi olacağı bilgisi de eklenmişti. Grant onun cesaretine, dışa yansıyan sakinliğine, kendi güvenliği konusunda ona güvenme isteğine hayranlık duyuyordu.

Ancak, kadının ihtiyaç duyduğu güvenceyi kasıtlı olarak esirgedi. Boğazındaki bir tıkanıklık durumu onun için kolaylaştırmasını engelliyordu. Kızgındı Bu kadar güzel olduğu için, tüm bunları gerekli kılan bir yaşam sürdüğü için. Onu cinsel tercihlerinde savurgan davrandığı için cezalandırmak istiyordu... kendini sadece ona saklamadığı için.

Bu düşünce onu şok etmişti ama aklından çıkaramıyordu. Vivien'in geçmişteki ve şimdiki tüm haklarını istiyordu, ve gelecek. Böyle bir şey mümkün ya da makul değildi.

Vivien'in geçmişini ona karşı kullanmasının ikiyüzlülük olduğunu söyledi kendi kendine. Ne de olsa bir keşif hayatı sürdüğü söylenemezdi. Ve Vivien'in geçmişini değiştirmek onun elinde değildi. geçmişte yaptıklarından. Kadın, önüne gelenle yattığı için pişman olduğunu söylüyordu ve o da ona inanıyordu. Ama kendi kıskançlığını kontrol edemiyordu... Bir fahişeyi kıskanmak... Ah, dostları ve düşmanları bu durumdan kötü niyetli bir zevk alırlardı, eğer

biliyordu. Vivien dahil hiç kimse ona ne kadar değer verdiğini öğrenmemeliydi.

"Sence kaç kişi katılacak?" Vivien pencereden dışarı, kehribar rengi taştan bir kabuğun içinde yer alan, E şeklinde tasarlanmış ağır ön sundurması ve iki kanadı olan devasa malikâneye bakarak sordu. Görkemli malikânenin yanları ve arkasındaki alan yüksek bahçe duvarlarıyla çevriliydi ve bu duvarların tepesinde, etrafı heybetli bir küçümsemeyle inceleyen yontulmuş aslanlar vardı.

Grant kısaca, "En az üç yüz," diye cevap verdi.

Pencereye doğru eğilmeye devam ederken Vivien'in omuzlarının açıkta kalan etlerinde gözle görülür bir ürperti dolaştı. "Beni izleyen o kadar çok insan var ki... Dans edemeyeceğime seviniyorum." Arkasına yaslandı ve elbisesinin eteklerini kaldırarak ipek çoraplı ince bir ayak bileğini ortaya çıkardı. Boş boş.

Grant onun güzelce dönmüş ayak bileğine bakarken gözleri kısıldı. Ona dokunmayı, elini dizine, uyluğunun iç kısmına ve ötesine doğru kaydırmayı o kadar çok istiyordu ki parmakları titredi. Arabadaki atmosfer ölümcül bir sessizliğe büründü ve Vivien endişeyle ona baktı.

"Bir sorun var," dedi açık yüreklilikle. "Tavrınız... yani, mesafeli davranıyorsunuz. Benim gibi siz de sinir krizi geçiriyor olabilir misiniz? Yoksa sizi rahatsız eden başka bir şey mi var?"

Tecrübeli bir kadın için her şey apaçık ortadayken, onu neyin rahatsız ettiğini sormak zorunda kalması Grant'in onu yakalayıp sarsmak istemesine neden oldu. "Tahmin et," dedi keskin, ısırılmış bir kelimeyle.

Kafasının karıştığı her halinden belli olan Vivien başını salladı. "Eğer seni kıracak bir şey söylediysem ya da yaptıysam... ah." Birden durdu, parmakları boğazındaki kravat iğnesine doğru uçtu. "Sorun bu, değil mi?" diye sordu pişmanlıkla. "Bunu takmamam gerektiğini biliyordum ama başka bir şeyimiz yoktu ve boynumdaki izleri gizlemek istedim. Bayan Buttons ve Kellow'a söyledim, ama onlar asla..." Küçük altın iğneyi çıkarmaya çalıştı. "Çok özür dilerim. İçeri girmeden önce çıkarmama yardım et ve sana ait bir şeyi ödünç aldığım için beni affet-"

"Dur," dedi sertçe. "Bu lanet olası iğne değil." Kız iğneyi çekiştirmeye devam edince, arabanın dar alanında öne doğru eğildi ve kızın telaşlı ellerini kendi elleriyle yakaladı. Kadın hareketsiz kaldı, küçük yüzü adaminkine yakındı, göğüslerinin tatlı görüntüsü adamın burnunun ve çenesinin hemen altındaydı. Çok az bir çabayla aşağıya uzanabilir ve onları kurtarabilirdi. Nefis kıvrımlar, onları okşamak ve öpmek, ağzını yumuşak pembe uçlara bağlamak ve dilini üzerlerinde döndürmek.

Grant, Vivien'in parmaklarını yüzünü buruşturana kadar sıkıca kavradı ama Vivien ondan uzaklaşmak için hiçbir girişimde bulunmadı. Grant nefes alış verişinin ona ihanet ettiğini biliyordu; sesi efendisinin arabasına ayak uyduran bir uşak gibi çıkmaya başlamıştı. Her derin nefes alışında, burun deliklerine giren ve beynine bir uyuşturucu gibi yayılan tatlı, saf bir kokunun farkındaydı.

"Bu koku da ne?" diye mırıldandı.

Vivien kısık bir sesle cevap verdi. "Bayan Buttons benim için biraz vanilya suyu damıttı. Beğendin mi?"

"Parfümünüzü şehirdeki evden getirdik. Neden onu kullanmadınız?"

Bakışları adamın ağzına ve tekrar gözlerine kaydı. "Bana uymadı," diye fısıldadı. "Çok ağır."

Grant narin vanilya kokulu havayı bir ciğer dolusu daha içine çekti. "Şekerli bisküvi gibi kokuyorsun," dedi huysuzca. Isırmayı çok istediği bir bisküvi. Kokusu masumdu ve Ev gibi ve iştah açıcı, kanının kabarmasına ve kaslarının şiddetli bir özlemle sertleşmesine neden oluyordu.

Vivien'in elleri Grant'in zorlayıcı kavrayışında gevşedi, vücudu Grant'in yakınlığına teslim oldu. Nefesleri birbirine karıştı ve Grant Vivien'in yüzündeki yumuşak rengin yükseldiğini gördü. Aklından düşünceler geçti... Şoföre sinyal vermeyi düşündü. devam edecek ve araba Londra sokaklarında yuvarlanıp sallanırken, Vivien'le tam burada sevişecek, onu kucağına çekecek ve kendini onun bedenine sığdıracaktı o zevk içinde kıvranırken-

Uşak arabanın kapısını çaldı ve üstünkörü bir şekilde açtı. Grant, Vivien'in soluk soluğa kalmasına neden olan bir ani hareketle onu serbest bıraktı. Şaşkın ve sevimli Vivien, kahverengi ipek bir pardösüyü toplayıp omuzlarına atmakla meşguldü. Gece havası arabayı kutsanmış bir serinlikle doldurdu ve Grant'in beyninin işlevini yerine getirmesine yardımcı oldu. Derin bir uykudan uyanır gibi gözlerini sertçe ovuşturdu ve arabadan çıktı. Uşak arabanın kapısının altına hareketli bir basamak yerleştirdi ve Vivien'in araçtan çıkmasına yardım etti.

Vivien neredeyse anında malikânenin girişine doğru ilerleyen beyefendi ve hanımefendi gruplarının dikkatini çekti. Kızıl saçları Arabanın fenerlerinden gelen her ışık huzmesi kendi hayatıyla parlıyordu. Grant'in koluna girdi. Aldatıcı bir şekilde hafifçe kavradı, ama parmaklarının paltosunun yüzeyini kazdığını hissetti.

"Tanrım," diye mırıldandığını duydu yakınlarda birinin, "gerçekten olabilir mi..."

"Şuna bakın..." diye haykırdı bir

başkası. "Ama ben duymuştum..."

"Görülmedi..."

Arabadan malikâneye kadar olan kısa yürüyüş boyunca boğuk dedikodular onları takip etti. Vivien'in yüzünde hiçbir ifade yoktu, bakışları bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. Eve giren konukların arasına karıştılar ve ev sahibesi bizzat konuşurken rastgele aralıklarla durdular.

her partiyi karşıladı. Lichfield Evi'nin iç mekânı, zengin meşe kaplamaları, bolca yıldızla kaplanmış tavanları ve duvarlarıyla görkemli ve İtalyan tarzındaydı.

alçı işi. Pilasterlerle kaplı duvarları ve özenle işlenmiş taş şöminesiyle devasa büyük salona geldiklerinde Vivien, Grant'in kolunu çekiştirdi. Grant onun fısıltısını duymak için başını eğdi.

"Burada ne kadar kalmamız gerekiyor?"

Bu soru dudaklarına isteksiz bir gülümseme getirdi. "Leydi Lichfield'la tanışmadık bile ve sen gitmek mi istiyorsun?"

"İnsanların bana bakma şeklinden hoşlanmıyorum... sanki panayırdaki bir gösteriymişim gibi."

Değerlendirmesi kesinlikle doğruydı. İnsanlar gerçekten de açık bir şekilde bakıyorlardı, açık bir şekilde Vivien'in öldüğüne dair söylentiler asılsızdı... hem de böyle bir zamanda ve yerde! Leydi Lichfield'ın balosuna -normalde katılmasına asla izin verilmeyecek bir etkinliğe- gelmesi hanımlar için bir şok, beyler içinse derin bir huzursuzluk kaynağı oldu. Bu gece orada bulunan lordların çoğu geçmişte Vivien'in lütuflarından yararlanmıştı ama şüpheli eşleri yanlarındayken onunla karşı karşıya gelmek istemiyorlardı.

Grant koluna yapışan küçük ele dokundu, Parmaklarını onunkilerin üzerinde hızlı ve güven verici bir şekilde gezdirdi. "Tabii ki seni arıyorlar," diye mırıldandı. "Kaybolduğun ve öldüğün söylentileri Londra'nın her yerinde uçuşuyor. Hâlâ hayatta olduğunuzu görünce şaşırdılar."

"Artık beni gördüklerine göre, eve gitmek istiyorum."

"Daha sonra." Grant gergin bir iç çekişi bastırdı, kendi iç çekişini görmezden geldi. bir an önce onunla birlikte eve dönme arzusu ilk sosyetenin içinden geçti. Her ikisi için de uzun bir akşam olacağa benziyordu. "Bu arada, sen de biraz omurga. Eski Vivien tüm bu ilgiden hoşlanırdı. Kendini göstermek için her fırsatı memnuniyetle karşılardın."

"Eğer omurgam olmasaydı, burada olmazdım," diye nefesinin altından karşılık verdi.

Bir zamanlar Londra'nın en güzel kadını olarak kabul edilen, kırk yaşlarında tombul bir kadın olan Leydi Lichfield'e ulaştılar. Yıllar süren düşkünlük çarpıcı yüzünü yıpratmış olsa da, hâlâ son derece çekiciydi. Kalın kirpikli mavi gözleri ağır yanaklarının üzerinde hâlâ ıslık ıslık ve parlayan siyah saçları klasik bir profil ortaya çıkarmak için başının üzerinde toplanmıştı. Londra'nın elit çevrelerinin kraliçesiydi, dul bir kadındı ve dışarıdan bakıldığında ihtiyatlı bir yaşam sürüyordu; ancak sık sık genç erkekleri sevgili olarak kabul ettiği ve hizmetleri karşılığında onları zengin bir şekilde ödüllendirdiği söyleniyordu. Gerçekten de Grant'le son buluşmalarında, sezon başındaki bir suarede flört etmiş ve genel olarak "tanışıklıklarını derinleştirmek" istediğini söyledi.

Leydi Lichfield onu görür görmez iki elini birden uzattı. "Nasıl oluyor da bu ikinci kez oluyor?"

tanıştık mı?" diye sordu. "Sanki eski dostmuşuz gibi hissediyorum, Bay Morgan."

Grant, "Sevgili arkadaşlar' deyin," diye önerdi. eldivenli ellerinin arkasına zorunlu bir öpücük kondurdu. "'Yaşlı' kelimesi sizinle aynı cümle içinde asla kullanılmamalı leydim."

Kıkırdadı ve caka sattı. "Dalkavukluğuna kanan ne ilk ne de son kişi olduğumu sanmıyorum, seni büyüleyici çapkın."

Sırıttı ve kasıtlı olarak ellerini uygun olandan daha uzun süre tuttu. "İngiltere'nin en mavi gözlerine sahip bir büyücünün büyüüne kapılan son kişi de ben değilim."

Bu iltifat belli ki onu memnun etmişti, yine de bir parça ironiyle güldü. "Bay Morgan, lütfen durun. beni ayaklarının dibinde bir su birikintisine indirgeyecek." Vivien'e döndü, onu tepeden tırnağa incelemeye tabi tuttu. Gülümsemesi önemli ölçüde azaldı. "Hoş geldiniz, Bayan Duvall. Son bir aydır ortalıkta dolaşan şaşırtıcı söylentilerin aksine sağlığınızın iyi olduğunu görüyorum."

"Teşekkür ederim leydim." Vivien reverans yaptı ve tereddütlü bir gülümsemeyle ona baktı. "Lütfen beni bağışlayın ama... daha önce tanışmış mıydık?"

Leydi Lichfield'in ifadesindeki tüm iyi mizah izleri kayboldu. "Hayır," dedi yumuşak bir sesle. "Her ne kadar bir zamanlar rahmetli kocamı çok iyi tanırdım."

Ne demek istediği anlaşılıyordu. Skandallarla dolu geçmişine dair daha fazla kanıtla karşılaşan Vivien cevap veremedi. Grant onu hızla uğurlayıp Leydi Lichfield'ı başka konukları ağırlaması için bıraktığında minnettar oldu.

Vivien kuru bir ses tonuyla, "Benden hoşlanmıyor," dedi ve Grant pelerinini çıkarıp bekleyen hizmetkâra verirken durakladı.

"Çok az kadın bunu yapar."

"Özgüvenimi artırdığınız için teşekkür ederim. Üzerime yağdırdığınız çok sayıda iltifattan sonra kendimi çok daha iyi hissediyorum."

"İltifat mı istiyorsun?" Aşırı ısınmış bir odaya girdiler. Misafir odası, onlar ortaya çıkar çıkmaz yoğunlaşan sohbet vızıltısı.

"Bir iki taneden bir şey olmaz," dedi Vivien sakın bir ses tonuyla, yüzlerce bakış ona yönelirken yüzünü buruşturarak. "Gerçi şimdi bunu arzuladığım için beni aptal ve kibirli biri olarak göstereceksiniz."

Halkın ilgisine rağmen son derece rahat görünen Grant, yoldan geçen bir tanıdığının selamına başıyla karşılık verdi ve Vivien'i boş bir yere çekti odanın kenarındaki boşluk. İçten içe yanan yeşil gözleriyle ona baktı. "Çok güzelsin," dedi. "Tanıdığım en güzel kadınsın ve en arzulanan kadınsın. Hiç kimseyi seni istediğim gibi istemedim.

Ve sana uzun süre bakmaya korkuyorum, yoksa seni salonun ortasına götürmek zorunda kalacağım."

"Ah." Telaşa kapılan Vivien karnının kenarıyla oynadı. Byron, o değildi. Ama açık ifadeler midesindeki küçük heyecan ve zevk düğümlerinin sıkışmasına neden oldu. Onun bakışlarına kendi bakışlarıyla karşılık verdi. "Neden Leydi Lichfield ile böyle flört ediyordun?"

sordu. "Bir zamanlar sevgili miydiniz?"

"Hayır. Genç erkeklerle şakalaşmak onu eğlendiriyor ve onu şımartmak yeterince kolay. O zaten kendini kanıtlamış bir

faydalı bir tanıdık. Ayrıca, ondan hoşlanıyorum."

Vivien kaşlarını çattı, bir kıskançlık sızısı hissetti. "Onun yaşındaki bir kadınla ilişki yaşamazsın, değil mi?"

"O pek de eski bir kalıntı sayılmaz," dedi. Birden dudaklarında bir gülümsemenin gölgesi belirdi. "Kırkklı yaşlarında çekici bir kadın."

"Ama o senden en az on yaş büyük. Belki on beş bile olabilir."

Kara kaşları anlamlı bir şekilde kalktı. "Kadınların genç erkeklerle ilişki yaşamasını onaylamıyor musunuz?"

Vivien boğazındaki tatsız sıkışıklığı bastırmak için çaba sarf etti. "Kimseyi onaylamayacak bir konumda değilim."

"Fransızlar bu konularda bizden daha rahat bir tutum sergiliyor. Bir kadının çekiciliğinin olgunluk ve deneyimle arttığına inanıyorlar... ve eğer kadın genç bir erkeğe iltimas geçerse, o erkek oldukça şanslıym."

Vivien alaycı bir tavırla, "Lütfen seni Leydi Lichfield'dan uzak tutmayayım," dedi. "Neden ona gitmiyorsun?"

"Leydi Lichfield'la bir ilişkim olmayacak," diye mırıldandı, yemyeşil gözlerinin derinliklerinde eğlence titreşiyordu.

"Neden öyle gülümsüyorsun?" Kendini bir şekilde aptal durumuna düşürmüş gibi buruk ve rahatsız hissediyordu.

"Çünkü kıskanıyorsun."

"Hayır, değilim," diye karşı çıktı Vivien yükselen bir dehşetle. "Gerçekten, Ben-" Karanlık bir figür onlara yaklaşıncaya durdu. "Kim o?" diye sordu ihtiyatla.

Grant omzunun üzerinden şöyle bir baktı, sonra ziyaretçiyle yüzleşmek için döndü. Yine de yüz ifadesinde bir değişiklik yoktu, Vivien bunun Grant'in çok sevdiği ve saygı duyduğu bir adam olduğunu hissetti... dünyadaki birkaç insandan biri iyi fikrini almak istediği kişi. "Sör Ross," dedi kolayca, Vivien'i bir adım öne çıkararak. "Sizi Bayan Ross'la tanıştırebilir miyim? Duvall?"

Sir Ross Cannon, Bow Sokağı hakimi. Vivien reverans yaptı ve dikkatle ona baktı, nedenini tam olarak söyleyemese de onu olağanüstü bir figür olarak buldu. Sör Ross uzun boylu bir adamdı ama Grant'in boyuna yetişemiyordu. yüksek bir boy. Kendini kontrol eden bir niteliğe, kontrol altında tutulan muazzam bir güç hissine sahipti. Siyah saçları vardı. saçlar, biraz fazla zayıf bir yapı ve merak uyandıran açık gri gözler. herkesin işi. Onun hakkında en çarpıcı Görünüşünde belirgin bir şekilde uzak bir hava vardı, sanki ortama karışmış olsa da toplantının bir parçası değilmiş gibi onların arasında. Ve yalnızlığı konusunda rahat görünüyordu.

Vivien'in aklına utanç verici bir düşünce geldi... Grant bu adama rapor veriyor, ona danışıyordu. O korkunç kitapta yazdıkları da dahil olmak üzere, onun hakkında her şeyi bildiğine şüphe yoktu. İçgüdüsel olarak Grant'e yaklaştı.

Cannon'ın dikkatli bakışları onu terk etmedi. "Bayan Duvall... sizinle tanışmak büyük bir zevk."

"Biz..." Vivien başladı, sonra dilini ısırdı. Kadın

balodaki herkese sorup sormayacağını

onlarla daha önce tanıştım.

Cannon bitmemiş soruyu anladı ve nazikçe cevap verdi. "Üzülerek söylüyorum ki, hayır."

Yüz ifadesinde kınama ya da alay izleri aradı ama bulamadı. Soğuk gri gözleri rahatlatıcı bir şekilde vurdumduymaz.

Cannon ve Grant, bütün bir konuşmayı içeriyormuş gibi görünen bir bakış alışverişinde bulundular. Cannon, Vivien'i bir kez daha selamladıktan sonra kibar bir mırıltıyla yanlarından ayrıldı.

Grant elini Vivien'in dirseğine doladı. "Gel, Bayan Duvall," dedi yumuşak bir sesle. "Sanırım diğer konuklarla hoşbeş etme vaktimiz geldi."

"Öyle mi?" diye sordu, isteksizce ona eşlik ederek. Kimin dost kimin düşman olduğunu bilmenin hiçbir yolu yokken, herhangi biriyle tanışma ihtimalinden korkuyordu. "Ben sadece Bir kadeh şarap içmenin vakti geldi diye düşünüyorum. Büyük bir tane."

"Sonra istediğin kadar şarap içersin." Adamın eli onu amansızca ileri doğru itti.

Vivien tedirginliğini gizlemek için yüzünü hareketsiz ve sakin bir hale getirdi. Denizin ortasında bir gruba yaklaştılar. Spekülatif yüzler, iki hanımefendi ve üç beyefendi, tanışma faslı yapıldı. Lord ve Leydi Wenman, Lord Fuller ve Bayan Marshall, hepsi de Vivien'e bakarken tuhaf bir şekilde yapmacık ve kırılındılar. Neyse ki konuşmasına pek gerek yoktu. Vivien, Grant diğerleriyle sohbet ederken ona sık sık baktı. Yüz ifadesi yumuşaktı ama gözleri dikkatliydi ve onun ölçüp biçtiğini, test ettiğini, beklediğini hissediyordu.

Vivien'in bakışları Lord Wenman'a kaydı. Lord Wenman, hafifçe tedirgin olan tak-tak sesleri dışında sakin görünüyordu.

ayak parmakları yerdeydi. Adam bakışlarına karşılık verdi, soluk mavi gözleri onu şaşırtan bir küstahlıkla doluydu.

Wenman... O

yüzünü tanıımıyordu ama isim garip bir şekilde tanıdık geliyordu. Daha önce nerede görmüş ya da duymuştu?

Grant Vivien'ı başka bir gruba yönlendirdi ve onu Vikont Hatton'la tanıştırdı. Vikont, sarı-gri saçlı, yaşlı bir beyefendi.

buruşturulmuş kağıt. Davranışları kibar olmasına rağmen, ona suçlama ve ihtiyat karışımı bir bakışla bakıyordu.

Gözden kaçırmak imkânsızdı. Vivien'in onun ve Wenman'ın günlüğünde adı geçen iki isim olduğunu hatırlaması uzun sürmedi.

Onlarla ilişkisi olmuştu. Rahatsızlık buz gibi bir esinti gibi üzerine yayıldı. O lanet kitapta kendi ilişkilerinin ayrıntılarını okumuş olmak yeterince kötüydü, ama Yattığı erkeklerle zorla yüz yüze getirilmek daha da kötüydü. Bu gece eski sevgililerinden kaçtığı daha buradaydı? Bir suçlamayla Grant'e döndü dudaklarından sızdı.

Tek kelime edemedi, kırmızı yüzünün derinliklerinde küçük kömür parçaları gibi gözleri olan bir adam ona yaklaştı. Diğerlerinin aksine, adam bir yabancıymış gibi davranmadı. Hemen yanına geldi, ellerini sahiplenici, tanıdık bir şekilde kavradı, Grant'in onun yanında kaskatı kesilmesinden habersiz görünüyordu.

"Aman Tanrım, Vivien," dedi adam gergin bir sesle. "Gerçekten öldüğünü sandım. Nasıl böyle ortadan kaybolabildin? Bana yaşattıkların için hiç mi endişelenmiyorsun? Sana ulaşmamın, senin iyi olduğundan emin olmamın hiçbir yolu yoktu." Konuşurken, içkiden sıırıslıklam olmuş

Nefesi yüzüne ağır bir şekilde yayıldı. "Gerçi seni tanıdığım için bir an bile endişelenmemeliydim." Durakladı Grant'e kötü kötü baktı, sonra dikkatini Vivien'e verdi. "Her zaman bir kedi gibi ayaklarının üzerine düştün, değil mi?"

Vivien ellerinin onun ellerinde direnmeden kalmasına izin verdi.

Tüm odanın dikkatinin onların üzerinde olduğunun rahatsız edici bir şekilde farkındaydı.

"İyi akşamlar Gerard," dedi Grant yumuşak bir sesle.

Tabii ki. Lord Gerard, eski koruyucusu. Vivien dudakları titrese de kendini gülümsemeye zorladı. Öfke, protesto, utanç, hepsi birden damarlarında kavurucu bir patlama yaratmıştı. Kendini, züppe ton üyelerinin eğlencesi için sergileniyormuş gibi hissediyordu... ve gerçekten de öyleydi.

Dikkat çektiklerini fark edemeyecek kadar tilki gibi görünen Gerard, kızın eldivenli ellerini daha sıkı kavradı. Eğilip kızın kulağına kalınca bir şeyler fısıldadı. "Kaçıp gideceğine söz ver benimle daha sonra buluşmak için. Seninle konuşmalıyım."

"Söz veriyorum," diye mırıldandı, serbest kalana kadar ellerini çekti.

Gerard uzaklaştı ve Vivien şu yöne doğru gitti Nereye gittiğinin farkında bile değildi. Grant onu takip etti, durumdan en az onun kadar memnun görünüyordu. Misafir odasının kapısından içeri giren Vivien, uzun bir resim galerisinin sıralandığını gördü döşemeli banklar vardı. Mağrur yüzlü bir Lichfield atasının portresinin önünde durdu ve kollarını göğsünde sıkıca kavuşturarak ayakta durdu.

Arkasını dönmeden Grant'in yakınlarda olduğunu bilen Vivien dişlerinin arasından konuştu. Öfke çenesini sertleştirdi ama sesini yumuşak tuttu, başka bir çifti düşünerek galerinin diğer ucundaki sanat eserlerini inceliyordu. "Bunu nasıl başardın? Daha on dakika bile geçmeden eski sevgililerimden üçüyle tanıştım. Her nasılsa günlüğümdeki herkesi davetli listesine dahil etmeyi başarmışsın."

"Leydi Lichfield fazladan davetiye göndermeye ikna edildi," dedi Grant sesini çıkarmadan.

Vivien acı bir ifadeyle, "Ne kadar da yardımsever," diye karşılık verdi.

"Kimin katılacağını sanıyordun ki Vivien? Bunu senin ortaya çıkman için bir fırsat olarak kullandığımı biliyordun."

"Ama sen bundan daha fazlasını yaptın. Bana zarar vermek isteyebilecek herkesi davet ettin! Canlı yem gibi önlerinde sallanıyorum ve kimin kopacağını görmek için bekliyorsunuz!"

"Yarım düzine koşucu ve polis memuru var. Ben ve Sör Ross'tan bahsetmiyorum bile. Hepimizin gözü üzerinizde. Tehlikede değilsiniz."

Sözleri ateşe brendi atmış gibi bir etki yarattı. Kadın öfkeyle parladı, dudakları dişlerinden geriye çekildi. "Bana ne planladığını söyleyebilirdin! Ama söylemedin, Çünkü benim hazırlıksız olmamı, aşağılanmamı ve yattığım kalabalığın görüntüsünden utanmamı istedin."

"Yani tüm bunların senin için tasarladığım ayrıntılı bir ceza olduğunu mu düşünüyorsun?" diye alay etti. "Tekrar dene Vivien. Bow Street'in kişisel kan davalarını desteklemekten daha önemli işleri var. Benim işim seni öldürmeye çalışan adamı yakalamak ve bu da

bunu yapmanın en iyi yolu. Eğer geçmişinizin kanıtlarından utanıyorsanız, bu benim suçum değil."

"Seni çıkarıcı, kibirli..." Elleri ona tokat atmak için kalkarken, mümkün olan en kötü kelimeyi düşünmeye çalıştı.

"Devam et," dedi Grant yumuşak bir sesle, "eğer kendini daha iyi hissedeceksen."

Vivien ona baktı, siyah gece kıyafeti içinde o kadar yakışıklıydı ki, bir tokat onu sadece eğlendirecek kadar güçlü ve incinmezdi. Titreyen elini yumruk yaptı ve Duygu karmaşasını kontrol etmek için tüm iradesini kullanarak elini ortasına doğru sıktı.

"Birini incitmeye dayanamıyorsun, değil mi?" Grant mırıldandı. "Bunu hak etseler bile. Ama bu sen değilsin. Eskiden bir adamın kalbini yerinden söküp ayağının altında ezerken, bir adamın kalbine vururken duyduğun endişeden daha fazlasını duymazdın. lanet sinek. Sana ne oldu böyle?"

Bu ana kadar kendini hiç gerçek bir fahişe gibi hissetmemişti. Birdenbire -ilk kez- o diğer Vivien'e, o utanmaz, umursamaz, canı ne isterse onu yapan kadına dönüşebilmeyi diledi. Belki o zaman ihanetin acısı hafiflerdi. Şimdiye kadar Grant Morgan'ı koruyucusu, arkadaşı olarak görmüştü. Ona aşık olmuştu, her ne kadar bundan bir şey çıkmasını asla beklemezdi. Ama onun arkadaşı değildi. Onun düşmanı olduğu kadar Bu gece burada olan herkes. Kendini çok yalnız, taşlanmak üzere olan bir kadın gibi hissediyordu. Şey... hepsinin canı cehenneme ve bırakın baksınlar.

Başını kaldırarak Grant'e sabit bir şekilde baktı, yanaklarının üstündeki iki parlak kavis dışında yüzünün rengi solmuştu. "Pekâlâ," dedi alçak bir sesle. "Bu gece sen de dahil olmak üzere herkese istediklerini vereceğim."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Sadece işinizi kolaylaştırmak niyetindeyim."

Omuzlarını dikleştirdi ve kararlı adımlarla galeriden çıkıp bir gladyatör gibi salona daldı. Grant daha yavaş adımlarla onu takip etti, bakışları onun küçük, düzgün formuna kilitlenmişti. Utanç ya da çekingenlikten eser kalmamıştı. Dik bir omurga ve başını eğerek konukların arasında ilerliyordu. Sanki onun Vivien'i hatırlamıştı, şimdi her zamanki gibi çekici ve cilveli bir şekilde geri dönmüştü.

Açıkça flört eden ve alay eden Vivien, erkekleri bal küpüne üşüşen sinekler gibi kendine çekmeye başladı. Çok geçmeden etrafında beş kişilik bir çember oluşmuştu. Bunlardan üçü eski sevgilileriydi ve görünüşe bakılırsa onunla daha önce yaptıkları anlaşmaları yenilemeye fazlasıyla istekliydiler. Narin parmaklarıyla şarap kadehini kavrayan Vivien, kadehi çok çabuk bitirdi ve bir başkasını kabul etti.

Grant, başkalarının piknikte ziyafet çekmesini izlemek zorunda kalan aç bir adam gibi hissederek ilerledi. O anda Sör Ross'un dizginleyici tokadını omzunda hissetti. "Bırak onu," diye mırıldandı Cannon soğuk bir sesle. "O yapıyor tam olarak ne yapılması gerekiyorsa. Arkadaşınız zeki bir kadın."

Grant acı bir sesle, "Vivien sadece tipine geri dönüyor," dedi. "Odadaki her erkeğin onu istemesini sağlayana kadar rahat edemez."

"Gerçekten mi?" Cannon'ın sesi kuru ve azarlayıcı bir hal aldı. "Daha yakından bak Morgan ve bana ne gördüğünü söyle."

"Bir fahişe, kendi cehenneminin tadını çıkarıyor." Grant konyağından derin bir yudum aldı.

"Öyle mi? Alnından terler akan, şarap kadehini ölümüne tutan bir kadın görüyorum. Kendisini utandırmasına aldırmadan hoş olmayan bir görevi yerine getirmeye çalışan bir kadının gerginliğini görüyorum."

Grant homurdandı. "Utanma yetisine sahip değil."

Cannon ona spekülatif bir şekilde baktı. "Öyle diyorsan öyledir. Gerçi şu an için sana pek inancım yok. tarafsızlık."

Grant, yargıç yanından ayrılana kadar bekledi ve nefesinin altından, "Ben de öyle," diye cevap verdi.

Kıskançlık ve öfke içinde kaynayan bir kütle halinde dönerken Vivien'i izlemeye devam etti. İşte bu Vivien'i önemseyecek kadar aptal bir erkek için nasıl bir şey olacağını merak ediyordu. Onun eski sevgilileriyle flört edip konuşmasını izledi ve her biriyle yaptıklarının mide bulandırıcı ayrıntılarını hatırlamaktan kendini alamadı. Birini ezmek, yumruklamak, şişlemek, parçalamak istiyordu... bu kabaran şiddeti serbest bırakacak herhangi bir şey. O olduğunu bilmiyordu böylesine mantıksız bir öfke duyabiliyordu ve bu onu dehşete düşürmüştü.

Vivien şimdiye kadar, düpedüz sefil bir haldeyken zevk ve neşe saçan bir görüntü sergilemenin mümkün olduğunu bilmiyordu. Burada durmak ve karşısına çıkan tüm erkeklere cinsel ilgi duyuyormuş gibi davranmak işkencenin en kötüsüydü. Tek istediği yalnız kalmakken, etrafını sarmıştı.

Doğrudan Grant'e bakmadı ama göz ucuyla onu gördü; sanki bir karın dolusu eşek arısı yutmuş gibi görünen acımasız bir devdi bu. Elinde olmadan Sorunlarının nedeni olarak onu düşünmek... Gerçi bu pek adil

değildi. Eğer bu uğursuz karmaşaya neden olan türden bir hayat sürmemiş olsaydı, onun

Koruma. Tüm bu durumun suçlusu oydu. Ama o, lanet olası kibirli postu, ona böyle ikircikli davranmak zorunda değildi, bir an nazik ve şefkatli davranırken bir sonraki alaycı ve üstün. Onu sevmesi ya da ondan nefret etmesi her ikisi için de daha kolay olurdu. değişken ruh haliyle ona eziyet ediyordu.

Lord Gerard uzaktan gözüne çarptı. Dış bahçelere açılan camlı kapıların yanında duruyordu. Başını soru sorarcasına eğerek kapıya doğru işaret etti.

Onunla dışarıda buluşmak istediğini anlayan Vivien ona hoş bir göz kırptı ama bu ihtimal karşısında yüreği korkudan burkuldu. Şüphesiz onu baştan çıkarmaya çalışacaktı... ya da onu boğmaya çalışacaktı. Eski koruyucusu ve doğası gereği kıskanç olduğu söylenen biri olarak, onu Thames Nehri'ne atacak kişi de pekâlâ o olabilirdi. Onunla yalnız kalmaktan korkuyordu. Ama Grant güvende olacağını söylemişti ve o da ona inanmıştı.

Etrafında biriken kalabalıktan kendini ayırması gerektiğini fark ederek Grant'i bulmak için etrafına bakındı. Bakışları bir an için demir grisi saçları ve uzun, köşeli bir yüzü olan uzun boylu, yaşlı bir adama takıldı. Adam dikkatle ona bakıyordu. Yakışıklı olmasa da, görünüşü inkar edilemeyecek kadar seçkindi. Onun dikkatini en çok çeken şey gözlerindeki nefretti.

Rahatsız olarak bakışlarını ondan ayırdı ve Grant'i aramaya devam etti. Kalabalığın içinde onun uzun boylu, tanıdık halini bulunca ona anlamlı bir bakış gönderdi. Grant'in ihtiyacı olan tek şey bu ince işaretti. Bir anda onun yanındaydı ve kendinden geçmiş sürünün arasından sıyrıldı. Grubun itirazlarına aldırmadan onu aralarından çekip çıkardı.

"Ne oldu?" diye mırıldandı, başını eğerek onun yumuşak mırıltısını yakaladı.

"Dans et benimle."

Bu istek karşısında kaşlarını çattı. "İyi dans edemem." "Lord Gerard, bu akşam benimle bahçede. Benimle odanın diğer tarafındaki kapıya kadar dans edeceğinizi ve gizlice dışarı çıkmama yardım edeceğinizi umuyordum."

Grant tereddüt etti, bakışları dış kapılara kaydı. Gerard ve Vivien arasında yapılacak bir görüşmenin değerli bilgiler vermesi kuvvetle muhtemeldi. Vivien'in kendisini öldürmüş olabilecek eski sevgilisiyle yüzleşmeye istekli olması ve hafızasının yardımı olmadan onunla yüzleşmesi cesaretinin bir kanıtıydı. Ancak, bunu yapmasını istemiyordu. Kıskançtı ve onun güvenliği için endişeleniyordu ve şu anda dünyada onunla yalnız kalmaktan daha çok istediği bir şey yoktu.

"Bileğin ne durumda?" diye sordu.

"İdare ederim," dedi hemen. "Sadece arada sırada küçük bir sancı hissediyorum."

"Dışarı çıktığında evi görmeyeceksin," dedi sessizce. "Alt çimenliklere açılan kapıların önünden geçmeyeceksin. Anlaştık mı?"

"Evet, tabii ki."

Vals başlarken adam isteksizce onu dansçıların girdabına çekti. Her ikisini de saran gerilime rağmen ya da belki de bu yüzden Vivien kıkırdamak istedi. Grant sahte bir alçakgönüllülük göstermemiştir.

kesinlikle iyi bir dansçı değildi. Becerikliydi ama pek zarif değildi, onu sanki bir bez bebekmiş gibi tutuyordu.

Odanın diğer tarafına doğru yavaş ama istikrarlı bir şekilde ilerlemeye çalıştılar. Grant, Vivien'in başının üstündeki parlak alev rengi buklelere baktı, mekanik bir şekilde onu vals figürlerine doğru çekiyordu. Ona basmaktan çok korkuyordu. Ayağını yanlış bir yere basarsa onu ömür boyu sakat bırakabilirdi. Vivien sessizdi, görünüşe göre onun kadar rahatsızdı... ve sonra boğuk bir ses duydu
Ağlama sesine benzeyen bir ses. Ritmlerini bozdu
Parmaklarını çenesinin altına sokup yüzünü yukarı doğru itecek kadar uzun süre. Dudakları şiddetle titriyordu ve derin mavi gözleri kahkahalarla parlıyordu.

"Bu korkunç bir şey," diye soludu Vivien ve bir eğlence patlamasını kontrol etmek için dudağını ısırıldı.

Grant aynı anda hem kırılmış hem de rahatlamıştı. "Sana söylemiştim," diye homurdandı.

"Hata senin değil. Gerçekten. Daha uzun boylu bir partnerle çok daha iyi olurdun. Birbirimize hiç uygun değiliz." Başını salladı ve ses tonuna hüzünlü bir yumuşaklık yayıldı. "Birbirimize uymuyoruz."

"Evet." Ama Grant aynı fikirde değildi, daha doğrusu umurunda değildi. Onun kısa bacaklarını, yüksek belini ve küçük
Ellerini... kollarında hissettiklerini... mükemmel ya da kusurlu her ayrıntısını sevdi. Bilgi yayıldı
İçinde bir uyuşturucu gibi, duyuların baş döndürücü bir şekilde yükselmesine ve sonra mide bulandırıcı bir hızla çökmesine neden olan türden. Tanıdığı onca kadın varken... neden o olmak zorundaydı?

Müzik kreşendoya yükseldi ve balo salonu renk ve ışıkla dönerken, Grant Vivien'i dışarı açılan kapıya doğru itti. "Git," diye mırıldandı. "Gerard bekliyor." Ve

eski sevgilisiyle buluşmak için dışarı çıkarken onu sırtıyla korudu.

On

Malikânenin arka tarafındaki yamaç üç teras halinde kesilmişti. Geniş, hafif açılı basamaklar, özenle kesilmiş porsuk ağaçlarıyla çevrili kadifemsi alt çimenlik alana çıkıyordu. Eski moda bir bahçeydi, Geometrik şekilli çiçek tarhları ve kutu kenarlı yollarla mükemmel bir şekilde bakımlı. Ferforje bir kapı Alt çimenliklerin girişi, bronz vazolarla süslenmiş yüksek taş kapı ayakları.

Lord Gerard'dan hiçbir iz göremeyen Vivien merdivenlerden indi. Grant onu aşağı çimenliklere gitmemesi konusunda uyarmıştı ama görünüşe göre başka seçeneği yoktu. İçinden gelen bir sesi bastırarak gergin bir iç çekişle, tam daire döndü. Bahçe hışırdadı ve bir gece baykuşu gürültüyle öttü.

"Vivien." Lord Gerard'ın kalın fısıltısını duydu. "Bu taraftan." Bir el kapının ferforje parmaklıkları arasında dolaştı ve parmağını ona doğru salladı.

O zaman alt bahçeler olacaktı. Serin karanlıkta titreyen Vivien kapıyı geçip Gerard'ın karşısına çıktı. Ay ışığının maviliğinde yüzü beyaz bir krema kadar solgun ve biçimsizdi. Orta boylu ve yapılıydı, saç çizgisi kaçınılmaz bir şekilde aşağıya doğru inmeye başlamıştı.

başının üstünde. Vivien onu inceledi, eğer bu adamla gerçekten sevgili olduysa, onunla ilgili bir şeyler hatırlaması gerektiğini düşündü. Ancak, onun görüntüsü Yüzü ve sesi hafızasının boşluğundan hiçbir hayaleti çağırmamıştı.

Adam onu kucaklamak için bir hamle yaptı ve kadın hemen geri çekildi.

Gerard boğazının altından güldü ve hayranlıkla başını salladı. "Vivien, çok şakacısın," diye mırıldandı. "Sen de Her zamanki gibi muhteşem. Tanrı biliyor ya, gözlerim seni görmeyi özledi."

"Fazla kalmayacağım," diye cevap verdi, kendini suratını asmaya zorlayarak. "Balodaki dedikoduların tek kelimesini bile kaçırmak istemiyorum, çünkü kasabadan çok uzun zamandır uzaktayım."

"Geçen ay neredeydin? Gel, eski dostuna içini dökebilirsin."

"Sen benim arkadaşım mısın?" diye

yumuşakça karşılık verdi. "Eğer değilsem,

o zaman hiç arkadaşın yok demektir."

Ne yazık ki bu pekâlâ doğru olabilirdi. Vivien başını eğerek cilveli bir poz verdi ve saçının bir tutamını ince parmağının etrafında döndürdü. "Nerede olduğum sizi ilgilendirmez lordum."

Kadının etrafında yarım daire çizerek yürüdü. "Sanırım sormaya hakkım olan birkaç soru var, tatlım."

"Beş dakikanız var. Sonra baloya döneceğim." "Pekâlâ, o

zaman sevgili dostumuzun konusuyla başlayalım. Arkadaş Morgan. O senin için ne ifade ediyor? Eminim ki

Onu son koruyucun olarak kabul ettin mi yoksa son görüşmemizden bu yana standartların çok mu düştü? Oh, sanırım bazı kadınlar için ilkel bir çekiciliği var... ama o bir halk adamı. Tanrı aşkına, bir hırsız. Ne tür bir maskaralık mı yapıyorsun?"

"Maskaralık yok," diye cevap verdi üstü kapalı bir küçümsemeyle. Bu yumuşak belli, tembel yaratık Morgan'ın mavi kan eksikliğine nasıl hakaret edebilirdi? Morgan'ın hataları vardı kuşkusuz... ama Gerard'ın olmayı umabileceğinden yüz kat daha iyi bir adamdı. "O çekici bir adam."

"Büyük boy bir maymun," diye alay etti Gerard.

"Beni eğlendiriyor. Ve benim zevklerimi karşılayabiliyor. Şimdilik bu kadar yeter."

"Sen bana çok daha uygunsun," dedi Gerard sessizce. "Ve bunu ikimiz de biliyoruz." Obsidyen bakışları gizlenemeyen bir açgözlülükle kızın üzerinde gezindi. "Şimdi sorun şu ki Görünüşe göre aramızdaki sorun çözüldü, eski ilişkimize neden devam edemeyeceğimizi anlamıyorum."

Sorun mu? Ne sorunu? Vivien merakını narin bir esnemenin ardında bastırdı. "Morgan'la benim hakkımda konuşmuşsun." boş boş konuştu.

Özür dilemesi ses tonunu renklendirdi. "Öldüğünü sanmıştım, yoksa o piç kurusuna tek kelime etmezdim."

"Ona 'sorunumuz' hakkında sır verdin mi?" "Tabii

ki hayır. Kimseye bundan bahsetmezdim ve Ayrıca... senin kayboluşunun ışığında, bunun beni oldukça şüpheli bir duruma düşürdü." Durakladı ve neredeyse utangaç bir tavırla, "Nasıl bitti bu arada?" diye sordu.

"Ne nasıl bitti?"

"Kalın kafalı olma, sevgilim. Hamilelik tabii ki. Belli ki düşük yapmışsınız ya da belki de kasıtlı olarak..." Rahatsız bir şekilde durdu. "Uzun uzun düşündükten sonra bebeği kabul etmemekle hata ettiğimi kabul ediyorum ama karımla aramızdaki ilişkiyi biliyorsunuz. Onun sağlığı çok hassas ve hamileliğinizi öğrenmesi onu çok üzdü. Ve çocuğun benden olduğuna dair hiçbir kanıt yok."

Vivien arkasını döndü, zihni alev alev yanıyordu. Hamilelik. Bir çocuk taşıyordu. Eli yavaşça düz karnına gitti ve oraya bastırırken titredi. Bu doğru olamaz, diye düşündü çılgınca. Yüce Tanrım, eğer hamileydiyse çocuğa ne olmuştu? Olasılıkları düşünürken içinden bir dizi sıcak ve soğuk ürperti geçti. Düşükle sonuçlanmış olmalıydı, çünkü Alternatif, düşünmek istediği bir şey değildi.

Gözlerini kapadı, dehşet içinde sıkıldı. Bebeği aldırılmış olamazdı... değil mi? Sorunun neden ve nasılları saldırgan kuşlar gibi etrafında uçuşuyordu, O irkilene kadar gagalayıp parçaladı.

"Anlıyorum," dedi Gerard, onun bariz rahatsızlığını okumuş ve hamileliği gerçekten de kasten sonlandırdığı sonucuna varmıştı. "Kendini suçlamana gerek yok hayatım. Sen pek de annelik yapabilecek biri değilsin. Senin yeteneklerin başka yerde yatıyor."

Dudakları aralandı ama ses çıkaramadı. Suçluluk duygusu ve acısı içinde sadece tek bir gerçeğe odaklanabiliyordu. Grant bunu öğrenmemeliydi. Muhtemelen ne yaptığını öğrenirse, ona karşı duyduğu nefret sınır tanımayacaktı. Grant'in

Onu sonsuza dek hor görecekti... ama kendisini hor göreceğinden daha fazla değil.

"Vivien." Gerard'ın sesi onun düşüncelerinin umutsuz girdabını delip geçti. Ona arkadan yaklaştı ve eldivenli kollarını kavradı, elleri aşağı doğru kayarak okşadı. "Vivien, Morgan'ı bırak ve bana geri dön. Bu gece. O sadece gösterişli bir soylu. Benim yapabildiklerimi senin için yapamaz. Bunu biliyorsun."

Ağzından zehirli, öfkeli kelimeler döküldü ama bir şekilde onları tuttu. Onu düşman edinmemek en iyisiydi... Belki eninde sonunda onun da işine yarayabilirdi. Titrek bir gülümsemeye ona döndü. "Bunu düşüneneğim," dedi. "Ancak, beni bu gece bekleme. Şimdi... geri döneceğiz Misafir odasına ayrı ayrı gideceğim. Orada sizinle birlikte görünerek Morgan'ı utandırmak istemem."

"Gitmeden önce bir öpücük," dedi Gerard.

Gülümsemesi alaycı bir şekilde devam etti. "Ama bir taneyle yetinemezdim, sevgilim. Sadece git, lütfen."

Elini tutup sıktı ve eldiveninin arkasına bir öpücük kondurdu. Adam uzaklaşır uzaklaşmaz Vivien'in gülümsemesi kayboldu. Parmaklarının arkasını soğuk ve terli alnına götürdü ve ağlama isteğiyle savaştı. Bir öpücük alarak Gerard'ın yolundan ayrılarak malikâneye geri döndü.

Pişmanlık ve acı bir korkuya kapılan Vivien, Zaman Baba'nın devasa taş heykelini çevreleyen kalın bir çitin yanında durakladı. Hoş bir esinti onu sardı. Kendini ateşli ve sersemlemiş hissediyordu ve bir an önce kendini toparlaması gerektiğini biliyordu. salona girdi. İçerideki kalabalıkla yüzleşmek istemiyordu ve özellikle Grant'le yüzleşmek istemiyordu.

"FahiŖe." Bir adamın nefretle kalınlaŖmıŖ sesi sessizliği yararak kadının irkilmesine neden oldu. "Sen ölene kadar rahat etmeyeceğim."

Vivien sersemlemiş bir halde kendi etrafında dönerek sesin kaynağını aramaya başladı. Gölgeleer etrafında dans ediyordu. Kalbi mide bulandırıcı bir hızla çarpıyordu. Ayak sesleri korkmuş bir tavşan gibi kaçmasına neden oldu. Eteklerinden tutarak boğuk bir hıçkırık çıkardı ve taş basamakları koşarak çıktı, tökezleyerek malikânenin ışıklarına doğru ilerledi. Ayağı bir nem parçasına ya da belki de başıboş bir yaprağa takıldı ve ağır bir şekilde düşerek kaval kemiğinin ön tarafını bir basamağın kenarına çarptı. Acı içinde haykırarak tekrar koşmak için kendini toparladı ama artık çok geçti; bir çift kol onu sarmaya başlamıştı bile.

"Hayır," diye inledi, kendini savunmak için çırpındı, ama demir bir kavrayışla sıkıca tutuldu.

Kulağında sert bir ses gürlledi ve tanıdık sesi tanıması birkaç saniye sürdü. "Vivien, sakın ol. Benim. Bana bak, lanet olası."

Gözlerini kırpıştıarak, panik gözlerinden silinene kadar ona baktı. "Grant," dedi sert nefes atışları arasında. Grant onu evden görmüş olmalıydı ve paniklediği anda ona doğru koşmaya başladı. Taş basamaklara oturarak ona sarıldı, karanlık yüzü onunkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Ay ışığı burnunun uzun düzlemi üzerinde parıldıyor ve kalın kirpiklerinden yanaklarına gölgeler düşürüyordu. Vivien Titreyen bir rahatlamayla ona sarıldı, kolları sıkıca boynuna dolandı. "Oh, Tanrı'ya şükür-"

"Ne oldu?" diye sordu sertçe. "Neden kaçtın?"

Kuru dudaklarını yaladı ve tutarlı bir şekilde konuşmaya çabaladı. "Heykelin arkasından biri benimle konuştu."

"Gerard mıydı?"

"Hayır, ben öyle düşünmüyorum, sesi ona benzemiyordu ama bak!" Karanlık bir şekil heykelin yanından geçip çitlerin arasında kaybolurken eliyle işaret etti.

"Bu Flagstad," diye mırıldandı Grant. "Koşuculardan biri. Eğer bölgede bir adam varsa, onu bulacaktır."

"Senin de onun peşinden gitmen gerekmiyor mu?"

Grant, başının üstündeki tutturulmuş buklelerden gevşemiş olanıyla oynadı ve nazikçe yerine oturttu. Birdenbire dudaklarına okşayıcı bir gülümseme değdi. "Seni yalnız bırakmamı mı öneriyorsun?"

"Hayır," dedi hemen, kollarını onun boynuna dolayarak. "Bana söylediklerinden sonra olmaz."

Gülümsemesi bir anda kayboldu. "Ne dedi Vivien?"

Tereddüt etti, kendi ihtiyat ihtiyacının keskin bir şekilde farkındaydı. Hamilelik hakkında hiçbir şeyden bahsedilmemeliydi... en azından bu konuda daha fazla şey öğrenene kadar. Adamın kollarına daha da gömülüp vücudunun sağlamlığının tadını çıkararak temkinli bir şekilde cevap verdi. "Ben ölene kadar rahat etmeyeceğini."

"Ses tanıdık geldi mi?" "Hayır, hiç de değil."

Grant yavaşça sarkan eldivenlerinden birini yerine taktı, başparmağı eldiveninin mahrem yerine dayandı.

Kolunun altındaki oyuğun yumuşaklığı. Gerçi kendi Eli eldivenliydi, dokunuşu sağlam ve güven vericiydi. "Yaralandın mı?" diye sordu,

"Bacağım... Ön tarafına vurdum ama sanırım sadece bir çürük.

-" Adam eteğinin önünü yukarı doğru kaldırmaya başladığında itiraz ederek ciyakladı. "Hayır, burada olmaz! Bekle-"

"Deride kırık görünmüyor." Grant onun kararlı kıpırdanışlarını görmezden gelerek şişen çürüğü dikkatle inceledi. "Kıpırdamadan dur."

"Sen beni teşhir ederken kıpırdamadan durmayacağım-Ah, bırak!" Mahcup bir halde, merdivenlerde onlara başka birinin daha katıldığını fark etti. Grant eteğini tekrar aşağı çekerek ama Sir Ross Cannon onlara ulaşmadan önce değil. Vivien kıpkırmızı yüzünü Grant'in paltosunun ön tarafına bastırdı ve Cannon'a baktı.

"Flagstad adamın yüzünü seçemiyordu. Karanlık," dedi Cannon yüz ifadesi olmadan. "Ancak adamımızın uzun boylu, kırsaklı ve zayıf yapılı olduğunu söyledi. Ve ilginç bir tesadüf eseri, bu tanıma uyan Lord Lane'e ait bir araba biz konuşurken malikânedan ayrılıyor."

Grant kaşlarını çatarak, "Lane," diye tekrarladı. "Şüpheliler listesinde adı yok."

"Bayan Duvall'ın kitabında ondan bahsediliyor muydu?" Grant ve Vivien hep bir ağızdan, "Hayır," dediler.

Vivien çekingen bir tavırla Grant'in paltosunun önünü çekti. "Salonda bana bakan yaşlı bir adam vardı... Sanki benden nefret ediyormuş gibi görünüyordu. Şahin

gagası gibi bir burnu vardı. Lord Lane olabilir mi?"

"Olabilirdi," diye yanıtladı Grant düşünceli bir şekilde. "Ama seninle nasıl bir bağlantısı olduğunu bulabilirsem ne olayım. Daha önce kimse ondan bahsetmemişti."

Cannon, "Bayan Duvall'ın davasıyla ne gibi bir ilgisi olabileceğini araştırmama izin verin," dedi. Sözcükler bir soru gibi ifade edilmiş olsa da, Cannon'ın bir soru sormadığı açıktı. izin istiyorum. "Lane, gece devriyelerimin genişletilmesine ilişkin yasa tasarıma muhalefet edenlerin başında geliyor." Acımasızca gülümsedi. "Bu iyiliğinin karşılığını ödemek isterim."

"Elbette," diye yanıtladı Grant. Vivien'i kucağından indirdi ve ayağa kalkmasına yardım etti. Etraflarındaki karanlığın kısmen de olsa gizlenmesine minnettardı, dağınık halinin ve Grant'in ellerinin kalçalarının üzerinde gezinmesinin son derece farkındaydı.

"Artık eve gidebilir miyim?" diye usulca sordu ve Sör Ross cevap verdi.

"Neden olmasın anlamıyorum. Bu gece iyi iş çıkardınız, Bayan Duvall. Bana kalırsa, davanın sonuçlanması uzun sürmez. Yakında eski hayatınıza dönmekte özgür olacaksınız."

Vivien boş bir sesle, "Teşekkür ederim," dedi. Belki de nankörlük ediyordu ama eski hayatına dönme ihtimali hiç de dört gözle beklediği bir şey değildi. Peki ya kaybettiği hafızası? Nasıl ve ne zaman gelecekti? geri dönecek mi? Ya da hiç geri gelir miydi? Ya geri kalan günlerini geçmişi olmadan, bir insanı insan yapan sırları ve anıları olmadan geçirmek zorunda kalırsa? Tamamlandı mı? Cannon ve Grant katilinin gizemini çözüp onu daha fazla saldırıdan korusalar bile, kendi geleceğiyle dehşet içinde yüzleşecekti. Kim olduğunu, kim olması gerektiğini bilmiyordu. Hayatının ilk yarısının elinden alınması ne garip bir cezaydı.

Grant belki de onun içindeki umutsuzluğu hissederek kolunu nazikçe kavradı. Onu malikânenin etrafından dolaşarak dairesel yol boyunca park etmiş arabaların sıralandığı patikaya doğru yönlendirdi.

"Veda etmeden ortadan kaybolursak Leydi Lichfield ve diğerleri ne düşünür?" Vivien sordu.

"Seni eve götürüp yatırabilmek için erken çıktığımızı düşünecekler."

Onun düz ifadesine gözlerini kırıştıtırırken, teninin her santiminde sıcak ve soğuk karıncalanmalar dolaşıyordu. Onun ruh halini merak ederek, yapmayı planladığı şeyin gerçekten de bu olup olmadığını sormak istedi. Ama kelimeler birbirine karıştı ve kocaman, boğucu bir topun içinde toplanmıştı... çünkü aklına onun tam olarak bunu yapmasını dilediği geldi. Bunun umursamazlık, umutsuzluk ve basitlikle bir ilgisi vardı. birkaç dakikalık zevkli bir yakınlığa ihtiyaç duyuyordu. Kendini ona vermesinin kime zararı olacaktı? Onlar zaten daha önce yapmıştı. Sadece hatırlayamıyordu. Neden tekrar olmasına izin vermesin ki? Koruması gereken bir itibarı yoktu ki. Kendini boş, yalnız ve korkmuş hissediyordu... Onu ve kendini memnun etmek istiyordu.

Düşüncelerinin gittiği yönden geri çekilmesi gerekirdi. Bunun yerine kendini vahşi ve tatsız bir şekilde sersemlemiş hissetti, sanki geri çekilmek için çok geç olan bir rotaya kendini çoktan adamıştı.

Uşak onların arabaya yaklaştığını gördü ve Vivien için hareketli basamağı getirmek için acele etti. Erken ayrılmalarına şaşırdığını göstermeyecek kadar iyi eğitilmişti ve kısa bir soruşturma yapmak dışında soru da sormadı varacakları yer hakkında. "Ev," dedi Grant huysuz bir sesle.

Vivien arabaya kendisi bindi ve uşaa şoföre haber vermesini işaret etti.

Vivien eteklerinin altından uzanıp kaval kemiğindeki zonklayan yaraya dokundu ve hafifçe yüzünü buruşturdu.

"Acı çekiyor musun?" Grant'in yüzünde bir kaş çatma belirdi. "Pek sayılmaz ama..." Gömme dolaplara baktı. çeşitli kristal sürahiler içeren bir bölme. "Bir bardak brendi alabilir miyim? Olanlardan sonra kendimi hâlâ biraz dengesiz hissediyorum."

Grant sözünü sakınmadan küçük bir bardağa bir miktar konyak doldurdu ve ona uzattı. Vivien bardağı aldı, dudaklarına götürdü ve tek bir yudumda içti. Bir yudumda Kadifemsi ateş boğazından aşağıya ve göğsüne yayıldı, gözlerine bir nem parıltısı getirdi. Bir öksürüğü bastırdı ve bardağı uzattı. "Biraz daha lütfen," dedi. kısık sesle.

Ona dikkatle bakarken bir kaşını kaldırdı ve bardağını tekrar doldurdu. İkinci brendi ilkinden daha yumuşak bir şekilde içildi ve tatmin edici bir sıcaklık vücuduna yayıldı. Vivien biraz iç çekerek bardağı bıraktı ve koltuğunun köşesine kıvrıldı. "Oh, bu Daha iyi," diye mırıldandı.

"Korkman için bir neden yok Vivien," dedi Grant, Belli ki konyak istemesinin nedeninin bu olduğuna karar vermişti. "Lane'in ya da başka birinin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

"Evet, biliyorum." Kadın ona güven dolu bir gülümseme verdi, ama adam bunu hemen bir sonraki sözleriyle yok etti.

"Gerard'la alt bahçede ne konuştunuz?"

"Önemli bir şey yok," dedi.

"Bana ne söylendiğini söyle. Önemli olup olmadığına ben karar vereceğim."

Yeryüzünde onu gizli hamileliğini ona açmaya ikna edecek hiçbir şey olmadığından ona söyleyecek bir şeyim vardı. "Şey... Lord Gerard neden seninle birlikte olduğumu sordu ve senin sadece gösterişli bir soylu olduğunu söyledi."

Bu yorum alaycı bir gülümsemeye yol açtı. Vivien, Grant'in geçmişte birçok kez benzer iğnelemelere hedef olduğu sonucuna vardı. Grant kuru bir sesle, "Bence adil bir karakter yargıcı," dedi. "Devam et."

"Sonra seni bırakıp ona dönmemi istedi." "Nasıl cevap verdin?"

"Evet ya da hayır demedim, sadece düşüneceğimi söyledim."

"Akıllıca bir manevra," dedi soğukkanlılıkla. "Sizin konumunuzda, tüm seçenekleri açık tutmak en iyisi."

"Bir daha onun metresi olmayacağım," dedi, onun böyle bir şey yapabileceğini düşündüğü için hakarete uğramıştı.

"Kim bilir?" Kasıtlı olarak onu kışkırtmaya çalışıyor gibiydi. "Bütün bunlar bittiğinde..."

"Yapmamı istediğin şey bu mu?" diye sordu kızgınlıkla. "Lord Gerard'a geri mi döneyim? Yoksa bana bakacak başka bir adam mı bulayım?"

"Hayır. İstediğim bu değil."

"O zaman ne-" Adam bir kaplan gibi hızla ona doğru uzanıp onu kucağına aldığı anda nefesi kesildi. Bir

Büyük eli saçına dolandı, buklelerin düzenini bozdu ve birkaç iğneyi vagonun zeminine saçtı.

Grant'in nefesi kararsız patlamalar halinde gelirken, sıcaklık yüzüne tırmandı. Kıskançtı, hüsrana uğramıştı, kollarındaki kıskırtıcı yaratık yüzünden acı verici bir şekilde tahrik olmuştu. Sahip olamayacağı şeyleri istemekten yorulmuştu. Kendi vicdanına defalarca tökezledi. Kucağında yuvarlanmış bir et ve ipek yığınıydı ve kendini onun sıcaklığında kaybetmeyi arzuluyordu.

"Benimle kalmanı istiyorum," dedi kısık sesle. "Benim olmanı istiyorum."

Vivien ağır ağır kapanan mavi gözleriyle ona baktı, çektiği acıyı anlamış gibi görünüyordu. Soğuk eldivenli eliyle yavaşça yüzüne dokundu. "O zaman yapacağım," diye mırıldandı, tatlı brendi kokulu nefesi yüzünde dolaşıyordu. "Çünkü ben de seni istiyorum."

Bu sözler içindeki kudurmuş şeytanı serbest bıraktı. Kendini durduramayan Grant, Vivien'in eldiveninin kenarına uzandı ve onu kolundan sıyırdı. Çıplak elini yakaladı ve sertçe ağzına ve çenesine bastırdı, açgözlülükle hassas tenin tadını çıkardı. Ağız Vivien'in avucunun içine gömüldü ve şehvet ve zevkle gözlerini kapadı.

Vivien elini çekiştirdi ve bırakır bırakmaz titreyen parmaklarını adamın gergin boynunun arkasına kaydırды. Daha fazla zorlamaya ihtiyacı yoktu. Başını eğerek ağzını Vivien'in ağzına dayadı ve onun kendisine açılmasını istedi. Dudakları ayrıldı, onu tatlılığıyla karşıladı, kendi Dil onun agresif kayma ve okşamalarına boyun eğiyordu. İnleyerek onu daha sıkı bir şekilde kucağına aldı ve ağzını onunkinin üzerinde daha sert bir şekilde çevirdi. Öpüşme çılgınca bir hal aldı.

onu daha derinden tatmak istiyordu, ama doymak yerine daha fazlası için giderek daha fazla çaresiz kalıyordu.

Ağzını bir hırıltıyla ayırdı, bakışları kızarmış yüzünde gezindi. "Sana doyamıyorum," dedi boğuk bir sesle. "Çok güzelsin, çok tatlısın... Vivien, izin ver..."

Elleri kızın elbisesinin arkasını karıştırıyor, çekiştiriyor ve en üstteki bağlantılardan yırtıldı. Bronz kumaş tırtıklı bir sesle yerinden çıktı, kancalar bağlandıkları yerlerden kurtuldu ve korsajının kupları üzerinden düştü.

Solgun etini. "Bırak beni," diye mırıldandı tekrar, bir kolu kilitli

büzülmesini önlemek için ince sırtına doladı.

Eliyle göğsünün sert küresinin altını kavradı, başparmağı yumuşak pembe meme ucunun üzerinde kasılana ve parlak gül rengine dönüşene kadar gezindi. Adamın karanlık başı göğsünün üzerine eğilirken Vivien dudaklarını ısırdı ve kıvrandı. Ağzının ıslak sıcaklığı göğsünün ucunu çevreledi ve diliyle tepesini fiskeledi.

Konyak ve duygu sisi içinde kaybolan Vivien iki kolunu da onun başının etrafına doladı. Adam onun göğüs uçlarını nazikçe, ustaca çekiştiriyor, iri vücudu ihtiyacının şiddetiyle titriyordu. Saf fiziksel duygulara teslim olan Vivien'in gözleri kapandı. Düşüncelerine sadece kısa bir utanç titreşimi karıştı, sadece utanmaz bir kadının, bir fahişenin, bir erkeğin bir arabada kendisine bunu yapmasına izin vereceğinin umutsuz farkındalığı. Ama umurunda değildi. Ona nasıl, ne zaman ya da nerede dokunduğu önemli değildi. Onu istediği gibi Onu çok istiyor gibiydi ve artık dünyadaki hiçbir şey onları ayıramazdı.

Diğer göğsüne geçti, dişleri hassas tepe noktasına yaklaştı, dili bir iniltiyle yukarı doğru yükselene kadar daireler çizdi ve okşadı. Dilinin her okşayışında, karnının derinliklerinde ve uyluklarının arasında karıncalanan bir zevk hissi duydu. Tedirgin, bacaklarını bastırdı

dizlerini yukarı doğru çekti ve içgüdüsel olarak artan ağrıyı hafifletmeye çalıştı.

Grant eldivenini çıkardı ve ayak bileğini kavradı, elindeki nasırlar ipek çorabına takıldı. Parmaklarını genişçe açarak dizine ve ötesine, bir jartiyerin ipeği kalçasına tutturduğu yere kadar izledi.

Jartiyerin üstündeki yumuşak teni inceledi ve elini buruşuk keten donunun altına kaydırды. Gittikçe daha yükseğe uzanarak, kalçalarının arasındaki bukleleri buldu.

Vivien alçakgönüllülük refleksiyle direndi, kucağında titredi ve boğuk bir protesto sesi çıkardı. Adamın ağzı anında Vivien'inkini kaba bir öpücükle kavradı. Vivien inledi ve kollarını adamın geniş omuzlarına doladı, tüm reddetme düşünceleri güneşte buz gibi eridi. Adamın eli donunun önünü aradı, giysinin kurdele kenarlı yırtmacını buldu ve

tam içine uzandı. Parmakları bukleler arasında nazikçe kaydı, küt bir parmak ucu mahrem yerini koruyan hassas oluk boyunca çizdi. Vücudu şaşkınlık, korku ve heyecanla sarsıldı ve başı zayıf bir şekilde adamın omzuna düştü.

Hıncı keşif devam etti, alaycı parmak ucu kadını dudaklara kadar uzun, hafif vuruşlarını tekrarlardı. şişmiş ve dayanılmaz derecede hassaslaşmıştı. Arzusunun küçük, ağrıyan merkezine dokundu, daireler çizdi, çılgılık atma isteği uyandıran içgüdüsel bir zevkle onu şok etti.

Vivien onun kucağında, kalçalarına doğru bastıran çıkıntıya karşı kıvrandı. Sarsılmış bir kahkaha Adamın onu buraya, arabaya götürmeye fazlasıyla hazır olduğunu fark ettiğinde boğazından bir ses yükseldi.

Parmakları şaşırtıcı bir nemlilik kaynağı bulmuş ve yumuşak oyuğu yoklamıştı. Hiçbir uyarıda bulunmadan

orta parmağını içine soktu. İlk başta nazik girişe direndi, hafif bir yanma onu sarsarak ve onu uzaklaştırmak için eğilmesine neden oldu. Ama iç bedeni onu sıkıca kavradı ve kalçaları elinin etrafında kapandı ve adam Kulak memesinin altındaki küçük oyuğa yatıştırıcı sözler ve öpücükler bastırdı.

"Çok sıkısın," dedi kalın bir sesle. "Neden? Korkuyor musun?" "Evet." diye fısıldadı, hisleri fırıl fırıl dönüyordu.

"Korkacak bir şey yok."

"Ben... Bunu nasıl yapacağımı hatırlamıyorum," diye boğuk bir ses çıkardı. Parmağı şimdi daha kolay kayıyordu, beklenmedik bir nem dalgası ona yol hazırlıyordu. Yavaş bir dalma, bir diğeri, bir baştan çıkarıcı ritmiyle kalçalarını hevesle kavislendirdi. Ve Zevkli sızı daha da güçlendi, keskinleşti, ta ki titreyip adamın ceketinin arkasını pençeleylene kadar.

Dünya ekseninden kaymış, kontrolden çıkmıştı. Onun tenine dokunması gerekiyordu ama kat kat giysiler ve nişasta ve düğmeler onu engelledi. Onu arabanın koltuğuna indiren adam, bir ayağını yere koyarak üzerine çömeldi. Onu öperken başını kolunun kıvrımında tuttu. Ağzı sert, sıcak ve heyecanlıydı ve ikisi de öpüşmenin kalp atışlarını hızlandıran hazzıyla inlediler.

Araba, gölgeler ve deriden oluşan, sallanan bir kozaya dönüşmüştü; hava onun vanilya kokulu teninin kokusunu taşıyordu. Vivien ona doğru uzanarak kollarını onun geniş omuzlarına doladı ve boğazına sıkıca sokuldu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı, onu koltuğa doğru iterek yüzüne baktı.

"Bunu söylemek zorunda değilsin," dedi kararsızca, ancak bu sözler içinden yoğun bir zevk dalgası geçirdi.

"Seni seviyorum," diye tekrarladı, yeşil gözleri karanlıkta bir kedinin gözleri gibi parlıyordu.

Ne söylediğinin gerçekten farkında olup olmadığını, aşkla arzuyu ayırt edemeyen bir adam olup olmadığını merak ederek, sözsüz bir şekilde ona baktı.

Araba durdu ve kadın King Caddesi'nde olduklarını fark etti. Grant'in koyu renkli başı eğildi ve sesi kulağında alçak bir sese dönüştü. "Bu gece benimle seviş, Vivien."

On bir

Saat geç olmuştu ve kapıyı açan yalnız bir uşak dışında hizmetkârlar akşam için çekilmişlerdi. Uşak bir anlık şaşkınlıktan sonra bakışlarını Grant'in kollarındaki küçük, darmadağınık formdan kaçırdı.

Kıymetli yükünü yuları taşıyan Grant, paltosunu ona sımsıkı sararak Vivien'in yarı gizli yüzüne baktı. Yüzü kızarmış ve sessizdi, ifadesinde belirsizlik vardı ama isteksizlik yoktu. Arabada ona söylediği aşk sözlerini hatırlayınca kendi renginin de açıldığını hissetti, ama bunu söylediği için pişman değildi, olmayacaktı da. Yetişkin hayatında ilk kez bir kadına onu sevdiğini söylemişti. Kendisinde keşfettiği bir yönü vardı. Bu geceye kadar varlığından hiç haberdar olmadığı Vivien'e, yapabileceği tüm şefkati ve tutkuyu göstermek istiyordu.

Odasına vardılar ve Vivien'i yatağın yanına bıraktı. Ellerini kızın dağınık saçlarında gezdirerek dudaklarını öptü ve dudaklarını kendi dudaklarıyla şekillendirdi. Ateş saçlarından tokaları çekti ve örgülerini gevşeterek saçlarının ellerinin üzerinden yumuşak ve sıcak bir şekilde akmasına izin verdi.

"Bana ne yapacağımı söyle," diye fısıldadı, elleri ceketinin altından kayarak belinin ve sırtının sert hatlarını keşfetti. "Seni nasıl tatmin edeceğimi bilmiyorum. Bunların hiçbirini nasıl yapacağımı hatırlamıyorum."

"Hatırlamak zorunda değilsin," dedi, sesi yumuşak ve sertti. Onu müthiş derecede tahrik olmuş bedenine doğru tuttu, nefesi onun lezzetli hissiyle kesildi. Ağzını kızın boğazının üst kısmına bastırarak öptü ve tadına baktı. kırılgan tenini okşuyor, aşağı doğru inerek göğüs dekoltesinin vanilya kokulu vadisine ulaşıyordu. Vivien titredi ve Adamın kolunun desteğiyle arkasına yaslanırken, kalbi adamın keşfeden ağzının baskısı altında hızla atıyordu.

Onu yavaşça soydu, giysilerinin bağlarını çekiştirdi ve üzerlerinden düşmelerine izin verdi. Yeni ortaya çıkan teni beyaz ve ısıtılıydı, vücudu yumuşak ve bol kıvrımlıydı... Gözlerini kısa bir süreliğine kapattı ve şiddetli tutkusunu bastırdı. Onları tekrar açtığında Vivien ondan uzaklaşmış ve aceleyle yatağa tırmanarak çarşafı çıplaklığının üzerine çekmişti. Kızın utangaçlığı o kadar içten, o kadar... yani bakireydi ki, uzun zaman önce, fahişelik kariyerine başlamadan önce de böyle olup olmadığını merak etti.

"Kendini örtme," diye mırıldandı. "Vücudun gizlenemeyecek kadar güzel."

Çarşaf bir santim bile alçalmadı. "Üşüyorum," dedi nefes nefese, yanakları kızarmıştı.

"Seni ısıtacağım," diye söz verdi hızlı bir sırtıtlı ve paltosunu çıkardı.

Vivien, adamın giysilerinin çıkarılışını izledi; kendisinininkinden çok daha sert ve koyu renkli, bazı yerleri yay gibi kıllarla kaplı, bazı yerleri yara bere içinde bir deri ortaya çıkmıştı.

Hiçbir yumuşaklık izi kalmayana kadar bilenmiş, cezalandırılmış ve çalıştırılmış olan vücudunun gücü ve zarafeti karşısında hayrete düşmüştü. "Haklıymışsın," dedi kararsızca. "Giysileriniz olmadan da etkileyici bir görüntünüz var."

Gülümsedi ve ona yaklaştı, üzerine eğilirken ellerini kalçalarının iki yanına koydu. Ağzının saçlarının üzerinde nazikçe gezindiğini hissetti. "Her an Düşüncelerin?" diye sordu. "Şimdi söyle bana, seninle yatağa girmeden önce."

Vivien cevap vermek için kollarını onun boynuna doladı ve onu kendisine doğru çekti. Vücudunun tamamı onunkine bastırdı ve aniden kulaklarında uğuldayan nabzın sesini zar zor duyabildi. Düşünceleri dağılıp yok oldu ve geriye kalan tek şey hislerdi... adamın teninin ürkütücü sıcaklığı, göğsündeki kaba tüyler, nefis Ağzı boğazında, omzunda ve göğsünde kayıyordu. Elleri her yerdeydi, okşuyor ve keşfediyor, alçakgönüllülüğe aldırmadan bacaklarının arasında kayıyordu.

Aklının bir köşesinde herhangi bir kuşku kalmışsa bile, bunlar hemen dağıldı. Hayatın acımasızlığını bu kadar iyi bilen bir adamın Bu kadar hassas olabilirdi, elleri vücudunun mahrem yerlerini ararken hayaledilemeyecek kadar nazikti. Çok hızlı nefes alıyordu, sanki büyük bir efor sarf ediyormuş gibi, her güçlü nefes verışı onu buhar gibi yakıyordu. Kadını sırt üstü yatağa bastırarak göğüslerinin kalkık kısımlarını öptü ve buruşturdu, sertleşmiş uçlarını usulca ısırdı.

Nefes nefese, kollarını adamın karanlık başına doladı, zevk ve tuhaf bir gerilim onu adamın altında kıvrandırdı. Birden aklına başıboş bir düşünce geldi. Bunu birçok farklı erkekle nasıl yapabilmmişti? Bu hareket, onun yaptığından daha fazla güven ve samimiyet gerektiriyordu.

hayal bile edemezdim. Bu mümkün değildi... Bir şekilde Herkes onun hakkında yanılıyor olmalıydı... Ama bu düşünce üzerinde daha fazla duramadan, elinden uçup gitti.

Grant'in elinin bileğine dolandığını ve parmaklarını aşağıya doğru çekerek sıcak, ipeksi bir tene değdirdiğini hissetti. Grant, cesaretlendirici bir mırıltıyla elini kasıklarına bastırdı. Meraklı, heyecanlı, elini sert erkeksi şeklin etrafında kavislendirdi, çekingen bir şekilde okşuyor ve uyarılmışlığını kavırıyordu. Kadının dokunuşu onu dayanamayacağı kadar tahrik ediyor gibiydi. Onu derinden öptü, uyluklarını ayırıp kalçalarını aralarına indirirken dili içinde gezindi.

Vücudunun hassas açıklığına karşı hafif bir rahatsızlık hissi uyandıran bir baskı vardı. Tepki olarak sertleşen Vivien, adamın vücudunun ağırlığının kendisinininkinin üzerine biraz daha sert yerleştiğini ve künt kuvvetin arttığını hissetti. Vivien itiraz edemedi ya da kıpırdayamadan, adam boğazından bir ses çıkardı ve güçlü bir hamleyle ileri doğru itti. Vivien daha önce hiç hissetmediği türden bir acıyla karşılaşınca nefesi kesildi; bundan emindi. Hiçbir kadın bunu hissedemezdi. ve hatırlayamadı. Elleri adamın göğsünde kasıldı ve onu itmeye çalıştı ama adam yine itti. Birdenbire onun içindeydi, devasa boyu derinlere gömülmüş ve sertleşmişti.

Şaşkın gözyaşlarının parıltısı arasından, adamın sersemlemiş yüzünü bir an için görebildi. "Vivien, kıpırdama," dedi sertçe, ama Vivien çırpındı ve büküldü, çaresizce onun altında kaldı.

Etrafını saran etin gerginliği, kadının bariz acısı ve beyninin ulaştığı kaçınılmaz sonuç karşısında şaşkına dönen Grant, onu zapt etmek ve daha fazla rahatsız olmasını önlemek için otomatik olarak harekete geçti.

"Canımı acıtiyorsun," diye nefes nefese kaldı.

Onu sıkıca tutarak kulağına yatıştırıcı sözler mırıldandı, onu sevdiğini, onunla ilgileneceğini, ona ona izin verirse acısını dindirecekti. Yavaş yavaş gevşedi ve ona sarıldı, tırnakları sırtındaki sert kaslara batıyordu. Hâlâ onunla birlikte olan adam elini vücudundan aşağı kaydırđı. Başparmağı kızıl saçların nemli bölgesine hafifçe girerek hassas tepe noktasının üzerinde durdu. ateşli bukleler arasında. Yavaşça daireler çizerek kadının titreyen bedeninden bir yanıt almaya çalıştı.

İnleyerek kalçalarını okşamaya doğru kaldırdı ve adam onun rahatsızlığının azaldığını anladı. Onu kızdırmaya ve okşamaya devam etti ve aynı zamanda derin, nazik bir dürtmeyle içine girdi. Vivien haykırdı, vücudu içgüdüsel olarak onu almak için eğiliyor, elleri çalışıyor Sırtında huzursuzca. Yavaş bir ritme başladı, kendini onu memnun edecek şekilde ayarladı, tüm varlığı onun içine girmenin zevkine odaklandı. Şaşırtıcı bir hızla doruğa ulaştı, vücudu onun etrafında sıkıca kenetlendi, uzuvları şaşkınlıktan titriyordu. Kendini onun içinde tutarken, Grant hayatında deneyimlediği her şeyden daha güçlü bir boşalma yaşadı. İnledi ve yüzünü onun omzunun kıvrımına gömdü, kasıkları pompalanıyordu, onun Nabzı hızla atıyor, vücudu lüksle dolup taşıyordu.

Bunu takip eden ağır sessizlikte Grant, Vivien'den dikkatlice uzaklaştı ve tüm mantığa meydan okuyan bir işaret buldu. Şaşkın, pişman ve kendine öfkeli Grant, fiziksel kanıt olmadan asla inanmayacağı bir gerçeğe yüzleşti.

Bakirdi ya da o ana kadar öyleydi.

Vivien'in sersemlemiş yüzüne bakan Grant, inanamayarak başını salladı. El yordamıyla çarşafı bulup üzerine çekti.

şaşkınlık ve merak karışımı bir duyguyla bakışlarına karşılık verdi. Adam elini kızın kalçasına koydu ve kız irkilmesine rağmen onu itmedi.

"Neden böyle acıdı?" diye sordu tırmalayarak.

Hemen cevap vermedi, zihni bir dizi soruyla meşguldü. "Çünkü sen bakireydin," dedi sonunda.

"Ama... ben olamazdım. Ben... Ben Vivien Duvall'ım... Değil mi? Bana söylemiştin..." Konuşmayı bıraktı ve şaşkınlıkla ona baktı.

"Tanrım," diye mırıldandı kendi kendine, bu kadar büyük bir hatayı nasıl yapmış olabileceğini anlamaya çalışarak. "Sen Vivien olamazsın."

"Ya öyleysem? Ya sen ve diğer herkes benim hakkımda yanılıyorsa? Ya-"

"Vivien Duvall'ın bakire olma ihtimali yok," dedi, sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi bakarak. "Bu imkânsız. Fiziksel olarak birbirinize tıpatıp benziyorsunuz... ama siz Vivien değilsiniz."

"Ama onunla bir şekilde akraba olmadığımız sürece ona nasıl tam olarak benzeyebilirim ki... hatta belki de..." Aklına başka bir düşünce gelince sustu.

"İkiz mi?" diye bitirdi, yüzü asıktı. "Fiziksel görünüşünüze bakılırsa, bu tamamen olası. Gerçi kimse Vivien'in bırakın tek yumurta ikizini, bir kız kardeşi olma ihtimalini bile ima etmemişti."

"Vivien olmadığımıdan emin misin?" diye sordu fısıltıyla. "Benim hakkımda söylediğin şeyler... yattığım adamlar

O günlükteki Őeylerle... O ben değil miydim?" "O

sen değildin," dedi sessizce.

Gözyaşlarına boğularak onu Şok etti, elleri Parmaklarının arasından parıltılı damlalar sızarak yüzüne doğru yükseldi.

Grant onu kollarının arasına aldı ve çıplak göğsüne bastırđı. Kadının gözyaşlarını teninde hissetmek acı verici bir pişmanlıkla sızlamasına neden oldu. Lanet okudu ve onu rahatlatmak için elinden geleni yaptı.

"Bu lanet karmaşa için özür dilerim," diye mırıldandı. "Sana masumiyetini geri veremem. Seni affedilmeyecek Şekilde incittim."

"Hayır, hayır," diye onun omzuna yaslanarak hıçkırdı. "Bunun için ağlamıyorum. Sadece Vivien olmadığım için çok rahatladım ama yine de..." Bir hıkırığını daha tutmaya çalıştı ama hıçkırık yeni bir güçle serbest kaldı. "Kim olduğumu bildiğimi sanıyordum. Hiçbir Şey hatırlayamasam da bu beni biraz rahatlatıyordu. Ve Şimdi..." Burnunu çekti ve yeni bir gözyaşı hücumunda boğuldu. "Ben kimim? Bilmemeye dayanamıyorum artık. Öyle hissediyorum ki..." Hıkırıkları daha fazla konuşmasını imkânsız hale getirdi.

Grant, o ağlarken ona sarıldı, geçen her saniye daha suçlu ve daha pişman hissediyordu. "Bulacağım," dedi huysuzca. "Yemin ederim bulacağım. Kahretsin... daha fazla ağlama. Lütfen."

Saçlarının vahşi kütlesini okşarken, onun kim olduğunu ve Vivien'in yerine nasıl geldiğini merak etti. Ve neden kimse onu aramamıştı? Bir yerlerde bir ailesi, arkadaşları, yokluğundan endişelenen birileri olmalıydı. Hatta bir yerlerde

Nişanlıydı. Onun gibi genç ve güzel biri için konuşulmadan olmazdı. Bu düşünce onu daha da sarstı.

İkisinin de hakkında hiçbir şey bilmediği koca bir hayatı vardı.

Peki gerçek Vivien hangi cehennemdeydi? Katili onu çoktan bulmuş ve yapmayı planladığı işi başarmış mıydı?

Olayların bu şekilde gelişmesi karşısında şaşkına dönen Grant Vivien -onu başka bir isimle düşünemiyordu- biraz sakinleşmişti ve onu yavaşça yatağa yatırdı. Bir yatak temin ederek çizgili bordo sabahlığını giydi, kemerini beline bağladı ve zile doğru yürüdü. Kellow'u çağırmak için zili çaldı, beş dakikadan kısa bir süre içinde geldi. Uşak aceleyle giyinmişti, saçları dağınık ve gözleri uyku sersemiydi. Grant onu kapıda karşıladı ve Vivien'i görmesini engellemek için kapıyı kısmen kapalı tuttu. "Bir sürahi sıcak su ve biraz bezler," dedi Grant sert bir şekilde.

"Evet, efendim." Uşak gözden kayboldu ve Grant yatağa döndü. Vivien hareket etmemişti. Önce uyuyakalmış olabileceğini düşündü ama yanına geldiğinde gözlerinin açık olduğunu gördü. Bakışları içe dönüktü, akli onunla paylaşamadığı ya da paylaşmak istemediği düşüncelerdeydi.

"Yaptığım şeyi telafi edeceğim," dedi sessizce.

Sonra kıpırdandı, başını çevirip titrek bir gülümsemeyle ona baktı. "Yapmak zorunda değilsin," diye fısıldadı, gözleri yaşlarla parlıyordu. "Beni Vivien sanman senin suçun değildi... Herkes öyle sandı. Kimse kimliğimi sorgulamadı. Apaçık görünen şeyi kabul ettiğin için seni suçlayamam." Titrek bir iç çekti. "Ve buna gelince

söz konusu..." Buruşuk yatak örtülerine doğru hızlı ve mahcup bir hareket yaptı ve bakışlarını indirdi. "Fazlasıyla istekliydim," dedi utangaç bir fısıltıyla. "Ve bakire olduğumu bilemezdin."

"Bu beni daha az sorumlu yapmaz." Yatakta onun yanına yarı oturarak saçından bir tutamı eline aldı, İpeksi saç tellerini parmaklarının arasında ovuşturdu. "Vivien-" dedi ve isim dudaklarından çıkar çıkmaz durdu. "Lanet olsun. Şimdi sana ne diyeyim?"

Dudakları hafif bir gülümsemeye kıvrıldı. "Bana Vivien demeye devam edebilirsin. Artık buna alıştım ve ayrıca... Başka bir yanlış isim daha seçmek istemiyorum. Sadece kendime ait bir isim bulmak istiyorum."

"Gerçekte Vivien olmadığın için mutluyum," diye mırıldandı, ona bakarken hâlâ saç tutamıyla oynuyordu. "Benim dışımda hiçbir erkek seninle sevişmediği için mutluyum."

Cevap vermeden önce tereddüt etti, mavi gözleri ona bakarken sorguluyordu. "Ben de öyleyim."

Sonsuz bir an boyunca birbirlerine baktılar, az önce aralarında olanlara ve bunun her şeyi nasıl değiştirdiğine dair konuşulmamış düşüncelerde kayboldular.

Ona nasıl davrandığını düşünen Grant, derin bir sıkıntı içindeydi. İmkânsız bir durumdaydı. O, tüm erkekler arasında, kendi hayatını o kadar verimli, o kadar dikkatli yönetmişti ki. Şimdi kendi iradesi dışında aşık olmuştu, ancak onun düşündüğü gibi bir kadın olmadığını keşfetmişti ve sonra istemeden onun bekaretini almıştı. Yarın şeytani bir hesaplaşmayla karşı karşıyaydı. Tek seçeneği ona gerçeği söylemek ve kendi yalanlarını ifşa etmek ve belki onu affedip tekrar güvenebileceğini ummaktı. Ve eğer

hafızasını geri kazandığında ve eski hayatına döndüğünde onu kaybetme ihtimali hâlâ vardı.

Grant bir kadına karşı böylesine sorumluluk hissetmeyi, onunla böylesine duygusal ve fiziksel bir bağ kurmayı hiç beklemiyordu.

Seks eylemi neredeyse yeni gibiydi, sanki onu masumiyetini bir şekilde geri kazanmıştı. Onunla yeniden sevişmek, öğretmek, keşfetmek ve paylaşmak istiyordu. Bu gecedan önce ona karşı artan aşkını isteksizce kabul etmiş olsa da, duyguları

Birdenbire umut ve merakla doldu ve bütün acı kırıntıları yok oldu. Kendini aşağılanmış, neredeyse beceriksiz, her türlü mutluluk umudu saçma bir şekilde güvencesiz olan büyük bir ay çarpmış yaratık gibi hissediyordu.

Grant sabırsızlıkla Kellow'un nerede olduğunu ve basit bir isteğı yerine getirmenin neden bu kadar uzun sürdüğünü merak etti. Kapıyı açarak karanlık koridora baktı. Ayağı kapıya dokundu.

Yerdeki bir nesnenin kenarı. Aşağı bakınca, içinde sıcak su, el bezi, konyak ve bir bardak bulunan bir tepsi gördü. Kellow tepsiyi kibarca kapının hemen dışına bırakmıştı.

Grant tepsiyi aldı ve kapıyı ayağıyla kapattı. Yan odaya dönerek tepsiyi komodinin üzerine koydu. "Al," dedi ve Vivien'e keten bir bez uzattı. Vivien akan gözlerini sildi ve neredeyse onu gülümsetecek bir çocuk enerjisiyle burnunu sildi. Krem rengi bir kâseyi buharlı suyla doldurdu ve başka bir bezi ıslatıp sıktı. Vivien pembe ve şişkin yüzünü silmeye başlarken kendinden utanarak yüzünü çevirdi. Sıcak bez kırılgan cildinin üzerinden geçerek gözlerinin altındaki ve yanaklarındaki tuzlu gözyaşı izlerini sildi.

Sessizce ona yastıklara yaslanmasını söyledi ve o da itaat etti. Bezi tekrar ıslattı ve onu bir çocuk gibi yıkamaya başladı. Kollarının altını ve üstünü yıkadı.

göğsünü, karnını, bacaklarını. Adamın soğukkanlı tavrı onu rahatlatmış gibiydi ve yavaş yavaş gevşedi. Uyluklarının arasını yıkarken bile direniyordu. Başka bir temiz, sıcak bez kullanarak her kan ve meni izini yıkadı. Adam olabildiğince nazikti ama yine de adam bu mahrem hizmeti yerine getirirken kadın irkildi.

İşini bitirdiğinde onu yatak örtüleriyle örttü ve soyunup kendini yıkadı. Lambayı söndürüp odayı karanlığa gömdü ve Vivien'in yanına yattı. Yorgun ama hâlâ uyanık olan Vivien, adamın ağırlığının yatağı bastırmasıyla hareketsiz kaldı. "Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı.

"Seni tutuyorum." Şakağını, kulağının kıvrımını, boynunun yanını öptü, acele etmedi, ağzı hafif, sıcak fırçalarla Vivien'in üzerinde gezindi. Vivien gözlerini kırıştırdı, nefesi kesildi ve adamın göğsünü itti. "Yine mi?" dedi kararsızca. "Çok yorgunum." "Ve ağrım var." diye eklerken onun kızardığını görmek yerine hissetti.

"Sana zarar vermeyeceğim. Söz veriyorum." Ağzını göğsünün ucunda açtı, hissedene kadar diliyle okşadı. hassas bir tomurcukta toplandı. Her iki göğsü de avuçlarının içine alarak önce biriyle, sonra diğeriyle oyalandı, ta ki Vivien titreyerek bir iç çekip ellerini başına koyana kadar. İlk başta onu itmeye niyetli olduğunu düşündü ama parmakları Kafa derisine doğru kıvrıldı ve onu daha yakına çağırdı. Kalçalarını elleriyle kavradı ve göbeğine doğru bir öpücük izi bıraktı.

Dilini bir nokta haline getirerek yumuşak bir şekilde küçük oyuğa tekrar tekrar soktu. Ağzı, kalçalarının arasındaki tarçın buklelelerinden oluşan üçgene doğru sıcak bir şekilde aşağı doğru kaymaya başladığında, nefesi kesildi ve koruyucu elini uzattı. "Bekle," dedi, sesine yalvaran bir nota girmişti.

"Elini çek," diye ısrar etti.

"Yapamam." Adam elinin engelinin etrafını öpüp parmaklarının aralıklarını ararken nefesi kesildi. Ağzı elinin arkasına yerleşti ve dilinin ucuyla küçük ıslak daireler çizdi, tüm vücudu şok edici bir heyecanla karıncalanana kadar.

"Çek elini," dedi boğuk bir sesle, bileğini nazikçe çekerek. Kadın kendini örtmeye devam etti ve adam onun gergin parmaklarının her birini dibinden ucuna kadar yaladı. Dili çevikti, huzursuzdu, bileğinin, elinin ve parmaklarının üzerinde oynuyordu ta ki daha fazla dayanamayacağını söyleyerek inledi.

"O zaman bırak istediğimi yapayım, lanet olsun," diye fısıldadı şefkatle. "Elini çek, sevgilim."

Kadın itaat etti, koruduğu yeri ortaya çıkardı ve Grant memnuniyetle homurdandı. Kırmızı buklelerin yumuşak zenginliğine sokuldu ve parmaklarını kullanarak onu açtı. Baştan çıkarıcı tuzlu körfezin içine doğru kabaran bir yalama ve tüm vücudunun titrediğini hissetti. Bir yalama daha ve adam Açı keşif, alay, tatma, duyuları zevk içinde dönüyordu.

Grant onun başını ittiğini hissetti ama bu zayıf hareketi görmezden geldi ve narin ete odaklandı dilinin altında. Parmakları adamın başında titriyor ve kalçaları çaresiz bir teklifle eğiliyordu. Artık tepkisine engel olamıyordu, vücudu açık bir ritimle özlem duyuyor ve geriliyordu. Yapabileceği her şeyi yapabileceğini biliyordu. Şimdi onunla birlikte olmak istiyordu ve bir an için yukarı doğru kalkıp kendini onun zonklayan sıcaklığının içine sokmak istedi. Ama aynı derecede zorlayıcı olan şey, onu hissetme arzusuydu.

ağızına karşı doruğa ulaştı ve bu yüzden olduğu yerde kaldı,

Kız bir çığlığı bastırıp uzun, tatlı bir salıverme titremesi verene kadar dili hızlı hareketlerle hareket etti.

"Ah..." diye fısıldadı düzensiz nefesler arasında. "Bilmiyordum... Hiç düşünmemiştim..." Adam yukarı doğru yükselip onu göğsüne yasladığında vücudu şiddetle titredi.

Grant ağzını saçlarına bastırarak nemli kafa derisini öptü. "Bu sadece başlangıç," diye söz verdi. "Bu benimle hissedeceğin şeylerin en azı."

Kendini isteyerek ateşe atmıştı. O vardı Yandıysa tek suçlusu kendisiydi. Tek başına uyandığında Vivien'in aklına gelen ilk düşünce buydu, vücudu kocaman yatağa çaprazlamasına yayılmıştı. İçinde bir umut kıvılcımı alevlendi, belki de alışılmadık derecede canlı bir rüya görmüştü. Ama başının altındaki yastık hafif bir erkek kokusu taşıyordu ve çarşafın ve örtünün altında çıplaktı. Kan çanağına dönmüş gözlerini araladı. Yorganı kenara ittiğinde, solgun bacaklarında ve kalçalarında sanki biri onu çok sıkı tutmuş gibi morlukların izlerini gördü.

Daha önce hiç ağrımayan yerleri ağrıyordu. Kalçalarının arasında bir rahatsızlık hissi vardı, ve bacaklarının iç kısımlarından dizlerine kadar tüm kasları gerildi. Omuzları ve boynu da ağrıyordu. Tam özlemle sıcak bir banyo yapmayı düşünürken, odaya biri girdi.

Grant yatağa yaklaşırken Vivien hemen yorganı çenesinin altına çekti. Çoktan yıkanmış ve giyinmişti. Yüzü tıraş edilmiş, saçları nemli ve düzgünce taranmıştı. Bu sabah dış görünüşüne özel bir özen gösterdiği anlaşılıyordu; siyah ipek kravatı özenle bağlanmıştı, gömleği kolalı ve karlıydı.

gri ceket ve kömür yelek. İnci rengi pantolon, göz kamaştırıcı bir parıltıyla parlatılmış siyah botların üzerine özenle bağlanmıştı.

Onun uyanık yeşil gözlerine bakarken Vivien çelişkili duygularla doluydu. Bekâretini aldığı için onu suçlayamazdı, suçlamayacaktı. Kendini ona isteyerek sunmuştu. En mahrem deneyimlerini paylaşmışlardı.

Bir erkeğin ve kadının sahip olabileceği bir şeydi bu ve bir yanı da bu gerçeğe övünüyordu. Yine de ona olan aşkını yüksek sesle itiraf edemezdi. Uğraşması gereken daha acil meseleler ve aklının bir köşesinde gizlenen birkaç şüphe vardı.

Grant hemen yanına geldi, yüzünü ellerinin arasına aldı ve uzun, ateşli bir öpücükle ağzına sahip oldu. "Güzel Sabah," diye mırıldandı hafif bir gülümsemeyle. Adamın ona bakışı, bakışlarının mahrem bir bilgiyle ısınması, kızın yüzünün kızarmasına neden oldu.

"Bow Street'te olman gerekmiyor muydu?" diye sordu. sesi uykuda kalınlaştı. Odaya dolan ışığın gücüne bakılırsa, sabahın geç bir saatiydi. Grant genellikle güneş günlük yükselişini tamamlamadan gitmiş olurdu.

"Bu sabah Bow Street'e gitmeyeceğim," diye cevap verdi, kalçasını onun yanına yasladı, ağırlığı yatağın bir tarafının çökmesine neden oldu.

İfadeyi düşündü, küçük eli çarşafın içinde kıvrılıyordu. "Dün gece yüzünden mi?" diye sordu.

"Linley'i ziyaret edeceğiz."

"Benim doktora ihtiyacım yok," dedi yaklaşıp. baharatlı erkeksi kokusunu içime çektim. "Çoğu kadın hayatta kalır

ilk kez tıbbi müdahaleye gerek kalmadan."

"Belki de buna ihtiyacı olan benimdir," dedi alaycı bir tavırla, yanağını saçlarının ipeksi düğümlerine sürterek. "Şeytan biliyor ki dün gece senin için olduğu kadar benim için de büyük bir şoktu." Geri çekilerek onun sıkıntılı bakışlarına baktı.

"Ben Linley'le konuşurken sen de orada olabilirsin, tatlı bezelyem. İyi doktor ikimize de birkaç sorunun cevabını borçlu."

Yatağın öbür ucundaki bordo ipek havuzuna uzandı ve onu silkeleyerek kıza doğru tuttu. Onun bornozu olduğunu fark etti, Vivien göğüslerini göstermeden kollarını kolların içine sokmaya çalıştı.

"Masumiyetinin binlerce işaretini gördüm," dedi, saçlarını dikkatlice çekip bornozun arkasından aşağıya akıtarak. Adamın sesi Pişmanlıkla gölgelendi ve koyu renk yanaklarının yüksek kenarlarına ve burnunun köprüsüne yayıldı. "Dün geceye kadar hepsinin sahte olduğunu düşünüyordum. Senin Vivien Duvall'dan başkası olabileceğini aklım almıyordu." Kadının ellerinden birini tutarak yüzüne götürdü ve avucunun yumuşak iç kısmını yanağına bastırdı. Ağzı bileğinin narin kıvrımına dokundu. "Affet beni," diye mırıldandı, kelimelerin ne kadar zor olduğunu belli eden gözle görülür bir çabayla.

"Affedilecek bir şey yok," dedi Vivien, eli onun pürüzsüz tıraşlı yanağının sıcaklığından karıncalanarak.

"Bana hiçbir zarar vermediniz. Beni barındırdınız ve korudunuz ve... size güvenmeye devam edeceğim. Ancak..." Durakladı, uygun kelimeleri arıyor ama bulamıyordu.

Grant elini indirdi ve ona temkinli bir şekilde baktı. "Ancak?" diye sordu, kara kaşlarının arasında bir çatıklık vardı.

"Aramızda daha fazla yakınlaşma olması gerektiğini düşünmüyorum," demek için kendini zorladı. "En azından bir süre için."

Yüzü aniden ifadesizleşmesine rağmen bir dizi argüman hazırladığını hissetti. "Neden olmasın?" diye sordu.

Cübbesini sıkıca sararak mümkün olduğunca ağırbaşlı olmaya çalıştı. "Şu anda açıklamamayı tercih ederim."

Kadını rahatlatan bir şekilde, adam konuyu uzatmadı... gerçi adamın onun ifadesine katılmaktan ya da kabul etmekten çok uzak olduğu açıktı. Bunun yerine ona cazibeyle dolu bir gülümseme verdi. "Benden kaçamayacaksın, biliyorsun," dedi. usulca söyledi.

Vivien alaycı bir kahkahayı bastırdı, bir şekilde onu kazanmaya kararlı olduğunu fark etmekten hem etkilendi hem de endişelendi. Kendisine banyoya kadar eşlik etmesine izin verdi; burada bir sıra havlu ateşin yanındaki ısıtıcının üzerine yerleştirilmiş ve emaye küvet bolca buharlı suyla doldurulmuştu. Üzerindeki bordo bornoz o kadar uzundu ki ipeksi bir kuyruk oluşturuyordu ve ayağı takılmasın diye önünden avuç avuç alıyordu.

Grant, "Banyonuzu yapmanıza yardım edeyim," diye teklif etti.

"Hayır, teşekkür ederim," dedi kararlılıkla. "Birkaç dakika yalnız kalmak istiyorum. Lütfen."

"Yan odada bekliyor olacağım."

Vivien banyoya girip sıcak suyun ufak tefek ağrılarını dindirmesine izin verirken, bir anlığına da olsa rahatlamayı diledi.

onu rahatsız eden endişeler. Ancak, hiçbir şey onları uzak tutamazdı. Gerçekte kim ve ne olduğunu merak ettikçe sorular ona sürekli eziyet ediyordu. Kesinlikle doğuştan bir aristokrat kızı değildi... Kendini soyluların bir üyesi olarak hissetmiyordu. Ama bir fahişe de değildi. Ne adı, ne ailesi, ne de bir anısı vardı.

Bir kez daha kendini tamamen önemsiz, hüsrana uğramış ve çaresiz hissediyordu. Ya kim olduğunu asla öğrenemezse? gerçekte neydi? Neyi ve kimi geride bırakmış olabileceğini asla bilmeden -arkadaşlarını, ailesini, belki de sevdiği bir adamı- kendine yeni bir hayat kurmak mümkün olacak mıydı?

Banyodan çıkmasına yardım etmek için bir hizmetçi geldi ve yanında zengin yeşil kaşmirden yapılmış bir elbise getirdi. Bu sade giysi

Vücudunun hatlarını yakından takip ediyordu ve sol tarafından altın bir toka ile tutturulmuştu. Dar kollar, geniş şal yaka gibi yeşil kurdeleyle tamamlanmıştı. Elbise Elbisenin dalan yakası, yumuşak mücevher tonlarındaki kaşmirle keskin bir kontrast oluşturan kar beyazı bir dantelle tamamlanmıştı. Hizmetçi Vivien'in hâlâ nemli olan saçlarını ördü ve başının tepesinde sıkıca tutturdu.

Vivien hizmetçiye teşekkür ettikten sonra Grant'in beklediği yatak odasının kapısına gitti. İçeri girmeden önce tereddüt etti, ona ne sormak için cesaretini toplamaya çalışıyordu

Aklını kurcalayan bir soru vardı. Cevabı öğrenmekten neredeyse korkuyordu. Ancak, korkakça davranmak hiç kimseye, en azından kendisine hizmet etmezdi. Ne kadar nahoş olursa olsun gerçeğe yüzleşmek gerekiyordu. Omuzlarını dikleştirerek odaya girdi.

Grant pencere kenarındaki bir sandalyeye oturmuştu. O da

Hemen ayağa kalktı, bakışları onun üzerinde gezindi. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu sessizce.

Gülümsemeye çalıştı ama dudakları çok sertti.
"Sanırım..." diye başladı ve zorlukla yutkundu. "Sanırım bana henüz söylemediğin bazı şeyler var, değil mi?"

Yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. "Ne gibi?"

"Gerçek Vivien ile olan ilişkinizi öğrenmek istiyorum."

On iki

Grant, Vivien'ı damasko döşemeli bir sandalyeye oturtuktan sonra yanına oturdu. Öne doğru eğildi, kollarını dizlerine dayadı ve ızgaranın üzerindeki kömürleri düşünmeye başladı.

çok uzun bir süre gibi görünüyordu. Ve sonunda konuştuğunda, Vivien onun sanki kötü bir durumu mümkün olan en iyi şekilde sunmaya hazırlanmış gibi sözlerini titizlikle değerlendirmesinden hoşlanmadı.

"Pekala," dedi Grant sonunda, gözlerini kısarak ona baktı. İçini çekti ve kapalı yumruklarını dizlerinin üzerine koydu. "Vivien Duvall ile ilgili davranışlarımı bilmeye hakkınız var... ama önce şunu söylememe izin verin..." Sanki konuşmakta zorlanıyormuş gibi durakladı ve mırıldandığı bir küfür

dudaklarından kaçtı. "Lanet olsun. Hayatım boyunca kötü şeyler yaptım, bir mil uzunluğunda bir günah listesi yazabilirim. Bazıları

Bazılarını hayatta kalmak için, bazılarını da bencilce bir açgözlülükle yaptım. Ve pişmanlıklarım var. Ama işlediğim onca günah arasında hiçbir şeyden, sana yalan söylediğim gerçeğinin yarısı kadar bile pişman değilim. Ve hayatım üzerine -hayır, kardeşimin mezarı üzerine- yemin ederim ki bir daha asla yalan söylemeyeceğim."

"Bana ne hakkında yalan söyledin?" Vivien yumuşak bir sesle sordu,
Midesinde buz gibi bir korku yumağı oluşurken titriyordu.

Bakışları ocağa yöneldi ve cevap vermedi.

Adamın granit gibi sert profilini izlerken bir şeyler anlamaya başladı.

"Vivien Duvall hakkında mı?" diye tahmin etti. "O hiçbir zaman senin metresin olmadı... öyle mi? İddia ettiğiniz gibi onunla hiç yatmadınız. Ama neden?" Kadın ona saf bir şaşkınlıkla baktı. "Neden böyle bir konuda yalan söyledin?"

Grant'in tüm öz disiplini, onun sabit, açık gözlü incelemesi altında orada kalmak için gerekiyordu. Yaptığı yanlışları kabullenmek onun için hiçbir zaman zor olmamıştı. Hatalarını her zaman neşeyle rasyonalize etmiş, kendisine ve diğer herkese ne de olsa sadece bir insan olduğunu belirtmişti. Ancak bu, üzerinden umursamazca geçip unutamayacağı bir şeydi. Birinden -bir kadından- faydalanmak için yola çıkmıştı ve daha da kötüsü, onun küçük intikam yanlış kişiden alınmıştı. Cevap verirken suçluluk duygusu sesini kalınlaştırdı.

"Vivien'in Londra dedikodu çevrelerinde hakkımda yaydığı bir yalan yüzünden intikam almak istedim. Seni bulup buraya getirdiğim gece, intikam almaya karar verdim.

Seninle yatmak gururumu okşuyor."

"Peki sonra ne yapacaktın? Onu kullanıp atacak mıydınız? Sana yaşattığı utancın karşılığında ona zarar mı verecektin?"

Utanarak başını salladı.

Vivien keskin bir nefes aldı. Belki de Grant'in hedefinin kendisi değil de başka bir kadın olması onu daha iyi hissettirmeliydi. Ama öyle olmadı. Grant'in böyle bir alçaklığı, böyle bir onursuzluğu yapabileceğini düşünmek istemiyordu. Ve bu

Onun için bir verme eylemi olan şeyin, onun için sadece bir intikam eylemi olduğunu fark etmek çok acı vericiydi.
"Anlıyorum."

"Hayır, yok."

"Yaralı ve çaresiz olmam senin için önemli değildi," diye mırıldandı. "Aslında, bu senin avantaj elde etmeni kolaylaştırdı."

Gözleri hayal kırıklığıyla parlıyordu ve kadın onun kontrollü yüzeyinin altındaki duygularının aniden kaynadığını hissetti. "Başından beri her şey yanlış gitti. Olduğunu düşündüğüm kadın gibi davranmadın."

Vivien'in sakinliği buharlaştı, çünkü içi bir şeyle doldu. mutlak ihanet duygusu. "Sen dünyadaki tek sağlam şeydin, güvenilebileceğim tek kişiydin... ve sen bana yalan söyledin. en başından beri."

"Sadece sözde ilişkimiz hakkında."

"Sadece mi?" diye yineledi.
eylemlerini en aza indirir. "Ya ben gerçekten gerçek Vivien olsaydım ve ben de onun kadar karışık ve bencil olsaydım?
ve sevimsiz olmasını mı bekliyordun? Bu davranışınızı hiçbir şekilde mazur göstermez."

"Gerçekte kim olduğunu -ya da olmadığını- bilseydim seni asla incitmezdim."

"Ama sen yaptın," dedi acı acı.

"Evet, olan oldu." Sesi düz ve duygusuzdu. "Ve şimdi yapabileceğim tek şey telafi etmeye çalışmak ve senden af dilemek."

"Benim affım değil," diye düzeltti. "Vivien'in."

Grant sanki aniden delirmiş gibi ona baktı. "O kadının yanına şapkamı alıp gidersem ne olayım."

"Kabul edeceğim tek tazminat bu." Kadın gözlerini kırpmadan ona baktı. "Vivien'i bulduğunda ona karşı zalimce niyetlerin için ondan özür dilemeni istiyorum. Özür dilerse seni affedeceğim."

"Vivien'den özür dile," diye tekrarladı, sesi gök gürültüsünü andıran bir tona yükselmişti. "Ama onunla yatmadım. Seninle yattım."

"Ya planladığınız gibi onunla gerçekten yatmış olsaydınız? O zaman üzülür müydün?"

"Hayır," diye tersledi.

"O halde hak ettiğini düşündüğünüz birini manipüle etmekten ve kandırmaktan pişmanlık duymazsınız?" Yüzü hayal kırıklığı ve kınama ile gergindi. "Pişman olmazdım. bu kadar acımasız ve dar görüşlü olabileceğinizi düşünmemiştim!"

"Üzgün olduğumu söyledim, lanet olsun!"

"Ama değilsin," diye yanıtladı nazikçe. "Korkunç planını yaptığın için pişman değilsin... Sadece niyetlendiğin kişiye zarar vermediğin için pişmanlık duyuyorsun. Ve ben Böyle davranan bir adamı asla sevemezdim." Adamın kabaran öfkesini kontrol etmek için çırpınışını izlemek ona neredeyse zevk veriyordu. Gözlerini kapatarak, bir şekilde patlamayı engellemeyi başardı, ancak rengi yükselmiş ve çenesi gözle görülür bir tikle titreşmişti.

"Gitme vakti geldi," dedi sonunda. "Linley'e haber gönderdim."

Dr. Linley'in şık evi yürüme mesafesinde olmasına rağmen, Grant arabasının hazırlandı. Yolculuk sessiz, rahatsız ve merhametli bir şekilde kısıydı. Vivien sık sık devasa, sinirli onun karşısındaki koltukta oturan erkek. Grant'in içinde Savaşmaya fazlasıyla hazır; ancak savaşacak kimse yoktu.

Adamın tartışmalarını değerlendirdiğinden ve sessizce öne sürdüğü noktaları tartıştığından şüpheleniyordu. Başka bir şey söylemeyi, onu birkaç yalvarışla yumuşatmayı arzuluyordu Hatta belki de onu kendisiyle aynı fikirde olması için ikna etmeye çalışır. Ancak, ağzını sıkıca kapalı tuttu. O olmalı bu sorunu kendi başına çözdü. Onun gerçek Vivien Duvall'dan hiç hoşlanmadığını biliyordu ama bu onun yaptıklarını mazur göstermezdi. Bir adam sırf saygı duymadığı için yalan söyleme ya da başkalarından faydalanma hakkına sahip değildi.

Linley'in, tertemiz beyaz sıvalar ve sütunlarla süslü, Grek cephele uzun bir sıra evinden biri olan kasaba evine ulaştılar. Grant ona yardım etti. Arabaya bindiler ve küçük merdivenlerden yukarıya kadar ona eşlik ettiler ve uşak tarafından hemen evin içinde karşılandılar. Dr. Linley onları meşe kitaplıklarla kaplı, kalkan destekli Hepplewhite sandalyeler ve uyumlu bir masa ile döşenmiş küçük ama düzenli bir oda olan kütüphanede bekliyordu.

Onları hoş bir şekilde karşılayan Linley, Vivien'i ateşin yanındaki koltuğa oturttu. Gülümsedi ve alnına düşen sarı saçlarını geriye doğru taradı. "Bayan Duvall," diye mırıldandı, "umarım kendinizi iyi hissetmiyorsunuzdur?"

Vivien cevap vermek için ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. Bu ziyaretin asıl amacının bekâretinin beklenmedik bir şekilde keşfedilmesini ve bunun sonuçlarını tartışmak

olduğunu anladığında yüzünde sıcak bir renkle ona baktı

onun davasında. Bu rezil duruma nasıl düşmüştü?

Ona hafif bir şaşkınlıkla bakan Linley, dikkatini taş suratlı Grant'a çevirdi. Doktorun gri gözlerinde sorgulayıcı bir pırıltı parlıyordu. "Bu sabah gönderdiğin mesaj yüzünden iki randevumu iptal etmek zorunda kaldım Morgan," dedi. "Bu ziyaretin aciliyetini açıklamak ister misiniz?"

"Bayan Duvall'ın davasında yeni bir gelişme oldu." Grant yarı oturdu, yarı ağır kütüphane masasının kenarına yaslandı. "Her hastanız için bir dosya tuttuğunuzu varsayıyorum. Bayan Duvall'inkini görmek istiyorum, hiçbir ayrıntı atlanmadan."

"O dosya sadece benim ve Bayan Duvall'ın gözleri için," diye cevap verdi Linley eşit bir şekilde.

"Soruşturmamla bir ilgisi var." Grant gözle görülür bir rahatsızlık içinde durakladı, burun delikleri alevlendi. "Söylesene Linley, Bayan Duvall'ı muayene ettiğinde... bakire miydi?"

Doktorun şaşkın bakışları Vivien'in çökmüş yüzünden Grant'inkine kaydı. "Kesinlikle hayır," diye cevap verdi Grant, alnına düşen altın rengi saç telini bir kez daha çekiştirerek.

"Evet, öyle ya da dün geceye kadar öyleydi."

Odaya sessizlik çöktü. Doktorun yüzü dikkatle sakindi. "Bundan emin misiniz?" diye sordu, ikisini de düşünerek.

Vivien kızardı ve onun bakışlarına karşılık vermeyi reddetti. "Ben acemi bir delikanlı değilim Linley," diye mırıldandı Grant.

Linley gerçekçi bir ses tonuyla konuşmaya çalıştı. "O zaman muayene ettiğim kadın bu değil. Vivien Duvall en erken hamilelik evresinde. Onu senin evinde gördüğümde. Ya düşük yaptığını ya da bebekten kurtulduğunu düşündüm. Artık rahimde herhangi bir genişleme olmadığını ve kanama olmadığını gözlemledim. Bu benim onun kararı hakkında yorum yapmak için bir yer. Ayrıca bekarete dair bir kanıt da aramıyordum."

"Tanrım." Grant bilgiyi özümseyerek Vivien'e baktı. Vivien'in bu habere hiç şaşırمامış olması Grant'in yeşil gözlerinin şüpheyile kısılmasına neden oldu. "Biliyordun," dedi. "Bir şekilde hamileliği biliyordun."

"Muhtemelen Lord Gerard'ın bebeğiydi," dedi. "Dün gece bahçede konuşurken bana söyledi."

"Neden bana söylemedin?"

"Hamileliğimi kasıtlı olarak sonlandırdığımı düşünseydiniz tepkinizin ne olacağını biliyordum," dedi. "Sen beni küçümsedi. Bu yüzden bunu bir süreliğine kendime saklamaya karar verdim."

Grant bir dizi ağır küfürle karşılık verdi ve tehditkâr bakışlarını doktora çevirdi. "Dosya, Linley. Benden sakladığın diğer küçük ayrıntıları görmek istiyorum."

Birçok erkeğin gözü korkmuş olsa da Linley karşısındaki öfkeli devden hiç rahatsızlık duymuyordu. "Pekâlâ Morgan, o lanet dosyaya bakabilirsin. Ama ben Bayan Duvall'la, yani bu genç kadınla konuşana kadar olmaz. özel."

"Neden özel olarak?" Grant sordu.

"Çünkü onun iyiliği benim ilk endişemdir. Düğün gecelerinden sonra histeri krizi geçiren yeni evli kadınlarla karşılaştım. Onun iyi olup olmadığını kendi gözlerimle görmek istiyorum ve senin öfkeli bir yaban domuzu gibi ortalıkta dolanman ne onun sinirlerine ne de benimkilere yardımcı olur."

"Sinirler!" Grant'in ağzı alaycı bir ifadeyle büküldü. "Onun sinirleri iyi." Vivien'in gözlerini kaçırarak yüzüne ani bir endişe titremesiyle baktı. "Öyle değil mi?" diye sordu ona.

Cevap vermedi, sadece ellerini kucağında kavuşturarak oturdu.

Linley, Grant'e ne yapması gerektiğini söylemek gibi nadir bir ayrıcalığın tadını çıkarıyor gibi görünerek, "Dışarı," diye hızlıca emretti. "Evi iyi tanıyorsun, eski dostum. Git bardo salonunda kendini eğlendir. Bir içki ya da sigara iç. Birazdan seni çağıracağım. dakika."

Grant'in boğazından uyarı niteliğinde bir homurtu çıktı ve isteksizce oradan ayrıldı.

Linley ona yaklaşırken Vivien ihtiyatla başını kaldırdı. Kendini kınanmak için hazırlamıştı ama adamın gri gözlerinde sadece nezaket ve endişe buldu. Oturmak için izin isteyen Linley ona hafif bir gülümsemeyle baktı. "Bütün bu hırıltı ve gürültünün altında tanıdığım en iyi adamlardan biri var," dedi. "Morgan Birçok açıdan başarılıdır ama kadınlar söz konusu olduğunda değil. Yani, genellikle bir baştan çıkarıcı değildir. masumlar."

"Gerçek Vivien'in ona yaptığı bir saygısızlığın intikamını almak istiyordu," diye cevap verdi kadın donuk bir ifadeyle. "Onunla yatmayı ve sonra da onu bir kenara atmaya planlıyordu."

Linley başını salladı. "Bu onun yapacağı bir şey değil," dedi düşünceli bir ifadeyle.

"Şimdi kendini affettirmeye niyetli tabii," dedi Vivien. "Beni sevdiğine kendini inandırmaya çalıştığına bile inanıyorum."

"Olanlardan sonra Morgan'ın verebileceği her türlü tazminatı hak ettiğinizi söyleyebilirim."

"Hayır," diye mırıldandı. "Tazminat istemiyorum, sadece kim olduğumu bilmek istiyorum."

"Elbette." Doktor ona içtenlikle baktı Sempati. "Korkarım size yardımcı olmak için yapabileceğim fazla bir şey yok. Ancak, en azından şüphesiz yaşadığınız rahatsızlığın geçici bir şey olduğu konusunda sizi temin etmek isterim. Sonraki durumlarda her şey daha kolay olacaktır."

Vivien ona bir daha böyle bir şey olmayacağını söylemek yerine kısaca başını salladı. "Anlıyorum," dedi çabucak. "Daha fazla söze gerek yok, Dr. Linley."

Ona rahatlatıcı bir gülümseme verdi. "Bana bir süre daha katlan. Sadece bir erkek ve bir kadın arasındaki bu eylemde dürüstlük, şefkat ve güven olması gerektiğini anlamanı istiyorum. Bunların aranızda paylaşıldığına inanmadığınız sürece kendinizi bir erkeğe teslim etmeyin. İşte o zaman bu harika bir deneyimdir ve kaçırılmaması gereken bir şeydir."

Vivien onlar konuşurken evin içinde volta atan adamı düşündü ve içi özlemle sızladı. Bir şekilde ona tekrar güvenecek cesareti toplayıp toplayamayacağını ya da onun böyle bir güvene layık olup olmadığını merak etti.

Linley onun düşüncelerini okumuş gibi, "Morgan iyi bir adamdır," diye güvence verdi. "Kibirli, inatçı... ama aynı zamanda

şefkatli ve cesur. Umarım ondan bu kadar kolay vazgeçmezsin canım. Özellikle de onun senin hakkında hissettiklerini düşününce."

"Benim hakkımda mı?" Vivien irkilerek sordu. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

Doktor alaycı bir şekilde gülümsedi. "Grant Morgan'ı tanıdığım beş yıl boyunca, onu bir kadın yüzünden böyle bir durumda hiç görmemiştim. Suçluluk duygusu onun üzerinde en az etkili olan duygudur."

"Eğer bana aşık olduğunu ima etmeye çalışıyorsan..." Vivien temkinli bir şekilde başladı.

"Ne ima ettiğim önemli değil. Gerçek şu ki, o sana aşık." Linley ayağa kalktı ve kapıya doğru gitti. Kapıyı açmadan önce, "Bundan ne çıkacağı sana kalmış," diye ekledi.

Linley, Grant'i bilardo salonunda, çinko kaplı masanın üzerindeki sandalyeye oturmuş, kolunu ve çenesini kenara. Fildişi topları teker teker masanın üzerinde farklı desenlerde yuvarladı ve yeşil örgülü ipek bir çantanın onları yakalamak için beklediği köşedeki cebe gönderdi. Konuşurken tıklayan küreleri inceledi. "O nasıl?"

"Nehirden kurtarıldığı geceden bu yana yaşadıklarını göz önünde bulundurursak... gerçekten de çok iyi. Dirençli bir kız."

Grant boğazında bir rahatlama hissetti. Linley'e güveniyordu. Londra'daki kadınların çeşitli fiziksel ve duygusal şikâyetlerini tedavi eden bu adam bir uzman olmalıydı. Grant son fildişi topu kavradı, tamamen içine çekti ve sonra yavaşça köşedeki cebe yuvarladı.

"Seninle konuşmam gereken bir konu var Linley," diye mırıldandı. "Gerçek Vivien'in hamileliği konusundaki sessizliğin-"

"Sessiz kalmak zorundaydım," dedi Linley kesin bir ifadeyle. "Bayan Duvall ziyaret günü bebeğin geleceğinin, hatta belki de hayatının gizliliğe bağlı olduğunu açıkça belirtti.

Her ne kadar dramatize ediyor gibi görünse de ona inanmaya meyilliydim. O da benim Hamileliğini doğruladı ve şüpheli bir aceleyle oradan ayrıldı. Sanki bir şeyden korkuyormuş gibi... ya da birinden."

"Bana daha önce söylemeliydin!" Grant ayağa kalktı ve parmaklarını kısa saçlarının arasından dikkatle geçirdi. "Tanrı aşkına, biri onu öldürmeye çalışıyor. Onun gerçeği Hamilelik, ona ne olduğuna ve neden olduğuna dair en önemli ipuçlarından biri olabilir."

"Morgan," dedi doktor sakın bir sesle, "eğer benim bu işi yaptığım duyulursa muayenehaneme ne olacağını biliyor musun? bir kadının rızası olmadan özel bilgilerini ifşa etti? Hastalarımın kaç tanesinin hamileliklerinin koşullarını şu ya da bu nedenle gizlediler mi?"

Grant alaycı bir tavırla, "Sadece tahmin edebilirim," dedi. "Sadece tahmin edebilirim. Londra'nın ilk sosyetesinin saygın hanımları, sevgisiz anlaşmalı evliliklerinden genellikle sevgili edinerek kaçarlardı. Bazen gayrimeşru çocuklarını kocalarınınmış gibi gösteriyorlardı. Popüler Dr. Linley'nin birçok sırrı sakladığına şüphe yok.

"Gizlilik kavramını anlıyorum," Grant sert bir şekilde devam etti. "Ancak, gerçek Vivien muhtemelen hayatta ve bir yerlerde saklanıyor. Büyük olasılıkla hamile ve

kesinlikle tehlikede... ve bugün gördüğünüz kız da tehlikede. Eğer hatırlayabileceğin bir şey varsa

Vivien'in o gün sana ne söylediğini bana anlatırsan iyi edersin."

"Pekâlâ. Ama dosyalarımı incelemek üzere kütüphaneye dönmeden önce bir tavsiyede bulunmak istiyorum. Konu Vivien ile ilgili... yani bizi bekleyen genç kadınla. Kendisi anlaşılabilir bir şekilde son deneyimini sizinle konuşmak istemedi, ancak yeterince mantıklı bir yaratığa benziyor ve gereksiz yere acı çektiğine inanmıyorum."

"Benimle yatmanın onu korkutup kriz geçirmesine yeteceğini mi düşündün?" Grant sert bir şekilde sordu.

Linley'nin ağzını mizahsız bir gülümseme kapladı. "Bir doktorun kadınlar hakkında keşfettiklerine şaşıracaksın Morgan. 'Mide' ya da 'meme' gibi kelimeleri yüksek sesle söyleyemeyecek kadar kibar olanlarla karşılaştım. Kendilerini neyin rahatsız ettiğini bana söylemeye cesaret edemeyen kadınlar var ve bu yüzden masamın bir çekmecesinde doldurulmuş bir oyuncak bebek tutuyorum, ve onlara acı veren vücut parçalarını göstermelerine izin verin. Tamamen yetişkin, evli kadınlar, dikkatinizi çekerim. Bazen bunun bir incelik numarası olduğundan emin olsam da Şüphesiz ki seks ve fizikselliğe ilişkin her şeyden son derece rahatsız olanlar."

"Tanrı'ya şükür Vivien o kadar nadir değil."

"Haklısınız," dedi doktor eşit bir şekilde, "ama yine de, sadece sizin -ya da bir sonraki sevgilisinin- yatıştırabileceği bazı özel korkuları ve endişeleri olabilir."

"Bir 'sonraki sevgili' olmayacak," dedi Grant otomatik olarak, bu fikre öfkelenerek. "Onun sahip olacağı tek erkek benim."

"Çoğu kadın için ikinci cinsel deneyim ilkinden bile daha önemlidir. Ya onaylar ya da

en kötü korkularını çürütüyor. Benim profesyonel görüşüme göre, doğuştan soğuk huylu olduğunu iddia eden kadınların çoğu aslında kocaları ya da sevgilileri tarafından kötü muamele görmüşlerdir."

Grant ona alev alev yanan bir bakış gönderdi. "Bir kadını nasıl memnun edeceğimi bilirim, Linley. Yoksa kadınlarla ilgili engin deneyimlerini anlatmaya mı hazırlanıyorsun?"

Doktor aniden güldü. "Hayır, bu işi sizin becerikli ellerinize bırakıyorum."

Kütüphaneye döndüklerinde Vivien'i jambon büyüklüğünde tıbbi ve bilimsel kitaplarla dolu bir kitaplığın yanında buldular. Vivien'in bakışları Latince ve Yunanca başlıklar taşıyan ciltleri bırakıp Grant'in yüzüne kaydı. Onlar Vivien, Grant ile Linley arasında ne konuşulduğunu merak ederken, birbirlerine dikkatli bir şekilde baktılar. Grant'in yüzünde bir yüzünde hoşnutsuz bir ifade vardı, kara kaşları gözlerinin üzerine düşmüştü.

Dr. Linley dolapları ve çekmeceleri karıştırarak iple bağlanmış ince bir tomar belge çıkardı. "Ah, işte burada," dedi ve birkaç kâğıdı kütüphane masasının üzerine yaydı. Grant hemen onun yanına geldi. "Sen Gördün mü?" Linley bir parmağını bir sayfa dolusu not üzerinde gezdirerek devam etti. "Uygunsuz bir şey yok, sadece..." O biraz beceriksizce Sayfaları karıştırırken birden küçük bir kâğıt karesi kayarak yere düştü. Vivien hemen gidip onu aldı. Kahverengi balmumuyla mühürlenmiş ve "V. Devane, White Rose Cottage, Forest Crest in Surrey" adresine gönderilmiş bir mektuptu bu.

"O da ne?" Grant sordu.

Vivien sessizdi, mektubun yüzüne bakıyordu. "Beyaz Gül Kulübesi" ifadesi, kelimelerin oluşturulma şekliyle ilgili bir şey onun içine ulaşmış gibiydi.

Uyuyan anılar ve onları itip kakmak. Dudakları aralandı ve adresi sessizce tekrar tekrar okudu.

"Ee, Linley?" Grant, Vivien'in konsantrasyonunu bozarak sordu.

Doktor omuz silkti, aslında biraz utangaç görünüyordu. "Aman Tanrım. Bunu unutmuştum."

"Nereden geldi bu?" Grant sabırsızlıkla sordu. "Bayan

Duvall onu onayladığım gün buraya bıraktı. Hamilelik. Size söylediğim gibi, oldukça sıkıntılıydı. Onun içinde ayrılmak için acele ederken, retikülünü düşürdü. İçindekiler Dışarı döküldü ve onları tekrar içeri taşıdı. Evimden ayrıldıktan sonra, belli ki birine göndermeyi düşündüğü bu mektubu gözden kaçırdığını fark ettim. Bir sonraki ziyaretinde ona geri vermek niyetindeydim. Mektubu dosyayı saklamak için."

"Mektubun önemli olabileceği hiç aklınıza gelmedi mi?"

"Ben meşgul bir adamım Morgan," dedi doktor savunmacı bir tavırla, sırık gibi kollarını göğsünde kavuşturarak. "Hastalarımın yazışmalarını denetlemekten daha önemli işlerim var. Şimdi beni azarlamaya devam edebilirsin. ya da o lanet şeyi açıp okuyabilirsiniz."

Vivien mührü çoktan kırmıştı. Düzgünce buruşturulmuş kâğıdı açtığında çiçekli bir yazıyla yazılmış birkaç satır buldu. Bazı kelimeler alelacele karalanmış, birkaç harf yarım bırakılmıştı.

Canım benim,

Hayır, kasabaya gelmemelisin. Burada bir sorun var ama üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil. Ben gidiyorum. Birkaç küçük meseleyi halledip Surrey'e geleceğim. Yakında beraberiz, canım-

Vivien

Grant'in omzunun üzerinden okuduğunun farkında olmayan Vivien mektuba bakmaya devam etti. "Bunu bir sevgiliye mi göndermek istemişti?" diye mırıldandı.

"Muhtemelen."

"Sence şimdi orada olabilir mi? Bu Beyaz Gül Kulübesi'nde?"

"Öğreneceğiz. Bugün oraya gidiyorum," dedi Grant. "Bow Street'te Cannon'a rapor verdikten hemen sonra."

"Ben de seninle gelmek istiyorum."

"Orada kimlerin olacağını ya da ne bekleyeceğimizi bilmiyoruz. Burada daha güvende olursunuz."

"Ama bu hiç adil değil!" Vivien haykırdı. "Eğer gerçek Vivien Surrey'deyse, ben de onu görmek istiyorum. Onun yerine nasıl geldiğimi açıklayabilir. Kim olduğumu bile biliyor olabilir. Seninle gelmeliyim!"

"Hayır," dedi Grant. "Londra'da kendi evimin korumasında kalacaksın. Runner'lardan birine Beklediğimden daha uzun süre uzak kalmam gerekirse diye bu akşam seni izlemekle görevlendirildi." Kızın mutsuz ifadesini gören adam, bir kolunu kızın beline doladı ve yumuşak bir sesle konuştu. "Saçının tek bir telini bile riske atmayacağım. Surrey'de ne bulabileceğimi bilmiyorum ve

Burada kalıp güvende ve rahat olmanızı tercih ederim.
Bırakın bu işi tek başıma halledeyim."

Vivien başını salladı, onun kendisi için duyduğu endişeyle rahatladığını hissetti. "Mümkün olduğunca çabuk dönecek misin?" diye sordu.

Dudakları kızın alnına değdi ve kız onun tenine karşı gülümsediğini hissetti. "İnan bana... dünyada olmak istediğim tek yer senin olduğun yer."

Eve dönüş yolundaki kısa yolculuk sırasında kucağındaki mektuba bakan Vivien, parmağının ucuyla kadınsı yazının izini sürdü. V. Devane... Bu isim onu rahatsız ediyor, çekiştiriyordu. Diğer pek çok şey gibi bu da tanıdık geliyordu ama gerçek bir anıyı çağırıştırmıyordu. V. Devane...

"Vivien'in yatak odasında, tuvalet masasının yanındaki küçük tabloyu hatırlıyor musun?" diye sordu. "Beyaz güllerle kaplı bir kır evi... ve Devane tarafından imzalanmıştı. Resmini yatak odasında sakladığına ve başı sıkıştığında ona koştuğuna göre, bu adam onun için çok şey ifade ediyor olmalı. sorun." Grant sonundamektubu almak için elini uzatana kadar mektupla oynadı.

"Onu parçalara ayırmadan önce bana ver," dedi.

Vivien itiraz etmeden mektubu teslim etti. "Vivien'in hâlâ hayatta olduğuna gerçekten inanıyor musun?" diye sordu usulca.

Eli dizinin üzerine kaydı ve onu sıktı. güven verici bir şekilde. "Sanırım bir kedi gibi ayaklarının üzerine düştü."

Onun cevabıyla rahatlamıştı. "Ona karşı çok korumacı

hissediyorum. Onunla gerçekten akraba olup olmadığımı merak ediyorum. Sence o ve ben kardeş olabilir miyiz?"

"Birbirinize benzememek için çok fazla benziyorsunuz."

Gözlerini kapatarak gergin bir iç geçirdi. "Ailemi bilmek istiyorum... arkadaşlarımı... Neden kimsenin beni aramıyor gibi görüldüğünü bilmek istiyorum. Bir insan birileri fark etmeden ortadan kaybolamaz... Beni özleyen kimse yok mu?" Sesi neredeyse bir fısıltıya dönüştü. "Beni seven kimse yok mu?"

"Evet."

Vivien irkilerek onun maksatlı yüzüne bakarken kalbi hızla çarpmaya başladı. Kendisinden bahsediyor olmalıydı, merak içinde düşündü.

"Eğer Vivien'i bugün bulursam," dedi Grant, yeşil gözleri sıcaklıkla doluydu, "bu seninle benim aramda hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Ve hafızanı geri kazandığında, neyi ya da kimi hatırladığın umurumda bile olmayacak. Geçmişinin bir parçası olmadım... ama geleceğin olmaya niyetliyim."

"Eğer dün gece için bir şekilde tazminat ödemekten bahsediyorsan," diye kekeledi, "sana zaten bunun gerekli olmadığını söyledim-"

"Hayır, ondan bahsetmiyorum. Sana olan hislerimden bahsediyorum."

Sözleri hem sevinç hem de dehşet yarattı. Vivien, Grant Morgan gibi bir adam tarafından seilmekten daha büyük bir mutluluk düşünemiyordu. Bununla birlikte, bekâretini aldığı için Grant Morgan'ın hâlâ suçluluk duymasından korkuyordu ve sırf "mahvolduğu" için ona evlenme teklif etmesini istemiyordu. Her şeyden önce, onun üzerine yıkılmış bir yükümlülük olmamalıydı. Ve onun ne yaptığını unutmamıştı. bir keresinde evlilik konusunda söylemişti. Bir eşe ihtiyacı olmadığını söylemişti ona. Ona sadık kalmak istememişti.

bir kadın için bir ömür boyu. Sesi daha az emin, daha az alaycı çıksaydı... ama   pheyeye yer bırakmamı tı. Ve bu nedenle, aslında hiç istemediği bir gelinle evlenirse, sonunda ona kızabilirdi.

"Bana söz verme," diye yalvardı ve adam bir şeyler söylemeye ba ladı ında parmaklarıyla onu susturdu. "Henüz değil."

Elini tutarak parmaklarını ve avucunu öptü ve Bile indeki kırıl an damarları. "D nd    mde konu uruz."

Araba durdu ve Vivien evde olduklarını fark etti. "İyi yolculuklar" dedi, parmakları onunkilere sıkıca sarılırken.

"Merak etme," dedi. "Vivien Duvall'ı bulup bu iğrenç karma ayı çözmek niyetindeyim. Ve ondan sonra..." Durakladı ve yüzünü buru turdu. "Ondan  z r dileyeye im, lanet olsun."

"Yapacak mısınız?" Kız  a kınlıkla ona baktı, dudakları usulca aralandı.

"Beni  ld rse bile." Kendiyle alay eden bir sırıtı  dudaklarını büktü. "Olabilir," diye ekledi kısa bir kahkaha atarak ve arabadan inmesine yardım etmeden önce bir öpücük  almak için öne e ildi.

On üç

Küçük Forest Crest köyü Surrey'in fundalık arazisinde yer **alıyordu.** Bozulmamış ve çevresindeki karaçalı ve fundalık yamaçlar tarafından yarı gizlenmiş olan Forest Crest

İki ana caddesi, bir kilisesi ve akasya ağaçlarıyla dikilmiş bir yeşili vardı. Görünüşe göre yusufçuk Birkaç dükkân tabelasına ve köy hanının önüne oyulmuş, köyün sembolü haline gelmiş bir şey. Gerçekten de yeşil alanın etrafında havada vızıldayan pek çok yusufçuk vardı. Orta caddenin kenarında arabasını durduran Grant, köy fırınına girdi. Hava sıcak ve tatlıydı ve dükkânın içine doğru ilerlerken takdirle soludu.

Kaslı kolları olan tombul bir kadın, kuzine ocağın derinliklerinden bir yığın büyük çörek çıkarıyordu. "Biraz unlu mamul alır mısınız, efendim?"

Grant başını salladı. "Teşekkür ederim ama ben Beyaz Gül Kulübesi'ni arıyorum... Bana nerede bulabileceğimi söyleyebilir misiniz?"

"Evet. Yıllarca köyün okul müdürü ve kızı Devanes tarafından kullanıldı. Çok hoş bir çifttiler, her zaman kitaplarla iç içeydiler ve etrafları çocuklarla çevriliydi. Ama zavallı Bay Devane iki yıl önce kalp yetmezliğinden öldü. Kızı hala orada yaşıyor. Kulübeyi takip edin

Tüm Melekler Kilisesi'nin yanından geçen sokağa. Fundalıkta kulübeyi görecekşiniz. Kızı korkutmamaya dikkat edin, ürkek bir tiptir. Onu haftalardır kasabada görmedik. Sadece hizmetçi." Durakladı ve kaşlarını hafifçe çatarak sordu, "Onunla ne işiniz olduğuunu sorabilir miyim, efendim?"

Gölümsedi. "Sorabilirsin ama söylemem."

Fırıncının karısı kıkırdadı. "Kapısının önünde yakışıklı bir delikanlı belirlediği için şanslı bir kız olduğuunu söyleyebilirim. Elveda!"

Arabasına dönen Grant, sabırsız bir şekilde kurdeleleri sallayarak atları ileri doğru itti. Hafif curricle Grant saz ve ahşap kulübeye varana kadar engebeli yol boyunca zıpladı ve itişip kakıştı. Küçük yapı, yolun sonunda, gül ağaçlarının arasında duruyordu. Ortalık o kadar sessizdi ki Grant Yusufukların havayı döven kanatları ve çiçeklerin arasında gezinen böceklerin vızıltısı. Kalın ahşap direklerle çevrili kemerli kapiya yaklaşıırken güllerin ağır, tozlu kokusu etrafını sardı. Kulübe, taştan bir bahçe kulübesi ile bir peri masalının illüstrasyonuna benziyordu Yakınlarda porsuk ve söğüt ağaçlarının arasında bir dere akıyor.

Grant iki elinin parmaklarıyla kapiyı çalarken farkında olmadan nefesini tuttu. Evin içinde bir hareket hissetti, bir sıyrık, bir fısıltı, bir yabancıнын ziyarette geldiğine dair ani bir farkındalık. Bir süre sonra Bitmek bilmeyen uzun bekleyişin ardından kapiyı tekrar çaldı, bu kez yumruğunun yan tarafını kullanarak.

Kapiya genç bir aşçı kız geldi, siyah saçları mavi bir başlığın altında toplanmıştı, yüzü belirsizdi. "İyi günler efendim," diye mırıldandı.

"Burada yaşıyan bayanla konuşmak istiyorum."

"Evde değil efendim." Kız iyi yalan söylemiyordu. "Evde kimse yok."

İronik bir şekilde Grant, bir Runner ziyarete geldiğinde hiç kimsenin "evde" olmadığını düşündü. "Git onu getir," diye tavsiye etti.

usulca. "Çok az zamanım ve daha da az sabrım var."

Aşçı kız bariz bir sıkıntıyla kızardı. "Lütfen, efendim, gitmeyecek misiniz?"

O cevap veremedi, soğuk, kadifemsi bir ses geldi kulübenin içinde. "Onunla konuşacağım, Jane. Belki bu, gitmesi için uygun bir teşvik olur."

Grant kapıyı iterek ardına kadar açtı. Kulübenin orta odasında bir kadın duruyordu. Bir elbise giymişti. Dallı tülbent, narin kumaşı karnındaki şişliğin üzerine örtülmüştü. Grant'in bakışları hızla Hamile bedeninin üzerinde gezindi ve küçük, sabit bir elin tuttuğu tabancaya baktı.

Onun yüzünü gördüğünde silah hafifçe sallandı. "Aman Tanrım," diye nefesi kesildi. "Bu sensin. Morgan."

"Vivien?" Karanlık bir ironiyle dolu bir ses tonuyla onu teşhis etti. "Yoksa İngiltere'de sizden ikiden fazla mı var?"

On dört

Victoria. Sonunda sevgilisinin adını keşfetmişti. Grant, Londra'ya dönüş yolculuğu boyunca sık sık bu ismi kendi kendine tekrarlamıştı.

Victoria ve Vivien gerçekten de ikizdi. Vivien'in Fahişelik kariyerine başladığında soyadını Duvall olarak değiştirmişti. Victoria babasıyla birlikte Forest Crest'te kalmıştı.

Beyaz Gül Kulübesi'nde bir sıcaklık ve rahatlık hissi vardı, ancak Devanes'lerin kibar bir şekilde fakir oldukları açıktı. Evin akla gelebilecek her köşesi kitaplarla doluydu, eski ciltler yırtık pırtık örtüler. Duvarları, amatörce ama neşeli bir üslupla yapılmış küçük köy manzaraları resimleri kaplıyordu. tarzı. Hepsi aynı kişi tarafından imzalanmıştı. Victoria Devane.

Öğleden sonra Vivien'le konuştuktan sonra Grant, dışarıdan bakıldığında birbirinin aynısı olan iki kadının diğer her yönden tamamen zıt olabileceğine inanmayı hâlâ imkânsız buluyordu. Victoria zamanını okuyarak, yerel çocuklara ders vererek ve resim yaparak geçiren masum bir taşra beyefendisiydi, çayırdaki kucak dolusu funda topluyor. Vivien, tarafından

aksine, zevk düşkünü ve kendine hizmet eden biriydi... ahlaki pusulası kesinlikle çarpıktı. Grant'in zihninde, Vivien'ı, tehlikeyi kendisinden uzaklaştırmak umuduyla masum kız kardeşini kasıtlı olarak Londra'ya çekmekle suçladığı andaki konuşmalarından bir kalıntı vardı.

"Kendini kurtarmak için onu kurtların önüne attın," demişti Grant tüyler ürpertici bir gerçeklikle. "Onun seninle karıştırılmasını istedin ve öyle de oldu. Ve uygun bir şekilde Ondan kurtulduktan sonra burada yaşamaya ve onun gibi davranmaya karar verdin."

Bu çirkin suçlama Vivien'in kaslarının gerilmesine neden olmuştu. yüzünü öfkeyle işe çevirdi. Cevap verirken sesi tıslayan bir kedi gibi çıkmıştı. "Burada kalmayı seçtim çünkü kayıp kız kardeşimi aramaya gidecek durumda değilim. Bir süredir nerede olduğu ve ne olabileceği konusunda ona bir şey olmuş olabilir. Londra'ya gittiğinde orada olmadığımı fark ederse eve döneceğinden emindim. Bilgin olsun diye söylüyorum, ona bir mesaj gönderdim. şehre gel!"

"Bu mu?" diye alay ederek mektubu göğüs cebinden çıkardı.

Katlanmış parşömeni alan Vivien çabucak okudu. "Bunu nasıl aldın?"

"Dr. Linley'in ofisinde bırakmışsınız."

"Ben yapmadım!" demişti hararetle. "En kısa sürede gönderdim..." Birden durdu, parmakları dudaklarına gitti ve sesi azaldı. "Göndermiş olmalıyım," diye fısıldadı sonunda. "Mektubu gönderdiğimden neredeyse eminim ama... endişelenecek o kadar çok şey vardı ki... Oh, Tanrım!" Mektubu sanki bir yılanmış gibi yere düşürmüştü,

ve asık suratla ona baktı. "Victoria'nın kasabaya gelmesini hiç istemedim. İstenmediği bir yere izinsiz girmesi kendi hatasıydı. Burada kalmayı akıl etmesi gerekirken, başına gelenlerden dolayı kendimi suçlu hissetmeyi reddediyorum."

"Kimse senden kendini suçlu hissetmeni istemiyor," diye karşılık vermişti Grant. "Senden tek istediğim bana ve kız kardeşine yardım etmen.
-Birkaç soruya cevap vererek."

Vivien hemen sözünü dinlemiş, başının üzerinde dolaşan tehdidi bertaraf etmeye fazlasıyla hazır olduğunu belli etmişti. "Sana bilmek istediğin her şeyi anlatacağım," demişti. "Ancak, işimiz bittikten sonra konuşmak isteyeceğin başka biri daha var. Lord Lane."

Ne yazık ki Lord Lane bu akşam Londra'daki evinde bulunamamıştı. Kâhyadan nerede olduğunu öğrenmeyi başaran Grant, Lane'in boş zamanlarının çoğunu Boodles adlı kulübünde geçirdiğini öğrenmişti.
politikadan çok avcılık.

Gökyüzü karamsar bir şekilde gürlerken ve karanlık çökerken, Grant arabasını St. James Caddesi'ne sürdü. Sabırsızdı ve seyahat etmekten yorulmuştu ve Victoria'ya dönmeyi her şeyden çok istiyordu.

Sonunda ona ulaşacağı ve her şeyi açıklayacağı anı düşündükçe beklentiyle doluyordu... adını, kimliğini, başına gelenlerin nasıl ve nedenlerini. Onu güvende ve emniyette hissettirmek istiyordu. Çok şey yaşamıştı ve en kötüsünün geride kaldığını anlamasını istiyordu. Şu andan itibaren onun hayatını rahat ve zevkli hale getirecekti, yeter ki ona izin versin.

Grant daha önce hiç böyle hissetmemişti, kafası geleceğe dair planlarla doluydu, ruh hali iyimserliğe çok yakındı. Vivien Duvall ile ilgili karmaşayı sona erdirecek ve ardından Victoria ile mutlu olmaya çalışacaktı. Yıllarca bir Runner olarak hizmet ettikten sonra Sokak kavgalarından, isyanları bastırmaktan ve suçluları çayırlarda ve lağım çukurlarında kovalamaktan çok yorulmuştu. Artık zamanı gelmişti. başka bir zavallı piçin ayak işlerini yapmasına izin vermek... hayatta biraz keyif ve zevk bulmasının zamanı geldi.

Adını kulübün orijinal şef garsonundan alan Boodle's, beyefendilerin huzur ve rahatlama bulabileceği kasıtlı olarak sıkıcı bir yerdi. Ağır döşemeli sandalyelerde otururlar, puro ve konyaklarını yudumlarlar ve avcılık, atıcılık ve diğer kırsal uğraşların resimlerini izlerlerdi. Bu sakin ortamdaki tek ses, ara sıra duyulan gazete hışırtısı ve kahve odasında beyefendilerle ilgilenen bir hizmetlinin mırıltısıydı. Burası Grant'i asla gönüllü olarak kabul etmeyecek türden bir yerdi. Yeterli servete sahip olabilirdi ama seçkin bir aileye sahip değildi. Aile adı veya taşra mülkü ve avcılığı genellikle insan avı yakalamakla sınırlıydı.

Grant kulübe girdiğinde, beyefendilerin oturup sigara içtiği meşhur baş pencereye bakmak için durakladı. Hemen yanına, onu gördüğüne pek de memnun olmamış gibi görünen bir uşak yaklaştı.

"Efendim?" Kâhyanın yüzünde bir levreğin tüm ifadesi vardı. "İşinizi sorabilir miyim?"

"Lord Lane'i burada bulabileceğim söylendi. Ben Morgan, Bow Street ofisinden."

Kâhyanın gözlerinde küçük bir şaşkınlık parıltısı belirdi.
Açıkçası Boodle'ın bir müşterisinin

Bow Street işlerine herhangi bir şekilde karışmak istemiyordu. "Lord Lane sizi bekliyor mu, Bay Morgan?"

"Hayır."

"O zaman onu başka bir zaman aramanız gerekecek efendim. Ve başka bir yerde." Kâhya küçümseyerek kapının kenarına uzandı ve Grant'i dışarı çıkarmaya hazırlandı.

Büyük, çizmeli bir ayak kapının yoluna sıkıca dikilmişti ve Grant küstahça uşağa gülümsedi. "Bağışlayın beni, size yanlış bir izlenim verdim. İzin istediğimi düşünüyor gibisiniz. Gerçek şu ki, Lord Lane'i görmeye gidiyorum. Bu gece. Burada. Şimdi... hangi odada olduğunu söyleyecek misiniz, yoksa kendim mi arayayım? Unutmayın, aramalarım da her zaman düzenli olamıyorum. Bazen eşyalar kırılır."

Kâhyanın yüzü, iri yarı, asabi bir Bow Street Runner'ın yaratabileceği tahribatı düşündükçe panikle gerildi. Sessiz kulüpte dehşet saçıyordu. "Bu çok uygunsuz," diye soluk soluğa kaldı. "Müşterileri rahatsız etmemelisiniz. Çok korkunç. Sanırım Lord Lane kahve odasında. Eğer yapabiliyorsanız "En azından sağduyulu davranarak, size yalvarıyorum-"

"Tanıdığım en ağzı sıkı adam benim," diye garanti verdi Grant, sırtarak. "Tüylerini diken diken et, Lane'le biraz konuşacağım ve patronların daha beni fark etti."

"Bundan şüpheliyim," dedi kahya, davetsiz misafirin kutsal araziye adım atışını dehşet içinde izleyerek.

Yuvarlak masalarda bir grup sessiz beyefendi oturuyordu, at kılı döşemeli Hepplewhite sandalyelere uzanmışlardı. Beyaz panelli, tonozlu tavandan kalın kristal damlalı bir avize sarkıyordu. Kasvetli bir tablo

Şömine rafının üzerinde duran geyik avı, odaya erkeksi bir hava katıyordu. Grant'in başını çevirmesiyle Kahve odasına girdiğinde, seyahatten kalma tozlu giysileri ve kısa, buruşuk saçları üzerinden bir sürü yargılayıcı bakış geçti. Görünüşünden dolayı zarif bir şekilde utanmış gibi görünmeyi reddeden Grant, ateşin yanında tek başına oturan bir adam görene kadar her masaya spekülatif bir şekilde baktı.

Beyefendi zayıf ve uzun bacaklıydı, demir grisi saçları ve köşeli, derin çizgili bir yüzü vardı. Şahine benzeyen burnunun uzunluğuna bakarak bir gazeteye odaklanmıştı. Önündeki tabakta bisküviler, bir kaşık olgun Stilton peyniri ve bir tutam kırmızı reçel vardı.

Grant ölçülü bir adımla masasına yaklaştı. "Lord Lane," dedi sessizce. Adam gazetesinden başını kaldırmadı, ama kesinlikle duymuştu. "Ben Morgan, Bow Str'den-"

"Kim olduğumu biliyorum," diye mırıldandı Lane, kâğıdı bir kenara bırakmaya tenezzül etmeden önce son bir paragrafı bitirmiş gibi görünüyordu. Sesi kültürlüydü ama son derece kuru ve kırılıyordu, birbirine sürtünen eski kemiklerin sesi gibiydi.

"Seninle konuşmak istiyorum."

Lane'in tuhaf bir şekilde renksiz gözleri onu soğuk bir şekilde inceledi. "Kulübümde bana yaklaştırmaya nasıl cüret edersin!"

"İstersen başka bir yere gidebiliriz," diye teklif etti Grant, aşırı kibar ve alaycı olduğu her halinden belli olan bir tavırla.

"Benim istediğim Morgan, senin gitmen."

"Korkarım sizi memnun edemem lordum. Konuşmam gereken şey bekleyemez. Şimdi... burada arkadaşlarınızın önünde mi konuşalım, yoksa özel odalardan birinde mi?"

Lane, onları inceleyen yakındaki bir hizmetçiye baktı. Odanın kenarından endişeyle bakıyordu. Hizmetçinin bu beklenmedik davetsiz misafiri nasıl karşılayacağını bilemediği belliydi. Lane, "Sanırım kulüp yönetimine sizin buradan çıkarılmanızı ayarlamasını söyleyeceğim," dedi ve parmaklarını şaklatarak onlara doğru hızla yaklaşan hizmetçiye işaret etti.

Grant bir elini kısıtlayıcı bir hareketle havaya kaldırdı ve hizmetçiye duvarın yanındaki yerine geri gönderdi. Lane'e içtenlikle gülümsedi. "Oyun oynayacak havada değilim lordum. Aslında, şu kadar yakınım" başparmağı ve işaret parmağı arasında çeyrek inçlik bir boşluk -"Sizi buradan sürükleyerek çıkarmak ve sorgulanmak üzere Bow Street nezarethanesine götürmek."

Lord Lane'in çekik yanaklarında bir öfke kızarması belirdi. "Buna cüret edemezsiniz."

"Oh, yaparım," diye onu temin etti Grant. "Boodle'ın bir üyesini kahve odasında tutuklama fikri beni çok eğlendiriyor -sırf kulüp müşterilerine bunun yapılabileceğini göstermek için. Ama eğer bana yardımcı olmak ve aradığım cevapları vermek için çaba gösterirseniz kendimi tutacağım, efendim."

Lane'in gözleri iktidarsız bir öfkeyle parladı. "Seni iğrenç pislik parçası-"

"Biliyorum, biliyorum." Grant tedirgin bir şekilde ilerleyen hizmetçiye işaret etti. "Bir sürahi kahve lütfen. Sade olsun." Durakladı ve beklenti dolu bir kaşla Lane'e baktı. "Nerede konuşalım lordum?"

"Dört numaralı oda boş mu?" Lane hizmetçiye homurdandı.

"Sanırım öyle, lordum."

"Dört numara o zaman," dedi Grant. "Kahvemi oraya götüreceğim."

"Evet, efendim."

Tüm odanın dikkati üzerlerindeyken, iki adam masaların yanından geçip eşiği aştılar. Bir koridordan geçerek art arda sıralanmış özel odalara girdiler.

"Nüfuzumun boyutları hakkında hiçbir fikriniz yok," diye alay etti Lane. "İstersem baş yargıcınızı bir günde değiştirebilirim. Küstahlığın yüzünden seni zincire vurdurabilirim, seni cahil melez!"

Grant yumuşak bir sesle, "Vivien Duvall hakkında konuşalım," dedi. Lord Lane'in rengi başlangıç için iyi değildi, soluk bir parşömen rengine büründü. "Tanrı aşkına neden bahsediyorsun?"

Hizmetçi elinde kahve ve bisküvi dolu bir tepsiyle odaya girdi, Grant için bir fincan demledi ve hızla uzaklaştı. Kapı sıkıca kapandığında, Grant kahvenin yarısını tek bir yudumda içti ve sabit bakışlarını kaldırdı Lane'in dikkatli yüzüne baktı. "Bir ay önce biri onu öldürmeye teşebbüs etti," dedi. "Bu cinayeti aydınlabileceğinden şüpheleniyorum. konuya biraz ışık tutabilir."

Bu isim yaşlı adamın dişlerini gıcırdatmasına neden oldu öfkeyle. "O kötü niyetli sürtükle ilgili hiçbir şey söylemeyi reddediyorum."

"Benim de favori listemde değil," diye cevap verdi Grant. "Ama ondan nefret etmek için çoğundan daha fazla nedenin var, değil mi? Oğlunuzun intiharına neden olduğu için onu suçluyorsunuz."

Lane, "Harry'nin ölümünden o sorumlu," diye kabul etti. "Diğer pek çok kişiye de aynı şeyi söyledim."

"Ne şekilde sorumlu?"

Lord Lane duygularını gizlemek için çaba sarf etse de sesinde keder ve öfke titreşimleri vardı. "Oğlum yıllarca melankoliden muzdaripti. Bu durum onun her türlü aşırı davranışa yönelmesine neden oldu. O bir kumarbazlar ve hırsızlar için kolay av...ve kadınlar gibi Duvall yarattığı. Harry ile bir ilişkisi vardı ve ilişkisini bitirdiğinde oğlum kendini vurdu."

"Ona karşı tek suçunuz bu değil," dedi Grant. "Harry'nin ölümünden sonra Vivien onun oğlu Thomas'ı - tek torununuz- baştan çıkardı ve onunla evlenmek için planlar yaptı."

Lane'in duygularını gizlemeye çalıştığı uzun bir sessizlik oldu. "Torunumla ilgili hiçbir entrikadan haberim yok," dedi, sesi soğuk ve kuruydu.

Lane oldukça iyi bir yalancıydı, diye düşündü Grant ama mesele yaşlı adamın kalbine çok yakındı ve öfkesi gerçeği uzun süre saklayamayacak kadar büyüktü.

"Thomas'a bir komisyon satın aldın ve Vivien'in onun peşinde olduğunu öğrendiğinde onu Hindistan'a giden ilk gemiye bindirdin," diye devam etti Grant. "Sanırım kafirlere, vahşi av hayvanlarına ve egzotik hastalıklara göğüs germenin Vivien'in etkisine maruz kalmaktan daha güvenli olacağını düşündün. Tanrı bilir, belki de haklıydınız. Ama orada durmalıydınız lordum. Vivien'i öldürmesi için birini tutmak biraz fazla ileri gitmekti."

"Saçmalık," dedi Lane sert bir sesle. "O fahişenin ölmesini isteseydim, bunu kendim yapardım."

"Sizin konumunuzdaki erkekler bunu asla kendileri yapmaz. Ama görünüşe bakılırsa bir aptalı işe almanıza şaşırdım. senin kirli işlerini. İşini bitiremedi. Beceriksiz herif küçük, savunmasız bir kadını öldürmeyi başaramadı. Lichfield balosunun olduğu gece, Vivien'in hâlâ hayatta olduğunu gördüğünüzde öğrendiğiniz bir şey. Ve sen anlaşılır bir şekilde o piçin yapması için para aldığı işi bitirmesini istiyordu."

Lane'in yüzündeki zorlukla bastırılmış öfke kurnazlık ve kendini beğenmişlikle aşılanmış. "Bunların herhangi biri için ne kanıtınız var?"

"Soruşturmam sonuçlandığında ve kiralık katilinizi yakaladığımda yeterince kanıtım olacak."

Ve sonra garip bir şey oldu... Grant'in daha önceki dedektiflik yıllarında hiç olmamış bir şey. Savunma bariyeri aniden kırıldı ve Lane ona ışıltılı, muzafer bir kötülükle baktı. Ve dört kelimelik bir itirafta bulundu.

"Onu yakalayamayacaksınız."

Suçun kabul edilmesi tamamen beklenmedik bir şeydi. Grant, Lane'in yerinde olsaydı, süresiz olarak yalan söyler ve yaş, saygınlık ve siyasi nüfuz kalkanının arkasına saklanırdı. Lane'in suçu kabul etmesi için hiçbir neden yoktu. hiçbir şey itiraf etmedi. Ancak, daha sonra Grant, Lane'in sorumluluk duygusu ışığında bunun anlaşılabilir olduğunu düşünecektir. dokunulmazlık. Lane kendi konumundaki bir adamın, yani kraliyet ailesinden birinin, bir fahişenin ölümünden dolayı asla yargılanmayacağından emin olmalıydı. Üstelik Lane oğlunun intiharı yüzünden o kadar öfkeliydi ki, içten içe birilerinin Harry'nin ölümünün uygun bir şekilde gerçekleştiğini bilmesini istiyordu.

intikamını almıştı. Çok az yılı kalmış yaşlı bir adamdı ve tek oğlu elinden alınmıştı.

Grant hareketsiz bir şekilde Lane'e bakarken yaşlı adam adamın tüylerini diken diken eden sessiz bir kesinlik içinde devam etti. "Vivien Duvall yakında mezarının derinliklerinde olacak, katili İngiltere'den kaybolacak ve sen bunu durdurmak için hiçbir şey yapamayacaksın."

İçten içe sinirlenen Grant, kendine şunu hatırlatmak zorunda kaldı
Victoria kendi evinde güvendedi, onu koruyacak bir Runner vardı.

"İşe aldığınız embesil Vivien," dedi Grant yumuşak bir sesle. "Şimdiye kadar ona elini bile süremedi. Lanet olası pazarlığınızın başından beri yanlış kadının peşindeydi. Yanlış kadının, anlıyor musun? Saldırdığı ve Thames Nehri'ne attığı kadın - benim de Lichfield balosu. Vivien Duvall değil. Onun kız kardeşi. Vivien bunca zamandır saklanıyordu ve senin kiralık adamın onun masum kız kardeşini öldürmeye çalışıyordu."

"Bu doğru değil!" Lane o kadar hızlı ayağa fırladı ki sandalyesi geriye doğru devrildi. Belli ki Vivien Duvall'ın sağlıklı ve tehlikeden uzak olduğu iddiası onu çıldırtmaya yetmişti. Kaba kır saçlarının uçları bile öfkeyle çatırdıyor gibiydi. "Yalancı pislik! Böyle saçma bir iddiaya ancak bir aptal inanır-"

"Vivien'in kız kardeşi senin aptallığın yüzünden cehennemi yaşadı," dedi Grant, öfkesi kontrol edilemez bir sel gibi kabararak. "Ve yaşadığı kâbus bu gece sona erecek." Ne yaptığının tam olarak farkına varamadan, ellerinin tehditkâr bir mengeneyle diğer adamın boğazına dolandığını hissetti. "Sana daha önce

Ona ne yaptın?" diye sordu kalın bir sesle. "Bakalım iyi bir boğazlamadan ve Thames Nehri'nde uzun bir yüzmeden sonra nasıl hissedeceksin-"

"Çek... ellerini... üzerimden..." diye hırıldadı diğer adam.

"Bana adamının adını söyle, böylece buna bir son

verebilirim.

Lanet olası saçmalık," dedi Grant suratsızca. "Söyle bana, sen piç kurusu."

Lord Lane'in yüzü buruştu ve gözleri acı bir öfkeyle doldu. "Eğer bu doğruysa," diye boğuldu, "eğer onlardan iki tane varsa... emin olmak için ikisini de yok ettireceğim-"

"Asla. Bu iş bitti, anlıyor musun?" Parmaklarını Lane'in soluk borusu üzerinde kasten sıktı. "Onun adı," dedi. yaşlı adamın sulu gözlerine bir intikam meleği gibi bakarak acımasızca tekrarladı.

Lane, Grant'in yüzüne tükürük parçacıkları püskürten bir güçle ismi tükürdü.

Grant'in elleri aniden gevşedi ve karşısındaki nefes nefese kalmış, boğulmakta olan adama baktı. "Ne dedin sen?" diye sordu, kulaklarındaki ani rahatsız edici uğultuyu duymaya çalışarak.

Geriye doğru sendeleyeyen Lord Lane, bu ismi sanki bir küfürmüş gibi tekrarladı. "Keyes," diye tükürdü. "Neil Henry Keyes... senin lanet olası yoldaşlarından biri. Bir Runner." Sertçe güldü. "Paraya ihtiyacı vardı. Görevi yerine getireceğime dair bana güvence verdi. kolay olacak. Senin gibilerden birinin bu iş için yetersiz olduğunu kanıtlayacağını bilmeliydim. Ama başka birini işe alacağım, beni duyuyor musun? Vivien Duvall asla güvende olmayacak!"

Başını sallayan Grant kapıya doğru ilerledi,

bataklıkta ilerliyormuş gibi hissediyordu. Boğuluyordu,
nefes almak için savaşıyordu...

"Aman Tanrım," diye soluk soluğa kaldı, dehşet tüm tutarlı düşüncelerini çalmıştı. Hayatında ilk kez bu kadar büyük bir panik yaşadı ve bir an için hareket edemez hale geldi. Keyes bu akşam Victoria'ya göz kulak olması için görevlendirilen Runner'dı. Victoria, Grant'in onayıyla kendi katilinin ellerine teslim edilmişti. "Eğer ona bir şey olursa," diye fısıldadı Lane'e kısık sesle, "hayatın biter."

Onunki de öyleydi. Koştı, tökezledi, kulübün mezar gibi atmosferinden çıkıp dışarıdaki yağmurun soğuk şokuna doğru yırtarak ilerledi.

"Harry'nin hayatı sona erdiğinde benim hayatım da sona erdi," diye bağırdı Lane, Grant'in peşinden koşarken, sesi Boodle'ın üzerine çöken şaşkın sessizlikte yankılandı. Göğsüne muazzam bir acı yerleşti, sıkıyor, bastırıyordu ama artan öfkesi içinde bunu görmezden geldi. "Şu anda uğruna yaşadığım tek şey o sürtüğün öldüğünü görmek! O ölene kadar asla rahat etmeyeceğim, anlıyor musun? Ondan kalan son yaşam kırıntısını da kendi ellerimle ezmek zorunda kalırsam..."

Lane büyük salonun ortasında dururken, hizmetçiler ve müşteriler ona doğru koşuşturuyordu. O Etrafı karanlık bir bulanıklıkla çevriliydi ve göğsündeki ezici acı devam ederken, kalınlaşan sisin içinde bağırdı. arttı ve yayıldı. Şimdi eller onun üzerindeydi, sayısız ses onu sakinleştirmeye çalışıyordu ama bu onu daha da çileden çıkarıyordu. Bağırışları yerini ısrarlı intikam soluklarına bıraktı ve düşmeye başladığında zemin amansızca yükseldi... Asla vazgeçemeyeceği nefret denizinde eridiğini hissetti.

On beş

"Koşucu geldi, canım." Bayan Buttons kütüphane kapısında durdu. "Adı Bay Keyes ve iyi, nazik bir beyefendi, Sir Cannon'un önerebileceği en deneyimli adam. Bay Morgan ona çok değer verir. Biz de emin olmak için iyi eller."

Vivien, "Bay Morgan'ın yokluğunda işlerle ilgilendiği için Bay Keyes'e teşekkürlerimi iletin," diye mırıldandı. Elinde bir kitapla kütüphane penceresinin önünde durmuş, dışarıda yaklaşan fırtınaya bakıyordu. Bir bulut örtüsü öğleden sonrayı gece kadar karanlık hale getirirken, rüzgâr ağaçların ve bahçenin arasından süzülüyordu. Birkaç damla yağmur yağmaya başlamıştı; dolgun, ağır damlalar daha da kötüsünün geleceğini müjdeliyordu.

"Ona kendiniz teşekkür etmek ister misiniz, hanımefendi?" diye sordu kahya. "Kendisi giriş holünde bekliyor ve sizinle hemen konuşmaya niyetli görünüyor."

Vivien isteksizce, "Elbette," dedi. "Ona burayı gösterir misin?"

"Evet, bayan."

Şiir kitabını karnına yaslayan Vivien parmaklarını kabartmalı deri kapağın üzerinde gezdirdi ve derin bir iç çekti. Sohbet etmek istemiyordu. Grant'in hemen eve gelmesini istiyordu. Geçici olarak ulaşamayacağı bir yerde olduğunu bilmek onu garip bir şekilde huzursuz hissettiriyordu. Ona o kadar güvenmişti ki Ondan bir gün ve bir gece bile ayrı kalma düşüncesinden tamamen nefret ediyordu.

Ama bu tür duygulara kapılmasına izin veremezdi. İlişkileri çok yakında sona erecekti ve ayrıldıklarında bir parça saygınlığını korumalıydı. Onun ilgisini, gülümsemesini, arkadaşlığını nasıl arzuladığını açığa vurmak sadece ikisini de utandırırdı. Kadın Grant Morgan'dan yoksun bir hayatla karşı karşıyaydı ve onsuz yapmaya kendini alıştırsa iyi olacaktı.

Nefes alış verişini sessiz ve derin hale getiren Vivien, kitaptaki endişeli tutuşunu gevşetti ve tam Bayan Buttons Runner'ı odaya getirdiğinde döndü. Bay Keyes bir Orta boylu bir adam, somon rengi pahalı bir palto giyiyordu. Bir elinde geniş kenarlı gri bir şapka tutuyordu. Çekici ve oldukça gösterişliydi, gümüş rengi saçları kabarık ve rüzgârda savruluyordu. Vivien gözlerini ondan alamıyordu. Züppe görünüşü, Bow Street Runner'ın nasıl görünmesi gerektiğine dair fikirleriyle çelişiyordu. Ağzını kibar bir gülümsemeyle şekillendiren Vivien, adam ona yaklaşırken reverans yaptı. Bayan Buttons küçük bir mırıltıyla gitmeye başladı.

Keyes hafif bir dokunuşla onu durdurdu. "Lütfen bekleyin, Bayan Buttons," dedi. "Bayan Duvall'a söyleyeceklerimi siz de duyabilirsiniz."

"Evet, efendim." Ellerini birbirine kavuşturan hizmetçi kadın itaatkâr bir şekilde durdu, alnı bir dokunuşla Şaşkınlık.

"Öncelikle, Bayan Duvall," dedi Koşucu yaşlı bir sesle. "Sizi koruma görevi bana verildiği için en hafif deyiimiyle memnunum."

"Teşekkür ederim," dedi Vivien, dışarıdaki yağmurun yavaşlamaya başladığını, ağırlığının gökyüzünde asılı kaldığını fark ederek. "Bayan Buttons bana sizin çok iyi olduğunuzu

"Benim tarafımdan saygın-" Ani bir şaşkınlıkla durdu ve yüzüne ve boynuna dikenli bir renk yayıldı. "Bay Morgan tarafından," diye boşuk bir ses çıkarmayı başardı. Başka hangi

Kendini tutmasaydı ihanet sözcükleri ağzından kaçacak mıydı? Benim... Sahiplenmeyi ve bağlanmayı ifade eden bu kelimeyi Grant'e uygulamaya hakkı yoktu. O hiçbir anlamda onun değildi. Kendini nasıl bu kadar kolay unutabiliyordu?

Sürç-i lisanını görmezden gelen Keyes, görünüşe bakılırsa şaşkınlığını örtmeye çalışıyordu. Çekici, yıpranmış yüzü bir gülümsemeye buruştu. "Bay Keyes'i haklı çıkarmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Morgan'ın bana olan güveni."

"Teşekkür ederim, Bay

Keyes."

"Bu arada," diye dikkatle devam etti, "planlardaki küçük bir değişikliği size bildirmek zorundayım. Üzülmeyin, tehlikede değilsiniz ama buraya gelmeden hemen önce Sir Ross'tan sizi derhal Bow Street'e götürmem gerektiği haberini aldım."

Vivien şaşkınlıkla, "Burada kalmayı tercih ederim," dedi ve eli boğazına gitti.

Keyes başını salladı. "Anlıyorum, Bayan Duvall. Ancak Sör Ross, Morgan'ın yokluğunda yeni bilgiler edindi ve bu nedenle sizin ofisinde bulunmanızı talep etti."

"Bu ne tür bir bilgi olabilir, efendim?" Mrs.
Buttons öne çıkıp Vivien'in yanında durarak sordu.

Keyes üzgün iki kadına hafifçe gülümseyerek, "Bunu söylemeye yetkim yok," diye cevap verdi. "Ama sizi temin ederim, Bay Morgan uymanızı isteyecektir. Ve kesinlikle Londra'da Bow Sokağı dört numaradan daha güvenli bir yer yok."

"Orada ne kadar kalmam gerekiyor?" Vivien sordu. "Ta ki Bay Morgan dönüyor mu?"

"Muhtemelen." Birden ağzından bir sabırsızlık seğirmesi çıktı. "Gelin Bayan Duvall, zaman kaybediyoruz. Sir Ross Size hemen ona kadar eşlik etmemi istedi."

"Pekâlâ." Vivien bu beklenmedik durum karşısında tedirgin olmuştu. plan değişikliği. İçini hoş olmayan bir duygu kapladı. Bay Keyes iyi bir adam gibi görünüyordu ama onda hoşlanmadığı, tanımlaması zor bir şey vardı. Görünüşe göre güler yüzlü hali Sürüngeimsi ve soğuk bir şey. İçgüdüsel olarak ondan kaçmak istedi. Kalbi hızlanmış, endişeli, düzensiz bir staccato ile atmaya başlamıştı. Zihni hiçbir şeyi ayırt edemezken vücudunun verdiği tepki oldukça şaşırtıcıydı. bunun için makul bir sebep.

Ondan kaçma arzusu içinde güçlü bir şekilde yükseldi, bu da düpedüz koşmaya başlamasını engellemeyi zorlaştırdı. "Bayım. Keyes," diyebilirdi, "hizmetçilerden birini yanıma alabilir miyim? Biraz kadın arkadaşlığı istiyorum."

Bayan Buttons bu fikri açıkça onaylayarak, "Mary seninle gelecek," dedi.

Keyes hemen başını salladı. "Buna hiç gerek yok. Bu sosyal bir ziyaret değil Bayan Duvall, resmi bir iş. Sakıncası yoksa hemen gitmeyi tercih ederim. Fırtına daha da şiddetlenmeden."

Vivien hizmetçiyle uzun, sorgulayıcı bir bakış alışverişinde bulundu. "Güvenilir biri mi?" diye sordu kendi bakışları, Bayan Buttons ise sessizce, "Sanırım," diye cevap verdi.

Bayan Buttons'ın endişeli olduğu belliydi ama kırılmış başı çaresiz bir kabullenişle eğik duruyordu. "Bayan Duvall,"

"Eğer Bay Keyes gitmeniz gerektiğini söylüyorsa, bu konuda söylenecek fazla bir şey olduğunu sanmıyorum," diye mırıldandı. Alnında sıkıntılı bir kaş çatıldı. "Ve o haklı, senin için Bow Street'ten daha güvenli bir yer yok."

Vivien pencereden görünen kararmakta olan gökyüzüne baktı. "Pekâlâ," dedi sakince. "İzin verirsiniz Bay Keyes, ayakkabılarımı değiştirmek ve kapüşonlu bir önlük giymek istiyorum."

"Elbette, Bayan Duvall."

Vivien bir adım geri çekildi ve dikkatle ona baktı. A Hafıza beyrinde kaynayıp kıvranıyor, unutkanlık duvarını ısrarla zorluyordu. "Efendim... daha önce tanışmıştık, değil mi?"

"Sanmıyorum, bayan." Adamın bakışlarındaki sarmal düşmanlık, kızın midesinde ani bir korkuya neden oldu. Adamın ondan hoşlanmadığını fark etti. Onun hakkındaki korkunç söylentileri duymuş olmalıydı -ya da gerçek Vivien'i- ve hepsine inandım.

Bir gök gürültüsü sessizliği yırttı ve Keyes başını çevirerek yaklaşan karanlığa baktı. Adamın profilindeki bir şey, burun köprüsündeki küçük kambur, saçlarının ana hatları, çenesindeki küçük çıkıntının boğazının yumuşak kıvrımlarıyla buluşma şekli, sinirlerinin alarm çığlıkları atmasına neden oldu.

Keyes ona dönüp baktı ve yüzündeki gerginliği fark etti.
"Fazla vaktimiz yok, Bayan Duvall."

Döndü ve odadan çıktı, panik içinde sızmaya ve yayılmaya başlamış olsa da kendini normal yürümeye zorladı. Derin nefesler alarak omzunun üzerinden hızlıca bir bakış attı. Keyes merdivenlerin dibinde duruyordu. onu dikkatle izliyordu. Onu cehennemin derinliklerine sürüklemeyi planlayan kötü niyetli bir zebaniye benziyordu.

Tek istediği odasının güvenliğiydi, kapıyı kapatıp kilitlemek ve saklanmak. Merdivenler sanki bir Önünde dağın yamacı vardı ve yukarı doğru tırmanırken biraz tökezledi. Sonsuzluk geçtikten sonra kendini odasının kapısının önünde buldu. Beceriksizce Kendini içeri kapattı ve orada titreyerek durdu. Boğulma hissi içinde kaybolmuştu, nefes almak için zorlanıyordu, uzuvları bıçak gibi kesen soğuğa karşı sertleşiyordu. etrafını sardı. "Grant." Adını bir ses tonuyla söylemeye çalıştı. Yardım için çaresizce yalvarıyordu ama fısıldama yeteneğini bile kaybetmişti. "Grant-"

Ve hafızası üzerine hücum ederken dizlerinin üzerine çöktü. Saldırıya uğradığı gece... acımasız yüzlü gümüş saçlı adam... boğazına kilitlenmiş sırim gibi eller, başparmaklar nefes borusu tıkanana kadar boğazını kazıyordu. Karanlık onu tüketirken nefes alma mücadelesini kaybetti... ve sonra nehrin cezalandırıcı soğukluğu, siyah su onu yüzeyin altına çekti.

Bunu ona Bay Keyes yapmıştı. Bunu ruhunun derinliklerine kadar biliyordu. Onu öldürmeye çalışmıştı ve bir kez başarısız olmuştu, tekrar deneyecekti.

Bir anlık ihanet duygusu dehşetini yarıp geçti.

Grant... Onu buraya nasıl gönderirsin? Beni burada onunla nasıl bırakırsın?

Ama bu onun hatası değildi, kalbi inatla ısrar etti. Bunu ona asla kasıtlı olarak yapmazdı.

O ana kadar bir sığınak gibi olan bu yerde tehlikedeydi. Titreyerek, soluk soluğa, sürünerek yatağın başucundaki dolapta saklı olan cezveye gitti ve öndeki gizleyici kapıyla uğraştı. Ama bir an içinde mide bulantısı dalgası azaldı ve ciğerlerini büyük bir yudum havayla doldurdu.

Gözlerini kapatarak maun dolabın pürüzsüz kenarına yaslandı ve sıcak, nemli yüzüne değen ahşabın serinliğinin tadını çıkardı. Haftalardır ilk kez kendi adını biliyordu. "Victoria Devane," dedi yüksek sesle. "Ben Victoria'yım." Dudakları seslerin sayısız tekrarıyla hareket etti... adı, gerçek adı. Zihnindeki tüm mühürlü yerlerin kilidini açan bir anahtar gibiydi. Geçmişine ait görüntüler önünden geçiyordu... günlerini kitaplarla meşgul olarak ve okul çocuklarını ziyaret ederek geçirdiği kır evi. Köydeki arkadaşları... uzun zaman önce deniz kıyısına yaptığı bir gezi... babasının cenazesi.

Gözlerini sıkıca kapatarak babasının sabırlı ve nazik yüzünü hayal etti. Bilgin bir adamdı o. Filozoftu, kitaplarını dış dünyanın sert gerçekliğine tercih ederdi. Victoria ona hayrandı ve onunla birlikte saatlerini ve günlerini okuyarak geçirmişti.

Hiçbir erkeği romantik anlamda sevmemişti, sevmek de istememişti. Annesi Forest Crest'i terk ettiğinden beri, Victoria sadece babası ve nadiren gördüğü kız kardeşiyle ilgilenmişti... Başka kimseye yer yoktu. Aşk çok tehlikeliydi; yalnız ve güvende kalmak çok daha iyiydi. İçinde

Köyün sessiz cennetinde, kendine bakmak dışında çok az sorumluluğu vardı. Sorumsuz kız kardeşi başını baş edebileceğinden daha fazla belaya sokmasaydı, asla uzaklara gitmeye cesaret edemezdi.

Kendini, anılarını, kimliğini yeniden keşfetmenin verdiği rahatlama çok büyüktü. Ancak alt kattaki adam onun kız kardeşinden başkası olduğuna ikna olmayacaktı.

"Ah, Vivien," diye fısıldadı titreyerek. "Eğer bunu atlatabilirsem, sana çok şey borçlu olacağım."

Yanağından çenesinin kenarına doğru süzülen bir damla teri sildi. Kendini bir kediyle aynı fıçıya hapsolmuş bir fare gibi hissediyordu. İlk dürtüsü yatağa girip yorganı başının üzerine çekmek ve Keyes'in onu yalnız bıraktı. Ama tabii ki bırakmayacaktı. O onu buradan çıkarmak için ısrar edecekti ve hizmetçiler onu durdurmak için hiçbir şey yapmayacaktı. Ona inanacaklarına ona inanırlardı... hafıza kaybının onu dengesizleştirdiğini varsayarlardı. Saygıdeğer Bow Street Runner'ın acımasız bir katil olduğuna dair herhangi bir iddiası asla kabul edilmeyecekti.

Keyes onu nereye götürmek istiyorsa. kesinlikle Bow Sokağı değildi. Çaresizce ne yapacağına karar vermeye çalıştı. Grant uzaktayken, onu koruyacağına güvendiği tek kişi Sör Ross'tu. Hemen ona ulaşmalıydı. Dudaklarından ürpertici bir iç çekiş kaçtı ve nemli alnını koluyla sildi. Tam olarak nerede olduğunu bilmiyordu. Bow Street'teki ofisin Covent Garden'ın diğer tarafında bir yerde olduğunu söyledi. Ama burası çok bilinen bir yerdi, bulması o kadar da zor olamazdı.

Aklına ikinci bir düşünce gelmeden hemen harekete geçti. Aceleyle gardıroba gitti ve koyu yeşil uzun bir elbise buldu. kollu bir önlük ve saçlarını ve yüzünü gizleyen kıvrımlarla örtülü bir kapučin "keşiş" başlığı. Giysiyi giydikten ve ayakkabılarını bilek hizasındaki yürüyüş botlarıyla değiştirdikten sonra yatak odasının kapısını açtı ve boş koridora baktı.

Titreyen parmaklarıyla kapı pervazının kenarını sıktı. Tüm içgüdüleri dehşete düşmüş bir tavşan gibi ileri atılmasını isterken dikkatli davranmak zordu. Damarları zorlukla kontrol altına alınmış bir alarmla atıyordu. Koridora doğru temkinli bir adım attı, sonra bir adım daha attı ve merdivenlere doğru hızlı bir yürüyüşe geçti -ana merdivene değil, evin arka tarafında hizmetlilerin kullandığı küçük, dolambaçlı merdivene. Küçük camlı pencerelerden sızan gri ışık, onu aydınlatmak için en ufak bir bahane sağlıyordu. dar merdivenler boyunca aceleyle inmeye başladı. Elleri sık aralıklarla demir korkulukları kavırıyordu, Ayakları basamaklardan aşağı uçarken dengesini sağladı.

Birinci katın sahanlığında gölgemsi bir şekil belirdi ve Victoria boğazına tırmanan bir çığlıkla durdu. İlk aklına gelen Keyes oldu... ama hemen sonra bu şeklin küçük bir kadına ait olduğunu fark etti. Katlanmış çarşaflarla dolu bir sepet taşıyan hizmetçi Mary'ydi.

Hizmetçi durdu ve ona şaşkınlık ve kafa karışıklığıyla baktı. "Bayan Duvall?" diye sordu tereddütle. "Burada, hizmetçilerin merdivenlerinde ne yapıyorsunuz? Sizin için getirebileceğim bir şey var mı? Ne yapabilirim-"

Victoria alçak ve acil bir sesle, "Beni gördüğünü kimseye söyleme," dedi. "Lütfen, lütfen, Mary. Herkesin hâlâ odamda olduğumu düşünmesini istiyorum."

Hizmetçinin bakışları onun akıl sağlığını sorgular gibiydi. "Ama dışarıda böylesine korkunç bir fırtına varken nereye gidiyor olabilirsin ki?"

"Kimseye söylemeyeceğine söz ver."

"Ne zaman döneceksin?" diye sordu hizmetçi. endişeyle. "Hanımefendi, eğer size bir şey olursa ve ben sizi giderken gördüğümü kimseye söylemezsem, işimi kaybedebilirim. Kendimi sokaklarda bulabilirim! Lütfen hanımefendi, bir yere gitmeyin-"

"Mary," dedi Victoria umutsuzca, "bunu yapacak zamanım yok. Burada dur. Bay Morgan eve döndüğünde geri geleceğim. Ama bu arada, bundan kimseye bahsetmeyin. Ya da mecbur kalırsanız, en azından birkaç dakika bekleyin. Bu benim için ölüm kalım meselesi."

Victoria hizmetçinin yanından geçip hızla bodruma doğru ilerledi. Son sahanlığa ulaştıktan sonra kömürlüğün kapısını geçti ve ardından mutfak bölümüne geçti. Neyse ki dışarı açılan kapıya gidip iterek açtığında başka hizmetçiyle karşılaşmadı.

Hava yağmur vaadiyle ağır ve elektrikliydi. Derin bir nefes alan Victoria, küçük bir servis yolundan geçti ve kapalı bahçeye giden çakıllı patika boyunca aceleyle ilerledi. Kalın kavak çitleri, sarmaşık kaplı tuğla duvarların tepesinden dışarı taşıyordu. Alınlıklı bir bahçenin altından geçti. kemeri ve elli ayak uzunluğundaki bahçenin uzunluğu boyunca, rüzgar sandalyeleriyle çevrili taş bir masanın etrafından dolanarak ve çiçek açan nektarin ağaçlarının taş saksıları.

Kalbi eforla çarpmaya başladı ama bahçenin arka tarafındaki kapıdan çıkarken hızı azalmadı. Ana evden uzaklaşırken attığı her adımda bir içinde bir umut ve rahatlama duygusu kabardı. Etrafında

dolaştı

Ahırları ve araba evini geçip King Street'in arka sıralarındaki evlerin bulunduğu sokağa doğru hızla ilerledi.

Evi terk etmenin yapılacak en doğru Şey olduğuna dair aklında hiçbir Şüphe yoktu. Keyes orada kalsın ve onu köşeye sıkıőtırdıėını varsaysın. Keyes onun ortadan kaybolduğunu fark ettiğinde çoktan gitmiş olacaktı. Victoria onun çoktan gitmiş olduğunu fark ettiğinde yaőayacaėı hayal kırıklığını hayal etti ve dudaklarından gergin, neredeyse baş döndürücü bir kahkaha döküldü. Kadın Adımlarını hızlandırdı, Covent Garden'ın hoş karőılanan telaőına ve kargaőasına doğru ilerledi.

Taőıt yolunun büyük ve pürüzsüz taőları, bahçe meydanına doğru ilerledikçe pürüzlü ve çakıllı bir hal alıyordu. Victoria, kapüşonunu yüzüne doğru çekerek taş dőeli yürüyüş yolundan ayrılmadı. Zarif evlerin yürüme yollarındaki toprağı yıkayan paspas arabalarının yanından geçti.

Demir dirseklere asılı kandil küreleri, keman ve tef alan seyyar müzisyenler. Sokak arabalar, yk arabaları, at arabaları ve hayvanlarla gümbürdüyor, kulaklarına saldıran bir ses yığını oluşturuyordu.

Birkaç damla yağmur daha düşerek puslu havaya yayılan duman ve gübre kokularını hafifletmeyi vaat etti. Ancak fırtına sanki başlamak için bir işaret bekliyormuő gibi duruyordu. Ayaklarında metal halkalar olan bayanlar beyler őemsiyelerini kollarının altında sıkıca tutarken ve tepelerindeki bulut örtüsüne kaçamak bakışlar atarken, kaldırımında őangır őungur sesler çıkartıyordu. Erken gelen karanlık manzaraya uğursuz bir hava katarken Victoria önlüğünün kıvrımlarının altında titredi.

Bow Caddesi sadece kısa bir yürüyüş mesafesindeydi, dedi kendi kendine.
Covent Garden'dan geçecek, mümkün olduğunca göze çarpmayacak ve sonra Cannon'un ofisinin güvenliğine ulaşacaktı.

Vivien'in aşığıya dönmesini beklerken Bay Keyes'in isteğı üzerine Bayan Buttons şarap getirdi. Şarabın sapını tutarak

Nadir bulunan I. Charles gümüş şarap kadehini baş ve işaret parmaklarının arasına alan Keyes, parçayı yakından inceledi. Şekli zarif bir sadelikteydi, ağız kenarı hafifçe dışa çekikti, kâse pürüzsüzdü

ve son derece cilalı. "Morgan kendisi için çok iyi şeyler yapmış," diye yüksek sesle düşündü, sesi tamamen hayranlık dolu değildi. "Tanıdığım tüm Runner'lardan daha zengin. Göze batan işleri yapmakta usta, değil mi?"

"Bay Morgan çok sıkı çalışıyor efendim," diye cevap verdi kahya, işvereni adına belli belirsiz bir savunma duygusuyla. Morgan zeki, cesur ve ünlü bir adamdı; başarıları için cömertçe ödüllendirilmesi en doğrusuydu.

"Hepimizden daha zor değil," diye gözlemledi Keyes, ağız bir gülümsemeye dönüşürken gözleri soğukkanlılığını koruyordu. "Yine de o bir kral gibi yaşıyor, oysa ben..." Sesi soldu ve sanki söylediklerinden pişman olmuş gibi ifadesi donuklaştı.

"Pekala," dedi Bayan Buttons, kendi rahatsızlığını gizleyerek, "Bay Buttons adına size teşekkür etmek istiyorum.

Morgan'ın personeli Bayan Duvall ile ilgilendikleri için. Biz Sizin korumanız altında Bay Morgan'ın yanında olduğu kadar güvende olacağından eminim."

"Evet," dedi nefesinin altından, "değerli hayvanına göz kulak olacağım."

Bayan Buttons başını eğdi, doğru duyduğundan emin değildi. "Efendim?"

Herhangi bir cevap verilemeden, sözleri kesildi küçük, siyah saçlı bir hizmetçi tarafından, yüzü gergin ve

gözyaşlarıyla doluydu. Oldukça telaşlıydı, elleri titreyen yumruklar halinde toplanmıştı. "Bayan Buttons, hanımefendi," dedi.

kapının kenarında yarı gizli bir şekilde durarak küçük bir sesle söyledi. "Bayan Buttons, benden gelmememi istemesine rağmen hemen size gelmem gerektiğini düşündüm... Ah, ne yapacağımı bilmiyorum ama onu dünyada incitmezdim, gerçekten!"

"Mary," dedi kahya endişeyle, Keyes sandalyesinde doğrulurken hemen ona yaklaşarak.

"Ne oldu?" diye sertçe sordu. "Kimden bahsediyorsun? Bayan Duvall mı?"

Hizmetçi sarsak bir şekilde başını salladı. "Gitti, efendim."

"Gitti mi?" Bayan Buttons şaşkınlıkla tekrarlarlarken, Keyes sandalyesinden fırladı.

"Gitti de ne demek?" Sesi çirkinleşti ve kadınların bakışları şaşkınlıkla ona odaklandı.

Hizmetçi tutarsız ve karmakarışık bir sesle cevap verdi. "Beş dakika önce değil... Hizmetçilerin merdivenlerinde yanından geçtim ve bana söylemememi söyledi... Ah, asla söylememeliydim, ama... şey, dışarıda tehlikede, değil mi?" Sefalet içinde hizmetçiye baktı. "Bayan Buttons, yanlış bir şey mi yaptım?"

"Hayır, Mary," diye yatıştırdı kahya, kızın kolunu okşayarak. "Tam da Bay Morgan'ın istediği gibi yaptın."

"Lanet olası kaltak," diye patladı Keyes, elindeki kadehi yere fırlatırken şarabın ince düğümlü halının üzerine dökülmesine aldırmadı. Kan renginde çirkin bir leke sarı ve mavi desenin içine hızla battı. "Benden kaçamayacak,"

odadan çıkıp paltosunu ve şapkasını almak için bağıarak yemin etti.

Bayan Buttons kafatasının ön tarafında küçük, ısrarcı bir ağrı başlayınca alnını ovuşturdu. Huzursuz spekülasyonlar Yüz hatlarına derin çizgiler kazınmıştı. "Tuhaf davranıyor," dedi yanındaki kızıdan çok kendi kendine. "Belli ki bizim Bayan Duvall'dan pek hoşlanmıyor."

"Umarım onu bulur," dedi Mary hafif bir ses tonuyla. "O zaman güvende olur, değil mi?"

Hizmetçi cevap vermedi, sadece giriş holüne doğru yürüdü ve ağır kapı çarparken irkildi Runner'ın arkasından kapandı.

Covent Garden bir çift olarak başlamış olmasına rağmen Geniş kasaba konakları ve Inigo Jones tarafından tasarlanan küçük bir kilise içeren aristokrat meydanları, geçen yüzyıllarda birçok değişim geçirmiştir. Bugünkü haliyle, yazarlarla dolu kahvehanelerin yanı sıra dünyanın en ünlü tiyatrolarına da ev sahipliği yapıyordu, sanatçılar ve müzisyenler. Olağanüstü büyüklükte bir kapalı pazar, dokunaçlarını meydanlardan dışarıya doğru uzatmıştı. çevredeki sokaklar ve ara yollar. En az bir dönüm genişliğindeydi ve her geçen yıl daha da büyüyen bir gürültü ve koşturmacaya neden oluyordu. Soylular uzun zamandan beri elbette güzel malikanelerini boşalttılar ve şimdi görkemli merdivenleri olan eski binalar dükkânlar, tavernalar ve Londra yeraltı dünyasının figürleri tarafından işgal edildi.

Victoria temkinli adımlarla, insanların dükkânların ve tezgâhların etrafında dolandığı kapalı pasajın kemerlerinin altından geçti. Hemen kalabalığın arasına karıştı, akıntının onu çiçek sepetleri ve eski eşyaların arasından geçirmesine izin verdi.

istek üzerine buketler yapan kadınlar. Düzinelerce el sebze yığınının üzerinde geziniyor, satın almak için en seçkin olanları koparıp topluyordu. Yılanbalıklarının ipleri Adamların en taze balıkları ustalıklı temizleyip bağırsaklarını çıkardıkları ve paketledikleri balık tezgahları. Bir kuş satıcısı eldivenli elinin üzerinde ciyaklayan bir papağanı havaya kaldırırken, kanarya, tarla kuşu ve baykuş kafesleri gürültülü bir şekilde satışa hazır olduklarının reklamını yapıyordu.

Victoria, cam kaplarda sülüklerin ahşap raflar boyunca sıralandığı bir bitki ve kök dükkânının ve renkli cam kavanozlar içinde merhemler, kremler ve ağır kokulu yağlarla dolu bir vitrini olan bir parfümerinin kapısının önünden geçti.

"Ere, luv," diye kıkırdayan bir çığlık geldi ve Victoria pençe gibi bir elin kolunu yakalamasıyla irkilerek döndü. Bilezikler, eşarplar ve kırmızı etekler giymiş, ufak tefek, şatafatlı giyimli yaşlı bir kadın kolunu sıkıca tuttu. "Sana bir fal bakayım tatlım... Yarının sırlarını öğrenmek için bir şilin! Sadece bir şilin, dikkat et... Senin gibi bir yüzle, ne güzel bir gelecek olabilir!"

Victoria alçak bir sesle, "Teşekkür ederim ama param yok," dedi ve kolunu sallayarak uzaklaştı.

Ancak falcı ısrarcı oldu ve bir ve bir kez daha bileğinden yakaladı. "Hiçbir şey söylemeyeceğim, aşkım!" Sesi, kuş satıcısındaki papağanlara benzemeyen davetkâr bir çığlığa yükseldi. "Herkes gelsin... Kim bu güzel kızın servetini duymak ister?"

Kadının kendisini bir tür reklam aracı olarak kullanmak istediğini anlayan Victoria, kadının elini sıkıca kavrayan elini sertçe çekti. "Hayır," dedi sertçe. "Bırak gideyim."

Bu küçük itiş kakış birkaç kişinin bakışlarını üzerine çekti ve Victoria kalabalığın üzerinden temkinli bir bakış atarak

falci. Birden gözüne bir beyefendinin

Soluk gri şapkayı görünce göğsü endişeyle daraldı. Bay Keyes'in giydiğine tıpatıp benziyordu. Ama onu bu kadar çabuk takip etmiş olamazdı, değil mi?

Şapkayı bir kez daha görebilmek için bakındı ama şapka yoktu. Belki de hayal görmüştü, diye düşündü endişeyle ve doğruya, opera binasının devasa sütunlu revakına doğru aceleyle ilerledi. Dört yivli sütunun yüksekliği Binanın önündeki kolonlar, kalabalık halkı bir karınca kolonisine benzetiyordu. Bir tür protesto düzenleniyordu, öndeki kalabalık kapalı kapılara doğru bağıırıyordu. Beyefendiler ve dilenciler de kargaşaya katkıda bulunuyordu; hepsi de son zamanlarda artan işsizlik nedeniyle havlıyor ve anırıyordu. giriş fiyatları.

"Eski fiyatlar!" diye bağıırıyordu hoşnutsuz müşterilerin çoğu. "Eski fiyatları istiyoruz!"

Diğerleri "Çok yüksek, çok yüksek!" diye bağıırdı.

Gürültülü kalabalığın içine dalan Victoria, Dorik sütunlardan birinin gölgesine gelene kadar kalabalığın derinliklerine doğru ilerledi. Soğuk taşa sırtını yaslayarak Kalabalık dalgalanırken, nabızı gümbür gümbür atarak kıpırdamadan durdu.

yuhaladılar ve etrafında döndüler. Önündeki panoda yer alan kabartmalara sabit bir şekilde baktı; Shakespeare'in oyulmuş bir figürü, Musalar ve onun üzerinde, bir niş içine yerleştirilmiş bir Komedi heykeli.

Keyes onu takip ediyordu; bunu hissedebiliyordu.

Keyes onun Vivien olduğunu düşünüyordu ve ya intikam için ya da bu iş için kiralandığı için onu öldürecekti. Eğer onun evden ayrıldığını bilseydi.

ilk aklına gelen sığınak Bow Sokağı 4 numaraydı. Onun Sör Ross'a ulaşmasını engellemek için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Victoria aniden bu adaletsiz duruma karşı bir öfke patlaması yaşadı. Kendi suçu olmadığı halde tehlikedeydi. Londra'ya kız kardeşi için endişelendiği için gelmişti ve birbiri ardına gelen tuhaf olaylar onu bu duruma sürüklemişti.

Gökyüzü açılmış gibi görünüyordu, su selleri aniden havayı yararak kalabalığın dağılmasına neden oldu ve sığınak aramaya başladı. Şiddetli yağmur şemsiyelerin ve şapkaların üzerinden süzülerek, kıyafetleri ve ayakkabıları ıslatarak sahneyi doyurdu.

Derin bir nefes alan Victoria tekrar sütunun etrafına baktı ve kalabalığı gözden geçirdi. Gri şapkayı tekrar gözüne kestirdi ve dehşete kapıldı. Keyes'i tanıdı. Birini sorgularken belki elli metre ötede duruyordu, yüzü sert ve soğuktu, duruşu aşırı gergin olduğunu gösteriyordu. "Oh, Tanrım," diye fısıldadı.

Keyes sanki onun bakışlarını hissetmiş gibi dönüp baktı doğrudan ona baktı. İfadesiz yüzü aniden öfkeyle buruştu. Sorguladığı adamı iterek dışarı çıkardı. ve gözlerinde cinayetle Victoria'ya doğru koşmaya başladı. Victoria hemen fırladı, dağılanların arasından kendine yol açtı.

ve opera binasının yanından koşarak geçti. Russell Caddesi'nin köşesini gördü ve parke taşlı yolda ayağı takıldı. anayol. Keyes'in aralarındaki mesafeyi kapatmakta olduğunun farkında olarak dengesini yeniden sağlamak için mücadele etti. Beni durduramayacaksın, diye düşündü acımasız bir kararlılıkla. Bow Sokağı'na ulaşacaktı, lanet olsun ona... Artık başarısız olamayacak kadar çok yol kat etmişti.

Grant kendi ön kapısından hızla içeri girdi, giriş holündeki alışılmadık hizmetçi topluluğunu, uşakları ve hizmetçileri gördüğünde yüzü bir kafatası gibi bembeyazdı. Bayan Buttons'ın etrafında.

"Bay Morgan!" diye bağırdı kahya, her zamanki sakin ağırbaşlılığıyla öne atıldı. Endişeli ve şaşkın görünüyordu, ağarmış saçlarından birkaç tutam başının üstündeki genellikle tertemiz olan sarmaldan kaçıyordu. Grant onu hiç bu kadar dağınık görmemişti.

"Nerede o?" diye vahşice sordu, ancak içi çoktan bariz cevabı inkâr etmek için çılgılık atmaya başlamıştı.

"Tanrı'ya şükür döndünüz," diye gevezelik etti Bayan Buttons sinirli bir şekilde. "Ne zaman döneceğinizi bilmediğimiz için Bow Street'e bir not göndermeyi kendime görev edinmek üzereydim, ve Sör Ross'un isteğini doğrulamanın önemli olduğunu düşündüm-"

"Sen neden bahsediyorsun?" Toplanmış olan hizmetkârlara baktı, yüzlerinde korku dolu ifadeler vardı. "Victoria nerede?" diye tersledi.

Bu soru giriş salonundaki tüm yüzlerin şaşkınlıkla buruşmasına neden oldu. "Victoria mı?" diye tekrarladı kahya şaşkınlıkla.

Grant sabırsızlıkla başını salladı. "Vivien. Bayan Duvall. Son birkaç haftadır burada yaşayan kadın, lanet olsun. Nerede o kadın? Keyes nerede?"

Bir anlık ağır bir sessizlik oldu ve sinirlerini ani bir telaş ve öfkeyle doldurdu. Kimsenin ona cevap vermek istemediğini fark etti ve şaşkınlık içinde hepsini yerinden sıçratacak bir sesle bir soru sordu.

"Biri bana ne olduğunu söylesin, lanet olası!"

Mary bir adım öne çıktı, omuzları çökmüş ve başı hafifçe eğilmişti. ona vurmak istedi. "Benim hatamdı, efendim," dedi kısık bir sesle. "Bayan Duvall'ın evden çıktığını gördüm. Hizmetçilerin merdivenlerinden, mutfağın yanındaki dış kapıya doğru gidiyordu. Benden kimseye söylemememi istedi. Bunun onun için ölüm kalım meselesi olduğunu söyledi. Ama ben Bayan Duvall'a gitmenin en iyisi olacağını düşündüm. Buttons, ve ben de öyle yaptım."

Grant'in kanı acımasızca pompalanarak kulaklarında bir davul sesine neden oldu. "Yaşam ve ölüm," diye tekrarladı kalın bir sesle. Victoria bir şekilde içinde bulunduğu tehlikenin farkına varmış ve kaçmıştı.

Bayan Buttons sanki avuçlarını yeterince temizleyemiyormuş gibi ellerini önlüğünün ön yüzünde tekrar tekrar düzeltti. "Görüyorsunuz efendim, Bay Keyes dedi ki Gelir gelmez Sir Ross'un kendisinden Bayan Duvall'ı Bow Street'e getirmesini istediğini söyledi. Tavrı oldukça garip ve soğuktu. Onu tanıdığım yıllar boyunca, Onu hiç böyle görmemiştim. Bayan Duvall'ın onunla gitmek istemediği açıktı, ama izin istedi. yürüyüş ayakkabılarını giydi. Biz onu kütüphanede beklerken, o evden sıvıştı. Sanırım onun konumundaki her kadın yabancılardan biraz korkar."

"Giderken pencereden onu izledim." Mary araya girdi. "Görünüşe göre markete gidiyordu. Bay Keyes de peşinden gidiyordu."

"Bow Sokağı'na gidiyor," diye mırıldandı Grant. Victoria'nın bildiği kadarıyla, bu evden başka güvenli tek yer orasıydı. Uşaklardan birine bir at alıp Bow Sokağı'na doğru cehennem gibi sürmesi için bir emir verdi. "Cannon'a söyle, müsait olan bütün adamları çağırsın. Ona söyle Covent Garden'ın ve çevresindeki sokakların her santimini

Bayan Duvall ve Keyes bulunana kadar polisler, koşucular ve bekçilerle birlikte. şimdi acele et, beş dakika içinde Cannon'ın ofisinde olmanı istiyorum."

"Emredersiniz efendim." Uşak, mümkün olan en kısa yoldan ahırlara doğru koşarak evin arka tarafına yöneldi.

Grant, saçlarını ve kıyafetlerini ıslatan yağmurun farkında bile olmadan dışarı fırladı. Garip bir his onu ele geçirmişti.

Daha önce hiç yaşamadığı bir korku onu ele geçirmişti. Kendi güvenliğini hiç düşünmemişti, kendini içinde bulduğu her türlü tehlikeyi atlatmak için yeterli akla ve fiziksel güce sahip olduğunu biliyordu. Ama bir başkası için duyduğu bu korku, bu sevgi, dehşet ve öfke karışımı acıların en kötüsüydü.

Hayvanlar ve at arabaları ıslak ve kirli sokaklardan geçerken ve yayalar fırtınadan korunmak için sağa sola kaçışırken, Covent Garden'a doğru son sürat koşuyordu. Eğer

Victoria'ya bir şey oldu... Bu düşünce göğsünde cehennemi bir acıya neden oldu, ciğerleri hava yerine ateşle doluymuş gibi hissetti.

St. Paul'un kilise avlusunu geçti. zemin iki yüzyıllık insan kalıntılarıyla kaplıydı. Kilisenin doğu revakına yaklaştığında birikmiş kemiklerin kötü kokusu onu karşıladı. Covent Garden, trafik ve sefaletin iç içe geçtiği devasa bir alan olarak önünde uzanıyordu. Yankesiciler, tedarikçiler, hırsızlar, kanlılar ve kabadayılar burada serbestçe dolaşıyordu... ve hepsi de güzel yüzlü ve kızıl saçlı, refakatsiz bir kadına büyük ilgi gösteriyordu. Panik içinde kabarıırken

Victoria'nın Bahçe'nin etrafından dolanıp karanlık sokaklardan geçip geçemeyeceğini tartıştı.

Serseriler ve suçlular, ya da muhtemelen doğruca pazar meydanına gitmişlerdi. Onu Keyes'ten önce bulmalıydı.

"Victoria, neredesin?" dedi nefesinin altından, hayal kırıklığı geçen her dakika ikiye katlanıyordu. Soruyu yüksek sesle haykırmamak için kendini kontrol etmesi gerekiyordu.

Tufana karşı gözlerini kırıştırtarak, iki elini kullanarak Yüzünden akan suyu silen Victoria, Russell'dan ayrılan bir yan sokağa daldı ve umutsuzluk içinde yanlış yöne gittiğini fark etti. Şimdiye kadar Bow Sokağı'na varmış olmalıydı. Keşke bilseydi

Yolda. Keşke Keyes onun yokluğunu öğrenmeden önce birkaç dakika daha geçseydi.

Yağmurdan sırılsıklam olmuş eteklerinin etekleri ayak bileklerine dolanırken, harap binaların oluşturduğu bir yığının içine doğru koşmaya başladı. Londra'nın her yerinde olduğu gibi burada da genelevler, hırsızların mutfakları ve gecekondulu kulübeleri karmakarışıktı.

temiz, iyi cepheli ana caddelerin arkasına sıkışmıştı. Victoria omzunun üzerinden bakmak için duraklamadan en yakın sığınma yerine doğru fırladı. Dışarıda bir bahis dükkânı olduğunu gösteren tabelalar bulunan iki katlı bir binanın bodrum katındaki merdivenlerden aceleyle indi.

Nefesini toparlamaya çalışarak ahşap bir kapıyı açtı ve karanlık, loş bodrum odasına daldı.

İçerisi en az bir düzine adamla doluydu ve hepsi de onun varlığını hemen fark edemeyecek kadar işlerine dalmışlardı. Beyefendiler ve hödükler, tütün kavanozları ve puro demetleriyle kaplı bir tezgâhta toplanmış, arka duvardaki bahis listelerini inceliyorlardı. Her iki kalçasında ağır deri keseler taşıyan bir bahisçi tezgahın arkasına geçti ve işlemleri hızlı bir şekilde yürüttü. "...tüm gelenlere karşı ağır bir çantam var..." diye ilan ediyordu, uçlarını okşayarak

baş ve işaret parmağıyla kıvrıcık favorilerini kesiyor, sonra güdük bir kalemle bahisleri not ediyordu.

Havada ter, tütün, yağmurdan ıslanmış yün ve çuha karışımı ağır bir erkek kokusu vardı. Bir köşeye büzülen Victoria, kapüşonunu yüzüne doğru indirdi ve kollarını sıkıca kendine sararak bekledi. Keyes'in geçip gitmesi için sessizce dua etti. ve onu başka bir yerde aramaya devam etti. Ancak bu umudun boşa çıkacağından korkuyordu. Londra'nın bu bölgesi Keyes tarafından iyi biliniyordu, çünkü tüm Koşucular rutin olarak suçluları aramak için çayırları taramakla görevlendirilirdi. Kaçakların en iyi yaptığı şey buydu. Avlarını avlamak ve yakalamak.

"Evet, şimdi." Bir beyefendinin kültürlü sesi düşüncelerini böldü ve bir çift siyah Hessian botu ona yaklaştı. "Görünüşe göre küçük, güzel bir kuş tüneyecek kuru bir yer bulmuş. fırtına sırasında."

Victoria'nın varlığının fark edilmesiyle bahis geçici olarak kesintiye uğradı. Alt dudağını ısırarak, adam gizlediği kapüşonunu çekip çıkarırken irkilmemek için kendini zor tuttu. Adamın nefesinin kesildiğini duydu ve etli bir el parlayan kızıl saçlarının nemli bir tutamına uzandı. "Güzel bir parça mal," dedi kalın bir sesle ve bakışları onun üzerinde gezinirken güldü. "Ne iş çeviriyorsun küçük kuş? Bir akşam arkadaşı mı arıyorsunuz? O zaman aradığınız adamı buldunuz. Cebimde senin için büyük bir para var."

"Bahse girerim cebindeki tek şey bu değildir," dedi biri ve bir erkek kahkahası yükseldi.

Tüm ilginin odağı haline geldiğinin sefil bir şekilde farkında olan Victoria, gözlerini sabit bir şekilde adamın yüzüne dikti. Adam bir beyefendi, hatta belki de bir

Yuvarlak yüzü sinekkaydı tıraşlıydı, tıknaz vücudu kahve-kahverengi bir pantolon, yüksek yakalı çuha bir ceket giymiş ve kravatını süslü bir şekilde bağlamıştı.

"Pazar yerinde biri beni rahatsız ediyordu," dedi. alçak bir sesle söyledi. "Birkaç dakikalığına burada saklanarak ondan kaçmayı düşündüm."

Sahte bir sempati ile dilini şaklattı ve aşağılayıcı bir şekilde tanıdık bir tavırla bir kolunu onun sırtına doladı. "Zavallı güvercin. Sana istediğin kadar koruma sağlayacağım." Önlüğünün korsajına uzandı ve kızın öfkeli soluğunu duymazdan gelerek bağlarını koparmaya başladı. "İtiraz etmene gerek yok
-"Sadece mallara bir göz atmak istiyorum."

Şimdi tüm salonun dikkati onların üzerindeydi. Bahisçi bile olan biteni izlemek için duraklamış, adamlar öncülün altında neyin gizlendiğini görmek için can atarken cesaretlendirici bağırışlara katılmıştı.

"Buraya bir adam tarafından tacize uğramamak için geldim."
Victoria onun ellerini iterek köşeye doğru çekildi. "Başka birini aramıyorum."

Sersem bu yorum karşısında sırtıtmakla yetindi, belli ki onunla oyun oynadığını düşünüyordu. "Sana azgın bir aygırla geçireceğin bir gece ve cömert bir ödül teklif ediyorum. hizmetler," dedi. "Bir kadın daha ne isteyebilir ki?"

"Bow Street'e gitmeme yardım edersen sana ödül veririm," diye karşılık verdi. "Koşucu Bay Grant Morgan'ı duymuşsunuzdur. Beni oraya sağ salım götürürseniz bunu kişisel bir iyilik olarak göreceğini biliyorum."

İfadesindeki şehvetin bir kısmı kaybolmuş gibiydi ve ona yeni bir ilgiyle baktı. "Evet, Morgan'ı duymuştum. Onunla nasıl bir bağlantınız var?"

Tedirginliğini bir rahatlama dalgası kırdı. Grant'in ismi kesinlikle dikkatini çekmişti. Eğer bu adam bir şekilde onu Bow Street'e götürmeye ikna edilebilirse Keyes'e karşı güvende olacaktı. Onu kendisine yardım etmeye ikna etme hevesiyle adamın kolunu yakaladı ve sıkıca tuttu. Ancak o daha bir şey söyleyemeden, bahis dükkanına biri girdi.

Adamın gri şapkasına bir an baktıktan sonra Victoria boğuk bir korku çığlığı attı. "Bu o," dedi titreyerek.

"Seni rahatsız eden adam mı?" diye sordu kendini koruyucu olarak tanıtan kişi.

Victoria başını salladı, Keyes'e bakarken boğazı düğümlendi. Yorgunluktan hızla nefes alıyordu, yüzü sert ve öfkeliydi. Onu görür görmez gözleri kötü ruhlu bir zaferle parladı.

"Ben bir şüphelinin peşindeki Bow Street Runner'ım," dedi soğuk ve net bir sesle. "Kadını bana ver."

Bir koşucunun tesiste olduğu anonsu, küçük kalabalığın içinde bir kargaşaya neden oldu. Bahisçi tezgahın arkasından çıktı ve öfkeli bir şekilde söylenmeye başladı. "Ben düzgün bir iş yürütüyorum,  yleyim! Siz domuzları listemden uzak tutmak için ne gerekiyor?" Bahis iler ve Runner'ların birbirlerinden nefret ettikleri iyi bilinirdi, çünkü yetkililer suçluları aramak için sık sık bahis dükkanlarını didik didik ederlerdi. Koşucular bahis ileri gerçek suçluların bir adım ötesinde görür ve genellikle onlara bu şekilde davranırlardı.

Keyes, Victoria'ya doğru yaklaşarak, "Kraliyet'in işiyle ilgileniyorum," dedi sertçe. "Sorgulanmak üzere arandığı için, bu fahişeyi bana teslim ederseniz sevinirim."

"Yalan söylüyor," diye bağırdı Victoria, kendini yanındaki beyefendiye atarak; bulabildiği her türlü yetersiz korumaya tutunarak. "Ben yanlış bir şey yapmadım!"

"Hangi suçla suçlanıyor?" diye sordu adam, bir kolunu Victoria'ya dolayarak.

Keyes, "Suçları sıralayacak vaktim yok," diye cevap verdi. "Şimdi kadını serbest bırakın ve işinize bakın."

"Dediğini yap," diye emretti bahisçi sertçe. "Bırak malları alsın ve gitsin. İş için kötü olur bir Runner'a sahip olmak için."

Adam içini çekti ve Victoria'yı nazikçe ileri doğru itmeye başladı. "Bow Street'e gitmek istiyorsun, güvercin. Görünüşe göre sana eşlik edecek biri var."

"Beni oraya götürmeyecek," diye bağırdı, ona tutunarak. "Beni öldürecek. Gitmeme izin verme!"

"Seni öldürmek mi?" diye tekrarlardı adam, açıkça abartı olarak algıladığı şey karşısında kıkırdayarak. "Gel, güvercin, her neyse
Yaptığın o kadar da kötü olamaz. Kürsüye çıktığında hakime en güzel gülümsemeni göster, seni kolayca bırakacağından hiç şüphem yok."

"Lütfen," dedi umutsuzca, "Sör Ross Cannon'a ulaşmama yardım edin. Ya da Bay Morgan'a. Ben... ben hayatım için yalvarıyorum."

Kadına bakarken adamın yüzünde bir belirsizlik belirdi. Kadının gözlerinde ne okuduysa onu ikna etti. Etrafındaki kol daha da güçlendi. "Tüm Doğru," dedi. "Bu vıcık vıcık akşamda zor durumdaki bir genç kızı kurtarmaktan daha kötüsünü yapabileceğime Güphe yok." Keyes'e nazik, küçümseyici bir gülümsemeyle

baktı. "Eminim ki

Kıza Bow Street'e kadar eşlik edersem bir zararı olmaz," dedi. "Onu oraya götürmek istiyorsunuz, değil mi? Sizin adınıza onu oraya götürsem ne fark eder?"

Keyes onlara yaklaşıırken Victoria gerildi, sakın yüzünde karanlık ve ölümcül gözleri vardı. Mantıklı bir konuşma yapan bir adam gibi, vereceği yanıtı düşünüyor gibiydi. "Sana ne fark ettiğini göstereceğim," dedi.

sessizce söyledi. Konuşmasıyla aynı anda ceketinin içinden bir nesne çıkardı ve hızlı, yüksek bir kavis çizerek kaldırdı. Victoria bir anda bunun bir neddy, yani Runner'ların asi suçluları bastırmak için kullandıkları küçük, ağır bir sopa olduğunu gördü. Keskin bir çığlık attı ve tam Keyes adamın kafasına ve omuzlarına art arda üç kez vurduğu sırada arkasını döndü. Darbelerin şokunun adamın ağır gövdesinde yankılandığını hissetti ve adam inleyerek yere yığıldı, kolu ondan uzaklaştı.

Keyes onu yakaladı, bir kolunu yakaladı ve büktü. Sırtından ve omzundan bir acı şaftı geçene kadar arkasında kaldı. Victoria sıkıdığı dişlerinin arasından homurdandı ve acıyı hafifletmek için öne doğru eğildi. Öfkeli çığlıklar odada yankılandı ve Keyes'in sesi kakofoniye böldü. "Benimle uğraşmak isteyen başka biri olursa, sizi bir subayın görevini yerine getirmesine engel olmakla suçlarım. Newgate'de bir akşam kalmak ister misiniz?" Birdenbire kendisine yöneltilen bastırılmış kalabalık. "Ben de öyle düşünmüştüm," diye alay etti. "Devam edin beyler ve bu küçük koyun parçasını aklınızdan çıkarın."

"Defol git listemden!" diye bağırdı bahisçi ve yaralı adamın etrafındaki küçük topluluğa katıldı. Kat.

"Memnuniyetle," dedi Keyes, Victoria'yı çekiştirip iterek merdivenlerden yukarı, sağanak yağışın içine çıkardı.

"Beni şimdi öldüremezsin," diye bağırdı, yüzüne çarpan yağmur tabakasına karşı gözlerini kırpiştirarak. "Tanıklar var... Hepsi beni götürenin sen olduğunu söyleyecek. Yargılanacaksın... Asılacaksın..."

"Daha soruşturma başlamadan çoktan gitmiş olacağım. Başladı," diye alay etti Keyes, onu cadde boyunca, ortasına kazılmış su dolu bir lağım çukurunun etrafından dolaştırırken kolunu bükmeye devam etti.

Victoria kendisine yardım edecek birini bulma umuduyla sokağa çılgınca baktı. Tıkış tıkış bodrum katlarındaki evlerin derinliklerinden umutsuz bakışlar yükseliyordu. Yeraltındaki bir mezbahanın pis kokusu etraflarını sarmıştı. kapı aralığından geçerken, bardaktan boşanırcasına yağan yağmur Kurumuş kan ve yağ katmanlarını yıkamak için. Gözlerinin acıdığını ve sızladığını hissetti, akan gözyaşları yanaklarından aşağı süzülen yağmur damlalarına karışıyordu.

"Bunu bana neden yapıyorsun?" diye bağırdı.

Şaşırtıcı bir şekilde Keyes fırtınanın gürültüsü arasında onu duydu. "Koşucu olmak için çok yaşıyım ve emekli olmak için sadece birkaç poundum var. Hayatımın geri kalanında bir köpek gibi yaşarsam lanetleneneceğim."

"Beni öldürmen için sana kim para verdi-" Adam kolunu bir santim daha yukarı doğru itince acı dolu bir çığlıkla sözünü kesti.

"Bu kadar gevezelik yeter," dedi. Bir köşeyi döndüler ve bir çayırın derinliklerine doğru ilerlediler. Hızla terk edilmiş bir fabrikaya doğru ilerlediler. Binanın duvarları öyle görünüyordu ki çürümüş ve dengesiz olduğu için kimse burayı işgal etmeye cesaret edemiyordu, hatta yakındaki gecekondu

mahallelerinde sıkış tıkış yaşayan yoksullar bile

tavşanlar gibi. Keyes onu kapı aralığından geçmeye zorlarken Victoria çığlık attı ve topuklarını sıktı.

Başının yan tarafında keskin bir acı duydu ve adamın az önce kendisine vurduğunu belli belirsiz fark etti. direncini bastırdı. Ona doğru sarkmış, zihni uğuldarken, aklını toplamak için savaştı. Keyes kendi kravatını kullanarak onun ağzını etkili bir şekilde tıkadı ve kadın nişasta ve ter tadıyla irkildi. Ellerini arkaya doğru çeken Keyes, kelepçelerin soğuk metal halkalarını bileklerine geçirdi.

Koşucu, Victoria'nın çaresizce öne doğru tökezlemesine neden oldu. onu kırık merdivenlere doğru itti. Kalıntıları Merdivenler çıkarken iniyor ve kırılıyordu. Çatının büyük bir kısmının çürümüş olması ve duvarlarda delikler ve yarıklar bulunması dışında binanın içi zifiri karanlıktı. Hava kirli ve durgundu, görünen her yüzey yağlı tozla kaplıydı ve içeride yağmur dolu rüzgâr estiğinde zar zor kıpırdıyordu.

Artık kimse onu bulamaz, diye düşündü Victoria, Keyes onu ikinci kattaki bir fabrikaya iterken nefes nefese kalmıştı. Zemin kemirgen dışkılarıyla çakılıydı ve Çatlak duvarlar kir, ağ ve kuş yuvalarıyla kaplıydı. Fabrikanın mevcut sakinleri tüneklerinden kaçarken gıcırdama ve kanat çırpma sesleri geliyordu. Kırık çatıdan yağmur sızıyor ve zeminin ortasında birikiyordu. Keyes onu bir köşeye sürükleyerek bir yığın halinde geriye düştü, eteklerinin ucu dizlerine kadar kaydı.

Sonra hareketsiz kaldı, ıslak çoraplarına bakıyordu. Yüzü Onu hasta edecek şekilde gerilmişti. "Senin işini çabucak bitirmeyi planlıyordum," dedi. "Şimdi fazladan bir şey istiyorum

benim acılarım, seni baş belası kaltak. Morgan'ın sahip olduklarının bir kısmına hayır demezdim."

Birdenbire hiçbir şey gerçek gibi görünmedi. Victoria şaşkınlıkla bir kabus görüyor olması gerektiğini, çok yakında uyanacağını ve Grant'ın orada olacağını, ona şunları söyleyeceğini düşündü her şey yolundaydı. Zihni içe döndü ve umutsuzca tüm bunların korkunç bir rüya olduğu fikrine yoğunlaştı. Keyes yere çömeldiğinde bile irkilmedi. Kızın üzerine kapandı ve pantolonunun bağlarını çekiştirmeye başladı. "Dünya için bir kayıp olmayacaksın," diye mırıldandı. "Senin türünden binlercesini gördüm. Sana tek bir şey söyleyeceğim, sen dayanıklı küçük bir sürtüksün. Hiçbir kadın senin yaşadıklarını yaşamamalıydı." Sesi aniden kıskançlıkla çarpılmıştı. "Morgan için sadece en iyisi... Evet, sen seçkin bir koyun parçasısın." Öfkeyle mırıldanmaya devam ederken, Victoria çoktan ölmüş olmayı dilemeye başladı.

On altı

Grant'ın talep ettiği gibi, Covent Garden ve çevresi kısa sürede yaya devriyeler, yüzbaşılar, koşucular ve bekçilerle dolup taşı. Emekli askerlerden oluşan atlı devriyeler de bölgeyi bölümlere ayırarak askeri hassasiyetle. Elbette Cannon, tüm gelişmelerin derhal kendisine bildirilmesi emriyle Bow Street'te kaldı.

Grant, Cannon'ın Victoria ve Keyes'in bulunmasını istemesinin kişisel bir kaygının ötesinde olduğunu biliyordu. Şüpheli bir Kamuoyu Bow Street kuvvetleri arasında bir yolsuzluk belirtisi olup olmadığına bakıyordu. Eğer Keyes'in yaptığı bir yanlış varsa, bu Cannon'a karşı -hepsine karşı- kullanılacak ve Cannon'un planladığı yeniden yapılanma ve polislik sisteminin genişletilmesine engel olacaktı. Muhtemelen bu endişe tüm Runner'ların zihnini meşgul ediyor ve onları daha da çok aramak için.

"Morgan," dedi Flagstad endişeyle, şapkasının kenarını yağmur damlalarına doğru eğerek, "Bayan Duvall'ın Keyes'ten öyle kaçması için mantıklı bir neden bulamıyorum. Kendini kaybetmiş, paniğe kapılmış olmalı... ama neden? Keyes'in iyi bir adam olduğunu hepimiz biliyoruz."

Grant başını salladı ve opera binasına doğru yürüdü. Sıkılmış dişlerinin arasından cevap vermekte zorlandı. "Kesin olarak hiçbir şey bilmiyorum," dedi kabaca.

"Ama elbette biliyorsun," diye ısrar etti Flagstad, onun yere yakın adımlarına ayak uydurmak için acele ederek. "Keyes kural dışı hiçbir şey yapmadı, o da bizim gibi Bayan Duvall'ı arıyor, onu güvenli bir yere götürmek için!"

Flagstad'ın uzun süreli arkadaşı adına verdiği ifade Grant'e dokunmuş olmalıydı. Adamın yıpranmış yüzünde akşamki açıklanamaz olaylardan kaynaklanan bir sıkıntı vardı. Flagstad Keyes'i yıllardır tanıyordu ve Keyes'in yaptığı herhangi bir şey yüzünden büyük sıkıntı duyacaktı. Yanlış bir şey var.

Grant anlayışla karşılaşması gerektiğini biliyordu, belki de Flagstad'ın bariz üzüntüsünü hafifletmek için bir iki kelime söylemeliydi. endişelendi. Bunun yerine, kendini diğer adamı ceketinin önünden yakalamak için dururken buldu. "O zaman hangi cehennemde?" O ana kadar sıkı sıkıya bastırdığı öfkesi bir hüsrana ateşiyle patladı. "Bana Keyes'in nasıl bir adam olduğunu anlatma, sadece o piçi bulmama yardım et!"

"Evet...evet..." Flagstad'ın elleri Grant'ın ellerinin üzerine geldi ve onları ceketinden kurtardı. Grant'e şaşkın bir dehşetle baktı. "Sakin ol, Morgan. Tanrım, seni hiç böyle... Şey, sen her zaman soğukkanlılığını korumuşsundur, isyan sırasında bile!"

Grant sessiz bir öfke homurtusuyla onu serbest bıraktı. Evet, ayaklanmalar, çeteler, savaşlar ve her türden çatışmalar sırasında her zaman soğukkanlı olmuştu. Ama bu farklıydı. Zaman Victoria için tükeniyordu. Ölümcül bir tehlike altındaydı ve ona ulaşamamak içinde insanlık dışı bir şeyin dağılmasına ve yüzeye çıkmasına neden oluyordu. Fark etti ki

Birdenbire kendini kontrol etmesi gerektiğini, aksi takdirde büyük ihtimalle birini öldürebileceğini fark etti. Makine gibi, yaya devriyesinden bir yüzbaşının iki adam topladığı opera binasına doğru devam etmek için kendini zorladı.

"Birlikte kaçtıklarını düşünmüyorsun, değil mi?"
Flagstad yüksek sesle düşündü. "Demek istediğim, hanımlar Keyes'i seviyor gibi görünüyor ve Bayan Duvall'ın bu konuda kesin bir üzü var-"

"Benden uzak dur." Grant'in sesi alçak ve ölümcüldü.
"Seni katletmeden önce."

Flagstad bunun boş bir tehdit olmadığını anlamış gibiydi. Elini sallayarak durdu ve aceleyle uzaklaştı. "Sanırım Yüzbaşı Brogdon'dan yaya devriyesinin ilerleyişi hakkında bir rapor alacağım."

"Morgan! Morgan!" Nefes nefese gelen bir bağıris Grant'in dikkatle etrafına bakmasına neden oldu. Pazar yerinin kuzeyindeki sokaklardan gelen bir polis memuru opera binasının yanından koşarak geçiyordu. "Bay Morgan... Beni size haber vermem için gönderdiler..."

Grant üç adımda ona ulaştı ve neredeyse genç adamı deviriyordu. "Ne oldu?"

"Russell'in ara sokağındaki bahis dükkanı... duymak isteyeceğiniz bir şey..." Çılgınca nefes alıp veren polis memuru durakladı ve daha fazla hava alabilmek için başını öne eğdi.

"Söyle bana, lanet olası!" Grant tersledi. "Daha sonra nefes alabilirsin."

"Evet, efendim." Polis memuru sarsakça başını salladı ve devam etmek için kendini zorladı. "Liste yapımcısı ve bazı müşterileri," -bir yudum daha hava almak için durakladı- "bir kızın

bu gece dükkana gelmiş ve Bow Street'e gitmesine yardım edecek birini istemiş. Bir koşucunun içeri girdiğini ve onu kendisiyle gelmeye zorladığını söylüyorlar."

Flagstad haberi duymak için oyalanırken, "Tanrı'ya şükürler olsun," diye haykırdı. Yüzü rahatlamaıyla değişmişti. "Belli ki Keyes ve Bayan Duvall. Onu bulmuş! Artık her şey yolunda."

Grant Runner'ın heyecanını görmezden geldi ve polis memuruna sert bir şekilde soru sordu. "Bu olay ne kadar zaman önce oldu?"

"On dakikadan az gibi görünüyor, efendim."

Flagstad hevesle araya girdi. "Doğruca Bow Street'e gidip onları bekleyeceğim. Keyes'in onu birazdan orada bulacağından kuşum yok."

"Sen yap," dedi Grant ve Russell'a doğru koşmaya başladı.

Bahis dükkanının yerini bulmak kolaydı. Bir grup polis memuru bodrum katının merdivenlerinin önünde toplanmıştı; bodur, buyurgan bir figür ise yırtık pırtık bir şemsiyenin şüpheli barınağının altında durmuş yüksek sesle şikâyet ediyordu herkese ve her şeye. Bahisçi, hemen tanınmasını sağlayan ağır deri keseler takıyordu.

Grant onlara ulaştığında polisler doğruldu ve toplu halde bir adım geri çekildi. Ona garip garip baktılar. -Saçları kafatasının üzerine dökülmüş, yağın yağmurun altında yüzü kaskatı ve kansız, dudakları dişlerinden geriye doğru çekilmiş ve bir türlü silemediği donmuş bir hırıltıyla tuhaf bir görünüm sergilediğine şüphe yok.

Bahisçi gözlerini kısarak spekülâtif bir şekilde ona baktı.

"Lanet olası

Koca bir piçsin," diye yorum yaptı. "Sen Morgan olmalısın.

Seni soruyordu, benim yerime gelen ve 'o lanet olası kargaşayı' başlatan kız."

Polis memurlarından biri, "Bay Morgan'a neler olduğunu anlat," diye ısrar etti.

"Koşucu onu almak için dükkânıma geldi ama onunla gitmedi. Addlepate onu öldüreceğini söyledi."

"Ve sonra bir kavga çıktı," diye sordu polis memuru.

"Evet," dedi bahisçi ekşiyerek. "Müşterilerimden biri kıza sahip çıkmaya çalıştı ve Runner "Müşterimi öldürdü." Giden koşucunun düşüncesiyle küçümseyerek tükürdü. "Lanet Robin Redbreast, bir adamın dürüst işini mahvetmeye çalışıyor!"

Grant, başının ortasında sıcak bir basınç hissedene kadar gittikçe yükselen panik ve acının dayanılmaz bir karışımını yaşadı.

"Hangi yöne gittiler?" diye kısık sesle sorduğunu duydu.

Bu soru, bir favorisinden diğerine uzanan sinsî bir gülümsemeye neden oldu. "Biliyor olabilirim," dedi bahisçi çekingen bir tavırla, "ya da bilmiyorum olabilirim."

Polis memurlarından biri onu sabırsızlıkla yakaladı ve kısa bir sarsıntıyla kızgın bir ciyaklamaya yol açtı. "Kaba ol bana "Nereye gittiklerini sana söylemeyeceğim!" diye tehdit etti bahisçi. Kariya bir kürek verip yatağa atmaya ne dersin?"

"Ne istiyorsun lan sen?" Grant yumuşak bir sesle sordu, bahisçiye vahşî bir yoğunlukla bakıyordu. onu çingırdatmak.

Bahisçi tedirgin bir şekilde gözlerini kırptırdı. "Siz kokuşmuş Kızılderililerin şu andan itibaren kıcınızı listemden uzak tutmanızı istiyorum!"

"Tamamdır."

"Ama Bay Morgan..." dedi polis memuru, aceleyle yapılan pazarlığı protesto ederek. Grant'in öldürücü bakışları bir anlığına ona yöneldiğinde sesi uysalca kesildi.

Bahisçi Grant'e şüpheyle baktı. "Sözünüzü tutacağınızı nereden bileyim?"

"Bilmiyorsun," diye cevap verdi Grant, sesi dışarıdaki fırtınayla yarışacak kadar gür çıkıyordu. "Ama nereye gittiklerini söylemezsen seni on saniye içinde öldürecekimden emin olabilirsin!"

"Tamam," dedi bahisçi ve Willie adında birini çağırmaya başladı. Anında küçük, sıska bir delikanlı On bir ya da on iki yaşlarında, kendisine çok büyük gelen yırtık pırtık giysiler giymiş ve küçük, güdük kafasını neredeyse yutan bir kasket takmıştı. "Bahisçimin koşucusu," dedi bahisçi gururla. "Kadını kaçırdığında o piçi takip etmesi için onu ben gönderdim."

"Buradan çok uzak olmayan eski bir binaya gittiler," dedi çocuk soluk soluğa. "Size göstereyim, Bay Morgan, efendim." Grant'in onu takip edip etmeyeceğini görmek için bir omzunun üzerinden bakarak hemen cadde boyunca koşmaya başladı. Grant hemen peşine takıldı. "Tam olarak nerede olduğunu biliyorum, efendim," diye bağırdı çocuk ve adımlarını hızlandırarak koşmaya başladı.

Bina, daha doğrusu bir binanın kalıntıları, köşede yırtık pırtık bir nöbetçi gibi duruyordu; duvarları delik deşikti. esneyen delikler ve sivri cam parçaları. "İşte," diye bağırdı Willie, girişe çok az kala durup ona bakarak

güvensizce. "Oraya gittiler. Ama ben olsam içeri girmezdim, efendim... O eski yerde sağlam bir tahta parçası bile yok."

Grant eşikten adımını atarken onu zar zor duydu. Fabrika, sanki tüm yapı her an çökecekmiş gibi etrafında inliyor ve gıcırdıyordu. Yağmur Duvarlardaki ve çatıdaki boşluklardan sızan temiz koku, kirli atmosferi tazelemek için çok az şey yapıyordu. Ne bir ses ne de bir mücadele belirtisi vardı. Victoria'nın burada olması imkânsızdı. Grant bir an için çocuğun onu buraya getirirken yanılıp yanılmadığını ya da bahisçi tarafından kendisine bir oyun oynamak için yönlendirilip yönlendirilmediğini merak etti. Eğer burası yanlış yerse, değerli zamanını boşa harcamış olacaktı. Ancak yerdeki sürtünme izleri ve kavisler dikkatini çekti ve bakışları merdivenlere yöneldi. Üçüncü ve dördüncü basamaklarda yeni parçalanmış tahta vardı ve daha yukarılarda da vardı. Buraya daha yeni biri gelmiş.

Gördüğü manzara içgüdüsel bir şoktu. Grant bir anda kendini merdivenlerden yukarı fırlarken buldu, ağırlığının altında çatırdayan ahşabı görmezden geldi, elleri ve ayaklarıyla yukarı doğru tırmandı. Şimdiye kadar gerçek çaresizliği hiç tatmamış, damarlarında kızgın yağ gibi dolaşıp derisinin her santimini yaktığını hiç hissetmemişti. Çok geç olmadan Victoria'ya ulaşmalıydı... ve eğer öyleyse... onsuz bir dünyada yaşayamayacağını biliyordu.

Yarı koşarak, yarı sürünerek parçalanmış merdivenlerden çıktı ve ikinci kata ulaştı. Öfkeden kıpkırmızı olmuş bir bulanıklığın içinden, fabrikanın tam karşısında iki figür gördü... Keyes, Victoria'nın secdeye kapanmış halinin üzerine çömelmiş, eteklerini karıştırırken bir şimşek çatırtısı kırık çatıdan sert, parlak bir parıltı fırlatıyordu. Odadaki tek renk Victoria'nın yakut kadar zengin saçlarıydı ve başının altında parlak bir şekilde toplanıyordu. Ağız tıkalıydı. Gözleri kapalı, hareketsiz bir şekilde Runner'ın altında düz bir

şekilde yatıyordu.

Grant'in boğazından kutsal olmayan bir ses çıktı, ruhunun derinliklerinden fıskıran şeytani bir çığlık. Artık ne yaptığının farkında olmadan Keyes'in üzerine atıldı, tüm varlığı

Saldırma ve öldürme ihtiyacıyla meşguldü. Diğer adam Grant üzerine gelmeden önce kafasını kaldırmak için sadece bir saniyesi vardı. Keyes odanın ortasına savrulurken bir küfür savurdu. Yuvarlandı, tabancalarını aradı ama tam silahın kabzasını kavradığı sırada Grant kolunu yakaladı ve kemiklerini kırarak bir güçle yere çarptı. Acıdan çığlık atan Keyes, diğer yumruğunu Grant'in çenesine indirdi. Grant darbeyi zar zor hissetti, cinayete o kadar odaklanmıştı ki.

"O bir hiç, seni lanet hayvan!" Keyes çığlık attı, Grant'in vahşi ve acımasız yüzüne bakıyordu. "Bir fahişe için beni öldüremezsın!"

Grant cevap vermedi, sadece Runner'ın ağzından başka kelime çıkmayana kadar acımasızca vurdu. Yavaş yavaş Keyes

dövüşmeyi bıraktı ve yüzünü ve başını korumak için kollarını kaldırdı. Koşucu inleyen bir yığın haline geldiğinde Grant botuna uzandı ve bıçağını çıkardı, elindeki hissin tadını çıkarıyordu. Sadece ölümle tatmin olacaktı ve artık hiçbir şey onu durduramayacaktı. İnandığı her şey, hukukun, hakkaniyetin, adaletin katı kuralları rüzgârdaki toz gibi yok olmuştu. Kana susamışlıktan neredeyse çılgına dönmüş bir halde bıçağı havaya kaldırdı.

Ama boğuk bir ses onu duraklattı. Sert ve düzensiz nefesler alarak sesin geldiği yöne baktı.

Victoria yan yatmış onu izliyordu, boğazı sessizce çalışıyordu, gözleri genişti ve ağzındaki tıkaçın üzerinden bakıyordu. Grant bastırılmış güçten titreyene kadar gerildi. Bakışlarını onun yüzünden alamıyordu. Victoria'nın mavi gözleri onu hapsetmiş, hareket etmesini engelliyor gibiydi. A

Savaşçı öfkenin ilk birkaç katmanı arasından akliselimin ipliği sızdı ama o şiddetle direndi.

"Yüzünü başka tarafa çevir," dedi ona aitmiş gibi görünmeyen bir sesle.

Victoria hemen başını salladı ve onun kendisi izlerken bir adamı öldürmeye cesaret edemeyeceğini anladı.

"Lanet olsun sana, başka tarafa bak," diye hırladı Grant.

O yapmadı. Bakışlarını ayırmadılar, adam şeytani, kadın ısrarcıydı, ta ki sonunda kadın onu yenene kadar. Adam alçak bir iniltiyle kabul etti ve bıçağı botuna geri soktu. Keyes'e son bir darbe indirerek adamı bayılttı ve ceplerini hızla aradı. Victoria'nın kollarını bağlayan kelepçelerin anahtarını bulup ona getirdi ve yanında dizlerinin üzerine çöktü. Anahtar kelepçelerin içinde dönerken ve kelepçeler morarmış bileklerinden düşerken Victoria titredi.

Victoria'nın gözyaşlarıyla harap olmuş yüzündeki tıkaç çıkar çıkmaz Grant onu kucağına sürükledi ve vücuduna bastırdı. Onu yumuşak, küçük ve canlı hissetmek, acı dolu bir rahatlamayla inlemesine neden oldu. Elleri Ağzı sanki onu bütünüyle yutacakmış gibi açlıkla saçlarında, teninde, giysilerinde geziniyordu.

"Grant," diye nefes nefese kaldı, adamın öpücüklerinin şiddetinden irkildi.

Zevk ve ihtiyaç dolu hayvani bir hırıltı çıkararak dudaklarını onunkilerin üzerinde sertçe ezdi.

Kolunun boynuna dolandığını ve nefesini hissetti. konuşurken kulağına doğru üfledi. "Öleceğimi sandım

Burada. Onun yüzünün bu hayatta gördüğüm son şey olacağını düşünmüştüm."

"Benim yüzüm bu hayatta göreceğin son yüz olacak," dedi huysuzca.

"Her şeyi hatırladım... o adam, Keyes... daha önce beni öldürmeye çalışmıştı."

Grant onu çok sıkı tuttuğunu biliyordu ama kollarını gevşetecek gibi de görünmüyordu. Sonunda "Özür dilerim," demeyi başardı. "Çok özür dilerim. Bu benim hatam-"

"Hayır, hayır. Lütfen böyle söyleme." Elleri adamın sert ensesini kavradı. "Beni nasıl buldun? Nasıl bildin?"

"Keyes'i Lord Lane'den öğrendim. Son yarım saattir sana ulaşamayacağımı düşünerek çıldırmış gibiydim. zaman." Bir iniltiyle yüzünü kadının bedenine gömdü. "Oh, Tanrım."

Parmaklarının ıslak saçlarının arasından hafifçe kaydığını hissetti ve kadın yumuşak ve ayırt edilemeyen bir şeyler mırıldandı.

"Seni bir daha asla gözümün önünden ayırmayacağım," dedi, sesi göğsüne doğru boğuklaşırken, kadın bir çığlık attı kararsız kahkahalar.

"F-fine. Benim için sorun değil."

Dışarıda fırtına şiddetlenmeye ve esmeye devam ederken, fabrika gıcırıyor ve titriyordu. Sesler harekete geçirdi Grant harekete geçti. İsteksizce Victoria'yı kucağından indirdi ve kendisiyle birlikte yukarı çekti. "Seni buradan çıkarmalıyım," diye mırıldandı.

"Evet." Etrafına nefret dolu bir bakış fırlattı, bakışları Keyes'in secde halindeki bedenine takıldı. "Peki ya o?"

Grant, "Onu diğerlerine bırakacağız," dedi. Tüm bina piçin etrafına çöktü... Tabii önce güvenli bir şekilde dışarı çıktıkları sürece. Destekleyici bir kol kaydırды sırtına sarıldı. "Yürüyebilir misin, Victoria?"

Kadın başını salladı ve adamın şaşkınlığı karşısında çatlamış dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Ne oldu?" diye sordu, son birkaç dakikanın dehşetinin geçici olarak dengesizleşmesine neden olup olmadığını merak ederek.

"Adımı söyledin," dedi, sesi cızırtılı ve gergindi, gülümsemesi dudaklarında kalmıştı. "Nasıl yaptın-"

"Sonra açıklarım." Kendini tutamayarak eğildi ve sert, ateşli bir öpücükle kızın ağzını ele geçirdi. "Hadi gidelim."

Kırık merdivenlerden dikkatle indiler, Grant önden gidiyordu. Victoria'nın ilerlemesine izin vermeden önce her basamağı ve sahanlığı test etti. Kendi bacaklarının güçsüzlüğü onu şaşırtmıştı. Bacaklarının güçsüz olduğunu bilmesine rağmen güvenli, titremesini durduramıyordu. Derisinden ürperti ve titreme geçti ve tepki olarak sertleşti.

"Yaralandın mı?" Grant bir noktada sordu ve sesi sakın olmasına rağmen, kız acı dolu endişenin alt tonlarını duydu.

"Hayır," dedi, dişlerini birbirine kenetleyerek gevezeliğini durdurmaya çalıştı. "O yapmadı... yani, sen bana ulaştın önce..." Grant onu kırık bir basamağın üzerinden nazikçe kaldırırken sessizliğe gömüldü. "Ben gayet iyiyim," dedi, onu rahatlatmak için sesini güçlendirerek. Ancak, adam çok uzak görünüyordu.

ikna olmaktan çok uzaktı. Adamın profilindeki sertliği görünce yüzünü buruşturdu, olanlar için sessizce kendini azarladığını biliyordu.

Nihayet zemin kata ulaşıp dışarı adım atana kadar sonsuzluk geçmiş gibi ydi. En kısa sürede Sağlam bir zemine ulaştıklarında Grant onu kollarının arasına alarak göğsüne yasladı. Victoria, polis memurları, Koşucular ve meraklı izleyicilerden oluşan bir kalabalığın ortasında olduklarını fark edince onun omzunu itti. "Yürüye biliyorum," diye mırıldanırken kalabalıktan övgü ve rahatlama sesleri yükseliyordu.

Grant sözleri duymazdan gelerek onu tutmaya devam etti. Atlı devriye kaptanlarından biri yaklaştı, atından indi ve Grant'e saygıyla başını salladı. "Efendim," dedi, "Bayan Duvall'ın sağ salim iyileştiğini gördüğüme sevindim." Durakladı ve harabeye dönmüş fabrikaya baktı. "Bay Keyes hâlâ orada mı? Yani, ne yapmalıyız-"

"Yaşıyor," diye cevap verdi Grant, sesi bu durumdan pek memnun değil gibi ydi. "Ama ikinci kattan inerken yardıma ihtiyacı olacak."

Kaptan dehşetle kaşlarını çattı. "Burası bir ölüm tuzağı efendim. Oraya girmeye cesaret edebilecek herhangi bir adamın güvenliğini garanti edemem."

"O zaman burayı yıkın ve Keyes'i enkaz," dedi Grant açıkça. "Onu nasıl yakaladığınız umurumda değil."

Yüzbaşı, Grant'in eski bir yoldaşına karşı bu duyarsızlığı karşısında huzursuzca gözlerini kırptırdı. "Efendim, kendi bineğimi kullanmayı teklif edebilir miyim?" At devriyesinin bir üyesine işaret etti, o da iri bir keştaneyi onlara doğru yönlendirdi.

Grant Victoria'yı eyere kaldırdı, hemen arkasında sallanıyordu. Harap binaya doğru soğuk bir bakış fırlattı. "Bay Keyes karakola getirildiğinde "Onu tutuklayın ve Bow Street'teki nezarethaneye gönderin. O piçle bitmemiş bir işim var... ve Cannon'un onunla işi bittikten sonra, o benimdir."

"Evet, Bay Morgan," dedi kaptan, ona korku ve dehşet karışımı bir duyguyla bakarak. Belli ki Grant, hoşnutsuz etme riskini göze alabileceği bir adam değildi.

Alçakgönüllülükle uğraşamayacak kadar yorgun olan Victoria, etekleri dizlerine kadar inen kestanenin üzerine oturdu. Grant'in sabit kolu ona doğru gelirken, Victoria sırtını Grant'e yasladı. ön tarafına doladı. Uzun parmakları kızın kaburgalarının etrafında kıvrıldı ve ata hemen dörtlüyle gitmesini işaret ederken onu kendine doğru bastırdı. Kadın biraz itilip kakıldı. Vücudu atla birlikte doğal bir şekilde hareket edemeyecek kadar kaskatı ve yorgundu. Ama soğuğu, yüzüne vuran yağmuru ve uzuvlarındaki acıyı memnuniyetle karşıladı; bunların hepsi hâlâ hayatta olduğunu hatırlatıyordu.

Grant onun için gelmişti, diye düşündü şaşkınlıkla. Keyes'in onu öldürmesini engellemiştir. Bu neredeyse kavranamayacak kadar büyük bir mucizeydi. Minnettarlıkla doluydu ve bundan da öte, içinde bir yakınlık hissi vardı. Ona karşı daha önce hissettiği tüm duyguların ötesindeydi. Artık onun kendisi için her şeyi göze alabileceğini, her şeyi yapabileceğini, kendisini herkesten daha çok önemseydiğini biliyordu. Keyes'i öldürebileceğini ama bunun yerine onu canlı bıraktığını da biliyordu. Çünkü bunu o istemiştir. Bu düşünce içinde bir haz heyecanına neden oldu. Grant muhteşem bir adamdı ve kendi kendisinin efendisiydi... ama onu etkileme gücüne sahipti. Çünkü onu seviyordu.

Bu duygunun tadını çıkaran Victoria, yolculuğun soğuğuna ve rahatsızlığına aldırmadan ona daha sıkı yaslandı. Bow Sokağı 4 numaraya vardıklarında yağmurun deldiği karanlık bir sokak lambasının ışığıyla zar zor aydınlanıyordu.

Attan ilk inen Grant, Victoria'ya uzandı ve onu dikkatle yere indirdi. Ellerini belinde tutarak onu sabitledi. Victoria ona gülümsedi, endişesini hissetmişti. ifadesiz yüzünün arkasında gizleniyordu.

"Ben iyiyim," dedi.

Çenesi sertleşti. "Seni o fabrika zemininde yatarken düşünüp duruyorum. Ve Keyes'in senin üzerinde-"

"Ama sen onu durdurdun." Kadın uzanıp adamın yanağını okşadı, adamın sakallı teni soğuk parmaklarını ürkütecek kadar sıcaktı. Adamın içinden şiddetli bir duygu titremesi geçti ve avucunda titreşimi hissetti.

"Ya çok geç kalmış olsaydım?" diye sordu kısık sesle, gözleri o kadar kararmıştı ki yeşil yerine siyah görünüyordu.

Victoria ona şefkatle baktı ve onun da en az kendisi kadar, belki de daha fazla teselliye ihtiyaı olduğunu fark etti. Kardeşinin ölümünden bu yana Grant, değer verdiği birini kaybetme olasılığıyla hiç yzleşmemişti. O hiç Birini gerçekten sevmesine izin vermişti, çünkü böyle bir acıyı tekrar hissetme riskini almak istememişti.

"Bu senin hatan olmazdı," dedi dikkatle. "Bazı şeyler senin kontrolün dışındadır."

Ama onun duymak istediği şeyin bu olmadığını, ani bir eğlenceyle fark etti. O, herhangi bir şeyin kendi kontrolü dışında olduğunu kabul edecek türden bir adam değildi.

"Bu çok soğuk bir teselli," diye mırıldandı, kara kaşlarından biri alaycı bir kavis çizerek kalktı. "Bundan daha iyisini yapamaz mısın?"

Adamın yavaş yavaş eski haline döndüğünü görünce gülümsemeyi başardı. "Geç kalmadın," dedi. "Beni kurtarmak için tam zamanında geldin. Ne olmuş olabileceği konusunda neden endişeleniyorsun?"

"Çünkü ben..." Grant durdu ve kaşlarını çattı. "Çünkü bir adam her gün küçük, kırılğan, kazaya meyilli bir kadının kendi varlığının merkezi olduğunu keşfetmez."

"Kazaya meyilli mi?" diye tekrarladı sahte bir öfkeyle, ama sözlerinin devamında kalbi sevinçle çarptı.

Sir Ross'un ayakçısı Ernest, atı alıp arkadaki ahıra götürmek üzere binadan çıktı. Victoria'nın şaşkınlığına rağmen Grant onu ofise götürmedi. Giriş güneye bakan küçük avludan değil, doğrudan evin içinden yapılıyordu. Ana bina arka taraftaki ofislere bağlıydı ve bu ofisler de soruşturmaların yapıldığı mahkemeye açılıyordu. yürütülmüş ve davalar görülmüştür.

"Bütün bu insanlar kim?" Victoria içgüdüsel olarak Grant'e yaklaşıp sordu. binanın akla gelebilecek her köşesine tikiştirilmişti.

"Muhbirler, suçlular, potansiyel jüri üyeleri, avukatlar... İstedığınızı seçin."

"Her zaman bu kadar yoğun mudur?"

"Bu bir şey değil. Burayı duvarları zorlanırken de görmüştüm." Kalabalığa bakan Grant tombul, gümüş saçlı bir hizmetçiye başını salladı.

insan trafiğini uygun odalara yönlendirmeye çalışıyordu. Onun bakışlarını yakalayan kadın aceleyle ona doğru koştu. Kısa bir süre durdu, ağzı yuvarlak bir dehşete kapıldı. "Canım benim," diye mırıldandı, bakışları onun ıslak, pis, darmadağınık halinden Victoria'nınkine kaydı. "İkiniz çok güzel görünüyorsunuz, Bay Morgan."

Grant'in ağzı belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı ama sohbet edecek havada olmadığı belliydi. "Cannon'ı görmem gerek Şimdi," dedi sertçe. "Sadece birkaç dakikamız var. Bayan Duvall... yani Bayan Devane... çetin bir sınavdan geçti ve dinlenmesi gerekiyor."

"Evet, elbette." Hizmetçi Victoria'ya nazik bir ilgiyle baktı. "Hemen bu tarafa gelin lütfen." Onları kalabalığın arasından geçirdi ve Sör Ross'un ofisine, caddeye bakan dikdörtgen pencereli küçük bir odaya götürdü. Ofis meşe parçalar, büyük kitap rafları ve bir kütüphane yer küresi ile döşenmişti.

Kâtip ya da yardımcı oldukları anlaşılan iki adamla konuşmakta olan Sir Ross durdu Grant Victoria'yı odaya getirdiğinde cümlenin ortasındaydı. "Morgan," dedi, gri gözleri parlayarak ikisine baktı. "Keyes nerede?"

Grant kesin bir ifadeyle, "Yakında buraya getirilecek," dedi.

Her nasılsa, Cannon sadece Grant'in yüzünü okuyarak tam olarak ne olduğunu anlamış gibiydi. Gözlerini kapattı ve omuzları biraz çöktü. Başparmağı ve işaret parmağıyla şakaklarını ovuşturdu, sanki muazzam bir Baş ağrısı aniden bastırmıştı. "Bayan Dobson," dedi hizmetçiye, "sıcak içecek ve battaniye getirin."

"Evet, efendim." Bir anda ortadan kayboldu.

Cannon etkili bir şekilde diğer iki adamı odadan çıkardı ve kapıyı sıkıca kapattı. Ofisin dışındaki gürültü ve kargaşa kesilmişti ama yine de duyulabiliyordu. Cannon, Grant ve Victoria'ya dönerek oturmalarını işaret etti.

Victoria hafifçe ürperdi, meşe sandalyede büzülürken Grant'in arkasına geçirdiği koruyucu kol için minnettardı. Giysileri ıslak ve nemliydi. öncülüne ve saçlarına yapışan pisliğin rahatsız edici bir şekilde farkındaydı. Banyo yapmayı hiç şu anda istediği kadar çok istememişti. Temiz ve kuru olmayı ve içinde uyuyabileceği sıcak bir yatak bulmayı arzuluyordu.

Grant onun yorgunluğunu görünce, "Uzun sürmez," diye mırıldandı.

Cannon bu sessiz yorumu duydu. "Kesinlikle hayır," dedi ve Victoria'nın önüne bir sandalye çekti. Cannon, Victoria'nın elini büyük ve soğuk elinin içine alıp ona bakarak onu şaşırttı dikkatle. Kadının geniş bakışları adamın ciddi gri gözlerine kaydı. "Bayan..." diye başladı ve durakladı.

"Devane," dedi titrek bir gülümsemeye.

"Devane," diye tekrarladı usulca. "Kendini bir eleğin içinde denize düşmüş gibi hissediyor olmalısın."

Yorgunluğuna rağmen Victoria bu tanım karşısında aniden güldü. "Onun gibi bir şey."

"Bu çileye Koşucularımdan birinin neden olduğu gerçeği beni söyleyebileceğimden daha fazla üzüyor. Yaşadıklarınız için yeterli bir telafi sunamam... ama size söz veriyorum, eğer size hizmet edebilirim, elimden gelen her yolu kullanacağım. Sadece istemeniz yeterli."

"Teşekkür ederim," diye yumuşak bir sesle cevap verdi Victoria.

Londra'nın en güçlü adamlarından birinin ondan özür dilemesi sinir bozucu.

Cannon tatmin olmuş görünerek onun elini bıraktı ve Bayan Dobson battaniyeleri getirene kadar bekledi. Victoria rahatça bir yün tabakasına sarıldığında ve Buz gibi parmaklarının arasında tuttuğu dumanı tüten çay bardağıyla, yargıcın amansız bakışları ona döndü. "Bayan Devane... lütfen bana bu akşam neler olduğunu elinden geldiğince anlat."

Victoria ara sıra kelimeleri bulmakta zorlanıyor, Grant'in günün erken saatlerinde yanından ayrılmasından bu yana geçen olayları anlatıyordu. Arada sırada Grant araya giriyor ve gerekli açıklamaları yaptı. Tek kesinti ofis kapısı tuhaf bir kazıma hareketiyle yankılandı. Victoria durakladı ve bu garip ses karşısında soru dolu gözlerle etrafına bakındı.

Cannon gözlerini devirerek ayağa kalktı ve kapıyı açtı. Kuyruğu olmayan büyük çizgili bir kedi hemen ofise girdi ve spekülatif bir bakışla ziyaretçileri inceledi. "Chopper," dedi Cannon, başka herhangi bir yaratığın en yakın köşeye sinmesine neden olacak bir uyarı tonuyla.

Bunun yerine Chopper ona asi bir bakış fırlattı ve doğruca Victoria'nın kucağına atladı. Otomatik olarak Victoria Kedi kalçalarının üzerine kocaman tüylü bir yığın halinde yerleşirken yarısı dolu kupasını Grant'e uzattı.

Cannon bir özür mırıldanarak yaratığı çıkarmaya başladı ama Victoria gülümseyerek başını salladı. "Sorun değil," dedi. "Hayvanları severim."

Cannon'ın gözleri cevap veren bir gülümsemeyle parladı. "İşte şimdi Bow Street'in gerçek başkanıyla

taniştınız," dedi.

dedi, kendini beğenmiş kediye göstererek ve sandalyesine döndü.

Kedi kucağında sessizce mırıldanırken Victoria sözlerini bitirdi tüm olanları anlattı ve yorgun bir şekilde gözlerini kırptırdı. Ofis sıcaktı ve sonunda güvende olduğunun farkına varması haftalardır ilk kez huzurlu hissetmesini sağlamıştı. Grant'in elinin ensesine, ıslak, kirli saçlarının altına yerleştiğini hissetti ve nazik dokunuşu onu rahatlatmıştı.

Cannon gözlerini dikmiş bakarken uzun bir sessizlik oldu. dalgın dalgın duvarındaki manzaraya baktı. Tablo, ormanlarla kaplı tepelerin fonunda, kayalıkların ve kayaların üzerinden akan küçük, parlak bir dereyi tasvir ediyordu. Victoria, yargıcın böyle zamanlarda manzaradaki kadar dingin bir yerde olmak istediğinden şüpheleniyordu.

"Keyes," dedi yargıç yumuşak bir sesle, sanki zihnindeki anıları sıralıyormuş gibi. Gri gözlerinde küçük, soğuk ışıklar yanıyor, öfke ve biraz da keder ifade ediyordu. Bu Cannon için mesleki olduğu kadar kişisel bir trajediydi de.

"Olanlar için üzgünüm," dedi Victoria içtenlikle ve endişeli bakışlarını Grant'e çevirdi. "Bu senin ve diğer Koşucular için işleri daha da zorlaştıracak mı?"

Grant'in yeşil gözleri onu hafif bir gülümsemeyle süzerken okşuyordu. "Endişelenmene gerek yok, tatlı bezelyem. Bow Street daha önce bundan daha kötülerini de atlattı." Ustalıkla Chopper'ın itiraz eden miyavlamasına aldırmadan kediye kucağından itti ve ayağa kalkması için onu teşvik etti. "Bayan Devane için eve gitme vakti geldi," dedi Cannon'a. "Resmi işlerle yarın ilgileneceğiz."

"Arabam sizi King Street'e götürecektir." Cannon kapıyı açtı, ayak işlerine bakan oğlunu çağırdı ve mırıldandı

ona talimatlar verdi. Aynı anda temizlikçi ortaya çıktı ve Victoria için getirebileceği başka bir şey olup olmadığını sordu.

"Şimdilik işimiz bitti," dedi Cannon. "Teşekkür ederim, Bayan Devane. Umarım bu feci günün kalıcı etkilerini yaşamazsınız."

"İyi bir dinlenmeden sonra oldukça iyi olacağım," diye onu temin etti.

Cannon'ın yorumu Grant'in endişeyle kaşlarını çatmasına neden oldu. "I Linley'i çağırmalı," dedi. "Başından geçenlerden sonra sana bir bakmalı."

"Yine mi?" Victoria hemen başını salladı. "Bir günde iki kez doktor görmeye kesinlikle ihtiyacım yok. Arkadaşlığını çok istiyorsan Dr. Linley'i görmeye gidebilirsin. Ben eve gitmek istiyorum."

"Ev o zaman," dedi yumuşak bir sesle, onu ofisten çıkarırken.

Bayan Dobson çiftin gidişini izlemek için koridora çıktı. Ross'a dönüp baktığında hizmetçinin yüzünde memnun, biraz da şaşkın bir ifade vardı. "Eh," dedi, "Bay Morgan sonunda aşık olmuşa benziyor."

Ross alaycı bir ifadeyle, "Ve sert düştü," diye ekledi. "Zavallı piç kurusu."

Bayan Dobson'ın tombul yüzünü şefkatli bir gülümseme aydınlattı. "Bir gün efendim, küçük bir hata sizi de zavallı Bay Morgan'ın düştüğü duruma düşürebilir."

"Önce kendi boğazımı keseceğim," diye cevap verdi sakince. "Bu arada, bir sürahi kahve istiyorum."

Hizmetçi bu öneri karşısında öfkeli görünüyordu. "Bu saatte mi? Bunu duymak bile istemiyorum. İhtiyacın olan şey dinlenmek ve bol miktarda, sinirlerinizi paramparça edecek bir demleme değil..."

Cannon iç geçirerek masasına döndü ve ardından gelen derse katlandı.

On yedi

King Street'e döndüğünde Victoria'yı endişeli Bayan Buttons ve gözü yaşlı Mary karşıladı; her ikisi de Keyes'in kendisine zarar vermeyi planladığı haberi karşısında hayrete düşmüşlerdi.

"Bana söylemeliydiniz, hanımefendi!" diye haykırdı kahya. "Söylemiş olsaydınız, size yardım etmek için ne gerekiyorsa yapardım."

Victoria solgun bir gülümsemeyle, "Özür dilerim," diye cevap verdi. "Hafızamın geri gelmesiyle yaşadığım ani şok ve Bay Keyes'ten duyduğum korkuyla, korkarım kendimi kaybettim." Bir Bow Street Runner'a karşı kendi tarafını tutmaları için hizmetkârlara güvenip güvenemeyeceğinden emin olmadığını itiraf ederek kimsenin duygularını incitmek istemiyordu. "Ve her halükarda," diye ekledi, "Bay Morgan sayesinde her şey yoluna girdi."

"Sanırım bundan bir ha'penny romanı daha çıkaracağız," dedi Bayan Buttons. "Bow Street efsanesinin daha heyecanlı maceraları, Bay Morgan."

"Daha çok Bow Street'in ahmağı," diye mırıldandı Grant. "Bütün bu olanlar benim hatamdı. Başlangıçta ben istemiştim

Flagstad'ın Victoria'yı koruması için Keyes'in bunu yapmasına asla izin vermemeliydim."

"Bilemezsiniz," diye itiraz etti Victoria. "Kimse ondan şüphelenmedi, Sör Ross bile."

Grant kaşlarını çatarak cevap verdi, belli ki onu kabul etmemiştir. onu savunmak için. Bir elini nazikçe alına götürdü ve dağınık bir saç tutamını geriye doğru taradı. "Bayan Buttons," dedi, hâlâ Victoria'ya bakarak, "sanırım Bayan Devane'in banyoya ihtiyacı var. Ve belki biraz da konyaklı ılık süt."

"Oh, evet," dedi Victoria, sıcak sabunlu suda ıslanma düşüncesiyle zevkten titreyerek.

"Ona çok iyi bakacağız Bay Morgan," diye güvence verdi kahya ve yanında duran hizmetçiyi işaret etti. "Mary, sen ve kızlar Bayan Devane için bir banyo hazırlayın, sonra da Bay Morgan için misafir odasında ayrı bir banyo hazırlayın."

"Evet, hanımefendi," dedi Mary hevesle ve hızlı adımlarla gözden kayboldu.

Victoria'yla konuşurken Grant'in sesi yumuşaktı. "Seni yukarı taşıyayım mı?"

Victoria gülümseyerek başını salladı. Onun bakışlarının şefkatli sıcaklığına o kadar dalmıştı ki, hizmetçinin yanlarından ayrıldığıнын farkında bile değildi. "Banyodan sonra bana gelir misin?" diye sordu.

Yüzü ifadesizdi ama yaklaşıp kızın şakağına bir öpücük kondururken ağzı yumuşaktı. "Hayır," diye o kadar sessiz mırıldandı ki kız onu zar zor duyabildi.

Şaşırmış bir halde birkaç santim geri çekildi. "Yapmayacak mısın?"

"Bir gün için yeterince katlandın, bu gece yatağında azgın bir hayvana ihtiyacın yok."

Kendini tutamayan Victoria uzandı ve sert göğsüne sarıldı. "Ya onu orada istersem?"

"Uyuman gerek," dedi sertçe. "Uyku zaman kaybıdır."

Boğazında isteksiz bir kahkaha g mb rdedi ve kolları yavaşça ona dolandı. Adamın kulağının üstündeki sa  tutamlarına doğru nefes aldığını hissetti. "Bu ne kadar bitkin olduğunu kanıtlıyor. Ne dediğini bilmiyorsun."

"İstiyorum," diye ısrar etti Victoria, onu itmesine izin vermeyerek.

"Tatlı bezelye..." Grant'in sesi biraz gergindi. "Benim için de çok zor bir gün oldu. Korkarım bu gece seni ziyaret edersem..." Uygun kelimeleri bulmak için durakladı. "Herhangi bir  eyim olacağını sanmıyorum..."

"G   m ?" diye sordu.

" zdenetim."

"Ah." Victoria onun anlaşılmaz yüzüne bakarken zorlukla yutkundu. "Ama eğer sen-"

"Git," diye mırıldandı, onu kolayca çözdü ve yüzünü merdivenlere çevirdi. Onu güçlü bir şekilde d rtt . " ok şey yaşadım Victoria. Bu gece sana karşı kendime güvenmiyorum. Biraz dinlen. Sabah g r   r z."

Victoria kaşlarını çatarak merdivenleri çıktı, ara sıra ona bakmak için durakladı. Grant, kadının tepeye ulaşmasını bekledikten sonra arkasını döndü ve çok ihtiyacı olan konyağı almak için kütüphaneye gitti.

Hizmetçilerin yardımıyla saçlarını iki kez yıkayıp durulayan Victoria, sıcak su tüm kirleri silip süpürürken mutluluk içinde iç geçirdi. Banyo, gergin kaslarının acısını dindirdi ve kemiklerindeki derin soğuğu ısıttı. Bu ve bir fincan brendili süt birleşince onu derinden rahatlatmıştı. Temiz bir muslin gecelik ve önü bir sıra minik düğmeyle tutturulmuş bir önlük giydi. Hizmetçiler nemli saçlarını dikkatle tararken ve saçlarının taranmasına izin verirken uykulu bir şekilde ateşin önünde oturdu. Kıpırmızı bukleleri kurutmak için ocaktan gelen ısı. "Biraz daha süt?" Bayan Buttons sordu. "Ya da yiyecek bir şeyler? Bir tabak kızarmış ekmek ya da bir kase çorba... bir yumurta, belki-"

"Teşekkür ederim, hayır." Victoria gözlerini ovuşturdu ve esnedi. Onun yorgunluğunu ve mahremiyet ihtiyacını anlıyordu, Hizmetçi Mary'ye başını salladı ve onlar da odadan çıktı. "Bir şeye ihtiyacınız olursa beni çağırın, Bayan Devane," dedi Bayan Buttons yumuşak bir sesle.

Gözleri yarı kapalı olan Victoria çıplak ayaklarını ateşe doğru uzattı ve sarı ışığın ayak parmaklarının üzerinde oynaşmasını izledi. Grant'in banyosunu bitirip bitirmediğini, belki de çoktan misafir odasında uyuyup uyumadığını merak etti. Grant'in bu gece onu ziyaret etmeyeceğine dair ettiği yemine sadık kalacağını, uyumasının kendisi için en iyisi olduğuna karar verdiğini biliyordu. Kuşkusuz haklıydı da. Ama onunla birlikte olmaya, ona sarılmaya, onu rahatlatmaya ve karşılığında onu rahatlatmaya ihtiyacı vardı.

Bu akşam, hayatına yönelik ilk teşebbüsten ancak bir ay sonra ölümün eşiğine gelmişti ve

Günlerinin geri kalanı boyunca her anın tadını çıkarmak için çaresiz kalmasına neden oldu. Uyku gerçekten de zaman kaybıydı... özellikle de sevdiği adam sadece bir oda ötedeyken.

Victoria bilinçli bir karar vermeden önce, misafir süitinin kapısındaaydı. Parmaklarıyla Biraz titreyerek kapının tokmağını çevirdi ve yatak odasına açılan küçük antreye girdi. Tıpkı ana süitte olduğu gibi, ızgaradaki küçük ateş kıpkırmızı yanıyordu. Odanın üzerinde titreyen ışık, köşede gölgelerin dans etmesine neden oluyordu.

Ve yatağın üzerinde... Gördüğü şey onu olduğu yerde durdurdu, telaşlanmıştı, kalbi göğsünde sert ve ağır bir şekilde çarpıyordu. Grant misafir yatağına uzanmış, bir ayağını kenarından sarkıtmış, bir dizini hafifçe yukarı kaldırmıştı. Elinde bir kitap tutuyor, alnında hafif bir çatıklık ve ağzında karamsar bir ifadeyle okuyordu. Görünürde tek bir giysi bile yoktu.

Ateş ışığı tenini kehribar renginin açık bir tonuna dönüştürmüş ve parlak siyah saçlarına altın benekler saçmıştı. Uzun, kaslı vücudunun her ayrıntısı, boğazının dibindeki üçgen şeklindeki oyuktan bacaklarındaki koyu renkli tel tel kıllara kadar görülebiliyordu. Heyecan ve kafa karışıklığının ortasında Victoria, adamın giysileri üzerinde değilken neden bu kadar iri göründüğünü merak etti. Daha önce hiç bu kadar ürkütücü bir çıplak ten görmemişti.

Victoria küçük bir ses çıkarmış olması gerektiğini biliyordu, çünkü adamın daralan bakışları ona döndü ve otomatik olarak kucağındaki açık kitabı örttü. Bu savunma hareketi ona eğlenceli gelmişti ve adamın yasaklayıcı kaşları sadece komik etkiyi artırdı. Dudaklarını birbirine kenetleyerek ani bir kahkahayı bastırdı ve odanın içine doğru ilerledi. "Bu kadar kötü bir ışık altında okumamalısın," dedi.

Sesi biraz çatlıyordu. Fark ettiğinden daha gergindi.
"Gözlerini yoracaksın."

Kaşları daha da çatıldı. "Odana geri dönmezsen zorlayacağım tek şey bu değil."

Komutu duymazdan gelerek kapıyı kapattı ve temkinli adımlarla yatağa yaklaştı. "Uykum yok."

Grant doğruldu ve bacaklarını yatağın kenarına doğru salladı, kitabı belinin üzerinde tutarken karnındaki kaslar dalgalanıyordu. "Yatağa girip gözlerini kaparsan bir dakikadan kısa bir süre içinde bilincini kaybedersin." Ama onun

Bakışları beyaz muslin önlüğünün üzerinde gezindi, onu bağlayan minik düğmelere takıldı ve Nefes alış verişindeki değişiklik. Cesaretlenerek ona bir adım daha yaklaştı. "Ciddiyim Victoria," diye uyardı. "Bu gece olmaz."

"Benimle olmak istemiyor

musun?" "Senin için en iyisini

istiyorum."

"Benim için en iyisi sensin." Onun niyetli yeşil gözlerine bakarak, önlüğünün en üst düğmesine uzandı ve beceremedi. Gerginliği onu beceriksiz yapmıştı ve inci düğmeyi küçük ipek ilmeğin içinden geçirmek zordu. Grant sessizdi, gözlerini kırpmadan onu izlemeye devam ediyordu. Ani bir utançla kızarak, düğmeyi çekip kopardı ve minik düğme yerinden fırlayarak halıya sıçradı. Victoria artan hayal kırıklığı içinde bir düzineden fazla düğme kaldığını fark etti. Bu hızla giderse sadece önlüğünü çıkarmak bütün gece sürecekti. Umutsuz görevi bırakarak Grant'e baktı ve yüzünde alaycı bir ifade belirdi. "Çok başarılı bir baştan çıkarıcı değilim, değil mi?"

Kitap bir anda odanın bir ucundan diğer ucuna

savruldu ve boğuk bir gümbürtüyle yere düştü. Victoria

Aniden havaya kaldırılıp yatağa yatırıldığında nefesi kesildi. Grant onun üzerine eğildi, geniş omuzları Ateşin görüşünü engellemesini sağladı. "Demir bir kargı kadar sert olduğum gerçeğini göz önünde bulundurursak," dedi boğuk bir sesle, "bir şeyleri doğru yaptığını söyleyebilirim."

Bir metreden fazla sert bir cisme yaslanmıştı, Uyarılmış erkek, cinsel organı kadının karnına doğru çıkıntı yapıyor, kaslı kalçalarından biri kadınıninkinin arasına bastırıyordu. Geçici olarak Kollarını adamın göbeğine doladı ve elleri adamın sert sırtında durdu. Adamın neredeyse ateş gibi yanan bedeninin sıcaklığı karşısında irkildi. "Tenin çok sıcak," diye fısıldadı, serin parmakları adamın sırtının esneyen düzleminde geziniyordu.

Nefesi sanki acı çekiyormuş gibi dişlerinin arasından süzülüyordu ve kadın belirsizlik içinde dondu kaldı. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Hayır, hayır..." Grant yüzünü saçlarının gevşek buklelerine gömdü ve yanağını kızıl ipeğe sürttü. "Bana dokunduğunda cennette miyim yoksa cehennemde miyim emin olamıyorum."

"Bu iyi mi?"

"Bu iyi," dedi, sesi kızın saçlarında boğuklaşmıştı.

Grant'in kulağına gülümsedi ve kollarını Grant'in sırtına dolayarak tüm gücüyle ona tutundu. Grant onun boğazına, yanaklarına aşk sözcükleri mırıldandı. Parmakları önlüğünün düğmeleriyle uğraşırken tenine telaşsız öpücükler kondurdu. Düğmeleri acele etmeden açtı, her bir inciye yerinden çıkarırken acele etmedi. sınırlayıcı döngü.

"Öp beni," dedi Victoria soluk soluğa, ağzının hafif, kışkırtıcı fırçalarından daha fazlasını istiyordu. Adamın

dudakları Victoria'nın dudaklarının üzerinde geziniyor,
kısıtlayıcılığıyla onunla alay ediyordu.

Başını daha da yaklaştırmak için kollarını onun boynuna doladı. Ağzı açık bir öpücük verirken iniltisini bastıramadı. İstiyordu, dili tatlı, yumuşak ölçülü vuruşlarla onu keşfediyordu.

Öncülünün açılmış olduğunu fark eden Victoria giysiden kurtulmak için mücadele etti. Adam onu daha fazla öpücükle yatıştırdı ve sert kolunu boynunun altına yerleştirdi, öncülünü vücudundan uzaklaştırmaya yardım etti. Artık tenlerini birbirinden ayıran tek şey, gecelik entarisinin ipeksi tabakasıydı. İnce tülbentin arasından onu okşadı ve göğsünün şeklini aldı ve onu sıcak eliyle kavradı, Göğüs uçları avucunun içinde sıkılaşıp kadar hafifçe sıkıldı.

Heyecandan titreyen Victoria, giderek artan bir cesaretle ona dokundu, parmak uçları Omurgası, içe doğru sert kıvrımı iki yandan kalın kaslarla kabartılmıştı. Ve daha aşağıda, kalçasının yoğun etine kadar, elleri katı erkeksi eğrilikten zevk alıyordu. Oraya dokunduğunda vücudu kıpırdadı, kalçaları aceleyle onunkini itti, uyarılmışlığının sağlam şekli uyluklarının arasına dökülen muslin cebini dürttü. Kadın İstemsiz hamlesiyle irkildi, onu ilk kez içine aldığı zamanı, vücudunun mahrem bir şekilde parçalanışını ve bunun neden olduğu acıyı hatırladı.

Onun tedirginliğini açıkça hisseden Grant, onu ezmek için ağırlığını dirseklerine vererek hareketsizce üzerine çıktı. "Korkma," dedi kısık sesle.

"Değilim," diye yalan söyledi, yumruklarını açmaya zorlayarak. Ellerini adamın omuzlarının arkasına koydu. "Eğer hazırlıklı olursam acıtmayacağımı söylemiştin."

"Aynen öyle." Onu öptü, ağzı onunkinin üzerinde hafifçe gezinirken tarif edilemez derecede lezzetliydi. Kadın açtı

Öpücüğüne tamamen teslim oldu, vücudu onunkinin altında uysal ve güven doluydu. Adam geceliğini tamamen çıkarmak için durakladığında bile bir daha gerilmedi. İki eliyle göğüslerini şekillendirip kaldırdı, önce bir pembe tepeyi sonra diğerini öptü. Dudakları hassas bir meme ucunun üzerinden ayrıldı ve kadın Dilinin kayan okşaması. Hafifçe gıdıklayan dokunuş, kadının adamın ağzına karşı daha da eğilmesine neden oldu. Adamın eli dizini kavradı ve yukarıya doğru ilerledi, kızın şefkatini koruyan saç tutamına ulaşana kadar durmadı. Kadınsı et. Parmak uçları baharatlı kırmızı bukleler arasında hafifçe oynadı, kız inleyip küçük tümseği doğrudan eline doğru itene kadar kayarak alay etti.

Grant o anda onu almamak için gösterdiği çabadan dolayı ürperdi. Onun için hazır olduğunu biliyordu, tarçınlı ipeğin arasından sızan nemi hissediyordu... ama henüz değil. O hazır olana kadar değil. bunun için ona yalvardı. Ona aşkını fısıldayarak, onu yakından okşadı, parmak ucu vücudunun girişini bulana kadar yumuşaklığını okşadı. Parmağını ileriye doğru kaydırıp iç kısmın sıcaklığını okşarken kadının nefesinin kesilmesinden ve aniden titremesinden zevk aldı. Sanki onu daha yakına mı çekeceğine yoksa uzaklaştıracağına mı karar veremiyormuş gibi omuzlarını tuttu. Parmağını gidebildiği kadar derine iterken yüzünü izledi ve gözleri kapandı, ince kızıl kaşları birbirine düğümlendi. Göğsünün üzerine eğilerek pembe meme uçlarından birini ağzına aldı ve çekiştirdi Ritmik olarak.

"Lütfen," diye soludu sonunda, bilinçsizce dizlerini yukarı çekti ve kalçalarını açtı. "Lütfen... bu çok fazla, ben..."

"Beni şimdi istiyor musun?" diye sordu.

"Lütfen," diye tekrar yalvardı, yüzü kızarmış ve

nemliydi.

Onun üzerine çıkarken kalbi arzuyla çarpıyordu, kendini konumlandırdı ve savunmasız açıklığına karşı sabit bir baskı uyguladı. Birden gözleri açıldı ve ellerini iki elinin arasına aldı. Avuç içleri adamın göğsünün gergin kaslarına doğru itildi ve kadın kıvranarak ona uyum sağlamaya çalıştı. "Oh, yapamam-" dedi Dengesizce.

"Benim için alacaksın," diye fısıldadı. "Alacaksın, Victoria. Bırak içine gireyim." Basıncı artırdı ve Victoria'nın vücudunun gevşediğini, kayganlaştığını ve içine girmeye başladığında onu karşıladığını hissetti. Rahatlayarak inledi, yavaş bir hamleyle içine girdi, vücudunun etli sıcaklığının derinliklerine gömülene kadar duraklamadı. Kadın inledi ve kollarını adamın etrafına sararak onu güvenli bir kucağa aldı. İçinde hisler ve duygular birlikte dönüyor, onu mutlulukla dolduruyordu.

Beyninin bir kısmı karardı ve sessizleşti, tüm düşünceleri fiziksel farkındalığın üstün gelmesiyle söndü. Derin dürtme darbeleriyle hareket etti, kendini bastırmak için açtı verdi seksinin zirvesine karşı. Garip bir şekilde yukarı doğru iterek ona yaklaşmaya çabaladı. Adam memnuniyetle homurdandı ve kocaman elleri kalçalarının altından kayarak kadının ritmini kendi ritmiyle uyumlu olacak şekilde yönlendirdi.

Victoria kollarını adamın sırtına dolamış, kalçaları ise neredeyse adamın ağırlığını kaldıracak bir güçle yukarı doğru kalkmıştı. Tüm varlığı bu kıvranan zevk arayışına indirgenmiş gibiydi. Üstündeki karanlık yüze baktı, yüz hatları sert ve terden buğulanmıştı ve sonra Belinde enfes bir kasılma hissettiğinde her şey bulanıklaştı. Grant nefesini tuttu ve daha da sertleşerek dişlerini boynunun omzuyla birleştiği hassas yere geçirdi.

Kemerli, tepeli Victoria, tüm vücudu hislerle dolana kadar dışa doğru yayılan ecstasy halkalarını hissetti.

Tufanın ortasında bir yerde Grant'in de doruğa ulaştığını hissetti, ritmi birkaç son hamleyle bozuldu, boğazı şiddetli bir iniltiyle doldu. Bir süre onun içinde kaldı. Bir iki dakika sonra adamın ağırlığını hafifletti ve yanında rahatladı. Sıcak, bitkin ve doygun bir halde adamın koluna sokuldu ve adamın ağzının kendisine dokunduğunu hissetti şakak ve kulağının kenarı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı ve onun da bunu söylediğini duydu. tam olarak aynı anda. Uykulu bir şekilde gülümseyerek, yorgunluk selinin kendisini ele geçirmesine izin verdi ve onun kokusu ve hissi etrafını sararken rüyasız bir uykuya daldı.

On sekiz

Victoria, Grant'in yataktan çıktığını hissedince uyandı ve uykulu bir sesle itiraz etti. Adamın sessiz kahkahasını duydu ve bir anlığına kollarına geri döndü, boğazını nazikçe öptü. Sabahın erken saatlerinde çenesinin kılları tenine değerek onu hoş bir şekilde ürpertti.

"Uyumaya devam et," diye mırıldandı alçak sesle. "Bow Street'e gitmek için yola çıkmam gerekiyor."

Kollarını onun boynuna doladı. "Sabah oldu mu?"

"Korkarım öyle." Saçlarının vahşi dalgasını burnuyla okşadı.

Victoria onun güçlü kaslara sahip sırtını okşadı. Vücudunun ağırlığı, tıraşsız yanağının sıyrıkları... ve bir tanesinin iması, onu lezzetli bir şekilde erkeksi hissettiriyordu.

Uzun, kıllı bacağı onunkinin arasındaydı. "Benimle kal," diye yalvardı, adamın sıcak eli göğsünü kavrarken zevkle kıvranıyordu.

Grant gülerek inleyerek karşılık verdi, günaha karşı koymakta zorlanıyordu. "Yapamam, tatlı aşkım. Cannon beni bekliyor ve bugün yapılacak çok iş var. Ama yakında döneceğim." Onun göğsünün yumuşak beyaz tenini öptü. "I

kollarından birkaç saatten fazla uzak kalmamayı planlıyorum."

Victoria onun kısa siyah saçlarını okşadı ve gizlemediği bir özlemle yüzüne baktı. "Keşke bu doğru olabilseydi."

Yeşil gözleri onu dikkatle inceledi ve eli yavaşça okşayarak ön tarafına doğru hareket ettirdi ve titremesine neden oldu. "Neden olmasın, aşkım?"

"Sanırım çünkü..." Düşünmekte zorlanıyordu. Adamın eli karnının üzerinde dururken, başparmağı göbeğinin küçük kenarını okşuyordu. "Hayaller vardır," demeyi başardı, "bir de gerçekler vardır."

Grant ona, "Şimdiye kadar on ömre yetecek kadar gerçeklik yaşadım," diye bilgi verdi. "Bir ya da iki rüya görmek istiyorum."

"Ne gibi?"

"Başlangıç olarak seninle evlenmek."

Bu açık ifade Victoria'yı şaşkına çevirmişti. Bu sabah uyandığında beklediği onca şey varken, Evlilik teklifi almak bunlardan biri değildi. Aklını toplamak için çaba sarf ederek tereddütle cevap verdi. "Ben... Dünyadaki her kadının böyle bir tekliften onur duyacağını biliyorum."

"Ya sen?" diye sordu usulca.

"Korkarım ki sen-" Victoria durup ona kararsızca baktı ve kendini onun sıcak bedeninden uzaklaştırdı. Yatak örtülerini kendi etrafında toplayarak, Grant'e kaşlarını çatmasına neden olan sessiz bir yalvarışla baktı.

"Victoria," dedi ve uzanıp saçlarını omzunun üzerinden akan kızıl bir nehre döñüřtürdü. "Victoria" dedi. Ona büyük bir dikkatle dokundu, parmak uçları narin cildini zar zor sıyırıyordu. "Bu konuşmaya şimdi başlamamalıydım. Hâlâ yorgunsun ve benim de zamanım kısıtlı. Ama bana neden korktuğunu söylemeden buradan ayrılmamın imkanı yok."

Victoria bakışlarını pırıl pırıl parlayan mavi ipeğin üzerinde tuttu. cevap verirken. "Sanırım beni sadece kız kardeşimin bir taklidi olduğum için arzuluyorsunuz." Grant'ten ses çıkmadı ve birkaç saniye durakladıktan sonra kendini sertçe devam etmeye zorladı. "Vivien senin ilk istediğın kişi... ve bunun için seni asla suçlayamam. O bir sofistike ve heyecan verici, ve tüm erkekler onu arzuluyor. I bu konuda onunla asla boy ölçüşemezdim. Ve bir sabah yanımda uyandığında gözlerindeki nihai hayal kırıklığını görmeye dayanamazdım."

Şaşkınlık içindeki Grant, bu beklenmedik güvensizlik duygusunun nereden geldiğini merak etti. Victoria nasıl oluyor da kız kardeşinin gölgesinde bu kadar kaybolmuş hissedebiliyordu? Tanrım, Vivien'in bildiğı birkaç yatak odası hilesi, Victoria'nın onun için taşıdığı çekiciliğın bir kısmını bile ona veremezdi. Herhangi bir erkek için. Victoria sıcak, zeki, verici... yatakta ve dışarıda ideal bir arkadaşı.

"Seni tatlı... güzel... deli," diye mırıldandığını duydu. "Onu sana tercih edeceğimi nasıl düşünebilirsin? Duygularımdan nasıl şüphe edersin? İnan bana, aranızdaki farklılıkları anlıyorum ve ne istediğime karar verme konusunda fazlasıyla yetenekliyim."

Kadının kendi değerinden şüphe etmesine sinirlenen adam, onun irkilerek haykırmasına aldırmadan yatak örtülerini üzerinden çekip aldı. Bileğini kolayca yakaladı ve onu

Elini kalçalarının arasına indirdi. Kadının serin ve küçük elinin kendisine doğru bastırıldığını hissettiğinde, anında bir arzu zonklaması hissetti ve bedeni hızla kabarıp tam olarak hazır hale geldi. "Bunu hisset," dedi kısık sesle, kendini onun üzerine kaldırarak, yanakları pembeleşirken yüzüne sertçe bakıyordu. "Hisset beni, gözlerimin içine bak ve hayal kırıklığı görüp görmediğini söyle."

"Bana sadece bakire olduğum için evlenme teklif ediyorsun," dedi, "ve bir centilmen olup doğru şeyi yapmaya çalışıyorsun-"

Grant ateşli bir öpücükle onun ağzını kendi ağzıyla kapattı, Sadece boğazına takılan bir arzu iniltisi duyduğunda durdu. "O kadar da centilmen değilim," dedi boğuk bir sesle.

Victoria'nın kuşkulu bakışları onunkilere kilitlendi. "Bir keresinde bana evlenilecek biri olmadığını söylemiştin."

"Söz konusu sen olunca öyleyim."

"Yapmak zorunda değilsin," dedi ciddiyetle, elini çekip yanında sıkarak. "Anlamamı istiyorum... Olanlardan dolayı hiçbir yükümlülük altında değilsin. Arkadaş olarak ayrılabiliriz, çok sevgili olarak-"

"Ben bir arkadaş istemiyorum. Seni istiyorum. Her gün ve gece. Hayatımın geri kalanında her dakika." Grant ona sıkıca sarıldı ve küçük, kızarmış yüzüne baktı. Orada gördüğü şey, ona boğuk bir sesle, "İstediğin bu değil mi?" diye sormasına neden oldu.

Yanakları daha da kızardı ve başını sallayarak sessiz bir evet demeyi başardı.

"Tanrı'ya şükür," dedi, saçlarını yüzünden geriye doğru düzelterek. "Çünkü sensiz yaşayamazdım. Şimdi, var mı

Yolumuza çıkan başka bir şey var mı?"

"İşiniz..." Sesi acı verici bir dürüstlikle çatladı. "Çoğu zaman tehlikede olduğunu bilmek benim için zor olurdu... beni terk ettiğin her sabah geri gelmeyebileceğini bilmek. Belki seni daha az sevseydim buna katlanabilirdim... ama bu şekilde yaşayabileceğimi sanmıyorum."

Kolları onun etrafında sıkılaştı. "Bow Street polis teşkilatından ayrılmaya karar verdim bile," dedi. "Çok fazla zaman harcadım hayatımın yıllarını sokaklarda geçirdim. Artık önümde başka seçenekler var... Kendimi meşgul edecek başka bir şey bulacağım."

"Yapmak istediğin bu mu?" diye sordu ciddiyetle. Adam başını salladı ve ağzını onun alına bastırdı. "Karım ol, Victoria."

Victoria onun sabit yeşil gözlerine bakarken cevap veremedi. Onu hiç sevmediği kadar çok seviyordu. sevmenin mümkün olduğundan şüpheleniyordu. Ama içinde bir şey vardı, ele alınması gereken bir huzursuzluk. O

Bu duyguyu kökünden sökmeye, önüne koymaya ve ihtiyaç duyduğu cevapları bulmak için incelemeye çalıştı. Ancak bunu şimdi yapamazdı. Yalnız kalmaya ve düşünmek için zamana ihtiyacı vardı.

"Bana birkaç gün izin verin," diye yalvardı. "Böyle bir kararı hemen veremem. Eve gitmek, kız kardeşimi görmek ve... kendimi yeniden bulmak istiyorum."

Grant kaşlarını çattı ve başını hafifçe salladı. "Bul Kendin mi? Hafızanızı tamamen geri kazandığınızı söylemişsiniz."

"Evet, ama kendimi henüz eski halime dönmüş gibi hissetmiyorum. Ve hayatımda değişiklikler yapmaya başlamaya hazır değilim. kendi evimde huzur ve mahremiyet içinde birkaç gün geçirmeden önce."

"Bu basit bir soru Victoria," dedi sertçe. "Beni seviyor musun, sevmiyor musun?"

"Evet, seni seviyorum." Yüzünün yan tarafına hafifçe dokundu, gözleri aniden duyguyla buğulandı. "Seni gerçekten seviyorum,"

tekrar söyledi, sesi alçak ve hararetliydi. "O

zaman teklifimi kabul et."

"Henüz değil," dedi, onun inatçılığına kendi inatçılığıyla karşılık vererek.

Adamdan sinirli bir kahkaha koptu ve sanki onu sarsmak istiyormuş gibi baktı. "Kahretsin, neden sadece evet demiyorsun? Kaçınılmaz olanı erteliyorsun."

"Size cevabımı müsait olduğumda vereceğim," dedi. "Ama çok erken. Biraz sabırlı olursan..."

"Sabırlı olamam. Seni çok istiyorum." Grant'in ağzı onunkini kapladı ve onu öyle bir öptü ki Saf duyum dışında her şey. Dili ağzının içinde oynayıp okşadı ve bu küçük penetrasyonun cazibesi kadının açlıkla ona doğru gerilmesine neden oldu. Aralarında hala bir parça keten çarşaf vardı... Onu itmek için mücadele etti, aniden tüm tenini onunkine karşı hissetmeye ihtiyaç duydu. Adam da hemen karşılık verdi, onun küçük Vücudunu onunkinin daha uzun boyuna dayadı, onu sert bir kas ve sinir düzlemine sürttü, seksi uyluklarının arasında titreşiyor ve ısrar ediyordu. Kadın ona doğru açıldı, boğazından iniltili, davetkâr bir ses geldi ve adam onun hevesine gülümsedi.

"Victoria," diye mırıldandı Grant, vücutlarının arasından kırmızı buklelerin tepesine uzandı, zeki parmakları ve alaycı. "Bana ait olduğunu biliyorsun, değil mi?" Şişmiş yumuşaklığın üzerine bir miktar nem yaydı,

onu ele geçirmek için hazırlıyordu. Ağzı kızın boğazına dayandı ve kızın soluk kokusunu içine çekmek için durakladı. Bir önceki akşam banyosundan sonra sürdüğü vanilya kokusu. Erkeğin sıcak ipeksi başı kızın üzerine oturdu ve kız onun çıldırtıcı bir yumuşaklıkla içine girdiğini hissetti.

"Daha fazla," dedi nefes nefese, daha derine, daha sert bastırmasını istiyordu, ama adam zarif bir şekilde kontrollüydü, onu umutsuzca kıvrandıran yavaş bir hızda hareket ediyordu.

Grant ona sabırlı olmasını, altında gevşemesini fısıldadı ama kadın kendi tepkilerini yönetemeyecek kadar acemiydi. Titreyerek, terleyerek, tekrar tekrar yukarı doğru kalktı, çekerek ve tutunarak sonunda Nefes nefese bir kahkaha atarak rahatlardı. Onun sessiz talebine itaat ederek, kalçalarını sıkı, derinden tatmin edici bir gıcırdatma hareketiyle birbirine kaynaştırdı ve bir şimşek gibi içinden zevk fışkırdı. Kendini onun etrafında katladı ve her santimi zevkle parlayana kadar tatlı bir serbest bırakma çizgisi ve yayılmasıyla mırıldandı.

"Pekâlâ," dedi Grant birkaç dakika sonra, sesi kızın yumuşak göğüsleri arasında boğuklaşarak, "bu sana düşünecek bir şey vermeli."

Gülümsemesini bastıramayan Victoria kollarını adamın başının etrafında doladı ve kalın siyah buklelerin arasına bir öpücük kondurdu. "Acele et," diye mırıldandı. "İşe geç kalacaksın... ve bunun nedenini açıklamak zorunda kalmandan nefret ediyorum."

"Sormalarına gerek yok," diye karşılık verdi, kımıldamadan. "Yatağımda İngiltere'nin en güzel kadını var... Geç kalmasaydım bir şeyler ters giderdi."

Grant, Cannon'ın ofisine her zamankinden sadece birkaç dakika geç varmıştı. Cannon'ın gri gözlerindeki asık suratlı parıltıyı gördüğünde iyi ruh halinin belirtilerini gizlemeye özen gösterdi. Yargıcın ifadesi her zamanki gibi sakindi ama Grant, Cannon'ın yüzünün altında kaynayan düşünce ve endişeleri sezmişti. Bow Street'in basın, halk ve hükümet tarafından kuşatma altında olduğuna şüphe yoktu.

Grant, Victoria'nın kollarında geçirdiği zevk dolu gece olmasaydı, kendisinin de neredeyse Cannon kadar bitkin görüneceğini biliyordu. Yargıca kendisine bir kadın bulmasını önermek dilinin ucuna kadar gelmişti. Ancak Grant burnunu başkasının işine sokacak değildi... özellikle de mahremiyetine düşkünlüğüyle nam salmış bir adamın işine.

Victoria'nın durumunu sorduktan sonra Cannon, Grant'e Keyes'in güçlü odada gözaltında olduğunu bildirdi ve Cannon ve bir katibin huzurunda tam bir itirafta bulunmuştu. Grant bu habere şaşırمامıştı, Cannon'ın bir kalp taşından bile itiraf alabileceğini biliyordu. Keyes suçlanacak ve yargılanacaktı ve Cannon'ın Victoria Devane'den tek istediği, o günkü ikinci oturumdan önce odasına gelmesi ve bir kâtibin onun ifadesini almasıydı. Konu, halkı daha fazla heyecanlandırmamak için mümkün olduğunca etkili ve sessiz bir şekilde ele alınacaktı.

"O halde Victoria mahkemede Keyes'le yüzleşmek zorunda kalmayacak," dedi Grant, bu sabah çoktan hazırladığı bir argümanla gelmişti. Cehenneme kadar yolu vardı.

Victoria'nın Keyes ile aynı odada olması.

Cannon, "Hayır, Bayan Devane'e bir çile daha çektirmeye gerek yok," diye cevap verdi. "Onun tanıklığı

odaları ve Keyes'in kendi itirafı, onun suçlanması ve King's Bench önünde yargılanması için yeterli olacaktır."

"Lord Lane'den ne haber?" Grant sordu. "Bu sabah tutuklanacak mı? Eğer öyleyse, bu görev için memnuniyetle gönüllü olurum."

Yargıç kahve fincanını dudaklarına götürürken durakladı ve şaşkınlıkla ona baktı. "O halde duymadınız. Lord Lane öldü."

Grant başını hafifçe salladı, doğru duyduğundan emin değildi. "Ne dedin sen?"

"Görünüşe göre dün akşam, siz Boodle'dan ayrıldıktan hemen sonra bir felç krizi geçirmiş."

Grant bir an için traşlı çenesini okşadı, bir duygu karmaşasıyla boğuşuyordu. Bir yandan, yaşlı piçin sonunda Yaratıcısıyla buluşmaya gitmiş olmasına seviniyordu. Diğer yandan da Lord Lane'in, onu öldürdüğü için çok üzgündü. suçlanmanın, yargılanmanın ve cezalandırılmanın verdiği rahatsızlıktan ve aşağılanmadan kaçmayı başarmıştı. "İyi," dedi sonunda acımasızca. "Keşke Boodles'ta gösterinin tadını çıkaracak kadar uzun kalabilseydim."

Yargıç bu duygusuz yorum karşısında kaşlarını çattı. "Bu duygu sana yakışmıyor Morgan, ancak kaynağını anlıyorum."

Grant bu sessiz azarlamaya karşılık vermedi. Söyledikleri için zerre kadar üzgün değildi. Ona göre Lord Lane'in ölümü fazlasıyla merhametliydi, hak ettiğinden çok daha iyiydi. Ancak onu rahatsız eden başka bir şey vardı ve kendi geleceğiyle ilgili herhangi bir plan tartışılmadan önce bunun ele alınması gerekiyordu. "Sizin tarafsız yapınıza sahip değilim efendim... Tanrı biliyor ya, keşke sahip olsaydım."

"Tarafsız ya da değil, size bir teklifim var. Umarım dikkatle değerlendirirsiniz."

"Ne tür bir teklif?"

"Şey... bu, halihazırda sahip olduklarıma ek olarak Essex, Kent, Herfordshire ve Surrey'de adalet görevinde bulunmak üzere yeni kabul ettiğim komisyonlarla ilgili."

Grant ona şaşkın bir bakış fırlattı ve alçak sesle takdir dolu bir ıslık çaldı. Yeni atamalar Cannon'ın erişim alanını önemli ölçüde genişletecekti. Şimdiye kadar iki adamın işini yapıyordu. Şimdi altı kişinin işini yapıyor olacaktı. Grant'in bildiği kadarıyla, daha önce hiçbir polis hakimi böyle bir yetki verilmiştir.

"Halkın tepkisi daha yeni başlıyor," diyor Cannon kuru bir şekilde devam etti. "Genel kanı benim güç delisi olduğum ve yetki alanımın çok ötesine ulaştığım yönünde olacak. Ve belki de öyleyim. Sadece suçla başa çıkmak için bunu Londra içinde ve dışında yürütülmesi gereken bir savaş olarak görmekten başka bir yol göremiyorum."

Grant, "O zaman eleştirmenleriniz gidip kendilerini asabilirler," diye yorum yaptı.

"Keşke yapsalar," diye hayıflanarak kabul etti Cannon.

Grant gülümseyerek uzandı ve yargıcın elini sıktı. "Tebrikler," dedi neşeyle. "Önünüzde çok zor bir iş var. Yerinizde olmak istemezdim ama Bir yolunu bulacağınızdan hiç şüphem yok."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Cannon, kurt gözlerindeki ani bir eğlence parıltısı dışında ifadesizdi. "Aslında bu size soracağım soruya yol açıyor. Sana teslim olmak istiyorum"

Benimle birlikte görev yapmak üzere, hakim yardımcısı olarak sizi seçiyorum."

Grant şaşkınlık içinde ona baktı. Bu fikir bir anda içinde kök saldı. Polis hakimi olarak görev yapmak onu büyüleyen işine yakın kalmasını sağlayacaktı ama aynı zamanda onu sokakların tehlikesinden de uzaklaştıracaktı. Kanunlar hakkında çok şey öğrenmesi gerekecekti - hoş bir meydan okuma - ve yine de zor davaları soruşturması gerekecekti. Bununla birlikte, yargıcın bekâr, düzenli, çalışkan yaşamı hakkında bildiklerini düşünmekten ve kendi yaşamıyla karşılaştırmaktan kendini alamadı. Dudaklarında kuşkulu, kendisiyle alay eden bir gülümseme belirdi.

"Bu pozisyon otomatik olarak onursal Şövalyelik," dedi Cannon, "eğer ilginizi çekerse."

"Sör Grant," dedi kısa bir kahkaha atarak ve bu tuhaf ses karşısında başını salladı. "Cehennem. Bu şans kaçırılamamalıyım ama... uygun olduğumu sanmıyorum."

Cannon ona dikkatle baktı. "Neden olmasın?"

Grant duraksadı ve ellerine baktı. Parmak eklemlerinin ve avuçlarının derisi önceki gün yaşadıklarından sonra sıyrılmış ve hırpalanmıştı. "Keyes'e ne yaptığımı gördün," diye mırıldandı.

Cannon bir süre sonra, "Evet," dedi. "Onu sen öldürdün.
hatırı sayılır bir şiddet. Ancak, sizin tahrikiniz vardı."

"Onu neredeyse öldürüyordum. Bıçağımı çıkarmıştım ve... Victoria izlemeseydi onu öldürebilirdim."

"Savaşın sıcağında-"

"Hayır, sıcaklık yoktu," diye araya girdi Grant hızla, ruhunu ortaya koyarak. "Bir an için düşüncelerim soğuktu ve çok açık. Yargıç, jüri ve infazcı oldum. Kendime onun hayatını sona erdirmeye yetkisi verdim ve bunu yapardım. mutlu bir şekilde. Ama onun beni bunu yaparken görmesini ve bu anıyı her zaman zihninin bir köşesinde taşımasını istemedim." Cannon'a doğru acımasız bir gülümseme fırlattı. "Şimdi böyle bir hata yapabileceğimi bile bile hâlâ yargıç olarak görev yapmamı istiyor musunuz?"

Yargıç ona düşünceli bir şekilde baktı ve vereceği cevabı düşündü. "Bak Morgan... Görünüşte ne düşünürsen düşün, ben doğuştan tarafsız değilim. Sevdiğim kadının böyle bir saldırıya uğradığını görseydim, ben de aynı şeyi ya da daha kötüsünü yapabilirdim. Hepimizin pişmanlık verici hataları vardır. Size söylediğim gibi, ben mükemmel bir adam değilim. Sizden de kendimden beklediğimden fazlasını beklemiyorum."

Grant aniden sırtıttı ve yargıcın yaptıklarını affedilemez bulmamasından dolayı rahatladı. "Pekâlâ o zaman. Görevi kabul ediyorum. Biraz saygınlık işime yarayabilir. Ben Günlerimi yaya olarak hırsızları ve canileri takip ederek geçirmekten yoruldum. Ayrıca, biraz şansım varsa, yakında düşünmem gereken bir karım ve ailem olacak."

"Ah. Bayan Devane ile evlenmek istiyorsunuz o zaman."

Victoria'nın evde onu beklediğini hayal eden Grant, bir Gülümseme... sıcak, alaycı olmayan bir gülümseme... ağzının kenarını çekiştiriyordu. "Bunca yıl evliliği bir ilmik olarak düşündüm. boynuma dolandı," dedi. "Bunun asla başıma gelmeyeceğine yemin etmiştim. Ama şimdi kulağa hiç de fena gelmiyor." Bu küstah sözler, içindeki ani özlem sızısını gizliyordu. Victoria'ya ihtiyacı vardı... Onsuz hayatı tamamlanmış sayılmazdı. O

ona dönmek için ani bir aciliyet hissetti ve teklifini kabul etmesi için onu ikna etmeye koyuldu.

Cannon'ın bu yorum karşısında neredeyse gülümsediğine yemin edebilirdi. "O kadar da kötü değil," diye güvence verdi yargıç. "Ve doğru kadınla, olabilir..." Cannon bir kelime bulmak için durakladı ve sonra tatlı, uzun zamandır unutulmuş bir anıya dalmış gibi göründü. Birkaç saniyelik sessizlikten sonra kendini toparladı. Gri gözleri Grant'in hiç görmediği kadar sıcaktı. "İyi şanslar Morgan," dedi.

Victoria sabahın büyük bölümünü şehir evinin özel bahçesinde geçirdi. Serin ve nemli bir gündü, gökyüzü bolca bulutlarla kaplı, hava hafif esintilerle kıpır kıpırdı. Taş masada oturup bir süre kitap okudu, sonra leylak, jessamin ve Rus hanımeli kutularıyla çevrili çakıllı yollarda dolaştı. Özenle bakılan bahçe kavak çitleri ve sarmaşık kaplı duvarlarla çevriliydi. Çiçekli ve meyve veren bitkilerden oluşan iyi stoklanmış yataklar yürüyüş yolları ve havayı parfümle doldurdu.

Bu küçük, تنها dünyada, şehir sanki yüz mil uzaktaymış gibi görünüyordu. Olmamak zordu Böyle güzel bir çevrede mutlu.

Ama White Rose Cottage'a dönme ihtiyacının giderek arttığının da farkındaydı. Kız kardeşini görmesi ve Vivien'in sağlığından emin olması gerekiyordu. Dahası, Victoria tanıdık bir çevreye dönmek ve kendi evinin rahatlığında kendini yeniden keşfetmek için güçlü bir dürtü hissediyordu. Hafızası geri gelmiş olsa da, kendi evine yerleşmiş gibi hissetmeyeceğini biliyordu.

White'da birkaç gün geçirene kadar aklı ve kalbi Gül Kulübesi. Bahçedeki taş masaya oturup başını kollarının üzerine yasladı.

"Burada ne yapıyorsun?"

Düşüncelerinin girdabına erkeksi bir ses karıştı. Başını kaldıran Victoria, Grant'in orada durduğunu görünce gülümsedi. Yakındaki bir sandalyeye oturdu, yüzü ona dönüktü ve

elini onunkine koydu. Diğer eliyle yanağının serin tenini okşadı, başparmağı gözlerinin altındaki gölgelerden birini hafifçe okşadı. "Biraz kestirmelisin," diye mırıldandı. "Öğleden sonra seni bir ifade için Bow Street'e geri götüreceğim, iyice dinlenmiş olmanı istiyorum."

Victoria yüzünün yan tarafını onun eline yasladı. "Uyuyamıyorum. Düşünmeden duramıyorum."

"Ne hakkında, aşkım?"

"Kız kardeşimi görmek istiyorum. Forest Crest'e gitmek ve kendi yatağında uyumak istiyorum."

Grant ceketini çıkarıp kadının omuzlarına koydu ve onu ipek astarlı kalın çuhanın içine aldı. Giysi Grant'in bedeninin sıcaklığını ve kokusunu taşıyordu ve Grant onu tuttu. kendi etrafında sıkıca. Başının üzerinde konuşurken sesi kadife bir dokunuş gibiydi. "İfadeden sonra seni oraya götüreceğim. Ne kadar istersen o kadar kalırız."

"Teşekkür ederim, ama... yalnız gitmem en iyisi. Sağlıklı düşünmek istiyorum ve sen oradayken bunu yapamam."

Grant sessizdi ve kadın onun bir sabırsızlık patlamasıyla mücadele ettiğini biliyordu. Tekrar konuştuğunda sesi sessiz ve soğuktu. "Tam olarak ne hakkında düşünmeyi planlıyorsun?"

Victoria omuz silkti. "Ben kimim... geçmişim... geleceğim..."

Uzun parmakları çenesinin altına kayd ve çenesini yukarı doğru eğdi, ta ki kadın onun ifadesiz bakışlarına bakmak

zorunda kalana kadar

yüzünü. "Benimle olan geleceğini kastediyorsun," dedi.

"Sadece eve gitmek ve başıma gelen her şeyi düşünmek istiyorum. Hayatım çok hızlı değişti, görmüyor musun?"

Kısa iç çekişi büyük bir hayal kırıklığını yansıtıyordu. Kadına doğru uzanarak onu kucağına aldı ve elini paltosunun altına soktu. Avucunun sıcaklığı elbisesinin içinden göğsünün yanına kadar indi. "Anlıyorum," dedi isteksizce. "Ama tek başına seyahat etmen ve benim korumam olmadan Forest Crest'te kalman fikri hoşuma gitmiyor."

Adamın sesindeki sahiplenme duygusu onu gülümsetti. "Grant... seninle tanışmadan önce uzunca bir süre kimsenin koruması olmadan yaşadım."

"Bu değişmek üzere," diye homurdandı.

"Bırak da Forest Crest'e yalnız gideyim," diye yalvardı ama ikisi de aslında bunu istemediğini biliyordu.

Grant nedense onun gülümsemesine karşılık veremiyordu. Tek odaklanabildiği şey, onu gözünün önünden ayırırsa, kendisiyle asla evlenmemeye karar verebileceği korkusuydu. Ne de olsa, ona istediği huzurlu taşra hayatını asla veremeyeceği bir gerçektir. her zaman alışık olduğu gibi bir centilmen değildi - ondaki kabalık ve şiddetin kanıtlarını görmüştü, birçok kusurunu görmüştü. Eski korunaklı varoluşunda küçümsemiş ve korkmuş olması gereken türden bir adamdı.

"Pekâlâ," dedi güçlkle. "İfadeden sonra seni Forest Crest'e göndereceğim. Benim arabamla, şoförüm ve seni koruyacak bir uşakla gideceksin. Ve bir hafta içinde seni almaya geleceğim."

"Bir hafta mı? Ama bu pek yeterli değil-" Victoria itirazının kulak ardı edildiğini fark edince cümlesinin ortasında durdu. Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Pekâlâ."

Grant'in aklına yeni bir düşünce geldi ve kaşlarını çattı. "Forest Crest'te eski taliplerini görmeyeceksin, değil mi?"

Gözlerinde muzip bir pırıltı belirdi. "Hayır, Bay Morgan, köyün delikanlılarından hiçbirisi bana kur yapmadı."

"Neden olmasın? Tanrı aşkına, bunların derdi ne?"

"Onların tekliflerine hiçbir zaman açık olmadım," dedi Victoria, kucağına daha rahat yerleşerek. "Ben her zaman Babamla ilgilenmeye, kitap okumaya ve..." Şefkatle başını onun omzuna koydu. "Sanırım seni bekliyordum," dedi ve kollarının neredeyse onu ezecek kadar sıkılaştığını hissetti.

On dokuz

Arabacıya kendisini asfaltsız yolun sonunda indirmesini söyledikten sonra Victoria, White Rose Kulübesi'ne doğru yürüdü. Sazdan kulübenin tanıdık görüntüsü onu rahatlattı ve bakışları huzurlu manzarayı açlıkla içine çekti. Onun küçük, Özel dünyası bıraktığı zamanki kadar bakımlı değildi. Fildişi ve krem rengi gül ağaçlarının budanması gerekiyordu ve tasarruf, kadife çiçeği ve bezelye yatakları yabani otlarla boğulmuştu. Ama burası eviydi. Adımları hızlanırken Küçük kemerli kapıya yaklaşırken, sanki bir aydır değil de bir yıldır yokmuş gibi hissediyordu.

Mutluluğuna gölge düşürecek tek bir şey vardı: Grant'in Londra'da bıraktığı halini hatırlamak. Grant veda öpücüğü vermeyi reddetmiş ve arabanın penceresinden ona el sallarken suratı asık bir ifadeyle onu seyretmişti. Eğlenen, duygulanan ve özlem duyan Victoria neredeyse şoföre durmasını ve geri dönmesini işaret edecekti. Ama o Grant'in evlenme teklifini hâlâ kabul etmemiş olmasının onda yarattığı hayal kırıklığının haddi hesabı yoktu.

Umutsuzca Grant Morgan'la evlenmek istiyordu, ama aralarında bir birliktelik tavsiye edilebilir miydi... yoksa sonunda yıkımla sonuçlanabilir miydi? Adamın bir gün ondan bıkip gelebileceğinden korkuyordu.

onunla evlendiğine pişman olacaktı... ve bu onun katlanamayacağı bir şeydi.

Dünyada sahip olduğu tek aile olan kız kardeşiyle konuşmayı çok istiyordu. Vivien'in zaman zaman kaprislerine rağmen, dünyevi ve acımasızca pragmatik bir kadındı. Erkekler hakkında çok şey bilen biriydi. Ve Victoria, kız kardeşinin kendisini, sorunlarını dinleyecek ve verebileceği en iyi tavsiyeyi verecek kadar sevdiğini biliyordu.

Victoria'nın kalbi eve dönüş duygusuyla heyecanla çarparken, kapıyı çaldı ve yanıt beklemeden içeri girdi.

"Jane?" diye içeriden bir ses geldi. "Köyden bu kadar çabuk döneceğini düşünmemiştim..." Vivien ana odada belirip yeni gelene bakarken ses kesildi.

Victoria ısıltı ısıltı bir gülümsemeyle kız kardeşine baktı. Her zamanki gibi Vivien'in hem tanıdık hem de egzotik olduğu duygusuna kapılmıştı. Birini hem sevip hem de onu hiç anlamamak nasıl mümkün olabilirdi? Vivien bir dünyaya aitti.

Kendisinininkinden o kadar uzaktı ki, bırakın ikiz olmalarını, aynı aileden gelmeleri bile imkânsız görünüyordu.

Sessizliği ilk bozan Vivien oldu. "Kasabaya gelmen için yaptığım tüm davetleri reddetmekte haklı olduğun ortaya çıktı.

Londra kesinlikle sana göre bir yer değil, taşralı fare."

Victoria güldü ve kollarını uzatarak ona yaklaştı. "Vivien... Gözlerime inanamıyorum!" İkizinin hamile olduğu çok belliydi, karnı yuvarlaktı, açık tenliydi. alttan parlıyordu. Vivien'in durumu ona beklenmedik bir kırılma katmış, bu da onu her zamankinden daha güzel göstermişti.

"Ben şişmanım," dedi Vivien.

"Hayır, sen çok güzelsin. Gerçekten." Victoria kız kardeşine büyük bir özenle sarıldı ve Vivien'in rahatlayıp iç çektiğini hissetti.

"Sevgili Victoria," diye mırıldandı ona sarılarak. "Sana verdiğim sıkıntılar yüzünden beni hor göreceğini düşünmüştüm. Seninle yüzleşmekten çok korkuyordum."

"Kendi kız kardeşimi asla küçümseyemem. Bana kalan tek şey sensin." Victoria kollarını gevşeterek geri çekildi ve gülümsedi. "Ama ah, Vivien... sen olmaktan nasıl da nefret ettim!"

Vivien sırayla savunmaya geçmiş ve eğlenmiş görünüyordu, sonra güldü. "Bir demimondaine kılığına girdiğin için rahat olmadığından şüphem yok. Ama yemin ederim, burada, Forest Crest'te diri diri gömülmekten çok daha iyiydi."

Victoria kuru bir sesle, "Neredeyse gömülüydüm," dedi.

Vivien pişmanlıkla başını salladı. "Beni affet canım. Bilerek sana zarar gelmesine asla neden olmayacağımı biliyorsun. Keşke buraya gelmek yerine burada kalsaydın. Londra-"

"Senin için endişelendim."

"Gelecekte, kendime bakma konusunda senden çok daha iyi olduğumu aklımdan çıkarma." Vivien bir elini sırtına götürdü ve yıpranmış kadife kanepeye doğru ilerledi. "Oturmalıyım, ayaklarım ağrıyor."

"Ne yapabilirim?" Victoria anlık bir endişeyle sordu.

Vivien yanındaki boşluğu okşadı. "Buraya otur ve konuş. Anladığım kadarıyla burada bulunmanız her şeyin bittiği anlamına geliyor?"

"Evet. Beni öldürmeye çalışan adam Bow Street hapishanesinde tutuluyor. Görünüşe göre Lord Lane beni öldürmesi için Bow Street Runners'dan birini tutmuş... ya da seni, öyle sanmış."

"Yüce Tanrım. Hangi Runner'dı o?"

Hikâye, Vivien'in seyrek aralıklarla birkaç sessiz haykırışına neden olarak ortaya döküldü. Victoria'yı rahatlatan şey, kız kardeşinin Lord Lane'in ölüm haberinden memnun görünmeme nezaketini göstermesiydi.

Vivien elbisesinin eteklerini aşırı bir özenle düzeltirken, "Sanırım şimdi oğlu Harry'nin yanında," diye yorum yaptı. "Huzur içinde yatsınlar." Başını kaldırıp baktı sıkıntılı bir ifade. "İkisi de oldukça mutsuz adamlardı, Harry en kötüsüydü. Bu yüzden onunla ilişkiye girdim... İhtiyacı olan şeyin birkaç günlük zevk olduğunu düşündüm. Ama sonsuza kadar onunla kalamayacağımı kabul etmeyi reddetti. Belki de Lord Lane haklıydı... Harry ile yatmamış olsaydım, o hala hayatta olabilirdi."

Victoria, Vivien'in vicdan azabı çekmesine şaşırılmış, hatta biraz da sevinmiş bir halde, "Ama yine de çekmeyebilir," diye cevap verdi. Kız kardeşinin hâlâ vicdan azabı çekebileceğini keşfetmesi hoş bir şeydi. "'Olabilirdi' diye üzülme Vivien. Harry'nin oğlunun peşine bir daha düşmeyeceğine dair bana söz ver, zavallı çocuk çok acı çekti."

Vivien otomatik olarak, "Yapmayacağım," dedi. "Eğer yaparsam, Lord Lane'in mezardan çıkıp peşime düşeceğinden şüpheleniyorum. Yine de çocuğa değer veriyorum Victoria. O kadar tatlı, içten ve sevimli ki. Daha önce beni bu kadar onurlu bir adamın sevdiğinden şüpheliyim. Şimdi biliyorum ki bu aptalca ve yanlış bir davranıştı. teklifini düşünmek bile istemedim. Ama bir süreliğine onun tarafından sürüklenmekten kendimi alamadım."

Victoria uzandı ve kız kardeşinin elini sıktı. "Şimdi ne yapacaksın? Umarım benimle kalırsın ve bebek doğana kadar sana bakmama izin verirsin."

Vivien kararlı bir şekilde başını sallayarak cevap verdi. "Sanırım İtalya'ya gideceğim. Orada pek çok arkadaşım var ve

Geçen aydan sonra biraz eğlenceye ihtiyacım var. Ayrıca, yıllardır peşimde olan özel bir beyefendi... aslında bir kont... var. Ve Karun kadar zengin." Keyifli bir beklentiyle gülümsedi, tüm hüznün izleri kayboldu. "Sanırım beni yakalamasına izin vermenin zamanı gelmiş olabilir."

Victoria, "Ama bu şekilde yaşamaya devam edemezsin," diye mırıldandı. "Bebek doğduktan sonra olmaz."

"Elbette yapabilirim. Merak etmeyin, bebeğin hiçbir şekilde acı çekmesine izin vermeyeceğim. O her şeyin en iyisine sahip olacak; bundan emin olabilirsiniz. Bebek doğar doğmaz ve ben kendime gelir gelmez, yeni bir koruyucu bulacağım ve çocuk için bazı düzenlemeler. Tanrı biliyor ya, ona bakmama yardım edecek bir sürü hizmetçim olacak."

Victoria kız kardeşinin sözleri karşısında büyük bir hayal kırıklığına uğradığını hissetti. "Ama bir adamın metresi olarak yaşamaktan bıkmadın mı? Yeni bir iş bulmana yardım etmek için elimden geleni yapacağım, Bay Morgan da öyle."

"Yeni bir durum istemiyorum," dedi Vivien açık yüreklilikle. "Fahişe olmayı seviyorum. Keyifli, kolay ve Karlı. Başarılı olduğum bir mesleğe neden devam etmeyeyim? Ve lütfen namus ve şerefle ilgili yorumlarınızı benden esirgemeyin... Bence bir işi en iyi şekilde yapmanın da belli bir onuru vardır."

Victoria üzüntüyle başını salladı. "Ah, Vivien..."

"Yeter," dedi kız kardeşi sert bir sesle. "Bu konuyu daha fazla tartışmak istemiyorum. İtalya'ya gidiyorum, hepsi bu."

"Bana bir söz vermelisin," diye ısrar etti Victoria. "Sonunda çocuğu istemediğine karar verirsen, onu büyütmesi için hizmetçilere ya da yabancılara verme. Lütfen. Ailemizin bir üyesinin... şey, sadece bana gönderme düşüncesine dayanamıyorum."

Vivien şüpheci bir ifadeyle kaşlarını çatarak ona baktı. "Ne garip. Neden Lord Gerard'ın piçiyile bir şey yapmak isteyessin ki?"

"Çünkü o senin de çocuğun... ve benim de yeğenim. Ya da yeğenim. Bana söz ver, Vivien." Kız kardeşi tereddüt etmeye devam edince Victoria ekledi: "Bunu bana borçlusun."

"Oh, tamam... Söz veriyorum." Terlikli ayaklarını uzatan Vivien, ona petit point çiçekleriyle kaplı minderli bir tabure getirmesini işaret etti. Victoria kız kardeşinin ayakkabılarını çıkarıp ayaklarını tabureye yerleştirirken Vivien'in spekülatif bakışlarının farkındaydı. "Bay Morgan'la ilişkiniz hakkında tek kelime etmediniz," dedi Vivien aldatıcı bir kayıtsızlıkla.

Victoria başını kaldırıp ikizinin keskin mavi gözlerine baktı. "Buraya geldiğinde sana ne söyledi?"

Vivien güldü ve parıldayan tarçın rengi saçlarından bir tutamı parmağına doladı. "Bana söylemediği şeyleri tahmin edebiliyordum. Şimdi itiraf et Victoria... henüz sıfıra gelmedi mi?"

Yüzü kızaran Victoria hafifçe başını salladı. "Bana evlenme teklif etti, evet."

"Peki kabul ettiniz mi?"

Victoria isteksizce başını salladı. "Bu maçın uygunluğu konusunda bazı şüphelerim var."

Vivien ona sevgi dolu bir öfkeyle bakarak, "Aman Tanrım," diye mırıldandı. "Yine çok fazla düşünüyorsun. Pekâlâ, bırak da endişelerini dinleyeyim."

Victoria için, dünyada şimdiye kadarki hayatını gerçekten anlayan tek kişiye içini dökmek büyük bir zevkti. "Babam benim için bunu ister miydi bilmiyorum," dedi. "Benim gibi bir kadın böyle bir hayat için yaratılmış mı bilmiyorum. Oh, Vivien, Mr. Morgan o kadar olağanüstü bir adam ki, benim sağlayabileceğimden daha fazlasına ihtiyaç duyacağından korkmadan edemiyorum. Karakter, geçmiş ya da mizaç olarak birbirimize benzemiyoruz. Kimse bizi uygun bir eş olarak görmez-" "O

zaman neden onu reddetmediniz?"

"Çünkü onu seviyorum. Sadece birbirimiz için doğru kişi olmadığımızdan korkuyorum."

Vivien alaycı bir ses çıkardı. "Bu saçmalığı bir kenara bırakalım Victoria. Bu senin ya da onun uygunluğu meselesi değil. Kendini yeni koşullara alıştıрма konusunda son derece yeteneklisin... ve unvansız da olsa iyi talihli bir adamla evlenmek pek de zor değil." Vivien gözlerini devirdi ve içini çekti. "Bir durumu gerçekte olduğundan on kat daha karmaşık hale getirene kadar analiz etmek tam sana göre! Tıpkı babamın eskiden yaptığı gibi."

"Babam harika bir adamdı," dedi Victoria sertleşerek.

"Evet... harika, erdemli, yalnız bir şehit. Annemden sonra Babam onu terk etti, kabuğuna çekildi ve insanlardan saklandı. Dünya. Ve sen onunla kaldın ve kefaretinin ödemeye çalıştın. olan her şey tam olarak

Onu. Aynı lanet kulübede yaşayıp, aynı lanet kitapları karıştırıp duruyorsun. Sana söylüyorum, bu hastalıklı bir durum."

"Anlamıyorsun-" Victoria hararetle başladı. "Öyle değil mi?" Vivien araya girdi. "Korkularını senden daha iyi anlıyorum. Burada tek başına saklanmak senin için birini sevme ve onun seni terk etme riskini almaktan her zaman daha güvenli olmuştur. Senin asıl endişen de bu. Annem seni terk etti ve şimdi sen de sevebileceğin herkesten aynı şeyi bekliyorsun."

Sözlerdeki gerçeklik payı Victoria'yı şaşkına çevirdi. Gözleri yaşlarla dolarken kız kardeşine baktı. "I Sanırım..." diye başladı, boğazındaki ani sıkışma konuşmasını zorlaştırıyordu. Vivien haklıydı; annesi onu terk ettikten sonra hiçbir zaman eskisi gibi olmamıştı. Sevgi konusunda rahat olma, kalbiyle birine güvenme yeteneği elinden alınmış, onu kimsenin ulaşamayacağı kendini koruma katmanları inşa etmeye zorlamıştı. Grant'e kadar.

Ama onun güvenini hak ediyordu. Çekincesiz ya da korkusuzca, hiçbir şey engellenmeden seilmeyi hak ediyordu. Tek yapması gereken içindeki gücü bulmaktı.

"Babam hayattayken her şey çok daha kolaydı." Victoria dedi ki. "İhtiyacım olan tek şeyin o olduğuna kendimi ikna ettim. Birbirimizi yalnız hissetmekten koruduk. Ama şimdi o gitti..." Gözyaşları taşarken dudaklarını ısırarak durdu.

Vivien içini çekti ve güçlükle ayağa kalkarak yan masanın küçük çekmecesine uzanıp bir mendil aldı. Keten mendili Victoria'nın kucağına bıraktı. "Bu iki yıl önceydi," diye yorum yaptı. "Hayatının geri kalanına devam etmenin zamanı geldi."

Yüzünü yumuşak çamaşırla silen Victoria başıyla onayladı. "Evet, biliyorum," dedi boğuk bir sesle. "Ben

Yas tutmaktan yoruldum. Yalnız olmaktan yoruldum. Ve Grant Morgan'ı o kadar çok seviyorum ki onu kaybetme düşüncesine katlanamıyorum."

"Tanrı'ya şükür," dedi ikizi içten bir ses tonuyla. "Babamın bile senin yeterince uzun süre kefarete ödediğini söyleyeceğini tahmin ediyorum. Hazır konu açılmışken, sana her zaman söylemek istediğim bir şeyi söyleyeceğim... Bir erkeği sevmek seni 'kötü bir kadın' yapmaz, tıpkı annemle benim öyle olduğumuza inandığın gibi."

"Hayır, hiç düşünmedim-"

"Evet, söyledin. Babamın arkamızdan annem ve benim hakkımda söylediği şeyler hakkında oldukça iyi bir fikrim var. Ve bazıları muhtemelen haklıydı." Sesi kendi kendisiyle alay etmeye başladı. "Kabul ediyorum, iyiliklerimde biraz fazla özgür olabilirim. Ama kesin olarak bildiğim bir şey var - Morgan'a yaptığın gibi, bir adamı sevdiğinde ona kendini vermek yanlış değil. Öte yandan, burada Forest Crest'te erimek bir suçtur. Bu yüzden, bu Tanrı'nın unuttuğu ayarlayabileceğim en kısa sürede köye gitmenizi tavsiye ederim. aynı. Elbette Grant Morgan'la evlenin, çok daha kötüsünü yapabileceğinizi söyleyebilirim."

"Nedense," dedi Victoria alaycı bir ifadeyle, "birbirinizden hoşlanmadığınız izlenimine kapılmıştım. Bunu değiştirecek ne oldu?"

Vivien hızlı bir kahkaha atarak, "Ondan hâlâ hoşlanmıyorum," dedi. "Pek sayılmaz. Ama... belli ki seni seviyor, yoksa o saçma sapan şeyi yapmazdı. özür dilemesini istemiştiniz."

"Öyle mi yaptı?" Victoria şaşkın bir sevinçle sordu. "Sana üzgün olduğunu söylemeye gerçekten cesaret edebildi mi?"

"Evet, her şeyi itiraf etti ve benden Affetmek." Vivien'in yüzünde kedi gibi bir gülümseme belirdi. "İtiraf etmeliyim ki, sırf sen istedin diye özür dilerken öğürmesini izlemenin oldukça tatlı bir yanı vardı. Yerinde olsam, kalbini kırmamak için bu adamla evlenirdim. Ya da..."
Başka bir
Bu fikir ona ilham vermiş gibiydi. "Ya da benimle gelebilirsin! Venedik'e ya da Paris'e gidebiliriz... Bizim gibi iki kız kardeşin nasıl bir ilgi çekeceğinin farkında mısın? Sana erkekler hakkında bildiğim her şeyi öğretirim ve... Yüce Tanrım, bir kral fidyesi yapardık!"

Victoria kız kardeşinin hareketli yüzüne baktı ve kararlı bir şekilde başını salladı. "İğrenç."

Vivien savunmaya geçercesine, "İyi fikir," dedi. "Ne yazık ki biraz daha fazla hayal gücünüz ve daha az vicdanınız yok."

Küçük dökme demir ocağın üzerinde patates, barbunya, doğranmış yeşillik ve soğandan oluşan bir güveç kaynıyordu. Yemek
İştah açıcı koku kulübeyi doldurdu ve açık pencerelerden dışarı süzüldü. Bu yemeği babası için defalarca yaptığını hatırlayan Victoria özlemle gülümsedi. Babası hiçbir zaman büyük bir yemek aşığı olmamıştı, onu sadece bir zevk alınacak bir şey olmaktan çok beden için bir gereklilikti. Victoria'nın erikli puding yaptığı ya da fırından frenk üzümlü çörekler getirdiği ender durumlarda ikramları kemirdi ve çabucak ilgisini kaybetti. Onun doyasıya ve bariz bir keyifle yemek yediğini gördüğü tek zaman, sebze yahnisi yaptığı zamandı.

"Baba," diye mırıldandı sevgiyle, giysileri katlama ve eski deri bir kutuya yerleştirme işine ara vererek
"Umarım sana hiç benzemeyen bir adamla evlenmek istememe kızmazsın." Grant güçlü, fiziksel bir adamdı.

yaşama iştahı vardı. Asla onun ve babasının yaptığı gibi dünyadan saklanmayı seçmezdi. Bunun yerine, o Tehlikeli, karmaşık ve çoğu zaman iğrenç sorunlarla boğuştu. O insanlığın en kötü yanlarını görürken, Devaneler sadece en iyi yanlarını düşünmeyi tercih etmişlerdi. Ve yine de... o Babasının Grant'i sevmiş olabileceğini düşündü, sadece Grant'in korkusuzluğuna hayran olduğu için hayatın gerçekleri.

Victoria mırıldanarak yahniyi karıştırmaya ve tencereye bir tutam tuz eklemeye gitti. Eşyalarını toplamaya döndüğünde, eski bir örme şalı katlamaya başlamıştı ki bir ses duydu kapıyı çaldı. Darbelerin şiddetinden tüm kulübe titriyor gibiydi.

Şaşkın ve biraz da tedirgin bir şekilde kapıyı açmaya gitti. Grant'i görünce hafif bir nefesle geri adım attı. orada duruyordu. Nefes kesici bir yakışıklılığa sahipti; çarpıcı siyah bir ceket, siyah dipçik, gümüş grisi yelek ve kömür rengi pantolon giymişti. Giysiler basitti ama geniş omuzlarına ve zayıf gövdesine uyması için mükemmel bir şekilde dikilmişti. Adamın kişiliğindeki canlı güç onu yeniden etkiledi... İri yarı, tehlikeli ve hatta biraz öfkeli görünüyordu. Ancak Victoria onun için için yanan yeşil gözlerine bakarken korku hissetmedi, sadece Onun sert ağzını öpmek ve kendi ağzına karşı yumuşatmak için içgüdüsel bir arzu duyuyordu.

"Merhaba," dedi, dağınık bir örgü halinde sırtından aşağı sarkan saçlarını bilinçli bir şekilde düzelterek. Adamın ihtişamlı görünüşü, üzerinde eski, yıpranmış bir elbise, sadece ev ve bahçe işleri için uygun olan soluk çiçek desenli bir muslin olduğunu fark etmesine neden oldu. Kadın Karanlık yüzüne gülümseyerek, kendini onun kollarına atmadan önceki o lezzetli anı uzattı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Çok uzun sürdü," diye mırıldandı kaşlarını çatarak. Bu ifade kızın şaşkın bir kahkaha atmasına neden oldu. "Burada bir hafta kalacağım konusunda anlaşmıştık."

"Bir hafta oldu."

"Tam olarak iki buçuk gün oldu," diye bilgilendirdi onu.

"Lanet bir yıl gibi geldi."

Victoria, adamın beline uzanıp vücudunu kendine doğru çektiğini hissedince zevkten titredi. "Ben de seni özledim," diye gülümseyerek itiraf etti. Adamın eli yüzünün yan tarafına doğru kalktı, hafifçe yanağını okşadı, avuç içi teninde sıcacıktı.

"Vivien nerede?" diye sordu.

"Çoktan Londra'ya gitti. Taşra hayatından bıktı. Ben de öyle." Victoria yarısı dolu sandığı ve yanındaki katlanmış giysi yığınınını işaret etti. "I erken dönüyordum," diye itiraf etti. "Düşündüğüm kadar çok şeyim olmadığını fark ettim."

"Peki ya nişanımız?" diye sordu sert bir yüz ifadesiyle. "Benim için bir cevabın var mı?"

"Evet," dedi, sesi aniden duygusallaşmıştı. "Evet, seninle evlenirim... eğer beni hâlâ istiyorsan."

"Sadece bir ömür boyu," dedi Grant kalın bir sesle, onun küçük, ışıltılı yüzüne bakarak.

Adam ağzını onunkine indirdiğinde gözleri kapandı, beklediği aciliyetle değil, göğsünden zevkle nefes almasını sağlayan yavaş, yakıcı bir şefkatle. Dudakları onunkileri çok hafifçe, şakacı bir şekilde okşadı.

Daha derin bir şeyler aramak için kendini ona doğru itene kadar samimi bir sıcaklık ve nem. Ve o da bunu ona verdi, ağzını onunkinin üzerine kapattı ve dilini kullanarak onun içinde. İnledi ve hevesle karşılık verdi, adamın sert erkeksi bedenine yeterince yaklaşmadı, onu yeterince sıkı tutamadı.

Grant aniden ağzını çekti ve soluk soluğa güldü, yeşil gözleri şefkatli bir sıcaklıkla doldu. "Bir gün sana sabretmeyi öğretmem gerekecek," diye mırıldandı, sıcak elleri onun yanlarında aşağı yukarı kayarken.

"Neden?"

Nedense bu soru onu yine güldürdü. "Tam gaz gitmediğinizde çok daha iyi oluyor."

"Ama ben böyle seviyorum," dedi kışkırtıcı bir tonda.

Grant gülümseyerek onu tekrar öptü, ağzını, çenesini ve boğazını ve elleri yırtık pırtık muslin elbisesinin arkasındaki bağları çözerken ona aşkını mırıldandı. Dirsek hizasındaki kollarından biri omzundan aşağı sarktı, sonra diğeri ve Grant'in ağzı yeni açığa çıkmış teninde gezindi.

"Geleceğinizi bilseydim," dedi Victoria, "güzel bir elbise giyerdim ve saçma kurdeleler takardım-"

"Hiçbir şey giymemeni tercih ederim."

Çok geçmeden fark etti ki, adam elbiseyi kalçalarının üzerinden itti ve yere düşmesine izin verdi. Kollarından aşağıya doğru sarkan askıları hafifçe indirip aşağıya doğru çekştirerek onu da yere bıraktı. Kadın adamın karşısında sadece donu, çorapları ve ayakkabılarıyla duruyordu.

Pencereden içeri giren hafif esintiyle ürperirken çıplak göğüsleri titriyordu. Adamın elleri solgun tümsekleri nazikçe kavrarken, göğüs uçları avuçlarının içinde sıkıca kasılırken ellerinin sıcaklığı ürkütücüydü. Nefesi hızlandı ve arkasındaki serin alçı duvara yaslandı. Adam onun ağzını, ayırık dudaklarını, bir şekilde onu aynı anda hem yatıştıran hem de heyecanlandıran derin, okşayıcı öpücüklerle öptü. Adamın parmak uçlarıyla göğüslerinin tepelerini tuttuğunu, çektiğini, hafifçe çimdiklediğini hissettiğinde inledi. Parmaklarını göğüslerinin altından kaydırarak ılık, ipeksi ağırlıklar ve dudaklarını bir tanesinin üzerinde açtı ağrıyan meme ucu. Onu ağzının derinliklerine çekti, gergin tepesini emdi, diliyle gıdıkladı ve vücudunun alt kısmında lezzetli bir zonklama başladığında kıvrandı.

"Dokun bana," diye yalvardı, adam dikkatini diğer göğsüne çevirdiğinde nefesi kesildi ve kalçaları istemsizce öne doğru sarsıldı.

"Nerede?" diye sordu usulca ve göğsüne doğru gülümsediğini hissettiğinde, alay ettiğini anladı. Sabırsızlıkla giysiden kurtulma özlemiyle çekmecelerinin bantlarını karıştırdı. Hayal kırıklığına uğradığında, bantların bir şekilde düğümlendiğini fark etti ve onları çözme çabaları düğümün daha da kötüleşmesine neden oldu.

Grant onun ellerini sıkılaştıran düğümlerden uzaklaştırdı ve çıplak karnını öptü. "Kıpırdama," diye mırıldandı.

"Neden? Sen ne-" Uzun, mızrak uçlu bir bıçağın parıltısını görünce telaşla ciyakladı. O daha kıpırdamadan, bıçak düğümlü bantları ve çekmecelerin ayaklarını kesmiş, ince çarşaf parçalanarak ayaklarının dibine düşmüştü.

"Grant," dedi, sesi her zamankinden biraz daha tizdi, "bu şey beni geriyor."

Bıçağı çizmesine geri koyarken sırttı. "Birçok durumda faydalı olduğu kanıtlandı."

"Evet, ama ben-"

"İşte, ayağını kaldır." Kadının önünde dizlerinin üzerine çökerek önce bir ayakkabısını, sonra diğerini çıkardı ve çoraplarının üst kısmına uzanmaya başladı. Ancak durakladı, elleri kalçalarının yanlarına doğru kayıyordu. "Sanırım bunları üzerimizde bırakacağız," diye mırıldandı. "Seni çerçevelemelerini seviyorum-"

"Grant," diye itiraz etti Victoria, her yeri kızarmıştı. ona bakmaya devam etti. Kendini hiç bu kadar savunmasız hissetmemişti, adamın karşısında neredeyse çıplak duruyordu, oysa adam hâlâ Tamamen giyinik.

Başparmaklarının uçları, hafif lavanta rengi damarların görüldüğü uyluklarının üst kısmındaki yumuşak, neredeyse şeffaf derinin üzerinden nazikçe geçti. "Sana ipek ve dantel çoraplar alacağım," dedi usulca. "Siyah olanlardan. Ve kurdeleli mücevherli jartiyerler."

Victoria zar zor konuşabiliyordu. "Hadi yatak odasına gidelim," dedi belli belirsiz.

"Henüz değil." Parmak uçları baharatlı saçlarını nazikçe taradı ve parıldayan bukleleri ayırdı. "Ne kadar güzelsin."

Victoria titredi, Grant'in açık dizlerinin arasında dururken arkasındaki duvarın desteğine minnettar oldu. Öne doğru eğildi, karnını öptü, keşfetti Dilinin ucuyla göbeğinin narin kenarını okşadı. Kendi nefesi hızlı ve sert geliyor, teninin üzerinde dalgalanıyordu.

Buharlı nabızlar halinde. Kadın küçük bir ses çıkarmış olmalıydı ki, adam sıcak yeşil gözleriyle onun yüzüne baktı.

"Seni öpmemi ister misin Victoria?" Başını

salladı, vahşi kızarıklığı derinleşiyordu.

Yüzü tutkuyla gerilmiş olsa da, dudaklarında bir gülümsemenin en ufak izini gördü. "Nereye?"

Yapamam, diye düşündü mahcup bir heyecanla, ellerini iki yanında yumruk haline getirerek. Grant kıpırdamadan, eğlence ve arzunun kışkırtıcı bir karışımıyla ona bakıyordu, Belli ki bir sonraki hamleyi onun yapmasını bekliyordu. Gerginlik, havadaki ısıdan kıvılcımlar çıkana ve Victoria kızıl bir renkle yanana kadar arttı. Kendini durduramıyordu, Titreyen elleriyle uzandı ve parmaklarını adamın saçlarının kalın, koyu renk buklelerinin altından geçirerek başını en çok istediği yere doğru yönlendirdi. Ağzının yakıcı sıcaklığının onu sardığını hissetti, dili hassas eti araştırıyor, arzusunun merkezlendiği hassas tomurcuğa ok gibi saplanıyordu. Dizlerinin bağı çözöldü ve adamın elleri kalçasının altına girip onu kavramasaydı yere yığılacaktı. onu sabitliyordu. İnleyerek, doruğa yaklaşırken sertleşmeye başlayana kadar dilinin kayan, eziyet eden zevkine karşı zorlandı.

Onu şoke eden bir ani hareketle ağzını geri çekti ve yüzünü ona dönerek ayağa kalktı, yakıcı bakışları kızarmış vücudunu taradı.

"Lütfen, Grant..."

Adam sessiz bir mırıltıyla karşılık verdi ve pantolonunun bağcıklarını kurcaladı. Kadının şaşkınlığına rağmen, adam onu yere yatırmak yerine kollarının arasına alarak bacaklarını beline doladı. Adam onun ağırlığını

Kolayca, dengesini sağlamak için duvara yasladı, bir kolu onu sıvanın pürüzlerinden korudu. Adamın seksinin sert, küt şeklinin onu dürttüğünü, yokladığını ve içinde kolayca kaydığını hissettiğinde gözleri açıldı. Doldurulmuştu, kazığa oturtulmuştu, vücudu açıktı ve ağır girişe karşı çaresizdi. Zevkten nefesi kesilerek adamın omuzlarının arkasına yapıştı, parmakları adamın ceketinin yumuşak yününe saplandı. Adamın tamamen omuzlarına yapışmış olmak garip bir şekilde erotik hissettiriyordu. Giyinik bedeni, kumaşın aşındırdığı çıplak teni karıncalanıyordu. Adamın teninin tadına bakmak için yanıp tutuşan kadın, siyah çorabını çekti ve ağzını adamın boynunun nemli tarafına gömdü.

"Beni seviyor musun?" diye mırıldandı, kasıtlı olarak ağırlığının aşağı doğru bastırmasına izin vererek onu sert ereksiyonunun üzerine daha da sert bir şekilde zorladı.

"Evet...oh, Grant..." İçindeki zevk doruğa ulaşıp derin, dalgalı dalgalar halinde yayılırken eğildi ve haykırdı.

"Söyle bana," dedi sertçe, daha derin, daha yavaş itişlerle doğrudan vücudunun çekirdeğine doğru ilerledi. Kadın kıvrandı, bacakları esnedi ve azalan hissin yeniden oluştuğunu hissetti.

"Seni seviyorum," diye nefes nefese kaldı. "Seni seviyorum... Seni seviyorum..."

Bu sözler onu kendinden geçmenin baş döndürücü sınırına getirdi ve tüm duyularını harekete geçiren bir iniltiyle kadının içine daldı. mutlu bir şekilde serbest kaldı. Bacakları kilitlendi ve onu sıkıca tutarak orada durdu, ipeksi kadın etinin cömertliğini kollarından bırakmaya isteksizdi. "Victoria," diye nefes aldı, nefesini tutmaya çalışırken dudaklarına ateşli bir öpücük kondurdu.

"Şimdi giysilerini çıkaracağız," dedi, siyah kravatı adamın boğazından çözmekle meşguldü.

Grant güldü ve kollarını gevşeterek ayaklarının yere değmesine izin verdi. "Ve sonra?"

Victoria kravatı yere bıraktı ve yüzünü adamın boğazına dayayarak tuzlu erkek kokusunu içine çekti. "Ve sonra seni ne kadar sevdiğimi tekrar göstereceğim." Geri çekilerek umutlu bir gülümsemeye ona baktı. "Eğer yapabiliyorsan."

Sırıttı ve onun dudaklarına sıcak bir öpücük kondurdu. "Ben meydan okumadan geri adım atacak bir adam değilim."

"Evet, biliyorum." Ve adam onu kollarına alıp yatak odasına götürürken coşkuyla güldü.

Sonsöz

Victoria kocasını iyi tanıdığını düşünmesine rağmen, evliliğinin ilk altı ayında onunla ilgili pek çok keşif yapmıştı. Grant'in ev işlerine kolay alışacak bir adam olmadığı yönündeki genel kanıya katılarak, ona istediği kadar özgürlük vermeye yemin etmişti. Onun arkadaşlığı konusunda asla fikir beyan etmemeye karar vermişti. Eğer gecenin her saatinde dışarıda kalıp sosyalleşmeyi, içmeyi ve eğlenmeyi seçerse, öyle olsun. Ve eğer tehlikeli durumlara sürüklenmesine izin verdiğinde, eleştirilerini dizginlemeye çalışacaktı. Ne de olsa onunla tanışana kadar son derece bağımsız bir adamdı ve onu dizginleme çabalarına içerleyecekti. Victoria da sonunda onun boynunda bir değirmen taşı olarak görülmek istemiyordu.

Onu ve Grant'i tanıyan herkesi hayrete düşüren Grant, evlilik hayatını sanki başka türlü bir varoluşu hiç bilmiyormuş gibi benimsedi. Kocalık rolünü Çoğu eşin sadece hayalini kurabileceği türden bir bağlılık sergileyerek, rahat ve keyifliydi. Grant, Londra'daki tavernalarda arkadaşlarıyla eğlenmek yerine, gecelerini Victoria'yla evde geçirmeyi, kitaplarını ve şarap şişelerini paylaşmayı, içmeyi, tartışmayı ve gecenin ilerleyen saatlerine kadar sevişmeyi tercih ediyordu.

Grant onu her yere götürdü; balolara, yemeklere, müzikli gecelere, ödüllü dövüşlere, yarışlara ve hatta kumar cehennemlerine. Onu korudu ama barındırmadı. Londra'nın güzelliğinin yanı sıra denizciliğini de gördü. O Victoria'ya bir ortak, sevgili bir arkadaş, bir sevgili gibi davrandı ve onun sayesinde hayatı Forest Crest'te hayal bile edemeyeceği bir canlılık ve canlılıkla doldu.

Evde kaldıkları akşamlarda Victoria, Grant'e Sir Ross tarafından ödünç verilen hukuk ve teori üzerine dağlar kadar kitabı incelemesi ve analiz etmesi için yardım etti. Grant, polis sulh hakimliği görevinin zorlu ama büyüleyici olduğunu ve sadece bir Runner olarak hizmet etmekten daha fazla meydan okuma sunduğunu keşfetmişti. Hukuki anlaşmazlıkları çözme ve soruşturmaları yürütme konusunda artan gücünden hoşlanıyordu ve siyasi nüfuz biriktirdi. Bu ve onun Onursal şövalyelik ona önceki şöhretinin çok ötesinde bir sosyal itibar kazandırmıştı.

Victoria ise Londra sosyetesinde kendine bir yer bulmak için elinden geleni yapıyor, her hafta gelen yığınla davetiyeden dikkatle seçip kabul ediyordu. Grant'in Mayfair'de inşa etmeyi planladığı malikâne için mimarlara ve tasarımcılara danıştı. Londra'da yeni arkadaşlar edinmişti. Çok geçmeden hayır kurumlarını destekleyen kadın komitelerine de katıldı. Islah edilmiş fahişelere ve dezavantajlı çocuklara fayda sağlayan bu komitelerin çabaları, ele almaya çalıştıkları sorunların boyutuyla kıyaslandığında cılız kalıyordu.

"Yardıma ihtiyacı olan kadın ve çocukların sayısı o kadar fazla ki," dedi Victoria bir akşam Grant'a. Planlanan bir yardım etkinliği konusunda umutlu olmaktan ziyade cesaretsiz hissediyordu. "Komitenin çabaları başarılı olsa bile

ihtiyacı olanların sadece bir kısmına fayda sağladı. Bu da bana neden denememiz gerektiğini düşündürüyor."

Onu kollarının arasına alan Grant, saçlarının bir tutamını geriye doğru okşadı ve alnından öptü. "Denemek her zaman daha iyidir," diye mırıldandı, onun endişeli yüzüne gülümseyerek. "Hissettim ki Geçmişte de aynı şekilde, dışarıda daha binlercesi varken neden bir hırsız piçi yakalamak için kendimi riske attığımı merak ediyordum."

"O zaman neden devam ettin?"

Hafifçe omuz silkti. "Bir suçluyu sokaklardan çekerek gelecekte birilerini kurtarabileceğimi düşündüm. Ve bir kişiyi bile kurtarmak tüm bu çabaya değer, öyle değil mi?"

Victoria gülümseyerek ona sarıldı ve büyük bir sevgi seli hissetti. "Biliyordum," dedi, sesi onun omzunda boğuklaşmıştı. "Özünde bir idealistsin."

Adamın kulağına doğru sırttığını hissetti. "Sana bana isim takmayı öğreteceğim leydim." Başını geriye çekerek onu nefessiz kalana kadar öptü.

Yürütmekte olduğu bir soruşturmayla ilgili sayfalarca nota dalmış olan Grant, Bow Street'teki ofisinin kapısının çalındığını fark etmedi bile. "Evet," dedi huysuzca, konsantrasyonunun bozulmasına içerlemişti.

Kapı bir aralık açıldı ve Bayan Dobson'ın yüzü ortaya çıktı. "Sör Grant, bir ziyaretçiniz var."

Yanıt olarak kaşlarını çattı. "Size bu öğleden sonra seanslar bitene kadar ziyaretçi kabul etmeyeceğimi söylemiştim-"

"Evet, efendim, ama... Leydi Morgan."

Kaşları hemen çatıldı. Victoria Bow Sokağı'ndaki ofisine nadiren uğrardı, ki bu iyi bir şeydi, çünkü burası sık sık alçaklarla dolup taşardı ve suçlular. Ancak, gün ortasında onu görebileceği her fırsat büyük bir memnuniyetle karşılanıyordu. "Tanrı aşkına, onu bekletmeyin," dedi. "Onu hemen içeri getirin."

Hizmetçi gülümseyerek kapıyı daha geniş açtı ve Victoria içeri girdi. Çok hoş bir görüntüsü vardı, özellikle de Ofisin sıkıcı fonunda, ince vücudu soluk pembe muslin bir elbise giymişti; elbisenin yüksek yakası ve uzun kolları gül kurdelelerle süslenmişti. Elbisenin bedeni ipek kordonlarla örülmüş ve bağlanmıştı. göğüslerinin kışkırtıcı kıvrımları. Sandalyesinden kalkan Grant, Bayan Dobson kapıyı kapatana kadar bekledi ve sonra karısını kollarına alıp gülümseyen dudaklarını ateşli bir öpücükle yakaladı.

"Tam da ihtiyacım olan şey," diye mırıldandı dudakları ayrıldığında. "Sıkıntımı hafifletecek güzel bir kız."

"Umarım önemli bir işi bölmemişimdir," dedi özür dileyerek.

"Hiçbir iş senin kadar önemli değildir." Yakasını süsleyen kurdeleyle oynadı ve yumuşak tüylerini okşadı, kulak memesinin arkasındaki parfümlü boşluk. "Sizi Bow Street'e getiren şeyin ne olduğunu söyleyin leydim. Bir şikâyetiniz ya da bildirmeniz gereken bir suç var mı?"

Nefes nefese güldü. "Tam olarak değil."

"İfade verecek ya da bilgi verecek bir şey

var mı?" "Bir şekilde."

Sandalyesine oturdu ve onu kucağına çekti, yeşil gözleri çapkınca parlıyordu. "Tam bir itiraf istiyorum leydim."

"Grant, hayır," diye azarladı rahatsız bir kahkaha atarak, Dizlerinin üzerinde kıpırdanıyor ve tedirgin bir şekilde kapıya bakıyordu. "Biri içeri girebilir - ne düşünürler?"

Eli kızın eteklerinin altından kayarak cesurca kızın dizinde gezindi. "Karisını kaşıyan yeni evli bir adam olduğumu."

"Grant," diye yalvardı, yanakları kızarmıştı ve adam ona acıyarak güldü.

"Tam da seni tüm alçakgönüllülükten kurtardığımı düşünürken," dedi dizini sıkarak. "Pekâlâ, o zaman... Kendimi tutmaya çalışacağım. Bana neden burada olduğunu söyle."

Victoria kollarını onun boynuna doladı ve yüz ifadesi ciddileşti. "Sizi rahatsız etmek istemezdim ama... Bugün Dr. Linley'i çağırdım."

"Linley," diye tekrarladı Grant ihtiyatla.

Victoria başını salladı. "Gördüğünüz gibi, son zamanlarda kendimi pek iyi hissetmiyorum ve sizi gereksiz yere endişelendirmektense, bunu kendime sakladım ta ki-" Adamın eli bacağını bilinçsiz bir güçle kavrayınca, yüzünü buruşturarak sözünü kesti. "Grant!" diye haykırdı, şaşkın bir dehşetle ona bakarak.

Kalbi ani acı veren sarsıntılarla çarpıyordu. İçgüdüsel bir korku seline kapılarak konuşmakta zorlandı. "Victoria," dedi tırmalayarak, "hasta mısın?"

"Oh, canım, hayır... hayır, ben sadece..." Victoria durakladı, aceleyle uygun bir örtmece sözcük arıyordu ama kendi kaygısı içindeydi,

aklına tek bir tane bile gelmiyordu. "Hamileyim," dedi, eldivenli elleri onu yatıştırmak istercesine göğsünü ovuyordu. "Endişelenecek bir şey yok. Bir bebeğimiz olacak. bebeğim."

Rahatlama, ani panik girdabına nüfuz etmeye başladı. Onu kendine çekti, yüzünü göğüslerinin yumuşak tümseklerine gömdü ve nefes alışını yavaşlatmaya çalıştı. "Tanrım, Victoria," dedi. Onun titrek bir kahkaha attığını duydu ve başını sıktı.

"Ailemizi büyütme konusunda ne hissediyorsun?" diye sordu. "Sadece bunun bir mucize olduğunu." Grant kulağına bastırmak için döndü kalbine karşı, hızlı ve sabit atışını dinleyerek, düşünerek Dünyada önemli olan her şey onun kollarındaydı.

"Oldukça sıradan bir mucize," diye belirtti sesinde bir gülümsemeye. "Bu her gün ailelerin başına geliyor."

"Benim için öyle değil." Grant onu geriye doğru iterek ince bedenine baktı ve karnının çocuğuyla şiştiğini hayal etti. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu endişeyle.

Victoria onun yüzünü okşadı. "Sabırsızım," diye cevap verdi. "Bir bebeği kucağıma alacağım günü sabırsızlıkla bekliyorum."

Anlaşıldığı üzere, Morgan'a bir bebek teslim edildi. beklenenden çok daha erken. Victoria'nın hamileliğinin ortaya çıkmasından neredeyse bir ay sonra, Grant ile birlikte evde özel bir akşam yemeğinin tadını çıkarırken Bayan Buttons araya girdi. Hizmetçinin yüzünde garip, neredeyse Sanki bir şey onu ürkütmüş ve hala şoktan kurtulamamış gibi komik bir ifade.

"Leydi Morgan," dedi kahya rahatsız bir şekilde, "size İtalya'dan... bir paket geldi."

"Akşamın bu saatinde mi?" Victoria bir an için kocasıyla birlikte şaşkın şaşkın kaşlarını çatı. "Kız kardeşimden bir hediye olabilir," dedi. "Ne kadar harika. Ondan haber almalı aylar oldu. Ekinde bir mektup var mı, Mrs. Düğmeler?"

"Evet, ama-"

"Lütfen mektubu şimdi bana getirin ve paketi aile salonuna yerleştirin. Akşam yemeğinden sonra açarız."

Hizmetçi cevap veremeden, garip bir ses Victoria'nın donup kalmasına neden oldu. Bu, bir kedinin ya da ağlayan bir bebeğinkine benzeyen yüksek, miyavlayan bir feryattı.

Grant masadan kalktı ve peçeteyle ağzını sildi. "Bu özel paketin salonda bırakılmak istendiğini sanmıyorum," diye mırıldandı ve odadan çıkarken hizmetçinin yanından geçip gitti.

"Bir bebek mi?" Victoria şaşkın bir ifadeyle, bakışları Mrs. Buttons'ın.

Hizmetçi onaylarcasına başını salladı. "Evet leydim. İtalya'dan tek kelime İngilizce bilmeyen bir sütanneye birlikte gönderildi."

"Oh, Tanrım." Victoria aceleyle kocasının peşinden giriş holüne doğru koştu.

Birkaç hizmetçi salonda toplanmış, endişeli, siyah saçlı genç kadına hayretle bakıyordu. Kaba gri bir önlükle örtülmüş köylü kıyafetleri giymişti. Islak hemşire kucağında ağlayan bir bohça tutuyordu ve

kendisi de gözyaşlarına boğulmaya hazır görünüyordu. Victoria ortaya çıkar çıkmaz, "Sinyora," dedi ve yabancı hecelerden oluşan geveze bir akış patlak verdi.

Victoria genç kadının omzuna sakinleştirici bir el koydu. "Her şey yolunda," dedi, kızın sakinleşeceğini umarak. gerçek kelimeleri olmasa da ses tonunu anladım. "Bebeği buraya sağ salim getirdiğiniz için teşekkür ederim. Yorgun olmalısınız ve Açım." Bayan Buttons'a baktı, o da hemen hizmetçilerden birine kız için bir oda hazırlamasını söyledi. Victoria çığlık atan bebeği işaret etti ve kıza nazik bir gülümseme verdi. "Alabilir miyim?" diye sordu.

Kız rahatlamış görünerek kundağı hemen ona uzattı. Bebeği beceriksizce kucağına alan Victoria, bebeğin fiyonkla bağlanmış bir tutam turuncu-kırmızı saçla örtülü minik, mor yüzüne baktı. Kimse onu Vivien'den başkasının çocuğuyla karıştıramazdı. "Ah, sevgili yaratık," diye mırıldandı, sevinçli kahkahalarla gözyaşları arasında gidip geliyordu. "Kıymetli, tatlı kız-"

"İşte, ver onu bana," dedi Grant kaba bir tavırla, tam arkasında durarak. "Kafası sallanıyor."

Çocuğu teslim eden Victoria, sütannenin kendisine uzattığı mektubu aldı. Mektup ona yazılmıştı ve el yazısı kesinlikle Vivien'indi. Victoria kaşlarını çatarak mührü kırdı ve mektubu yüksek sesle okudu. "Sevgili Victoria, söz verdiğim gibi, şu anda ona bakamayacak kadar meşgul olduğum için bebeği sana gönderdim. Eğer istersen, bebeğin İngiltere'ye döndüğümde Isabella'ya bakacak birini bulacağım ve masrafları size geri ödeyeceğim. Her zamanki gibi sevgilerimle... Vivien."

Kocasına doğru döndüğünde, Victoria onun bebek sessizleşmişti ve Grant'in karanlık yüzüne bakıyordu

Yuvarlak, kırpışmayan gözlerle. Minyatür bir el Grant'in parmağına dolanmış, minik parmaklar uyguladığı baskı nedeniyle uçlarından beyazlaşmıştı. Bebek, Grant'in geniş göğsünde inanılmaz derecede küçük görünüyordu ve bu durumdan keyif alıyor gibiydi. Sıkı kavrayışının güvenliği.

"Bebeklerle ilgili deneyiminiz olduğunu bilmiyordum," dedi Victoria, merak dolu bir gülümsemeyle çifti izlerken.

Çocuğu sakinleştirici, eşit bir ritimle sallayan Grant, sessizce konuştu. "Sevmiyorum. Sadece kızıl saçlı kadınlara karşı bir yeteneğim var."

"Buna ben kefilim." Hafifçe gülümseyen Victoria, kaşları hâlâ alnında çatıktı ve bebeğin başının üstündeki bir tutam kızgın saç okşadı. "Zavallı küçük Isabella," diye mırıldandı.

"Vivien bir gün çocuk için gelecek mi?" Grant bakışlarını bebekten ayırmadan sordu.

"Kesin bir şey söylemek mümkün değil ama..." Victoria durdu ve gerçeği renklendirmenin imkânsız olduğunu düşünerek kocasına baktı. "Hayır," dedi sessizce. "Etrafında ona geçen yılları hatırlatacak bir çocuk istemeyecektir... ve hiçbir zaman anne olmayı arzulamadı. Bebek için geleceğini hiç sanmıyorum."

"O zaman onunla ne yapacağız?"

"Ailemizi biraz erken büyütmemize bir itirazın olur mu?" Victoria tereddütle sordu.

Grant bir an için Vivien Duvall'ın çocuğunun fiili babası olmayı düşündüğüne inanmakta zorlandı. Piç kurusu. Vivien'den hiç hoşlanmıyordu ve asla da hoşlanmayacaktı. Ama omzuna yaslanmış küçük yüze bakarken, nedense onda Vivien'den hiçbir şey göremedi. Onda sadece

Bir çocuğun kırılganlığı ve masumiyeti ve onu korumak için temel bir içgüdü hissetti. "Sanırım başka kimse ona bizim baktığımız gibi bakar," diye mırıldandı, Victoria'dan çok kendi kendine.

Karısı ona yaklaştı ve bir kolunu beline doladı. "Sanırım değil," diye gülümseyerek kabul etti. "Oh, Grant... Reddetmeyeceğini biliyordum." Onu öpmek için ayak parmaklarının üzerinde durdu. "Beni asla hayal kırıklığına uğratmıyorsun, biliyorsun."

Aklına birkaç alaycı yorum geldi, ama karısının ısıltılı mavi gözlerine bakarken, hiçbirini dile getiremeyecek kadar sevgiyle doluydu.

"Asla," diye tekrarladı Victoria, onun bakışlarını tutarak. "Seninle ilgili tek bir şeyi bile değiştirmezdin."

"Şey, leydim," dedi yumuşak bir sesle, "sizinle bu yüzden evlendim."

Yazar Hakkında

Lisa Kleypas, on iki dilde yayımlanmış on yedi tarihi aşk romanının yazarıdır. 1985 yılında Massachusetts Güzeli seçildi ve Atlantic City'deki Miss America yarışmasında yarıştı. Wellesley College'dan siyaset bilimi derecesiyle mezun olduktan sonra ilk romanını yirmi bir yaşında yayımlamıştır. Kitapları çok satanlar listelerinde yer aldı, The New York Times, USA Today, Publishers Weekly gibi dergiler de dahil. Lisa evli ve iki çocuk babasıdır.

Yazar ın Diğer Kitapları
Lisa Kleypas

ÇÜNKÜ SEN BENİMSİN
SENİ HAYAL EDİYORUM
LADY SOPHIA'NIN
SEVGİLİSİ GECE YARISI
MELEĞİ
SADECE SENİN
KOLLARINDA SADECE
SENİN AŞKINLA
RÜYALARIN PRENSİ
BİR YERDE BANA GÖZ KULAK
OLACAK BİRİNİ BULACAĞIM.
KOLLARIMDAKI
YABANCI ANIDEN SEN
SONRA SEN GELDİN
YABANCILAR EVLENDİĞİNDE
RÜYALAR NEREDE BAŞLAR

Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanamaz. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

BANA GÖZ KULAK OLACAK BİRİ. Telif hakkı © 1999 Lisa Kleypas'a aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, bu e-kitabın metnine ekrandan erişmek ve okumak için size münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Hiçbir bölümü

HarperCollins e-books'un açık yazılı izni olmaksızın, bu metnin hiçbir bölümü çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, derlemesi çözülemez, tersine mühendislik uygulanamaz ya da herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde saklanamaz ya da bu sisteme sokulamaz.

ePub baskısı Mart 2003 eISBN 9780061752476 İlk

Avon Books baskısı: Mayıs 1999

Avon Books'un ilk özel baskısı: Aralık 1998

10 9 8 7



[Yayıncı Hakkında](#)

Avustralya

HarperCollins Publishers (Australia) Pty. Ltd.

25 Ryde Yolu (Posta Kutusu 321)

Pymble, NSW 2073, Avustralya

<http://www.harpercollinsebooks.com.au>

Kanada

HarperCollins Publishers Ltd.

55 Avenue Road, Suite 2900

Toronto, ON, M5R, 3L2, Kanada

<http://www.harpercollinsebooks.ca>

Yeni Zelanda

HarperCollinsPublishers (Yeni Zelanda) Limited

P.O. Kutusu 1

Auckland, Yeni Zelanda

<http://www.harpercollinsebooks.co.nz>

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.

77-85 Fulham Palace Road

Londra, W6 8JB, Birleşik

Krallık

<http://www.harpercollinsebooks.co.uk>

Amerika Birleşik

Devletleri HarperCollins

Publishers Inc. 10 Doğu 53.

Sokak

New York, NY 10022

<http://www.harpercollinsebooks.com>

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

